

Truyện edit mừng sinh nhật box tiểu thuyết DDLQD lần thứ 6
(22/01/2011 - 22/01/2017)

Cảm mến không muốn

Tang
Giới

EDITOR: CẨM Tú Ú NÙ

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Nghiêm Thấm Huyền một tay nghe điện thoại tay còn lại đánh tay lái cho xe tiến vào gara ở dưới tầng hầm của khách sạn ở thành phố S.

Đèn của thang máy nhảy đến số 2, đình một tiếng cửa mở ra, đứng ở cửa là hai người phục vụ, thấy cô đến bọn họ cung kính gật đầu, "Nghiêm tiểu thư, Dung tiểu thư và Doãn tiểu thư đang chờ tiểu thư ở sảnh hoa hồng."

Nghiêm Thấm Huyền gật đầu một cái, trước cửa thang máy phản chiếu lại hình ảnh của cô, tối nay cô mặc bộ đầm màu lục nhạt, tùy ý vén tóc lên, cái cổ thon dài càng làm nổi bật lên khuôn mặt đẹp đẽ.

Trên cổ của cô đeo sợi dây chuyền Bích Hải Kim Sa số lượng có hạn mà Lục Thiêm Lịch đã tặng cho cô một năm trước.

Cô đang đi tới sảnh hoa hồng thì nhận được cuộc điện thoại ngắn gọn của Doãn Bích Giới.

"Chín giờ, bán đảo lâu hai, chỉnh đốn lại trang phục. Nhớ đeo Bích Hải Kim Sa."

Trong đầu Nghiêm Thấm Huyền mơ hồ có thể đoán được tối nay Doãn Bích Giới phải làm gì, cô đẩy cửa chính của sảnh hoa hồng ra, đập vào mắt là một cảnh tượng hào nhoáng.

Chưa bao giờ sảnh hoa hồng được bố trí tinh xảo thanh nhã đến như vậy, tầng thượng của khách sạn đầy rẫy những nhân vật quyền lực và những ngôi sao giải trí nổi tiếng.

Ly rượu sóng sánh, mỹ nhân lộng lẫy.

Sảnh hoa hồng vốn chỉ để chào đón người của chính phủ, hôm nay đã được bố trí tinh xảo để chào đón một gương mặt quan trọng, đó là bộ mặt của thành phố S Dung Tư Hàm.

Dung Gia có địa vị trong giới chính trị, luật pháp và cả giới y học ở thành phố S. Dung Tư Hàm là cố vấn pháp luật của Dung Thị, đồng thời cũng là người trong mộng của giới showbiz.

Mà Nghiêm Thấm Huyền và bạn bè lâu năm của mình là Doãn Bích Giới lại tỏ ra có chút khinh thường.

Doãn Bích Giới ngồi ở trên ghế salon cùng với Dung Tư Hàm, cầm ly rượu vừa uống vừa chau mày, gương mặt nhìn thấy Nghiêm Thấm Huyền đi tới, trên mặt cô lộ ra một nụ cười tươi tắn.

Nghiêm Thấm Huyền vừa nhìn thấy nụ cười này, chỉ biết tối hôm nay nhất định lại có người gặp xui xẻo rồi.

Hai người bạn họ trước kia chuẩn bị làm chuyện xấu ở trường học, Doãn Bích Giới sẽ chỉ vào mặt của Nghiêm Thấm Huyền mà khen lấy khen để: "Cậu nhìn cậu

cười đi, hôm nay chắc sẽ có người mới bước ra khỏi nhà mà đã gặp xui rồi đó." Mà với thái độ của Doãn Bích Giới ngày hôm nay, cùng với vẻ mặt của cô ấy lúc đó, giống nhau như đúc.

Dung Tư Hàm vắt hai chân trên ghế sa lon, lười biếng nhìn về phía Nghiêm Thấm Huyền cười cười, nói với cô: "Hôm nay Bích Giới và tôi

muốn tặng cô một món quà."

Doãn Bích Giới ra hiệu bằng mắt cho cô, ngay lập tức Nghiêm Thấm Huyền đã ngầm hiểu được vấn đề. Vừa nhìn, trong lòng cô lập tức rối loạn.

Cách bọn họ không xa ngay bên cạnh quầy bar, có nhiều cô gái đứng ở đó, đều là minh tinh của làng giải trí, mà họ đang vây quanh một cô gái để tranh nhau tán thưởng sợi dây chuyền giống hệt sợi dây chuyền mà cô đang đeo, cô gái được mọi người vây quanh đó có vẻ hả hê, đó chính là người mẫu mới nổi Hồ Tuyết Lâm.

Trong nháy mắt Nghiêm Thấm Huyền rốt cuộc đã hiểu rõ mục đích mà Doãn Bích Giới cho tổ chức party này.

Doãn Bích Giới vừa được biết ngày hôm qua Hồ Tuyết Lâm phách lối nói mình đang sở hữu sợi dây chuyền có một không hai Bích Hải Kim Sa trên chương trình truyền hình, thế nên lập tức liên thủ cùng Dung Tư Hàm tổ chức buổi tiệc này.

Nhìn một hồi, sắc mặt ảm đạm ngay từ lúc mới bắt đầu của Nghiêm Thấm Huyền mới cười cười tựa hồ ly.

Cô cũng không phải là người lương thiện, nếu Hồ Tuyết Lâm tự đưa tới cửa cho cô lấy, việc tốt như thế này, đời nào Bích Giới và Tư Hàm lại có thể từ chối được chứ.

"Đi, tối hôm nay chị đây sẽ nói cho cậu biết, cái gì gọi là tài năng chinh đốn lại nếp sống của xã hội." Nghiêm Thấm Huyền nhú mày với Doãn Bích Giới, khẽ cười, chậm rãi đứng dậy đi tới sau lưng của các cô gái.

Mấy cô gái vốn còn riu rít với Hồ Tuyết Lâm thì khi nhìn thấy bọn Nghiêm Thấm Huyền đi tới, lập tức vứt bỏ trung tâm Hồ Tuyết Lâm, xoay người hướng tới bên cạnh bọn họ.

Nghiêm Thấm Huyền vòng qua đám con gái kia, đi tới trước mặt Hồ Tuyết Lâm, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng nhìn cô nàng, "Bây giờ Hồ tiểu thư là tân binh nổi tiếng của làng giải trí, cô có muốn uống một ly để chúc mừng không?"

Hồ Tuyết Lâm vừa nhìn thấy Nghiêm Thấm Huyền thì ngay lập tức sắc mặt liền biến đổi, đôi mắt nhìn thấy sợi dây chuyền trên cổ cô ta rồi nhìn đến gương mặt xinh đẹp và cái lông mi giả như muốn rớt xuống kia, vẻ mặt hết trắng rồi lại xanh, cuối cùng vẫn có vẻ cam chịu, miễn cưỡng cười cười, gật đầu một cái.

Nghiêm Thấm Huyền gọi hai ly Kê Vĩ Tửu, đưa một ly cho cô ta, cùng ly cùng với cô. Doãn Bích Giới không hổ danh là đồng bọn chuyên làm việc xấu nhiều năm với cô, bình thường sẽ đều bày ra vẻ mặt

hiền dịu ấm áp, "Hồ tiểu thư, sợi dây chuyền của cô thật là đẹp. Lục Thiếu cũng thật là chịu chơi nha!"

Nhân sĩ ở thành phố S luôn luôn kiêng kỵ ba phần đối với tính cách xưa Doãn Bích Giới, huống chi là một nhân vật nhỏ bé như Hồ Tuyết Lâm, hết sức lo sợ vội vàng nói, "Anh ta là người thích khoe khoang sự giàu sang của mình, tôi căn bản không muốn anh ta mua sợi dây chuyền đắt như vậy."

"Cũng đúng, Lục Thiếu lúc ấy cũng tặng cho Thấm Huyền sợi dây chuyền có một không hai trên toàn cầu. A, hình như tên là Bích Hải Kim Sa." Dung Tư Hàm ở phía sau nghe Doãn Bích Giới nói vậy thì không

nhịn được cười ra tiếng, xung quanh là mấy nhân vật lão luyện đã lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm, lúc này đã hiểu được tối hôm nay mấy đại nhân vật này muốn dìm chết Hồ Tuyết Lâm, tất cả đều mặt không biến sắc đồng tình xem kịch vui.

"Tuyết Lâm à, xem ra Lục Thiếu thật sự là có dụng tâm đối với cô rồi, cô xem người cũ hay người mới đều tặng đồ giống nhau cả. Lúc ấy tôi còn

theo anh ta đi đặt Bích Hải Kim Sa đó nha." Trên cái cổ thon dài của Nghiêm Thấm Huyền, Bích Hải Kim Sa đính Lam Bảo Thạch ở dưới ánh đèn tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Hồ Tuyết Lâm dù sao vẫn còn trẻ tuổi, thiếu kiên nhẫn, không che giấu được tâm tư trong ánh mắt, trả lời lại một cách mỉa mai, "Nghiêm tiểu thư cô chia tay với anh ta rồi thì nên trả đồ lại cho anh ta đi chứ."

"Tuyết Lâm, có thể cô không hiểu. Con người của tôi, tuy không phải là lương thiện, nhưng cho tới bây giờ tôi không bao giờ đi cướp đồ của người khác, đồ của tôi thì thuộc về tôi, anh ta tặng cho tôi, thì không phải là đồ của tôi sao? Có một số thứ khó làm nhái lắm." Nghiêm Thấm Huyền càng nói vẻ mặt càng lạnh xuống, nói rõ đạo lý với Hồ Tuyết Lâm.

Đây đều là người thông minh, nghe được lời nói như thế, cũng lập tức sẽ hiểu.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Dung Tư Hàm cầm ly rượu đi tới trước mặt Hồ Tuyết Lâm, nhẹ nhàng giơ cầm lên, "Hồ tiểu thư lần này chuẩn bị đầu quân vào giới điện ảnh, bộ phim đầu tay là tác phẩm của đạo diễn nổi tiếng, người mới mà được như vậy thật sự là phát triển nhanh chóng."

Mặc dù trong lòng của Hồ Tuyết Lâm bây giờ đã căm giận ngút trời, nhưng ở trước mặt của Dung Tư Hàm vẫn không dám tỏ ra lỗ mãng, vội vàng cung kính chạm cốc.

Để ly rượu xuống, Dung Tư Hàm liền đổi đề tài, trong đôi mắt đen nhánh ngay cả nửa điểm ảm áp cũng không có, "Nữ chính của đạo diễn Trương Đại hầu hết đều bị mắc bệnh hiểm nghèo, Hồ tiểu thư tốt nhất nên giữ gìn thân thể cho cẩn thận."

Lần này, Hồ Tuyết Lâm mặt cắt không còn một giọt máu.

Lúc này Nghiêm Thâm Huyền từ từ khom lưng lại gần cô ta, người ngoài nhìn vào tưởng là hai người bạn đang thì thầm với nhau, thế nhưng nếu nhìn kĩ vào nửa mặt bên kia của cô, có thể thấy được ánh mắt tàn nhẫn của Nghiêm Thâm Huyền.

"Cô gái à, cô nhớ lại xem là ai đi cướp bạn trai của người khác, cô nghĩ tôi không biết là ngày hôm nay cô cố tình tiếp cận tôi hay sao? Tôi cho cô biết, tôi có cả trăm thủ đoạn để khiến cho cô sống không bằng chết, thế nên đừng bao giờ cho tôi nhìn lại bộ dạng ngày hôm nay của cô nữa. Gã đàn ông đó, cô cứ giữ lại đi. Mà cô nghĩ bắt chước theo tôi, cô xứng sao?"

Hồ Tuyết Lâm nhẫn nhịn cắn môi đến nỗi toàn thân phát run, cô chưa bao giờ nhục nhã thế này, nhịn tới đây không chịu nổi nữa, chỉ vào Nghiêm Thấm Huyền nói: "Con mẹ nó cô nói xong chưa?"

Giọng nói lạnh lạnh làm cho mọi người xung quanh đều quay đầu lại, Nghiêm Thấm Huyền chính là muốn như thế này, gương mặt lập tức chuyển thành vẻ điềm đạm thuần khiết, tao nhã lễ phép nói: "Hồ tiểu thư cô thật vô lễ."

Hồ Tuyết Lâm nhìn Nghiêm Thấm Huyền, lúc này tức giận đã lấn át hết lý trí, chỉ vào mặt của Nghiêm Thấm Huyền mắng, "Lục Thiêm Lịch bây giờ là bạn trai của tôi, cô đừng có mơ tưởng đến anh ấy!"

Vừa nói dứt lời, Doãn Bích Giới hết sức phối hợp cười ra tiếng, "Tuyết Lâm à, việc cô và Lục Thiêm Lịch yêu nhau ba năm mọi người đều biết, muốn tranh giành thì cũng muộn rồi, đúng rồi, ba ngày trước bọn họ vẫn còn nồng nhiệt lắm đấy."

Hồ Tuyết Lâm xấu hổ đến nỗi muốn nhảy xuống hố, Nghiêm Thấm Huyền nhẹ nhàng uống hết ly rượu trong tay, lại thuận nước đẩy thuyền, "Yên tâm đi, tôi sợ nhiễm bệnh."

Mặt Hồ Tuyết Lâm đỏ lên, hốc mắt nhanh chóng đỏ, nhìn Nghiêm Thấm Huyền như kẻ thù giết cha, muốn mắng to nhưng vẫn sợ hãi rụt rè cuối cùng thì lại khóc.

Nói xong, Nghiêm Thấm Huyền ngay cả nhìn cô nàng cũng lười, so với Dung Tử Hàm cũng không khác gì, sắc mặt ôn hòa gọi phục vụ tới, "Giúp Hồ tiểu thư tìm phòng để ở, ghi vào hóa đơn của tôi."

Phục vụ đỡ Hồ Tuyết Lâm đang lảo đảo đưa đi, hướng về phía thang máy của khách sạn.

Dung Tử Hàm nhìn bóng dáng Hồ Tuyết Lâm biến mất ở trong thang máy, chậm rãi đi tới trong sảnh hoa hồng, khoe môi nhếch lên, giơ ly rượu lên nói: "Vừa rồi là mở màn cho tiết mục giải trí, hôm nay mọi người hãy tận hưởng, không say không về."

Chỉ một câu nói như vậy, đã quyết định số phận của Hồ Tuyết Lâm.

Tiếng nói chuyện lại vang lên, Doãn Bích Giới quay đầu lại thấy Nghiêm Thấm Huyền đã đi ra ngoài cửa, cau mày rồi đuổi theo cô.

"Cậu sao lại thế, cậu đã chinh được cái con bé Tiểu Tam kia rồi mà sao mặt mày vẫn ủ dột vậy?" Doãn Bích Giới vừa nhắc Nghiêm Thấm Huyền, vừa hung hăng hỏi cô.

Nghiêm Thấm Huyền lắc đầu một cái, "Tớ cũng không biết, trong lòng cảm thấy sáng khoái nhưng cũng có chút không vui."

Doãn Bích Giới thấy cô như vậy thì biết ngay là cô đang nghĩ tới Lục Thiêm Lịch, chỉ biết oán giận lườm cô một cái, định nói gì đó, lại thấy cô thở dài một cái, tựa hồ như đã quyết định cái gì đó rồi cười cười với cô.

☆, 【 mới 】 có biến (>////<)

Tác giả có lời muốn nói: nam phụ ra sân >>>>>

"Mẹ kiếp, cậu đừng cười nữa." Doãn Bích Giới cuối cùng cũng không nhịn được nữa, tỏ vẻ xem thường nói: "Được được được, cậu muốn đi Vân Hải để cúng bái Phật chứ gì, cậu cứ việc đi, tính của cậu tớ còn không biết sao, gặp chuyện gì cũng chỉ biết trốn, con thằn lằn còn biết cắt cái đuôi để tiếp tục cuộc sống của nó, cậu thì lại moi tim moi phổi ra cho hăn ta muốn làm gì thì làm."

Nghiêm Thấm Huyền nghe cô nói thế thì có chút khó chịu, dứt khoát không trả lời cô, trầm mặc một hồi, cô nhẹ nhàng đưa tay lấy sợi dây

chuyền Bích Hải Kim Sa ở trên cổ xuống, ném thẳng vào thùng rác.

"Nghiem thị mấy tháng vừa rồi mới thiết lập chi nhánh ở Tokyo, tớ cùng ba đã bàn bạc rồi, tớ sẽ tiếp nhận công ty trong nửa năm để thực tập." Cô nhún vai, "Doãn Bích Giới, tớ chỉ mong nửa năm sau cậu trở về vẫn giống như lúc trước."

"Tớ đâu phải là con nít nữa đâu, đi nhanh lên, đi vào trong đó mà học tập văn hóa của nhân loại đi, đừng ở chỗ này làm chướng mắt tớ." Doãn Bích Giới khoát tay với cô, xoay người đi tới sảnh hoa hồng, đi được vài bước lại xoay người lại khẽ nói với cô, "Đến đó thì gọi điện thoại cho tớ, với chỉ số thông minh của người ấy không chừng cậu lại bị bắt đi chụp ảnh cho phim hành động đấy."

Nghiem Thấm Huyền nhìn người bạn tốt nhiều năm của mình đang cố tỏ vẻ đau lòng kia, cuối cùng trong lòng không khỏi cảm thấy vui vẻ.

>>>>>>

Nghiem Thấm Huyền vừa mới ra khỏi thang máy chuẩn bị đi đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm, lúc đó một chiếc xe thể thao với ánh đèn chói mắt, màu trắng xanh lá đến cách cô không xa rồi dừng lại, truyền đến tiếng phanh xe chói tai.

Trên xe có một bóng người nhảy xuống, Nghiem Thấm Huyền đang như người mất hồn đi về phía xe của mình, liền bị người kia đuổi theo, nắm lấy bả vai của cô rồi xoay người lại.

Cô ngẩng đầu lên nhìn người kia, trong nháy mắt lòng cô bị chấn động dữ dội.

Lục Thiêm Lịch có vẻ mệt mỏi, đầu tóc rối bời, khí chất trước kia biến đâu mất bây giờ trên mặt chỉ còn vẻ tiêu tụy, trong mắt tràn ngập hối tiếc,

trìu mẩn, khổ sở, đôi mắt ẩn chứa trăm ngàn các loại tâm tình phức tạp kia đang nhìn cô một cách chăm chú.

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt của anh ta, chỉ cần nhìn vào đó cô như thấy lại được sự việc xảy ra ba ngày trước đó, bây giờ nghĩ lại cô chỉ thấy buồn nôn.

"Lục Thiêm Lịch, anh bỏ tay của tôi ra."

Cô dùng sức đẩy tay của anh ta ra, nhàn nhạt giễu cợt, "Hồ Tuyết Lâm mách leo nhanh thật, anh mất bao công sức tới đây tìm tôi để hỏi tội hả?"

Sắc mặt của Lục Thiêm Lịch vẫn không thay đổi, hung hăng hỏi cô, "Thẩm Huyền, anh nhắn tin cho em sao em không nhắn lại, mấy ngày nay em ở đâu, mỗi tối anh đều đứng chờ ở dưới cổng nhà em nhưng vẫn không thấy em xuất hiện."

Nghiêm Thẩm Huyền nghe anh ta nói như thế, lửa giận lập tức bùng lên, "Tôi đi đâu cũng phải xin phép anh chắc? Cũng đúng, mấy ngày nay tôi không ở nhà mà ở S thị đấy, hài lòng chưa?"

Trong nháy mắt sắc mặt của anh ta tràn đầy vẻ lạnh lùng, nắm chặt bả vai của cô, "Anh không đồng ý chia tay với em, em vẫn là bạn gái của anh."

"Lục Thiêm Lịch, sao ngày trước tôi không phát hiện ra da mặt của anh lại dày như thế nhỉ, anh có tình nhân lộ liễu ở bên ngoài, anh nghĩ tôi vẫn ngu ngốc yêu anh sao? Anh nghĩ anh là hoàng đế có ba ngàn mỹ nữ trong hậu cung, bên ngoài thái kỳ bay phiêu, trong nhà cờ đỏ không ngã chắc?!"

"Thẩm Huyền, em đừng như vậy" Lục Thiêm lịch trước kia mỗi lần thấy Nghiêm Thẩm Huyền giận dữ thì lại nói câu này, khi đó cho dù cô có tức giận như thế nào, nghe anh ta nói thế thì lại ngoan ngoãn tựa người mình vào trong ngực của hắn.

"Lục Thiêm lịch, anh nghĩ anh có tư cách nói với tôi những lời như vậy sao? Sao anh lại có thể như vậy, kẻ bắt cá hai tay chính là anh, con mẹ nó anh lại còn muốn ở bên cạnh tôi như chưa từng có chuyện gì xảy ra so? !" Nghiêm Thấm Huyền hất tay của anh ta đang để ở trên tay mình ra rành rọt nói từng câu một.

Trước kia, cho dù cô có giận dữ như thế nào cô cũng không bao giờ chửi bậy, cùng lắm thì nói lắp ba lắp bắp hoặc là khóc trước mặt anh thôi.

"Thấm Huyền, anh thật sự có điều khó nói, thật ra." Lục Thiêm Lịch nắm tóc, phiền não không biết phải nói thế nào cho đúng, Nghiêm Thấm Huyền cười lạnh vài tiếng, dứt khoát quay lưng không nhìn tới anh ta, "Lục Thiêm lịch anh đúng là kẻ trắng hoa, lúc ở bên cạnh cô gái khác có lẽ anh cũng nói như thế với cô ấy, xin anh đừng để cho tôi phải coi thường anh."

Cô mở cửa xe ra, chỉ nghe được giọng khàn khàn của Lục Thiêm Lịch nói với cô, "Cho dù là trong quá khứ hay là tương lai, đời này không ai có thể thay thế được vị trí của em ở trong lòng em, em có tin hay không thì tùy."

"Lục Thiêm Lịch." Cô xoay người nhìn hắn, nhẹ nhàng mở miệng, "Muốn tôi cầu xin anh...anh có thể lưu lại một chút mặt mũi cho tôi không? Anh cũng không cần bôi nhọ quá khứ của chúng ta đâu."

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Chiều tháng tư, thời tiết dần dần bắt đầu trở nên ấm áp. Trong một quán nước thanh nhã, Nghiêm Thấm Huyền như đang ngồi trên băng, gắt gao cắn môi, cố gắng không để cho mình phát ra âm thanh.

Trước mắt cô, một đôi nam nữ đang ngồi cách cô không xa, ôm ôm ấp ấp, anh anh em em, không coi ai ra gì.

Người đàn ông kia ôm cô gái vào trong ngực mình rồi hôn một hồi lâu, hài lòng nhắm hai mắt lại, mở mắt ra chợt thấy Nghiêm Thấm Huyền tay cầm trà xanh đứng đó không xa nhìn hắn với vẻ mặt như không thể tin được.

Sắc mặt hắn ngay lập tức biến đổi, từ trên ghế salon nhảy lên xông tới bên cạnh cô, nắm lấy tay của cô.

"Thấm Huyền, anh."

"Anh đừng nói nữa, tôi không muốn nghe." Cô rút lên qua kẽ răng, qua cánh tay nhỏ bé của cô có thể cảm thấy toàn thân cô đang không ngừng run rẩy.

Lục Thiêm lịch đứng đối diện với cô, nhìn cô bạn gái đã yêu nhau được ba năm của mình, như yếu ớt đến nỗi chỉ cần một cơn gió đi qua là cô có thể bị thổi đi, trong lòng hắn rối như con thoi, ngay cả một câu giải thích cũng không nói được.

Lúc này cô gái xinh đẹp gọi cảm đó đi tới cạnh bọn họ, một tay kéo cánh tay của Lục Thiêm Lịch .

"A Lịch, cô ấy muốn đi anh đừng ngăn cản cô ấy." Giọng nói của Hồ Tuyết Lâm từ sau lưng hắt truyền đến.

Giờ phút này cô chỉ cảm thấy dòng máu chảy khắp người mình như đang dừng lại, nhìn hai người đứng đối diện với mình, gần như vô tri vô giác, hơi hợt.

Đây là quán nước yêu thích của cô và Lục Thiêm Lịch trong ba năm yêu nhau, trong lúc cô đến đây mua nước thì lại vô tình nhìn thấy người bạn trai nói là đi công tác của mình lại đang ôm ấp người khác.

Cô hất tay Lục Thiêm Lịch ra, cúi đầu trầm mặc không nói với Lục Thiêm Lịch và Hồ Tuyết Lâm đang hả hê đứng bên cạnh hắt, dựa vào ý chí cố gắng chịu đựng đi ra khỏi quán.

Trước kia cô đọc ở trên mạng thấy có vài người gặp phải Tiểu Tam, trước tiên phải cho cô ta một cái tát, để cho cô ta không được chết tử tế, Nghiêm Thẩm Huyền còn cười dđlqd cười ghé sát tai của Lục Thiêm Lịch nói, nếu hắt để cho cô phát hiện nuôi Tiểu Tam ở bên ngoài, đời sau cô sẽ để hắt sống với thân phận làm thái giám.

Khi đó cô làm sao có thể ngờ được, người đàn ông mà mình luôn luôn tin tưởng, lại có thể dùng phương thức tàn nhẫn này để phá hoại cuộc sống vô ưu vô tư này của cô.

Thì ra khi người ta nhìn thấy cảnh tượng giống hết một cơn ác mộng, người ta chỉ biết chạy càng xa càng tốt, coi như không thấy gì cả.

Cô men theo con đường đi về phía trước, hô hấp vẫn đều đặn, bước chân đầy kiên định.

Lúc này, đi phía sau cô là một cô bé học sinh trung học đang vừa ngâm nga bài hát vừa chơi điện thoại di động, chơi được một hồi thì khẽ ngẩng đầu dụi dụi con mắt, liền nhìn thấy chị gái đi trước mình đã bị ngã xuống hồ nước.

>>>>>>>

"Cậu còn chê cậu không đủ mất mặt sao Nghiêm Thấm Huyền, người đàn ông bên cạnh cậu ba năm giấu cậu nuôi Tiểu Tam ở bên ngoài, cậu không đi lên cho họ mấy cái bạt tai thì thôi sao lại để mình bị ngã xuống hồ nước như thế này? Cậu bị bệnh chắc!"

Nghiêm Thấm Huyền ngồi ở trên giường bệnh trong bệnh viện, sắc mặt tái nhợt nhìn Doãn Bích Giới tức giận cầm bình nước trên tay ném đi, khuôn mặt tinh xảo tức giận đến nổi đỏ bừng cả lên.

Cô vừa dứt lời, cửa phòng bệnh đã bị đẩy ra.

Người đàn ông diện mạo anh tuấn, khí chất tao nhã đó cau mày đi tới bên cạnh bọn họ.

Cổ Chi Trường ngồi xuống bên cạnh Nghiêm Thấm Huyền, nhẹ nhàng vỗ đầu cô, "Thấy trong người như thế nào? Khó chịu sao?"

Nghiêm Thấm Huyền thấy Cổ Chi Trường đến, dùng sức lắc đầu một cái, cảm thấy có chút chua xót, Doãn Bích Giới nhìn thấy bộ dạng này của cô, trong lòng vừa đau vừa tức, đứng ở một bên tức giận nói, "Được rồi được rồi đừng làm bộ nữa."

Nghiêm Thấm Huyền nhìn hai người bạn thân đã ở bên cạnh mình từ hồi trung học tới giờ, bây giờ mới cảm thấy được chân của mình đau nhói.

Thời điểm cô bị ngã xuống hồ nước, cô như người vô hồn.

Khi đó mặc dù cô đang đi bộ, nhưng cô không thậm chí còn không cảm thấy được bước chân của mình.

Cô đã phải dùng tất cả sự kiên cường của mình, mới có thể chống đỡ cô ra khỏi quán nước kia.

Trong trái tim lúc này mới bắt đầu cảm nhận thấy sự đau đớn xé ruột gan, Cổ Chi Trừng nhìn cô, đưa tay ôm qua bả vai của cô, thở dài một cái, khẽ nói với cô, "Thấm Huyền, mọi chuyện đã qua rồi."

Năm chữ này, đã làm cho cô nước mắt tràn mi.

Cô không hề phát ra âm thanh gì, duy chỉ có nước mắt là không ngừng rơi xuống, lướt qua gương mặt, rơi vào trên chân.

Doãn Bích Giới đứng bên cạnh giường của cô, nhìn cô một lúc, sau đó quay lưng lại, khóe mắt cũng lặng lẽ đỏ lên.

Không có ai biết rõ hơn cô rằng bây giờ Nghiêm Thấm Huyền đang khổ sở đến mức nào. Cô ở bên cạnh Nghiêm Thấm Huyền, tận mắt chứng kiến ba năm yêu nhau của cô và Lục Thiêm Lịch.

Cho dù ở trong mắt cô, trên người Lục Thiêm Lịch có bao nhiêu khuyết điểm đi chăng nữa, hẳn đối với Nghiêm Thấm Huyền cho dù khá hơn nữa cũng không thể sánh bằng được Nghiêm Thấm Huyền đối với hẳn, nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt của Nghiêm Thấm Huyền dành cho Lục Thiêm Lịch, cô lại lựa chọn sự im lặng.

Cô biết Nghiêm Thấm Huyền yêu Lục Thiêm Lịch, coi hẳn như toàn bộ thế giới của mình.

Cô còn nhớ rõ khi đó bọn họ mời bạn bè đến ăn mừng kỉ niệm ba năm yêu nhau của bọn họ, Doãn Bích Giới nhìn Lục Thiêm Lịch bận rộn, nhìn hẳn ôm Nghiêm Thấm Huyền cười nói với bọn họ, các người xem tôi

là người bạn trai tốt như thế nào này, bạn gái tôi chỉ cần ăn mặc thật xinh đẹp là được rồi, chuyện nặng nhọc cứ để tôi làm.

Lúc đó cô nheo mắt lại nhìn Nghiêm Thấm Huyền đang cười vui vẻ, trong lòng suy nghĩ, cô ấy vui vẻ như vậy, nếu như bọn họ thật sự có thể đi tới cuối cùng cũng chưa chắc là không tốt.

Ai mà ngờ được, thay đổi bất ngờ, ai cũng không ngờ được sẽ xảy ra chuyện như thế này.

☆, 【 mới 】 Nguyệt Dạ

Nghiêm Thấm Huyền vừa xuống máy bay liền chạy tới khách sạn như một đầu xe lửa, gửi lại hành lý ở khách sạn rồi đi ra, trực tiếp nhảy lên một chiếc xe con đi tới một pub lớn của Tokyo.

Xuống xe, cô lờ mờ đi vào cửa chính của MOON SKY, dưới sự chỉ dẫn của phục vụ, đi tới quầy rượu được bố trí hấp dẫn.

Thật ra cô rất ít khi tới quầy rượu ở mấy nơi như thế này, đây là lần đầu tiên cô đi một mình đến một quầy rượu hoàn toàn xa lạ.

Trước kia đi tới quầy rượu mấy lần, Lục Thiêm Lịch đưa cô tới hẹn với mấy người bạn của hắn.

Cô ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly rượu, cố gắng ngăn cản nước mắt trào ra, ở trong đầu cô lại hiện lên bóng dáng của Lục Thiêm Lịch.

Mọi chuyện đều đã qua sao lại phải nghĩ tới hắn làm gì? Tình cảm trong ba năm, chỉ trong chớp mắt đã biến mất, hắn để cô cô đơn trong khi hắn thì trốn tiệt ở đâu đó.

Tửu lượng của cô không được tốt lắm, chỉ cần uống mấy ly rượu nồng độ cao, trên mặt cô đã đỏ bừng lên, làm cho khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn

của cô trở nên quyến rũ tới lạ thường.

Uống được một hồi, nàng trượt xuống ghế, chập vạt đi tới phòng vệ sinh, trong lúc này cô lại chạm mặt mấy người đàn ông Nhật Bản đã để ý cô từ lúc cô bước vào pub.

Người đàn ông cầm đầu tóc nhuộm highlight chặn cô lại, nói mấy câu tiếng Nhật, đại ý là muốn cùng uống rượu nói chuyện phiếm với cô; Nghiêm Thấm Huyền lắc đầu một cái, dùng vốn tiếng Nhật lưu loát của mình nói mấy câu, đưa tay muốn đẩy người đàn ông kia ra.

Lại thấy bên cạnh một gã khác đi lên, người nồng nặc mùi rượu, hần kéo tay cô đi tới chỗ uống rượu của bọn hần.

Bị hần đụng vào, cô phiền não hất tay của hần ra, chán ghét đẩy gã đàn ông đó ra, còn khẽ mắng mấy câu thô tục.

Còn chưa đi mấy bước, liền bị người từ phía sau gắt gao kéo tay lại, gã đó chửi tục vài câu, một tay hần chạm vào hông cô.

Trong quán rượu những tình huống như thế này nhìn quen lắm rồi, những người bên cạnh đều thấy được nhưng không có ai tiến lên giúp cô, Nghiêm Thấm Huyền lúc này đã tỉnh rượu được đôi chút, trong lòng mơ hồ có chút sợ hãi, gắng sức giãy giụa, hướng về phía những người đàn ông bên cạnh kêu gọi sự giúp đỡ.

Lúc này mấy người đàn ông đó nhướng mày đi lên phía trước, một tay ôm cô kéo lên ghế, nói chỉ là muốn cô cùng bọn họ uống chút rượu chứ không có ý gì khác. Cô hoàn toàn không để ý, liều mạng giãy giụa, tay vừa được thả lỏng cô liền liều mạng cho gã kia một cái tát.

Lúc này, mấy gã đàn ông vây quanh cô đều giật mình.

Trong nội tâm của Nghiêm Thấm Huyền đang rất hồi hộp, thầm kêu không được, liều mạng hất tay của mấy gã kia chạy ra khỏi quán rượu, mấy gã kia bây giờ mới kịp ddld phản ứng, nổi trận lôi đình đuổi theo cô. Cô đi giày cao gót nên tốc độ chạy càng ngày càng chậm, trong lòng mình hồ đồ lại dám tới pub một mình, sau lưng cô tiếng gào thét cùng mấy lời chửi thò tục càng ngày càng gần, sắc mặt cô đã trắng bệch cả lên.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 4

"Gần đây nghe nói Tiểu Phan đang rục rịch chuẩn bị góc đầu dậu ở nước Mỹ, biết hiện giờ ngài không có mặt ở Tokyo, liền năm lần bảy lượt phái người đến gây khó dễ cho chúng ta."

Một người đàn ông đầu tóc mặc tây trang màu đen ngồi ngay ngắn ở trên ghế sa lon, cung kính hướng về phía người ngồi bên cạnh hẳn chậm rãi nói.

"Ừ. Yên Giang ứng phó như thế nào?" Người nọ cầm ly rượu trên tay, giọng nói trầm thấp, giọng điệu bình thản.

"Anh Yên Tứ Lưỡng Bạt Thiên Căn (sức chín trâu hai hổ), có lúc bọn họ làm hơi quá, liền chơi đùa cùng bọn họ một chút, nếu bọn họ không gây nên chuyện gì to tát, thì anh ấy sẽ dứt khoát làm như không thấy." Đầu tóc tiếp tục nói.

"Ừ." Người nọ gật đầu một cái, nhấp một ít rượu, "Cấp dưới đã hoàn thành nhiệm vụ của họ."

"Chỉ là có tin tức nói, Tiểu Phan đã mở công ty ở Mỹ bằng chính sức của mình, càng ngày càng có danh tiếng, không đơn thuần là mỗi ngày đều làm chuyện phi pháp, hình như cũng muốn học theo ngài trắng đen đều dính." Đầu tóc nói đến đây thì dừng lại một chút, vội vàng chen thêm một câu, "Trần thiếu ngài không ai có thể so sánh được, tên Tiểu Phan đó nghĩ mỗi ngày trên tay hẳn ta dính đầy máu tươi là có thể bắt chước được thành thạo như ngài sao?"

"Cũng không hẳn là vậy." Người nọ để ly rượu xuống, vừa định nói chuyện đã nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ xông thẳng từ ngoài cửa vào.

>>>>>>

Nghiêm Thẩm Huyền trực tiếp cắm đầu ngã vào trong phòng, không dừng lại được ngã nhào vào lòng của người nào đó.

Tim cô đập thình thịch ngẩng đầu lên, nhìn thấy một đôi mắt ôn hòa nhìn cô.

Cả phòng bỗng chốc yên lặng, Nghiêm Thẩm Huyền vội vàng bò dậy, hoảng hốt nhìn quanh phòng thấy nhiều người mặc tây trang và cả gương mặt đáng sợ của đầu trọc.

"Tôi." Cô hiện tại đầu óc rối loạn, phía sau có người đuổi theo, cô lại chui đầu vào căn phòng có những kẻ đáng sợ hơn cả những tên ngoài kia.

Đầu trọc nặng nề ho một tiếng, dùng tiếng Nhật chất vấn cô, "Cô là ai?"

Cô chưa kịp định thần lại, cửa phòng đã bị đá văng ra, tên mặt bặm trợn kia nhìn quanh rồi đi về phía cô, cô theo bản năng lui về sau một bước, ngay lập tức ngã vào ghế salon.

Cô cuống quýt cầu cứu đầu trọc, "Xin hãy giúp tôi!!"

Đầu trọc nhìn tên vừa mới đi vào phòng, dừng một giây, trầm mặc nhìn về người đàn ông bên cạnh cô xin ý kiến.

Cô không để ý người đó đang làm gì, Nghiêm Thẩm Huyền chỉ nhìn thấy những người đàn ông mặc tây trang đứng yên quanh phòng từ nãy đến giờ đã cầm chai rượu đi về phía tên bặm trợn kia.

Cô chưa từng thấy qua cảnh tượng như thế này, sợ đến phát run, co người lại trên salon.

Tiếng hét cùng với tiếng thủy tinh vỡ vụn vang lên, cô vẫn còn co người lại trên salon thì nghe thấy người bên cạnh nhàn nhạt nói.

"Đừng sợ."

Chỉ có hai chữ, đã làm cho cô cảm thấy yên tâm tới lạ thường.

Cô khẽ nghiêng đầu, mới nhìn rõ gò má của người bên cạnh.

Con người sâu hun hút không thấy đáy, cái mũi thanh tú, đôi môi mỏng không nhúc nhích, giống như tòa Thái Sơn tỏa ra đầy uy quyền.

Trong lòng Nghiêm Thâm Huyền thầm mắng mình thời điểm này lại nhìn người ta chăm chú thế kia, không phát giác ra câu nói an ủi của anh lúc nãy vừa mới áp chế được lại làm tim cô như muốn nhảy vọt ra ngoài.

Rất nhanh, trong phòng trừ bọn họ và những người đàn ông mặc tây trang màu đen ra, những tên côn đồ kia đã nằm trên mặt đất bất tỉnh nhân sự, một người trong đó hô hấp có chút yếu ớt. Nghiêm Thâm Huyền hoàn toàn bị cục diện trước mắt làm cho choáng váng, cô ngơ ngác nhìn mấy tên đang nằm dưới đất kia, hỏi người đàn ông ngồi bên cạnh, ". Không phải họ chết rồi đấy chứ?"

Người đàn ông kia uống xong ly rượu đặt ly trở lại khay, khóe môi khẽ nhếch lên, lạnh nhạt quay mặt sang nhìn cô, "Cô muốn cứu bọn chúng?"

Cô suy nghĩ mấy giây, vẫn gật đầu một cái.

Người đàn ông đầu trọc nhìn thấy ánh mắt của anh, vẫy vẫy tay với mấy tên thuộc hạ, chỉ chốc lát đã nhìn thấy có người chạy vào đỡ mấy tên đang

bất tỉnh đi ra ngoài, còn có nhân viên đi tới dọn dẹp mảnh vỡ thủy tinh sau khi tàn cuộc.

Mới mấy phút trước căn phòng này còn hỗn độn, thế mà chốc lát đã ngăn nắp trở lại như chưa hề có chuyện gì xảy ra, trở lại như lúc ban đầu, cô hơi kinh ngạc nhìn về phía người bên cạnh.

Người đàn ông này từ đầu đến cuối chưa hề thay đổi tư thế ngồi của mình, hai chân bắt chéo, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ vào đùi, nét mặt vẫn không thay đổi.

Cô từ trên ghế salon đứng lên, hướng về phía người kia và đầu trục cung kính nói, "Vô cùng cảm ơn các anh đã cứu tôi."

Đầu trục cao lớn thô kệch được cô gái nhỏ cung kính cảm ơn, cảm thấy có chút ngượng ngùng, người đàn ông có địa vị tối cao đó giọng điệu nghiêm túc nhưng vẫn là lộ ra vẻ thân thiện nhìn cô hỏi, "Cô có muốn tôi tiễn cô về không?"

Cô nhìn người đàn ông bộ dạng hết sức đáng sợ ở trước mặt, suy đi nghĩ lại rồi lắc đầu một cái, "Chúng ta không quen không biết, tự tôi về là được rồi, không làm phiền các anh nữa."

Lại thấy người đàn ông ngồi trên ghế salon từ nãy giờ đã đứng lên, nhìn thẳng vào cô nói: "Tôi đưa cô về."

>>>>>>

Nghiêm Thẩm Huyền đi theo thuộc hạ của người kia, ra khỏi quầy rượu.

Hai người đi trên con đường nhỏ lạnh lẽo, nửa đêm không có bất kỳ ai, thời tiết của tháng tư có hơi lạnh, cô đi phía sau anh, nhìn bóng lưng cao lớn vững vàng của anh, cảnh tượng đáng sợ lúc nãy, thêm chất cồn dần dần lấn át đầu óc của cô.

Cô nghiêng đầu, bước nhanh đi tới sau lưng của anh, đưa tay vỗ vỗ phía sau lưng của anh, "Này, tôi mời anh uống rượu nhé."

Anh nghe thấy lời của cô thì ngay lập tức xoay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nghiêm Thấm Huyền khẽ ửng hồng, mùi rượu nhàn nhạt quẩn quanh người cô, anh cười như không cười nhìn cô một hồi, không nói gì đi tới cửa hàng tiện lợi ở bên cạnh.

>>>>>

Thật ra hiện tại dạ dày của Nghiêm Thấm Huyền rất khó chịu, thế nhưng thần xui quỷ khiến cô lại mua lại vào trong cửa hàng tiện lợi mua một đồng bia, giống như cổ họng mới được lấp đường ống, ực mạnh một phát rồi ho khan, sắc đến nỗi cô cảm thấy trong lòng mình đắng chát.

Người bên cạnh bình thản ngồi bên cạnh cô ở trên lan can, rũ chân xuống, chậm rãi uống, ánh mắt bình thản nhìn vào bóng đêm tĩnh mịch, tay trái từ tốn vỗ nhẹ lưng của cô.

Cô thỉnh thoảng nhìn anh mấy lần, trong lòng lặng yên suy nghĩ người này mặc dù thoát nhìn thì rất ấm áp lương thiện, nhưng thật ra lại là thủ lĩnh của tổ chức xã hội đen ở Tokyo.

Đây thật sự là một đêm thú vị.

Ngày thứ tư sau khi cô chứng kiến Lục Thiêm Lịch bắt cá hai tay, bay tới Tokyo để khảo sát thị trường, vừa xuống máy bay lại tới quầy rượu uống say, bị mấy gã vô lại quấy rầy, được Xã Hội Đen cứu giúp, hiện tại lại muốn mời thủ lĩnh của xã hội đen uống rượu.

Gió đêm làm cho đầu óc của cô càng ngày càng căng lên, chất cồn làm cho trí óc cô hỗn loạn, hốc mắt cô đỏ lên, nước mắt liền chảy xuống.

Cô giơ tay ném chai bia về phía mặt biển, ôm mặt khóc nức nở.

☆, 【 mới 】 có biến

Tác giả có lời muốn nói: hai bạn trẻ đùa giỡn nhau~~~~~

Hôm đó ở trước mặt Doãn Bích Giới đã khóc một trận, cô nghĩ cô sẽ không rơi nước mắt nữa.

Trái tim đau đến cực hạn, hoàn toàn không cách nào dùng nước mắt để diễn tả.

Nhưng bây giờ ở trước mặt một người xa lạ, cô lại cảm thấy yên bình, cảm thấy trăm ngàn loại cảm xúc cũng có thể không chút kiêng kỵ phát tiết ra, không cần kìm nén nữa.

Nghe được cô càng ngày càng khóc to, anh xoay đầu lại, không nói lời nào, cũng không an ủi, chỉ đưa bao khăn giấy cho cô, ánh trăng soi sáng khuôn mặt tuấn mỹ của anh, có chút mơ hồ, cô không thấy rõ vẻ mặt của anh.

Đợi cô khóc xong, anh mới từ từ lên tiếng, "Năng lực bộc phát của cô đúng là kinh người, có thể trình báo lên Guinness rồi."

Cô đang ở trong cảm xúc bi thương của chính mình, nghe anh nói thế không nhìn được bật cười.

Trên mặt cô vẫn còn dính nước mắt nước mũi, cũng không nói chuyện, khuôn mặt thê thảm, dùng con ngươi nhìn anh.

Hắn tự tay cầm cái túi của cửa hàng tiện lợi lên, từ trên lan can nhảy xuống, đi tới thùng rác cách đó không xa vứt rác.

"Cô đã điên xong chưa, giờ sao? Còn không mau trở về?" Anh quay lại đi tới bên cạnh cô.

Anh đứng vắn cao hơn so với Nghiêm Thấm Huyền đang ngồi ở trên lan can một chút, cô ngẩng đầu lên nhìn mặt anh, dần dần cũng ngưng nước nỡ.

Anh duỗi tay về phía cô, cô thở dài, bắt lấy bàn tay của anh, vững vàng rơi trên mặt đất, "Cám ơn anh"

"Muốn tôi đưa cô về không?" Khóe môi anh cong lên, "Cô mau về rửa mặt rồi lên giường đi ngủ đi, nhân lúc trên đường vẫn chưa có người."

Cô nghe xong liền rộng lượng tặng cho anh một cái lườm nghýt, thấy khóe miệng anh nhếch lên lại càng lộ vẻ đáng ghét.

"Không cần, hẹn gặp lại!"

Cô đi trước bỏ lại hân ở đằng sau, nhắc chân bước nhanh trên con đường, trong lòng thầm nghĩ loại người nhìn ngoài mặt thì hiền lành mà trong lòng thì lại gian xảo này nên tránh xa ra thì tốt hơn.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 5

"Lần này Nghiêm thị sẽ được cải tổ lại trên phạm vi lớn, sau khi chi nhánh của Nghiêm thị ở Tokyo chính thức hoàn thành, hậu kỳ sẽ được tuyên truyền bởi bộ phận PR của Nghiêm thị, hơn nữa các cổ đông sẽ phái người đến giúp bộ phận PR của chúng ta, nhất định sẽ giúp công ty tạo được tiếng vang, giá cổ phiếu sẽ nhanh chóng tăng lên."

Cả phòng họp giờ phút này yên lặng như tờ, tất cả nhân viên tham dự đều tập trung tinh thần lắng nghe giọng nói trầm ổn phân tích chi tiết từng câu từng chữ của người đàn ông kia.

Nói là mọi người thì hơi quá, ví dụ như vị tiểu thư, người thừa kế của Nghiêm thị đang ngồi ở vị trí chủ tọa kia, rõ ràng một câu cũng không nghe lọt, chỉ dùng ánh mắt kín đáo nhìn người đàn ông đang phát biểu kia.

"Phó tổng." Lúc này thư ký tiểu Phùng ngồi ở sau vị trí chủ tọa nhẹ giọng kêu lên một tiếng, thấy phó tổng vẫn không hề nhúc nhích, không thể làm gì khác hơn là khe khẽ đẩy đẩy cô, "Mọi người đang đợi ý kiến của chị."

"Hả?" Cô hoàn hồn lại, thấy ánh mắt của mọi người trong phòng họp đều tập trung vào cô, bao gồm cả ánh mắt mang đầy ý thú vị kia.

Cô nhú nhú mày, nhỏ giọng ho khan một cái, nghiêm túc nói, "Tất cả mọi việc tiến hành như quyết định của Trần tổng, tan họp."

Cuộc họp kết thúc, mỗi một người đều cung kính tiến lên bắt tay vị Trần tổng kia, ánh mắt họ nhìn anh ta chỉ có thể dùng từ sùng bái để hình dung.

Cô sửa sang lại quần áo rồi đứng lên, tựa vào bàn hội nghị nhìn cái người đang ôn hòa nói chuyện với các nhân viên vừa tham dự cuộc họp.

Nếu không phải cô đã dùng toàn bộ hai giờ họp hội nghị để quan sát anh ta, cô thật không tin nổi người này lại chính là tên thủ lĩnh xã hội đen mà cô gặp hôm trước.

Sau khi các nhân viên rời khỏi phòng họp, Trần Uyên Sam dặn dò trợ lý An Chí Thượng vài câu rồi bảo hăn rời đi trước, trong mắt chứa đựng tia cười nhạt đi về phía cô.

Cô ngẩng đầu lên nhìn gương mặt tuấn lãng của anh, chỉ thấy bờ môi mỏng khẽ mấp máy, ánh mắt dừng lại ở trên khuôn mặt của cô, lễ độ nói.

" Phó tổng Nghiêm."

Cô nhìn vào mắt anh, rất tự nhiên chơi trò mắt đối mắt với anh.

Ngày thứ ba kể từ khi cô tới Tokyo, chi nhánh mới của Nghiêm thị phát hiện thị trường Tokyo đang bành trướng trên khắp thế giới, hiện tại có lẽ đã trở thành nơi "hot" nhất Châu Á.

Uyên Sam đã nhìn thấy lợi ích khi đầu tư vào đây —— tài chính thương mại của S thị đứng thứ nhất thứ hai Châu Á, vừa vặn đang cần phải hợp tác với một thế lực vững mạnh, vì vậy S thị cùng với Nghiêm thị mở chi nhánh mới ở Tokyo, đi chung một con đường, hợp tác phát triển cùng nhau là lựa chọn tốt nhất.

Việc Uyên Sam đầu tư vào Nghiêm thị sẽ cho công ty được nhiều lợi ích, cha cô Nghiêm Khải thấy khó mà có được cơ hội như vậy nên đương nhiên nguyện ý hợp tác.

Vì vậy, với hiệu suất cực cao của hai bên, các loại thủ tục được tiến hành rất nhanh chóng, điều này dẫn đến việc, Nghiêm Thấm Huyền đang ở phòng họp đã gặp được người cầm quyền tối cao làm cho cô suýt đập đầu xuống đất.

".Rốt cuộc anh là ai?" Nghiêm Thấm Huyền có chút ai oán nhìn anh hỏi.

Trần Uyên vẫn là dáng vẻ thản nhiên ấy, cùng cô rời khỏi phòng họp, "Tóm lại không phải là người uống rượu rồi sẽ lên cơn như ai đó."

Cô bị anh nói đúng chỗ đau, rất kìm chế để không chửi tục, cùng anh đi tới chỗ thang máy.

"Mặc dù là bạn hợp tác, nhưng Phó tổng Nghiêm cứ yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cho bí mật của chúng ta." Trần Uyên Sam đứng bên cạnh cô, nhấn nút đi xuống gara tầng hầm.

¥&%&@#¥%.

Cô ngoài thì cười nhưng trong lòng thì không cười nhìn Trần Uyên Sam, trong lòng hung tợn hứa, hợp tác cái đầu anh! Hiện tại hợp đồng cũng đã ký xong, về sau khẳng định sẽ không cần gặp anh ta quá thường xuyên! !

>>>>>

Cho nên nói, làm người không thể tùy tiện hứa hẹn.

Nghiêm Thấm Huyền núp ở dưới một thân cây, gương mặt nhỏ nhắn được che lấp bởi cái kính râm bản to, vừa cắn răng nghiền lợi nhận điện thoại vừa nhỏ giọng mắng, "Doãn Bích Giới, tớ cùng Trần Uyên Sam đi tới Thiển Thảo Tự cầu xin bình an, cũng không phải là đi cầu xin con cái, không được cười!"

Doãn Bích Giới nằm trên ghế dựa ở sân nhà mình, vừa thoa mặt nạ vừa nói, "Nghiêm cô nương ngài thật là thủ đoạn nha, mới có mấy ngày mà đã đi cầu xin con cái rồi!"

Bên cạnh cửa khẩu của chùa thấy Trần Uyên Sam đứng đó chờ cô, Nghiêm Thấm Huyền chỉ còn cách hung tợn nói với đầu dây bên kia, "Doãn Bích Giới, sớm muộn có ngày Pháp Hải đến thu nhận cậu, cứ chờ đi." Nói xong cúp điện thoại bước nhanh đến bên cạnh Trần Uyên Sam rồi cùng nhau đi vào Thiền Thảo Tự.

Sáng sớm cô còn đang ngủ say, liền bị cuộc điện thoại của Trần Uyên Sam đánh thức, đang oán hận tới cực điểm thì anh lại lấy chuyện đó ra để uy hiếp cô, làm cho cô không thể làm gì khác ngoài việc cùng anh đi tới Thiền Thảo Tự.

Nghiêm Thấm Huyền theo anh đi vào trong chùa, nhìn xung quanh một chút, quay đầu lại nhìn Trần Uyên Sam đang nghiêm túc nói chuyện cùng đại sư, nhìn gò má của anh, cô phát hiện Trần Uyên Sam làm chuyện gì cũng rất nghiêm túc, lúc anh suy nghĩ, nói chuyện, vẫn luôn giữ vẻ mặt không nóng cũng không lạnh có chút thận trọng đó.

Nói lúc người đàn ông nghiêm túc chính là lúc họ có sức quyến rũ nhất quả thật không sai.

Cô ý tứ đi bên cạnh anh nhìn anh quyền góp, giọng nói của Trần Uyên Sam vang lên sau lưng cô, cô quay đầu lại thấy anh cầm cái bình lắc qua lắc lại trước mặt cô. "Cho tôi?" Cô mỉm cười vươn tay ra nhận lấy.

Trần Uyên Sam gật đầu một cái, "Phù hộ cho những người khác về sau không bị những người điên vì rượu làm hại."

Nghiêm Thấm Huyền im lặng không lên tiếng thu lại lá bùa bình an, vừa đi theo anh ra khỏi chùa, cô ngay lập tức véo anh.

Hành động ấy làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của anh, Trần Uyên Sam nở nụ cười quay đầu lại nhìn cô, thấy cô gái sau lưng đang tức giận, đứng dưới ánh mặt trời khuôn mặt đỏ làm cho anh thất thần, cảm thấy lòng mình thanh thản đến lạ thường.

Hai người đi ra khỏi chùa, anh không nhanh không chậm chỉ về đằng trước, "Mới vừa nghe đại sư bảo hôm nay là 'ba xả tế', nơi đó bày rất nhiều quây ăn vật."

Như đã đoán trước cô reo lên một tiếng, Trần Uyên Sam thấy cái người đã bị đồ ăn vật quấy rối ở bên cạnh, cảm thấy hết sức thú vị.

>>>>>>

Mấy giờ sau, Nghiêm Thấm Huyền đi tới trước một hàng quán nhỏ, tay chống lên cây, nghẹn lời không nói được câu nào. Trần Uyên Sam tay trái cầm một đồng đồ ăn vật, tay phải nhẹ nhàng vuốt lưng cô.

"Đừng vuốt nữa, anh càng vuốt tôi lại càng muốn nôn ra." Nghiêm Thấm Huyền quay đầu lại nhìn đồng đồ ăn vật trong tay anh, mặt cũng xanh lét. Trần Uyên Sam buồn cười thu tay về, "Đi thôi, đi bộ cho tiêu hóa bớt."

Hai người lão đảo đi về phía trước, đi một hồi Nghiêm Thấm Huyền cảm thấy người đã thoải mái hơn chút, đột nhiên mới phát hiện Trần Uyên Sam bị chính mình sai bảo, bất tri bất giác muốn lấy lại đồng đồ trên tay anh. Anh nhìn cô một cái, cô vội vàng rút tay lại.

"Đi bộ." Anh chậm rãi nói, "Giữa bạn bè với nhau, không cần để ý những chuyện vặt vãnh như thế."

Nghiêm Thấm Huyền bị cái từ "Bạn bè" làm cho ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn anh, Trần Uyên Sam cũng đang nhìn cô, sắc mặt trầm tĩnh, không chút hoang mang, "Tôi không có bạn bè là nữ, thế nên hôm nay phải làm phiền tới cô."

Cô trừng hai mắt, đảo tròn một vòng, "Thay vì nói bằng lời thì hãy thể hiện bằng việc đầu tư đi."

Trần Uyên Sam nghe những lời này thì nghiêng đầu nhìn người đang ra vẻ đắc ý bên cạnh, nói, "Không hổ là con gái của thương nhân."

Hai người liếc mắt nhìn nhau, nở nụ cười.

Sắc trời dần tối, hai người vừa hay đi ngang qua công viên nhìn thấy ghế liềm ngồi xuống, Nghiêm Thấm Huyền cho tay vào đồng hồ ở bên cạnh, nhỏ giọng hỏi anh, "Hôm nay tại sao anh lại muốn đi Thiên Thảo Tự cầu may?"

Nếu là bạn bè, thì có chuyện gì cũng đều kể cho nhau nghe. Cô nghĩ tới đó, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Trần Uyên Sam ngồi ở bên cạnh, mất một lúc lâu, mới lạnh nhạt nói, "Mẹ tôi trước khi mất hàng năm đều tới đây vào thời điểm này."

Nghiêm Thấm Huyền thấy đã hỏi tới vấn đề không nên hỏi, đang do dự nên nói gì tiếp theo, thì điện thoại di động của anh đột nhiên vang lên.

Trần Uyên Sam nhận điện, nghe được mấy câu, sắc mặt lập tức thay đổi, "Được, tôi lập tức đi tìm cô bé."

Cúp điện thoại, anh quay đầu lại, trầm mặt nhìn Nghiêm Thấm Huyền nói, "Em gái tôi tự tiện chạy ra ngoài, quản gia để mất dấu con bé."

Nghiêm Thấm Huyền vừa đứng dậy bước nhanh đi về phía trước, vừa hỏi anh, "Cô bé sẽ đi tới nơi nào?"

Trần Uyên Sam chau mày nghĩ một lát, đột nhiên nghĩ ra, "Tôi biết em ấy sẽ đến nơi nào rồi."

☆, 【 mới 】 Từ Tâm

Nghiêm Thấm Huyền thở hồng hộc dừng lại ở bên đường, giương mắt nhìn quán bánh ở trước mặt, có một cô bé đang đứng cạnh cửa, tập trung tinh thần nhìn đầu bếp bên trong đang làm bánh ngọt.

Rõ ràng cảm thấy Trần Uyên Sam ở bên cạnh thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh đi lên phía trước, "Hi San."

Cô bé kia quay đầu lại, khuôn mặt trắng trẻo mũm mĩm giống Trần Uyên Sam như lột, thấy Trần Uyên Sam mặt liền ửng mếu máo, đưa tay ra, giọng nói nghẹn ngào nước mắt liền lập tức rơi xuống, "Anh!"

Trần Uyên Sam ôm lấy cô bé, cẩn thận cho đầu em gái tựa vào vai của anh, vuốt đầu của cô nhỏ giọng an ủi, Hi San ôm Trần Uyên Sam vừa khóc vừa nói chuyện gì nghe cũng không rõ, anh lắng nghe nửa ngày mới nghe rõ là chuyện gì xảy ra.

Rốt cuộc cũng chỉ là đứa bé 10 tuổi, khóc một lát là đã ngủ thiếp đi, Trần Uyên Sam vừa cẩn thận ôm cô bé vừa gọi điện báo cho quản gia biết tin, vừa nhẹ giọng giải thích với Nghiêm Thấm Huyền.

Nghiêm Thấm Huyền nhìn tiểu công chúa Trần đang nằm ở trong ngực anh, hồi lâu mới cười với anh rồi nói, "Đi, tôi dẫn anh tới một chỗ."

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Lúc Trần Hi San thức dậy cô bé đã ngửi được mùi sữa nồng đậm, Trần Uyên Sam thấy con bé tỉnh dậy, cẩn thận giúp con bé sữa sang lại tóc, lấy tay giúp con bé lau sạch nước mắt còn dính trên mặt. Trần Hi San ngửi thấy mùi sữa thì vội thò đầu ra khỏi ngực của anh trai liền nhìn thấy Nghiêm Thấm Huyền trong tay cầm khay bánh ngọt cười cười nhìn cô bé.

Tiểu công chúa Trần nhìn về phía chị gái xa lạ và khay bánh ngọt hấp dẫn đó một lúc, sau đó vẫn quay đầu đi chỗ khác, bĩu môi nhỏ giọng nói, "Mẹ không cho em ăn bánh ngọt, mẹ nói ăn sẽ sâu răng."

Trần Uyên Sam cho Trần Hi San ngồi vào ghế tựa, ánh mắt tràn ngập cưng chiều lại có chút bất đắc dĩ nhìn em gái lúc này còn mạnh miệng nói như vậy bây giờ đang nhìn trộm đĩa bánh ngọt.

Nghiêm Thấm Huyền phì cười, đúng là trẻ con, quen thuộc sờ sờ đầu của cô bé, "Không sao, đây là chị tự làm bánh ngọt mời em ăn, không nói cho mẹ em biết."

Trần Uyên Sam nhìn hai người một lớn một nhỏ đang trò chuyện với nhau, vuốt đầu của Trần Hi San rồi nói với con bé, "Đây là bạn của anh, chị Thấm Huyền."

Trần Hi San khéo léo gật đầu một cái, rất tự nhiên gọi, "Chị Thấm Huyền." Bị giọng nói đáng yêu của trẻ con dụ hoặc, Nghiêm Thấm Huyền lấy khay bánh ngọt rồi cẩn thận cắt một phần nhỏ, đưa đến trước mặt của Trần Hi San.

Cô bé Trần Hi San bị cả chị gái xinh đẹp lẫn bánh ngọt công kích, không chống lại được tạm thời đặt mẹ và việc sâu răng qua một bên, hoan hô một tiếng, cầm lấy bánh ngọt vui vẻ ăn.

Nghiêm Thấm Huyền ngồi ở đối diện cô bé, chống cằm nhìn, nhìn một hồi lại phát hiện tiểu công chúa không được bình thường, cô bé lại khóc, nước mắt rơi làm Nghiêm Thấm Huyền cũng phát hoảng, luống cuống tay chân không biết nên làm gì mới phải.

Cô bé chớp chớp đôi mắt to nhìn Nghiêm Thấm Huyền, ê a nói, "Chị, đây là lần đầu tiên chị gặp em, đã làm bánh ngọt cho em ăn. Thật ra em cũng không hẳn là sợ bị sâu răng nên mới không dám ăn bánh ngọt, mà tình cờ là mong muốn của em, mẹ em sẽ không đáp ứng cho em. Mẹ không phải là mẹ ruột của em, mẹ nghĩ mẹ đã bao giờ đối xử tốt với em hay chưa? Mẹ không phải là muốn nhìn em khổ sở, ra sức quyết định hộ em, cái này không được cái đó cũng không cho." Nói xong lời cuối cùng, Trần Hi San rốt cuộc cũng vui đầu vào cánh tay rồi khóc nức nở.

Trần Uyên Sam nhìn Trần Hi San, sắc mặt vẫn không thay đổi, chỉ là trong mắt có lóe lên một tia chán nản.

Mà Nghiêm Thấm Huyền nghe Trần Hi San nói xong, sững sốt hồi lâu, rồi đột nhiên khước môi cong lên, vẻ mặt như cười mà lại không cười, cô ngồi vào bên cạnh Trần Hi San, ôm lấy bả vai của cô bé rồi sờ cái mũi nhỏ nhắn kia.

"Con bé này, em hạnh phúc như vậy mà không biết hưởng thụ."

"Chị muốn được giống em, tình nguyện ngày ngày bị mẹ mắng, thế mới vui." Trong nháy mắt ánh mắt của cô hàm chứa sự hâm mộ pha lẫn chút ngậm ngùi đều bị Trần Uyên Sam thu hết vào mắt, "Từ nhỏ ba mẹ của chị đều bận công việc, mười ngày nửa tháng đều không thấy bóng dáng đâu cả,

bọn họ rất ít khi quan tâm tới cuộc sống của chị, chứ đừng nói đến việc dạy dỗ chị."

Cô nhẹ nhàng lấy một miếng bánh ngọt rồi đặt ở trong miệng, "Em đã bao giờ phải trải qua cái cảm giác này chưa? Từ khi bắt đầu đi nhà trẻ, mỗi ngày đều là một mình chị tới trường học; Lúc các đứa trẻ khác nhõng nhẽo vòi vĩnh với ba mẹ chúng, chị đã bắt đầu tự quản lý mọi chuyện của mình; không phải lúc nào ba mẹ cũng nhớ sinh nhật của chị, có lần vài tháng sau sinh nhật chị lại đưa quà tới nói đó là quà sinh nhật; 15 tuổi, một mình chị đi Lãnh Sự Quán tại Nhật Bản làm thủ tục đi Nhật một tháng, lúc trở lại bọn họ cũng không có phát hiện ra chị đi Nhật, lúc học đại học chị đi du học ở Nhật hai năm, đều là tự mình quản lý cho cuộc sống của mình. Nhưng chị biết bọn họ không phải là không yêu thương chị."

Nói tới đây, cô chợt bật cười rồi nói với Trần Hi San, "Trong mắt chị, cho dù không phải là mẹ ruột, ít nhất bà làm những điều này là vì em, cho dù có quan hệ máu mủ hay không, bà hao tổn thì giờ để dạy dỗ giáo dục em, là do bà yêu thương em, chỉ là cách bà thể hiện tình cảm với em nghiêm khắc hơn so với những người khác, chị có thể cảm thấy, từ trong đáy lòng bà hi vọng em sẽ trở nên giỏi giang hơn so với những người khác, không hy vọng em sau này do sự trẻ con không hiểu chuyện của mình mà gây ra hậu quả khiến cho em phải hối hận."

Trần Hi San định thần lại nhìn cô, trên mặt lộ vẻ bối rối, cô nói rõ từng câu từng chữ với Trần Hi San, "Lúc nhỏ chị cũng đã từng thử, làm sao để cho ba mẹ để ý đến chị, cho dù một chút thôi cũng được. Mà về sau chị mới biết, cho dù chị gây ra chuyện quá đáng đến mức nào đi chăng nữa, bọn họ cũng chỉ là giáo dục chị mấy câu. Sau khi lớn lên mới thấy trước kia mình thật là buồn cười, thật ra thì yêu, đâu chỉ là ngày ngày ôm đứa bé ở trong tay rồi cưng chiều nó mới được gọi là yêu?"

"Trên thế giới này có nhiều người như vậy, chỉ có bọn họ mới thực sự quan tâm đến em, thế nên em phải học quen dần với nó."

Trần Hi San nhìn Nghiêm Thấm Huyền, hồi lâu mới gật đầu một cái, đẩy miếng bánh ngọt trong tay ra, "Chị Thấm Huyền, em không ăn nữa, ăn nhiều sâu răng mẹ sẽ không vui."

Nghiêm Thấm Huyền bị bộ dạng kiên quyết của Trần Hi San chọc cười, nói, "Được, Hi San thật là hiểu chuyện."

Đôi mắt to của Trần Hi San đảo qua đảo lại, đột nhiên từ trên ghế nhảy xuống, chạy đến bên cạnh Nghiêm Thấm Huyền, đưa tay ra ôm lấy cổ của Nghiêm Thấm Huyền, ghé sát vào mặt cô rồi thơm một cái.

Nghiêm Thấm Huyền bị cô bé này làm cho đầu óc choáng váng, ôm lấy cô bé vò trong ngực mình, hai người hi hi ha ha nói chuyện, thỉnh thoảng cô chọc cho tiểu công chúa cười khanh khách.

Đối diện với hai người mới gặp nhau lần đầu tiên mà đã trò chuyện vui vẻ thế kia, Trần Uyên Sam nhìn khuôn mặt đã không còn chút khó chịu của em gái, rồi lại đặt ánh mắt sâu thẳm trên khuôn mặt tươi cười của Nghiêm Thấm Huyền.

Tối đến, ba người đến một nhà hàng cơm curry, Trần Hi San một tay nắm lấy tay của Trần Uyên Sam tay còn lại cầm tay của Nghiêm Thấm Huyền, đi tới biệt thự của Trần gia ở Tokyo, Trần Hi San rất hiểu chuyện ôm lấy Nghiêm Thấm Huyền chào tạm biệt rồi đẩy cửa đi vào nhà.

Trần Uyên Sam quay đầu lại nhìn Nghiêm Thấm Huyền đứng bên cạnh, ánh mắt ôn hòa, "Hôm nay đã làm phiền cô rồi, còn chuyện của Hi San nữa."

Nghiêm Thấm Huyền bôn ba một ngày, cũng có chút mệt mỏi, xốc lại tinh thần lắc lắc đầu, "Bạn bè mà."

Khóe mắt Trần Uyên Sam khẽ giật giật, phân phó tài xế đưa Nghiêm Thấm Huyền về khách sạn, sau khi cô ngồi lên xe ngồi, Trần Uyên Sam cúi

người xuống dựa vào cửa kính xe, nhìn cô rồi chậm rãi nói, "Thấm Huyền, ngủ ngon."

>>>>>>

"Choáng nha!!! Sao lại có thể như vậy!!! Mẹ kiếp!!!!"

Nghiêm Thấm Huyền ở trong phòng làm việc nóng nảy đi tới đi lui, cầm hộp quà tinh xảo trên tay, cầm cũng không được mà ném cũng không xong.

Buổi sáng lúc cô vừa mới bước vào phòng làm việc, đã nhìn thấy trợ lý tay cầm món đồ gì đó đưa cho cô, cô ngơ ngác không hiểu đưa tay ra nhận lấy, giương mắt nhìn trợ lý nín cười nhìn cô.

"Đây là ai đưa tới?" Nghiêm Thấm Huyền nhìn kỹ vào cái hộp đều chứa loại bánh ngọt mà cô thích hỏi trợ lý.

"Không rõ lắm" Trợ lý lắc đầu một cái, đưa tờ giấy cầm trên tay cho Nghiêm Thấm Huyền, "Phó tổng, còn có cái này." Nói xong liền xoay người chạy tóe khói.

Nghiêm Thấm Huyền càng thấy kỳ quái nhìn trợ lý một cái, vừa đẩy cửa phòng làm việc ra vừa nhìn tờ giấy cầm trên tay.

Nhìn một hồi, mặt cô hết xanh rồi lại đỏ, hung hăng đặt tờ giấy vào trên bàn làm việc, dùng sức xé bọc ngoài của hộp quà, sờ bên trong hộp một lúc, rồi lấy ra thuốc giải rượu.

Trên tờ giấy là nét chữ rồng bay phượng múa, "Điểm tâm không biết có hợp khẩu vị của cô hay không, trong đó có mấy thanh chocolate rượu, còn tặng kèm theo thuốc giải rượu, để tránh tốt bụng tặng quà lại gây ra thảm họa."

Không phải bởi vì uống say cộng thêm thất tình nên mới lần đầu tiên say rượu trước mặt anh ta hay sao?! Việc nhỏ thế này lại thành đòn sát thủ để anh ta chế nhạo cô hay sao?!

Nghiêm Thẩm Huyền cắn răng nghiền lợi thuốc giải rượu trong tay ra, hung dữ nhìn ký tên ở cuối tờ giấy, Kris.

Anh ta cho là ký tên tiếng anh thì cô sẽ không biết là anh ta đưa cho cô sao?! Cho là ngày đó cô ký hợp đồng không có mắt sao? Cái này thật là khốn kiếp!

Cô lớn như vậy rồi bây giờ mới biết có người dùng cái loại "Hữu nghị" này để cảm ơn người khác, lần này tốt lắm, gửi qua cô trợ lý trẻ tuổi tràn đầy sức sống và có khả năng tám chuyện vô hạn kia, dám chắc qua ngày hôm nay cả công ty đều biết cô tửu lượng kém mà còn thích chơi trội, cô còn mới nhận chức, hiện tại còn chưa làm gương cho mọi người noi theo, mà đã làm cho mọi người trên dưới đều cười cô!

Trần Uyên Sam, anh hãy chờ đó, quân tử báo thù mười năm chưa muộn!

Dọc theo đường đi đến ga tàu điện ngầm, sẽ thấy một người mặt mày lấm la lấm lét nhìn trái ngó phải, biểu hiện trên mặt hình như rất nóng nảy, lại có vẻ không hiểu tiếng Nhật nên không nhận được sự giúp đỡ từ những người xung quanh.

Cô nhìn thấy người nọ liền sững sốt hai giây, rồi lập tức xoay người đi về hướng khác.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 7

"Thấm Huyền, thật trùng hợp khi gặp lại được em, nếu không anh thật sự không biết phải làm sao, đoán chừng sẽ phải chờ chết ở nơi đầu đường xó chợ."

Trong lòng Nghiêm Thấm Huyền giờ phút này đang thầm chửi mắng cái người đã giúp tên bên cạnh lqđ làm thủ tục nhập cư, mà cái tên bên cạnh cô mặc dù có chút mệt mỏi do vừa mới đến đây thế nhưng vẫn hấp dẫn thu hút mọi ánh nhìn kia không phải Lục Thiêm Lịch thì là ai nữa.

Đều do cô không kiên định, vốn đã định đi rồi, suy nghĩ một chút thấy hần không hiểu tiếng Nhật một mình ở nơi này thì có chút không đành lòng, đành phải đưa hần cùng mình trở về.

Cô mặt lạnh đưa thẻ phòng trả cho hần, Lục Thiêm Lịch cầm thẻ mở cửa phòng, dịu dàng nhìn cô, "Thấm Huyền, anh ở cùng tầng với em sao?"

"Không phải." Cô nhấn nút thang máy, không quay đầu nhìn hần, Lục Thiêm Lịch thấy cô có vẻ xa lánh hần, vẻ mặt bỗng chốc tối sầm lại, xách theo trong tay hành lý đi vào thang máy.

Nghiêm Thấm Huyền đến phòng của mình, cô cũng không chào hỏi gì hần liền trực tiếp đi ra khỏi thang máy, vừa đi qua khúc cua lấy thẻ phòng ra thì nghe thấy tiếng bước chân từ sau lưng mình truyền đến.

"Thấm Huyền." Lục Thiêm Lịch xách theo cả hành lý tới, cho hành lý dựa vào tường, kéo cánh tay của cô.

"Anh làm gì thế?" Cô cau mày quay đầu lại nhìn hấn, trong lòng càng thêm phiền não không chịu nổi hung dữ nói, "Anh ở tầng phía trên, anh có nhà của anh, không lẽ anh lại muốn ở cùng tôi?"

Lục Thiêm Lịch nhìn khuôn mặt chán ghét của cô đối với hấn, giống như nhìn thấy hấn là có thể thấy ngay Hồ Tuyết Lâm.

"Anh chia tay với Hồ Tuyết Lâm rồi." Hấn nhìn cô, chậm rãi nói từng câu từng chữ.

Cô nghe hấn nói thế, trong lòng run lên, hồi lâu thản nhiên nhìn hấn, "Anh và cô ta chia tay thì có liên quan gì tới tôi?"

Lục Thiêm Lịch nhìn bộ dạng không liên quan tới mình của cô, trong lòng tức giận, lập tức đi lên phía trước dùng sức hung hăng đè cô vào trên vách tường, hôn cô mãnh liệt.

Nghiêm Thấm Huyền vừa liều mạng né tránh, vừa dùng chân đá hấn, "Lục Thiêm Lịch anh buông ra! Cái tên khốn kiếp này ! Buông ra!"

Cái này căn bản không phải hôn môi, mà là liều mạng cắn môi cô để phát tiết.

Lục Thiêm Lịch kích động cắn môi cô một hồi, phát hiện cô khóc, rốt cuộc cũng bình tĩnh lại buông tay cô ra. Môi Nghiêm Thấm Huyền bị hấn cắn máu từ từ rỉ xuống, nhẹn đau cúi đầu nước mắt càng không ngừng rơi xuống.

Hấn chán nản nhìn cô, lui về phía sau mấy bước, lập tức quỳ xuống.

"Thấm Huyền, em tha thứ cho anh có được không?"

Nghiêm thấm Huyền nghe "Thịch" một tiếng, trong lòng là một hồi thê lương.

Lục Thiêm Lịch là người kiêu ngạo cỡ nào, cho dù bắt cá hai tay hẳn cũng không giải thích một câu cho cô, yêu nhau ba năm, hẳn chưa bao giờ hạ mình nói lời xin lỗi đối với cô, nói gì tới việc quỳ xuống như thế này.

Ngày trước đều là cô nhìn lên hắn.

"Anh biết anh đã mắc phải nhiều sai lầm, em nói đúng, anh chính là tên khốn khiếp. Anh ở chung với em đến tận ba năm trời, thấy không còn cảm giác mới mẻ nữa, Hồ Tuyết Lâm quyến rũ anh...anh liền mắc câu. Khi anh ở chung với Hồ Tuyết Lâm, anh nghĩ chỉ vui đùa một chút rồi chia tay, bởi vì anh biết người cuối cùng trở thành vợ anh chính là em."

Nghiêm Thấm Huyền nghe được hắn nói đến đây, móng tay đã bấm mạnh vào lòng bàn tay tạo thành nhiều khe rãnh sâu.

Ba năm đó, cô cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới, nhưng có ai ngờ được, trước ngày kỷ niệm ba năm yêu nha, bạn trai của cô, đã ra ngoài chơi đùa với người phụ nữ khác để tìm kiếm cảm giác mới mẻ, bây giờ còn vô liêm sỉ nói chỉ vui đùa một chút liền quay về.

Cô lấy tay lau nước mắt, trên mặt là vẻ tức giận đến cùng cực nhìn hắn rồi hét lên, "Anh chỉ muốn chơi đùa một chút, nếu tôi không nhìn thấy, thì sau khi kết hôn, đoán chừng anh cũng muốn ra ngoài chơi bởi như trước đó? Dù sao tôi cũng là tên ngốc, thì ra là vì vậy anh mới muốn kết hôn cùng với tôi!"

Lục Thiêm Lịch nhìn cô toàn thân phát run đứng ở bên cạnh cửa, giùng giăng từ dưới đất đứng dậy, sải bước đi tới kéo cô vào trong lòng.

Trên mặt của hắn cũng dâng lên vẻ tức giận, "Nghiêm Thấm Huyền, mẹ kiếp đời này người anh muốn kết hôn chỉ có mình em! Em là người phụ nữ duy nhất cả ba lần mẹ anh đều công nhận! Anh biết anh đã phạm phải sai lầm gì, cái cảm giác khổ sở này anh không bao giờ muốn phải trải qua một lần nữa!"

Thấy cô ở trong lòng hẫng không dây dựa nữa, hẫng chống cằm lên đầu của cô về mặt ưu tư khẽ nói, "Trong ví của anh vẫn luôn có hình của em trong đó, Hồ Tuyết Lâm cãi nhau với anh rất nhiều lần, anh vẫn không để ý tới cô ta."

"Cổ phiếu của công ty bởi vì xì căng đan mà bị giảm sút, Ân Kỉ Hoàn mỗi ngày đều có cách để cho bọn anh cảm thấy khó chịu. Mẹ ngày ngày ở nhà nhìn hình của em rồi rơi nước mắt, bảo anh cầu xin em quay trở lại. . . Lộ Di ở nhà một câu lqđ nói cũng không chịu nói với anh. . . Ba bị anh làm cho tức giận đến nỗi phải vào bệnh viện, hôn mê ba ngày hôm qua mới tỉnh lại. Ba vừa tỉnh anh liền gọi điện thoại hỏi em đã đi đâu, trực tiếp mua vé máy bay tới đây." Hẫng cúi đầu, giọng nói tràn đầy nghẹn ngào

"Thấm Huyền, anh không nghĩ là anh sẽ cho em một cuộc sống hạnh phúc. Nhưng anh đã đánh giá thấp ảnh hưởng của em đối với anh, cả đời anh, đến chết cũng không có cách nào thoát khỏi hình bóng của em."

"Em làm hư anh rồi, anh không có em, cho dù cho anh nhiều hơn nữa anh cũng không cần."

Những lời này nếu như là Lục Thiêm Lịch trước kia nói, cô nhất định sẽ cảm động đến chảy nước mắt.

Người đàn ông này đã từng là tất cả của cô.

Ba năm, đủ để cho lòng cô hoàn toàn đóng lại, chỉ còn lại duy nhất hình bóng của một người, không ra được cũng không vào được.

Hai người bọn họ trước kia thường đi dạo bên cạnh con sông trước công viên Thành Tây, hẫng như người điên, công cô chạy quanh con sông, khi đó cô ở trên lưng hẫng cười đến nỗi vành mắt đỏ hoe.

Mình yêu người này như vậy, ngộ nhỡ ngày nào đó tất cả biến mất thì làm thế nào.

Ngày trước khi gặp phải hắc cùng Hồ Tuyết Lâm, thần trí cô hoảng hốt bất tri bất giác đi tới trước lqđ con sông, mắt tối sầm thế nào lại bị rơi xuống sông, thật may là người phía sau thấy được, gọi người tới cứu cô.

Vì người đàn ông này, cô hèn mọn đến mức chính mình cũng không thềm quan tâm.

Cô mấy ngày qua từng vô số lần nghĩ tới nếu như Lục Thiêm Lịch trở lại cầu xin cô, cô sẽ lập tức đá hắc, thậm chí còn mắng chửi hắc một trận để cho hắc cút đi.

Nhưng cô không làm được.

Nghiêm Thấm Huyền vành mắt đỏ hoe khe khẽ đẩy Lục Thiêm Lịch ra, nhàn nhạt nói, "Anh trở về phòng đi, tôi cảm thấy có chút mệt mỏi."

Những lời này vừa nói ra, coi như trong lòng hắc cũng thật lòng nghĩ về cô không dám phạm lỗi nữa, cô cũng sẽ không giống như ngày trước dễ dàng tin tưởng hắc.

Lục Thiêm Lịch thấy thái độ của cô đã có chút chuyển biến, biết cũng không thể tiếp tục ép cô, cầm hành lý bên cạnh lên, "Thấm Huyền, anh thật sự hi vọng em có thể cho anh thêm một cơ hội."

Cô đẩy cửa phòng ra, không trả lời ở trước mặt hắc khép lại cửa.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Nghiêm thắm Huyền tắm rửa rồi đi ra khỏi khách sạn, đầu óc hỗn loạn, thế nên cô trước tiên phải kiếm nơi để lấp đầy cái bụng, liền rẽ khoảng bảy tám lần đến trước một quán bida. (Cái này là dịch theo cv nha mấy bạn)

Chập tối, mới vừa đi ra khỏi một nhà hàng ở góc đường cùng với Kha Khinh Đăng, Trần Uyên Sam liền thấy một bóng dáng quen thuộc đang bị mấy người đàn ông bao vây ở quán đăng kia.

Nghiêm Thắm Huyền hiện tại đang tức sôi máu, đang chơi vui thì gã lưu manh bộ dạng Hoàng Mao kia tiến lại nói muốn cùng chơi, lúc đầu cô không để ý lắm, lúc sau gã kia lại ngửa tay ngửa chân cô nhin không được liền đập hấn một phát, không ngờ lại trúng ngay chỗ giữa của hấn.

Kha Khinh Đăng không theo kịp từ phía sau đi tới, ánh mắt lạnh lùng của Trần Uyên Sam khẽ di chuyển, Trần Uyên Sam nhìn một hồi lâu, khóe miệng nhếch lên theo hướng của Kha Khinh Đăng, "Đi đi."

Kha Khinh Đăng cởi áo khoác, nới lỏng cà vạt ra, im lặng đi vào trong quán.

Từ trong quán bida đi ra, Nghiêm Thắm Huyền hoảng hốt nghĩ khí thế của hai người này đúng là không ai sánh bằng, vừa nãy lúc Trần Uyên Sam cùng người đàn ông đó bước vào, thậm chí còn không cần động tay động chân, ánh mắt chỉ cần di chuyển, đối phương liền bị dọa cho sợ đến độ bỏ của chạy lấy người rồi.

Trần Uyên Sam liếc nhìn Nghiêm Thấm Huyền, giới thiệu cho cô, "Kha Khinh Đăng."

Nghiêm Thấm Huyền có chút kinh sợ, mất một lúc mới dám ngẩng đầu lên nhìn kỹ người đàn ông lạnh lùng tuấn tú đứng đằng sau Trần Uyên Sam, càng nhìn cô càng cảm thấy dường như đã gặp anh ta ở đâu đó, theo phản xạ lịch sự giơ tay lên, đôi môi mỏng kia khẽ mấp máy, khẽ gật đầu với cô, tay vẫn bỏ trong túi quần không hề động đậy.

Nghiêm Thấm Huyền có chút bất mãn nhìn anh ta một cái, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ lại, đột nhiên đã nhớ ra được người này là ai.

Có lần ông trùm truyền thông Ân lão gia của thành phố S tổ chức lễ mừng thọ, cơ hồ tất cả nhân tài của thành phố S đều tham gia. Kha Khinh Đăng ít khi lộ mặt cũng xuất hiện, có người lớn mật đối với người đàn ông không nên đụng chạm tới đó, giống như một con rắn bám chặt Kha Khinh Đăng, Kha Khinh Đăng không nhịn được liền trực tiếp đẩy mạnh làm cô ta rơi xuống hồ bơi.

Kha Khinh Đăng, chính là người nắm giữ phân nửa dầu mỏ của Đông Nam Á và cũng có ảnh hưởng không nhỏ đến giới hắc đạo.

Vị núi băng Kha thiếu này, tính khí khó chịu là chuyện mà mọi người đều biết.

Nghĩ tới đây Nghiêm Thấm Huyền liếc qua người đứng bên cạnh Trần Uyên Sam, nghĩ thầm cũng chỉ có người như thế này mới có thể trở thành bạn bè với Trần Uyên Sam.

Bầu không khí rất gượng gạo, Kha Khinh Đăng giơ tay lên nhìn đồng hồ, lạnh lùng nói với Trần Uyên Sam, "Cậu vẫn tới đó sao?"

Trần Uyên Sam nghe anh ta nói thế, suy nghĩ một chút rồi nghiêng đầu nhìn Nghiêm Thẩm Huyền.

"Cô muốn đi không?"

"Đi đâu?" Cô bộ dạng u sầu, dừng lại một hồi, mới kịp phản ứng không hiểu hỏi anh.

"Dẫn cô đi xem thế giới Xã Hội Đen." Anh khẽ nói lỏng cà vạt, bộ dạng thản nhiên, như đã đoán trước được cô gái bên cạnh đã hoàn hồn lại.

Cô ra sức suy nghĩ một lúc, giương mắt nghiêm túc nhìn anh, "Sẽ không nguy hiểm đến tính mạng chứ. ?"

Trần Uyên Sam không nhịn được khẽ cười, không nhìn vào vẻ mặt không đồng ý của Kha Khinh Đăng, "Yên tâm, không chết được."

Cô biết anh bình thường luôn nói chuyện theo kiểu nửa đùa nửa thật, nhưng có thể khẳng định chưa bao giờ gây ra điều gì bất lợi đối với cô, mặc dù cô ít nhiều gì cũng có chút lo sợ, nhưng lòng hiếu kì đã chiếm hữu toàn bộ lý trí.

Chuyện liên quan đến Xã Hội Đen ít khi được công bố ra ngoài, có lẽ BOSS ở đây thì sợ gì chứ.

"Được." Cô gật đầu một cái.

Kha Khinh Đăng một bên đi lấy xe, ánh mắt nhìn qua Trần Uyên Sam đều là khinh bỉ.

Tác giả có lời muốn nói: tác giả viết ra chuyện tình hắc đạo này..., đều là lấy dẫn chứng từ thực tế, có tính chân thật, hi vọng mọi người cảm thấy hài lòng ~~

Kha Khinh Đăng bẻ vô lăng, con xe thể thao cao cấp quay một đường rồi dừng lại, Nghiêm Thấm Huyền giương mắt nhìn khách sạn rực rỡ ánh đèn ở trước mắt, hình như là vừa mới xây xong.

Lúc này đột nhiên chạm mặt vài người từ trong khách sạn đi ra, cô định thần nhìn lại, cảm đầu không phải chính là người đàn ông đầu trọc ở trong quán rượu ngày hôm đó.

Đầu trọc từ lúc này đến giờ ánh mắt chỉ đặt ở trên người của Trần Uyên Sam, đột nhiên chứng kiến thấy người phụ nữ nhỏ nhắn đi bên cạnh, trong nháy mắt thất kinh, bước chân cũng lập tức ngừng lại, không thể tin được kêu lên thành tiếng, "Trần thiếu, chuyện này."

Kha Khinh Đăng mặt lạnh khóa xe rồi đi tới, thấy thuộc hạ của nhất bang nhìn Nghiêm Thấm Huyền đến thất thần, càng thêm khinh bỉ nhìn Trần Uyên Sam, đi thẳng vào trong khách sạn.

Đối với ánh mắt của mọi người Trần Uyên Sam làm như không thấy, lạnh lùng nói với đầu trọc, "Kim Tuấn, chuyện khách sạn ổn chứ?"

Giọng vẫn bình thản như cũ, nhưng mơ hồ lại làm cho đám người cũng cảm thấy không rét mà run.

Đầu trọc tên là Kim Tuấn dùng sức gật một cái, rớt cuốc cũng thu hồi lại ánh mắt dán trên người Nghiêm Thấm Huyền, "Đang đợi Trần thiếu ngài trực tiếp tới thị sát."

Lúc này Trần Uyên Sam vươn tay đến trước đôi mắt đang nhìn đông ngó tây của Nghiêm Thấm Huyền, dịu dàng nói, "Đi thôi."

Cô nương Tiểu Nghiêm ngoan ngoãn đi theo Trần Uyên Sam vào khách sạn.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Năm tầng dưới của khách sạn trang bị đầy đủ trang thiết bị, hai mươi mấy tầng phía trên là phòng khách, được lắp đặt thiết bị hết sức hiện đại, so với hình tượng mafia thì có chút bất đồng.

Kim Tuấn đi bên cạnh Trần Uyên Sam, thỉnh thoảng lén nhìn sắc mặt của anh, cận vệ đứng dọc hai bên lối đi nhìn thấy tổng giám sát cung kính đi bên cạnh người đàn ông khí chất hơn người kia, bọn họ có thể khẳng định người này hẳn là lão đại Trần danh tiếng lừng lẫy, biết điều khom lưng cúi chào Trần Uyên Sam.

Bóng dáng nhỏ nhắn cùng với khuôn mặt xinh đẹp của Nghiêm Thấm Huyền cực kỳ nổi bật, cô vừa nhìn xung quanh vừa khẽ thúc vào cánh tay của Trần Uyên Sam nói, "Chỗ này quả thật rất hiện đại, chắc chắn sẽ đem lại nhiều lợi nhuận."

Anh nghiêng mặt sang bên cạnh nhìn cô, "Vừa mới mở, vẫn còn nhiều thiếu sót."

Nói xong anh nhận lấy từ tay Kim Tuấn tờ giấy gì đó, anh đưa mắt nhìn qua những dòng chữ trong đó, nhanh chóng kí tên rồi đưa trả lại cho Kim Tuấn, Kim Tuấn cầm ở trong tay nhìn một hồi, ngẩng đầu lên nhìn Trần Uyên Sam bằng ánh mắt cung kính tới cực điểm, "Tôi sẽ lập tức hành động theo ý của ngài."

Trần Uyên Sam gật đầu đi về phía hẻm, lúc này bọn họ đã đi lên tầng năm, Nghiêm Thấm Huyền đi tới đây mới phát hiện tầng này dành cho tầng

lớp thượng lưu.

Đại sảnh rộng tới mức kinh ngạc, được chia làm nhiều cái khu vực: rạp chiếu phim, khu nghỉ dưỡng, sông bài. Mỗi khu người đông nghịt, Trần Uyên Sam thấy người bên cạnh có vẻ hứng thú, nói với Kim Tuấn, "Không có vấn đề gì nữa, tôi sẽ nghỉ ngơi tại đây."

"Vâng, tôi sẽ đi thu xếp cho ngài." Hiệu suất làm việc của Kim Tuấn quả thật rất cao, chỉ trong chốc lát Nghiêm Thấm Huyền đã được phục vụ rất chu đáo, đứng cạnh cửa có một cô gái Nhật Bản nhiệt tình dẫn cô đi thay quần áo để tắm rửa.

Tắm rửa sạch sẽ rồi khoác áo choàng tắm đi ra ngoài, Nghiêm Thấm Huyền kéo rèm che khu tắm ra thì thấy đại sảnh yên lặng như tờ, ở cửa ra vào của sông bài có mấy người đàn ông đang cao giọng nói với quản lý của khách sạn.

Nghiêm Thấm Huyền nghe thấy mấy vị khách Nhật thân hình to lớn đó phàn nàn rằng rượu không ngon, thái độ phục vụ không được tốt ..., rõ ràng là do mấy người kia say rượu nói năng lung tung, tất nhiên quản lý cũng không phải là tên đàn độn, thái độ khiêm nhường lễ độ với bằng chứng rõ ràng, mấy tên đó rốt cuộc nói không lại, mượn rượu giả điên gây sự với quản lý.

Lúc này Trần Uyên Sam chờ lâu không thấy cô đi vào, liền vén rèm lên đi ra khỏi phòng thì nhìn thấy cô đang dựa vào cái bình phong cách đó không xa hào hứng theo dõi phía bên kia xảy ra tranh chấp.

Trần Uyên Sam khẽ mỉm cười, thản nhiên cầm ly rượu trên tay tựa vào cửa phòng.

Bên kia tranh chấp càng lúc càng lớn, Kim Tuấn nhận được thông báo của thuộc hạ, trầm mặc đưa theo vài người đi tới nơi xảy ra tranh chấp.

Lúc này đã qua nửa đêm rồi, mới vừa rồi nơi đó còn náo nhiệt, bây giờ người đã tản đi bớt, xung quanh nhìn thấy nơi này xảy ra tranh chấp sẽ tự động tránh sang một bên, mấy tên gây sự mơ hồ thấy được người của khách sạn đi tới, vẻ mặt ngược lại càng thêm kích động, rõ ràng là ý vào việc ta là khách tên nào dám đối xử tệ với ta.

Kim Tuấn không chút hoang mang mà đi đến bên cạnh bọn họ, quản lý biết trước lui về phía sau, hắn liền ôn hoà nhìn bọn họ bảo muốn bồi thường cái gì. Khách thấy người phụ trách nhanh như vậy liền khiêm nhường chịu thua, một tên có vẻ là tên cầm đầu dương dương tự đắc nói muốn được miễn phí toàn bộ hoá đơn.

Giây kế tiếp, Nghiêm Thấm Huyền không biết Kim Tuấn ra hiệu bằng cách nào, chỉ thấy mấy người đàn ông đứng đằng sau hắn nhanh chóng rút ra thanh kiếm dài sắc nhọn.

Mấy tên khách vốn đang hả hê vì mục đích thành công, nhìn thấy màn này thì nhanh chóng sợ hãi, dưới ánh đèn thanh kiếm loé sáng gần với bọn hắn trong gang tấc, hiểu được chủ nhân của khách sạn này là người thuộc về giới hắc đạo, đã sớm bị dọa đến mặt trắng bệch cả lên.

Kim Tuấn vẫn dáng vẻ điềm nhiên ấy, không nói câu nào, cứ như vậy khoanh tay đứng yên đó.

Nghiêm Thấm Huyền lần đầu nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mới gây sự như vậy mà đã làm thế, nếu như bọn họ còn nói thêm mấy câu nữa, thì đoán chừng thứ rơi trên mặt đất đã là đầu của bọn họ rồi, tim cô cứ đập liên tục, thế nhưng cô vẫn nhìn không chớp mắt.

Giằng co một hồi, một người trong đó có vẻ đã tỉnh rượu chân mềm nhũn co quắp trên mặt đất, giống như quân bài domino, tất cả bọn họ trước đó phách lối bao nhiêu thì bây giờ một trời một vực, tên cầm đầu bên kia

nói sẽ lập tức trả tiền, Kim Tuấn thấy vậy, phất tay một cái, toàn bộ thuộc hạ thu kiểm trở lại.

Mấy người khách nơm nớp lo sợ vừa nhìn Kim Tuấn vừa thanh toán, chỉ thấy hắn đã thu lại sát khí trên người, cúi chào với mấy vị khách, giọng nói hết sức khiêm tốn lễ độ, bên cạnh còn có người đưa quà tới cho khách, sau đó Kim Tuấn còn cố ý tiễn bọn họ xuống lầu.

Mấy vị khách thấy vậy trong lòng cũng cảm thấy kì quái, mới vừa nãy Kim Tuấn còn sát khí đầy mình thế mà bây giờ lại ôn hoà như vậy, coi như là kết thúc trong hoà bình.

Lúc này Trần Uyên Sam mới từ từ đi tới bên cạnh Nghiêm Thấm Huyền, nở nụ cười hỏi cô, "Nhìn đủ rồi sao?"

Cô quay đầu lại nhìn anh, có chút thốn thức lắc lắc đầu, "Tôi chưa từng gặp qua kiểu buôn bán như vậy, không hổ là thương nhân xuất thân từ hắc đạo, không ngờ đầu trọc thật sự rất có tài năng."

Trần Uyên Sam thấy cô nghiêm túc khen ngợi như thế, nụ cười trên khóe môi càng đậm.

Tất nhiên có tài, mặc dù Kim Tuấn không phải là người đi theo anh từ lúc anh mới gia nhập hắc đạo, mà là thuộc hạ anh mới tuyển chọn được từ hai năm trước, tư chất hết sức thông minh, lại có nhiều mảnh khoé, không bao lâu khi con đường đi lên của hắn hỗn loạn, anh cũng hết sức coi trọng, đặc biệt để cho hắn phụ trách mấy khách sạn mới xây ở Tokyo.

Kim Joon tiễn khách đi về phòng trở lại tầng năm thì thấy Trần Uyên Sam cùng với Nghiêm Thấm Huyền đứng ở trước cửa phòng, vội vàng bước nhanh tới, khẽ tạ lỗi với Nghiêm Thấm Huyền, "Thật xin lỗi, đã làm tiểu thư sợ hãi."

Cô bị thái độ ôn hoà của đối phương làm cho cả kinh, vội vàng xua tay.

Lúc này Kim Tuấn nhìn về phía Trần Uyên Sam cung kính nói, "Trần thiếu, những người này vừa mới tới, Kha thiếu cùng vị tiểu thư này biểu diễn chút vũ điệu? Đều là ca kịch mới nhất vừa mới được mời đến."

Trần Uyên Sam nhìn sang bên cạnh trưng cầu ý kiến của Nghiêm Thấm Huyền, gật đầu với Kim Tuấn một cái.

>>>>>

Mặc dù đã rạng sáng, thế nhưng Nghiêm Thấm Huyền lại không hề cảm thấy mệt mỏi, cả người tràn đầy năng lượng, đầu óc chất chứa nhiều phiền não từ sau khi vô tình đụng độ với Trần Uyên Sam đã bay biến hết.

Trong phòng, diễn viên đang chậm rãi hát ca, đánh nhịp nhảy múa, Kha Khinh Đăng cùng với Trần Uyên Sam đang dựa vào lưng ghế ở bên trái của cô, Kim Tuấn cùng với mấy tên thuộc hạ khác ngồi ở bên cạnh bọn họ.

Tiếng hát du dương, cô lướt qua khay rượu, thảnh thơi cùng với người ngồi bên cạnh mà cô từng muốn kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không gần gũi), hiện tại cô đang nhiệt tình trò chuyện cùng anh, Kim Tuấn cùng với một vài thuộc hạ bên cạnh.

"Anh Kim, ngày đó trong quán rượu thật sự cảm ơn các anh." Cô dù sao cũng là người thân thiện, thêm với cách nói chuyện dịu dàng, càng làm cho người khác có cảm giác thân thiết, trong lòng Kim Tuấn cũng cảm thấy lão đại đã kiếm được một cô gái tốt, vội vàng hào phóng mà cười khoát tay, "Không có gì, chỉ là cách thức xuất hiện hôm đó của cô làm cho người khác có chút khó quên."

Mấy người bên cạnh hôm đó đều có mặt tại hiện trường, vốn đều là nam tử hán tính tình thật thà, vui vẻ cùng Nghiêm Thấm Huyền hàn huyên.

Kha Khinh Đăng ngồi một bên buông ly rượu trên tay, quét mắt sang đám người đang vui vẻ trò chuyện ở bên cạnh, chậm rãi nói với Trần Uyên

Sam, "Thế nào? Phu nhân tương lai?"

Một tay Trần Uyên Sam đặt ở trên bệ cửa sổ, nhìn người phụ nữ đang cười nói vui vẻ kia, thản nhiên nói, "Bạn bè, đối tượng hợp tác làm ăn."

"Bạn bè, đối tượng hợp tác làm ăn mà lại đưa đến nơi này?" Giọng nói lạnh lùng của Kha Khinh Đăng, pha chút giễu cợt.

Trần Uyên Sam đặt ly rượu xuống, nhìn người bên cạnh, khóe môi khẽ cong lên, "Thật có ý tứ."

"Trần Uyên Sam, cậu 'thủ thân như ngọc' nhiều năm như vậy, không cần sa chân vào một người nhỏ tuổi chứ vậy." Kha Khinh Đăng không nói nhiều, câu chữ sắc bén, "Nhà cô ta mới có biến động, nhưng dù sao cũng không phải là đen tối, về sau liên lụy vào, nên linh hội được."

Trần Uyên Sam trầm mặc một hồi, chợt cười cười rồi nhìn sang Kha Khinh Đăng ngồi bên cạnh, "Cậu chừng nào mới học được cách thương hoa tiếc ngọc đâu? Cậu mắc bệnh chán ghét phụ nữ sao?"

Kha Khinh Đăng nghe xong thì giờ chân đạp anh một phát, không thèm để ý đến anh nữa.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Mới uống được mấy ly rượu, Nghiêm Thấm Huyền đã cảm thấy như xuất hiện thêm mấy đầu trọc đứng trước mặt cô, từ một biến thành bốn, từ bốn lại biến thành mười, đầu cô bắt đầu cảm thấy đau nhức, lúc này bên tai lại mơ hồ nghe được giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng của ai đó, trong chốc lát những người đứng bên cạnh đều quay sang tạm biệt cô rồi đi ra ngoài, cô cố gắng mở mắt, liền nhìn thấy được bóng dáng của mấy nữ phục vụ đang tiến tới đây.

Kha Khinh Đăng đã sớm đi về, Trần Uyên Sam ngồi bên cạnh nói với cô, "Bây giờ đã muộn rồi nên tôi gọi bọn họ đến đưa cô về, đến sáng sớm ngày mai tôi sẽ đưa cô về."

Bây giờ cô thật sự rất mệt nên phát tay với anh xong, liền theo mấy nữ phục vụ đi ra ngoài.

Buổi sáng lúc Nghiêm Thấm Huyền tỉnh lại, chỉ cảm thấy nằm trên cái giường này thực thoải mái, cô duỗi lưng một cái, mở mắt ra nhìn đồng hồ trên đường đã chỉ 12 giờ mới lười biếng bò dậy.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân xong, cô mới vừa rót chén nước liền nghe thấy tiếng chuông báo tin nhắn của điện thoại, mở ra xem thì thấy là tin nhắn của Trần Uyên Sam, nói cô nếu tỉnh rượu rồi thì đi ăn cơm, ăn xong sẽ cùng nhau trở về, còn nói đã sai người đưa thuốc giải rượu để ở trước cửa phòng cô.

Cô để điện thoại di động xuống bàn rồi ra mở cửa, quả nhiên thấy trên sàn nhà ở cạnh cửa có thuốc giải rượu, nàng cầm thuốc giải rượu lên rồi quay trở về gian phòng, trong lòng chợt thấy vừa có chút buồn cười lại vừa ấm áp.

Lúc cô tới sảnh, xa xa đã nhìn thấy Trần Uyên Sam đang ngồi cạnh bàn ăn thông thả nhàn nhã dùng bữa trưa, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên gò má của anh, quả thực là anh tuấn giống như hoàng tử từ trong truyện tranh bước ra. Trong nháy mắt Nghiêm Thấm Huyền bị chính ý nghĩ của mình làm cho nổi cả da gà, khẽ đưa mắt nhìn xung quanh.

Hoàng tử ư, không phải khủng bố đã là tốt lắm rồi.

Cô đi tới kéo chiếc ghế đối diện anh rồi ngồi xuống, ngáp một cái, Trần Uyên Sam thấy cô vừa mới tỉnh dậy lại bắt đầu lười biếng, đưa cho cô bình cà phê, cô mắt không ngước lên vẫn chuẩn xác tiếp được bình cà phê từ tay anh.

Hai người mặc dù không lên tiếng, thế nhưng động tác lại vô cùng ăn ý, Kim Tuấn đi vào vốn là muốn báo cáo một số chuyện với Trần Uyên Sam, thấy hai người ngồi ở bên kia vô cùng hòa hợp dùng bữa trưa với nhau, thì khẽ cười rồi lui ra ngoài.

Dùng xong bữa sáng thì đã sớm có xe chờ đưa đón, Nghiêm Thấm Huyền chào tạm biệt với phục vụ rồi bước lên xe, Trần Uyên Sam đứng ở cửa nghe Kim Tuấn báo cáo một lúc rồi cũng lên xe.

Trong xe chợt vang lên âm thanh du dương của đàn dương cầm, anh nhận điện thoại, trong lòng cô nghĩ anh nhận điện thoại của ai mà sao nghe giọng lại nhẹ nhàng đến vậy, chỉ thấy anh cầm điện thoại ôn nhu nói với cô, "Hi San nói muốn cô chủ nhật cùng đi chơi Disneyland với nó, cô có rảnh không?"

Cô nghe anh nói thế, nghĩ đến tiểu công chúa dễ thương kia, cực kỳ sáng khoái đồng ý, "Không thành vấn đề, đến lúc đó sẽ hẹn thời gian cụ thể."

>>>>>

Nghiêm Thấm Huyền vừa mới bước ra khỏi thang máy, liền nhìn đến một người đang chán nản ngồi ở trước cửa phòng cô, đầu cúi gằm xuống.

Người nọ nghe tiếng bước chân, ngẩng đầu lên thấy cô đã quay trở về, vẻ tức giận cùng với lo lắng như đã lên tới đỉnh điểm.

"Em đã đi đâu?! Đêm qua em không trở về?!" Lục Thiêm Lịch lập tức đứng lên, đi tới trước mặt cô, giọng nói có chút đáng sợ.

Cô thấy hấn kích động tới nổi gân xanh nổi lên, câu liên quan gì tới anh vừa định nói ra liền lập tức thu lại, kiên nhẫn nói, "Đi chơi với bạn, về muộn một chút là chuyện bình thường."

"Bạn? Em lấy đâu ra bạn ở Nhật Bản? Nam hay nữ vậy?" Tay hấn bắt lấy bả vai của cô, làm cho hàng lông mày của cô nhíu lại.

"Người không cần nói hai câu liền động thủ." Nàng tính khí dần dần cũng có chút lên tới, lập tức hất tay của hấn ra, "Ta bây giờ không phải là người người nào, không cần thiết mọi chuyện báo cáo cho người phải rõ ràng như vậy."

Lục Thiêm Lịch nhìn cô một lúc, vốn còn muốn tra hỏi thêm, thế nhưng đã kiềm chế lại được, thần sắc càng ngày càng xấu đi, "Thấm Huyền.
. Rốt cuộc anh phải làm thế nào em mới có thể tha thứ cho anh.
. Anh một mình lặn lội đến Nhật Bản tìm em. Em đừng nhẫn tâm lạnh nhạt với anh như vậy."

Cô nghe hấn nói thế, cảm xúc hỗn độn vất vả lắm mới ném được sang một bên lại trở về, nghe hấn nói những lời như vậy, cô lại không biết nên trả

lời như thế nào.

"Lục Thiêm Lịch, tôi không phải là thú cưng của anh, gọi là đến, đuổi là đi." Hồi lâu, cô nhìn hắn lái chậm rãi nói, "Tôi nhìn thấy anh là sẽ nghĩ tới những chuyện làm cho lòng tôi cảm thấy khó chịu."

Lục Thiêm Lịch nghe thấy cô nói vậy..., trầm mặc một hồi lâu, "Thẩm Huyền, xem như anh cầu xin em, em có thể cho anh một ngày để chứng minh? Ngay ngày mai! Anh đã chuẩn bị cái này từ rất lâu rồi, cầu xin em."

Cô thấy hắn quần áo xộc xệch, cả người tựa như đã mệt mỏi và chán nản tới cực điểm, đầu óc hỗn loạn hò hét, trong vô thức cô gật đầu.

>>>>>>

Lần này Lục Thiêm Lịch thật sự dốc hết công sức và tấm lòng của hắn vào đó.

Sáng ngày thứ hai lúc cô vừa mới ngủ dậy, nghe thấy tiếng gõ cửa, dụi mắt rồi đi mở cửa, cảnh tượng ngoài cửa làm cho cô sợ hết hồn, chỉ thấy đứng trước cửa phòng là một cô gái Nhật Bản mặc ki-mô-nô, thấy cô thì lễ phép nói, "Tiểu thư, tôi nhận được sự ủy thác của Lục tiên sinh đưa cô tới một nơi, tôi sẽ chờ cô thay quần áo. Có được không ạ?"

Nghiêm Thẩm Huyền không nghĩ được Lục Thiêm Lịch muốn giở trò gì, phí công suy nghĩ, thấy cô gái kia có ý tốt như vậy, chỉ bằng đi thử xem sao.

Cô gái kia dẫn Nghiêm Thẩm Huyền ra khỏi khách sạn đi tới ngã rẽ, đi một hồi thì đến trước một căn phòng được trang trí cực kỳ tinh xảo.

Cô gái dịu dàng tiến lại gần cô, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng nói cho cô biết, "Tiểu thư, đây là nơi cô cần tới."

Nghiêm Thẩm Huyền chào tạm biệt cô gái, rồi mở cửa căn phòng ra.

Đập vào mắt là một đại sảnh hoa lệ, giữa đại sảnh treo một chiếc màn hình lớn.

Cô từ từ đi vào căn phòng, đại sảnh rộng không tường nối, phía dưới màn hình có một chiếc ghế sa lon.

Cô ngồi lên, cầm điều khiển bật lên.

Đó là một đoạn video.

Lần đầu tiên cô và Lục Thiêm Lịch gặp mặt, thừa nhận quan hệ, những cuộc hẹn hò, ngày kỷ niệm. Hình ảnh cứ từ từ hiện lên , có ảnh cô khóc đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, có ảnh Lục Thiêm Lịch công cô nhảy ếch trước mặt bạn bè, có ảnh mọi người ở Lục gia ngồi xung quanh chúc mừng sinh nhật mẹ Lục.

Màn hình phát bài hát cô thích nhất, vài hình ảnh, thỉnh thoảng làm cho cô bật cười, sự việc như đang được tái hiện lại trước mắt cô.

Xem được một lúc, trên màn hình nhảy ra một hàng chữ lớn, bảo cô hãy xem quyển sổ đặt bên cạnh bàn trà.

Cô quay đầu lại, trên khay trà quả thật có đặt một quyển sổ tinh xảo, cô đưa tay lấy, mở ra sau nhìn một hồi, nước mắt không kìm được liền rơi xuống.

Đó là quyển sổ Lục Thiêm Lịch tự tay viết.

Một trăm ngày yêu nhau của bọn họ, mọi kỷ niệm của bọn họ hẳn đều ghi nhớ kĩ, có mấy tờ có đính hình ảnh lên. Không phải ngày nào hẳn cũng viết, nhưng mỗi tháng trôi qua, cũng sẽ có vài kỷ niệm đáng giá được ghi vào đây.

Nghiêm Thấm Huyền đưa tay ngăn dòng nước mắt đang muốn trào ra, chậm rãi đọc từng trang từng trang một, thời điểm cô thấy trang cuối cùng, cô phải lấy tay che miệng lại để ngăn không cho mình khóc ra thành tiếng.

"Bà xã, quyển sổ này vốn là muốn đưa cho em trong ngày kết hôn của chúng ta, anh có thể tưởng tượng được thời điểm em đọc được nó nhất định sẽ khóc không thành tiếng, nhưng hôm nay anh phạm phải sai lầm lớn như vậy, anh thật sự không biết có còn cơ hội để được làm chồng của em nữa hay không, anh biết anh rất hèn hạ, nhưng anh chỉ có thể dùng những kỉ niệm để trói chặt em, bởi vì hôm nay trong tay anh đã nắm lấy những kỉ niệm đặc biệt của chúng ta."

Cô không phải là không muốn, nhớ lại ba năm yêu nhau của bọn họ, cô rất đau lòng, không thể thoát ra khỏi những kỉ niệm đẹp đẽ ấy.

Lúc này Lục Thiêm Lịch từ trên lầu đi xuống, đôi mắt chất chứa tình cảm sâu đậm, hần đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, ôm bả vai của cô, nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô, "Thấm Huyền, anh đã rất cố gắng để dành lại được tình cảm của em, cảm ơn em đã cho anh một cơ hội. Về sau chỉ cần em đồng ý, chúng ta sẽ lập tức đi đăng kí kết hôn, anh sẽ ngay lập tức cưới em về nhà, tình nguyện để cho em đè đầu cưỡi cổ."

Hắn là một người đàn ông đào hoa, cô hiểu rõ hắn, mặc dù trong lòng Nghiêm Thấm Huyền biết rõ ràng đây là phương thức làm lạnh ấu trĩ và câu huyết cỡ nào, nhưng phụ nữ vốn dễ bị làm cho cảm động.

"Thấm Huyền, anh hi vọng lúc anh trở về thành phố S, có thể đưa em trở về cùng anh. Em đừng trốn tránh anh nữa, được chứ?"

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Cuối cùng Nghiêm Thấm Huyền vẫn không cho hấn câu trả lời.

Đối mặt với Lục Thiêm Lịch, cô biết mình hoàn toàn không phải đối thủ của hấn, cho nên dứt khoát ngậm miệng không nói, chọn lựa thái độ không chấp nhận cũng không cự tuyệt.

Trong lòng tự hỏi, dù sao cũng là người đàn ông mình đã từng yêu, lập tức rũ bỏ hấn, cô vẫn không làm được, rất dễ nhận thấy Lục Thiêm Lịch lợi dụng tính cách của cô, nhưng hấn không biết, vết thương ở sâu trong tim, nó vẫn luôn ở đó, muốn che giấu, không thể che giấu hết được.

Thời gian này cô cảm giác như mình đã quay về trước lúc chia tay hấn.

Mấy ngày nay Lục Thiêm Lịch vạch ra rất nhiều kế hoạch, được sự đồng ý của cô, hấn sẽ đứng ở dưới lầu chờ cô tan làm, hai người ăn cơm xong, sẽ đi dạo phố một lúc, ăn đồ ăn vặt, sau khi trở về sẽ vào phòng của Nghiêm Thấm Huyền vừa coi TV vừa nói chuyện phiếm, hơn mười một giờ Lục Thiêm Lịch mới trở lại phòng của mình.

Không có ai biết, cũng không có ai tới can thiệp.

Đối với cách cư xử như vậy của hấn làm cho cô cảm thấy nhẹ nhõm, nhìn qua là biết Lục Thiêm Lịch đã quyết tâm phải đưa được cô trở về, mục tiêu đã chốt lại cho nên cũng không gấp gáp, hai người càng ngày càng giống như bạn bè thân thiết.

Nhưng cô vẫn cảm thấy trong lòng rối loạn, đối với hẳn vẫn có mơ hồ có một số mâu thuẫn không rõ nguyên nhân.

Buổi sáng Thứ bảy bởi vì đã hẹn với tiểu công chúa đi chơi Disneyland nên cô dậy sớm, trang điểm qua loa rồi đi xuống, xe của Trần Uyên Sam rất đúng giờ đậu ở dưới lầu, cô không muốn thông báo cho Lục Thiêm Lịch biết nên vội vã chạy xuống.

Nghiêm Thấm Huyền bị Trần Hi San kéo đi một vòng xung quanh Disneyland, lúc ngừng lại, cô ói ra cả mật xanh mật vàng.

Tiểu công chúa mười một tuổi sau nhiều lượt chơi trò chơi mạo hiểm, mặt vẫn tỉnh bơ, đi đứng vững vàng. Thế nhưng Nghiêm Thấm Huyền cô số tuổi nhiều gấp đôi cô bé, sống chết cũng không chịu được sự giày vò như vậy.

Trần Uyên Sam cũng không độc ác đến độ không thèm quan tâm tới cô, chỉ là mỗi lần anh muốn lại gần chơi với nó, Hi San luôn áp khuôn mặt nhỏ nhắn vào lồng ngực của Nghiêm Thấm Huyền, "Em không muốn chơi với anh, muốn chơi với chị Thấm Huyền thôi."

Bị giọng nói trẻ con dễ thương dụ dỗ, lần thứ ba trượt nước ở trên khe nước sâu, cô lệ rơi đầy mặt thiếu chút nữa là rơi vào trong hồ.

Rốt cuộc cũng được nghỉ ngơi, Trần Uyên Sam vẫn đi theo ở phía sau làm chân sai vặt đang ôm lấy Trần Hi San cuối cùng cũng đã biết mệt mỏi vào trong ngực, anh đưa nước uống cho Nghiêm Thấm Huyền.

"Vất vả cho cô rồi, tôi chưa từng thấy Hi San quần lấy ai như vậy bao giờ." Anh nhìn cô uống nước xong, thản nhiên nói.

"Đúng vậy, con bé quần lấy tôi, anh thì rảnh quá rồi." Cô lờm anh một cái, ngược lại lại rất dịu dàng nhìn Trần Hi San, "Thế nhưng tôi lại rất thích

cô bé, tôi không có em gái, có cô bé đáng yêu như vậy làm em gái tôi thấy rất vui."

Trần Uyên Sam nhìn vẻ mặt của cô, bờ môi mỏng khẽ nhếch lên, sau khi nghe cô nói xong câu cuối cùng, đường cong nơi khóe miệng càng ngày càng lên cao.

Sau khi đi ra khỏi Disneyland, Trần Uyên Sam lái xe đến một nhà hàng đồ nướng rất nổi tiếng ở Tokyo, chủ quán vừa nhìn thấy Trần Uyên Sam đi vào, vội vàng chạy lại cung kính tiếp đón.

Đi ăn đồ nướng, Nghiêm Thấm Huyền hoàn toàn vứt bỏ đi cái gọi là hình tượng, khí thế ngồi ăn cánh gà với Trần Hi San, tiểu công chúa không có mẹ canh chừng việc ăn uống, hoàn toàn buông thả, Trần Uyên Sam thấy thế cũng không có ngăn cản, chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng để con bé ăn chậm đi một chút.

Sau khi ăn xong, Trần Uyên Sam thấy Trần Hi San có vẻ buồn ngủ liền công cô bé, gọi người tới lái xe đi, cùng đi bộ với Nghiêm Thấm Huyền để đưa cô bé về nhà.

Gió thổi vào mặt rất thoải mái làm cho cô tỉnh táo lại, những mệt mỏi ở trong lòng rốt cuộc đã trở lại, làm cho tâm tình cô có chút khó chịu.

Đi được một hồi, đột nhiên Trần Uyên Sam thấp giọng nói, "Thấm Huyền, cô có tâm sự phải không?"

"Hả?" Cô hơi ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút hoảng hốt, hồi lâu mới lắc đầu, "Không có."

Trần Uyên Sam nhìn cô, không nói thêm gì nữa.

Bầu không khí trở nên im lặng, lúc đã đi đến khách sạn, Nghiêm Thấm Huyền đang định chào tạm biệt Trần Uyên Sam, đột nhiên từ phía sau xuất

hiện một bó hoa hồng to chắn hết tầm mắt của cô.

"Em đi đâu? Trễ như vậy rồi mới trở về!" Giọng nói có chút oán trách của Lục Thiêm Lịch vang đến ở sau lưng cô, hần di chuyển tới đứng đối diện với Nghiêm Thấm Huyền, "Vừa mới mua, thích không?"

Hần thấy Nghiêm Thấm Huyền không hề đưa tay nhận lấy hoa hồng của hắn, nét mặt không hề có nửa điểm vui mừng mà ngược lại có chút lúng túng cúi đầu xuống nhìn đất, hắn mới phát hiện ở sau lưng cô còn có một người.

Vẻ mặt của Trần Uyên Sam vẫn bình tĩnh như cũ, ánh trăng nhàn nhạt soi xuống vẻ mặt đó không khỏi làm cho người khác cảm thấy bị áp bức.

"Vị này là?" Lục Thiêm Lịch đi tới đứng ở bên cạnh Nghiêm Thấm Huyền, trực tiếp đối diện với Trần Uyên Sam.

Mặc dù gia thế của Trần Uyên Sam thực không thể đùa được, nhưng anh luôn luôn đối xử với người khác bằng thái độ khiêm nhường lễ độ, Nghiêm Thấm Huyền vẫn luôn bội phục anh ở điểm này.

Thế nhưng bây giờ từ đầu đến cuối anh thậm chí còn không thèm liếc nhìn Lục Thiêm Lịch lấy một cái, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Nghiêm Thấm Huyền.

Lục Thiêm Lịch nhìn thân hình cao lớn rắn rỏi, khuôn mặt anh tuấn, vừa nhìn là đã biết không phải tầm thường của Trần Uyên Sam, chân mày khẽ nhíu lại.

"Anh ấy là bạn của tôi." Rốt cuộc cô cũng đã ngẩng đầu lên, vẻ mặt mệt mỏi nhìn Trần Uyên Sam, nói với Lục Thiêm Lịch.

Lục Thiêm Lịch nhìn vẻ không bình thường giữa hai người này, trong lòng khó chịu như bị mèo cào, sắc mặt nhanh chóng trầm xuống.

"Khuya lắm rồi, về khách sạn đi." Hấn kéo tay Nghiêm Thấm Huyền, dùng sức muốn cô quay người lại.

"Anh. chị Thấm Huyền." Giọng trẻ con đột nhiên vang lên từ sau lưng của Trần Uyên Sam, Trần Uyên Sam vội vàng đặt Trần Hi San xuống, chỉ thấy tiểu công chúa đang ôm bụng khóc thút thít.

"Bụng em đau."

Cô vừa nghe thấy thế thì không có chút do dự, hất tay Lục Thiêm Lịch ra rồi nói với hấn một câu, "Anh về trước đi." Nhanh chóng chạy đến bế Trần Hi San lên, kéo Trần uyên áo rồi chạy đến bệnh viện gần nhất.

Trần Uyên Sam cũng nhanh chóng ôm lấy Trần Hi San vào trong ngực mình rồi chạy đi.

Lục Thiêm Lịch bị Nghiêm Thấm Huyền hất tay ra, trong lòng nhất thời xuất hiện cả trăm ngàn loại cảm xúc hỗn độn.

Trước kia cô luôn luôn bám theo hấn, xảy ra chuyện gì cũng không bao giờ bỏ hấn lại rồi đi mất.

Lúc này hấn đứng yên tại chỗ, không hề di chuyển nhìn cô bị người đàn ông khác nắm tay đưa đi

Tâm Như đã bụi chi mộ, thân như không cài chi thuyền.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Buổi tối người xếp hàng chờ khám vẫn rất nhiều, có gấp thì cũng phải lấy số thứ tự rồi xếp hàng chờ.

Nhưng Trần Hi San đã đau đến mức khóc cũng không khóc nổi nữa rồi, rúc vào trong lòng Nghiêm Thấm Huyền, Nghiêm Thấm Huyền nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô bé, hốc mắt bỗng chốc đỏ hoe.

Trần Uyên Sam ngồi ở bên cạnh cô, phiền não định lấy thuốc ra hút, nhìn hai người bọn cô một hồi, kiên quyết không hút.

Thật vất vả mới chờ được đến lượt của mình, Nghiêm Thấm Huyền vô cùng lo lắng ôm tiểu công chúa chạy vào phòng khám, cũng may chỉ là do ăn quá nhiều đồ nướng gây ra đau bụng, bác sĩ cho thuốc, cô ngay lập tức chạy đi lấy nước.

Cả ngày vui chơi, cho nên khi nằm trên giường bệnh, Trần Hi San mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Nghiêm Thấm Huyền ngồi ở bên cạnh giường bệnh, cầm khăn lông lau mặt và cổ cho cô bé, thấy cô bé ngủ ngon như vậy cũng thấy nhẹ nhõm đi được phần nào.

Trần Uyên Sam sau khi thanh toán xong viện phí thì đi vào phòng bệnh, thấy Nghiêm Thấm Huyền chống lại cơn buồn ngủ nắm chặt tay của Trần Hi San, sợ cô bé có chỗ nào không thoải mái, nên không dám chớp mắt.

Anh đứng ở nơi đó nhìn cô một lúc, con người thoáng hiện lên nét dịu dàng.

Anh đi vào phòng đắp lại chăn cho Trần Hi San, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô.

"Cô về trước đi, tôi ở đây chăm sóc con bé. Ngày hôm nay vất vả cho cô rồi." Anh nhìn vào gò má của cô, giọng nói trầm thấp mà dịu dàng.

Cô ngồi ở bên cạnh không có lên tiếng, một lát sau, cô nói, "Người vừa này là bạn trai cũ của tôi. Yêu nhau được ba năm thì hã bắt cá hai tay."

Cô bình thản nói từng câu từng chữ, không để ý đến việc anh có nghe hay không, từ từ nói ra những tâm sự mà cô giấu kín trong lòng bấy lâu nay.

Cô cũng không biết vì sao lại muốn nói chuyện này với anh, chẳng qua là cảm thấy rất khó chịu khi cứ phải kìm nén, mấy ngày trước Doãn Bích Giới gọi điện đến, cô thậm chí còn không dám nhắc đến cái tên Lục Thiêm Lịch trước mặt cô ấy, thế nhưng hôm nay trước mặt người đàn ông này, cô lại bất tri bất giác nói nhiều chuyện như vậy.

Anh nhìn thấy sự mệt mỏi và những băn khoăn trên khuôn mặt của cô, thở dài một cái, đưa tay vuốt tóc cô.

"Tôi hiểu."

Hai chữ kia, làm cho Nghiêm Thấm Huyền cảm thấy sống mũi cay cay.

Cô biết người này, đối với mấy chuyện yêu đương của phụ nữ không hề có hứng thú, thế nhưng đối với người mới quen biết nhau chưa được bao lâu như cô, anh lại kiên nhẫn nghe cô giải bày tâm sự, những điều cô vừa nói, anh đều hiểu hết, thế nên không cần nói thêm nữa.

Nghiêm Thẩm Huyền ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt của anh, bất ôn bất hòa, vẻ mặt bình thản, chỉ là sâu trong đáy mắt anh hiện lên vẻ thương yêu, còn có chút cảm xúc không thể nói thành lời.

Đôi mắt nối với đáy lòng, có đôi khi ánh mắt sẽ bán đứng lòng người mà không hề hay biết.

Hai người không nói thêm gì nữa, cuối cùng Nghiêm Thẩm Huyền không gắng gượng được nữa ngủ thiếp đi, Trần Uyên Sam cởi áo khoác trên người xuống, nhẹ nhàng khoác lên trên người của cô.

Anh ngồi ở bên cạnh cô, nhìn dung nhan của cô khi ngủ, có chút thất thần.

>>>>>>

Giữa trưa ngày thứ hai, Trần Hi san đã rời được giường, ngày hôm qua cô bé còn giống một con mèo bệnh, thì hôm nay đã hoạt bát trở lại.

Trần Uyên Sam chờ người giúp việc nấu cháo xong thì mang theo quần áo sạch cùng hành lý đã chuẩn bị từ trước đưa đến bệnh viện, ba người ở trong phòng bệnh ăn cơm trưa đơn giản, thay phiên nhau tắm, tài xế đã đậu xe ở trước cổng bệnh viện.

Về đến biệt thự, Trần Uyên Sam cho tài xế đi về trước, ôm tiểu công chúa ra ngoài, làm cho Nghiêm Thẩm Huyền đang ngồi ở hàng ghế sau phải đổi chỗ ngồi lên ghế phụ lái.

Anh ngồi vào chỗ, nghiêng mặt nói với cô, "Nếu như cô không bận, tôi muốn dẫn cô tới một nơi."

Cô nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, không chút do dự gật gật đầu.

Nơi Trần Uyên Sam đưa cô đến là một ngôi biệt thự tư nhân nằm ở trên một ngọn núi nhỏ.

Xe đi dọc theo đường lên đến đỉnh núi thì dừng lại, cô bước ra khỏi xe, đi về phía trước mấy bước, đứng chỗ cao nhất của ngọn núi, nhìn xuống dưới chân, cảm thấy tinh thần sảng khoái, vô cùng sung sướng.

"Sao anh tìm được nơi này?" Khuôn mặt mang theo ý cười nhìn về phía Trần Uyên Sam, hôm may anh mặc áo sơ mi màu đen, đón gió ở trên đỉnh núi từ từ bước lại gần chỗ cô, vẫn như thường ngày ung dung điềm tĩnh, ôn nhu như ngọc, khóe miệng mang theo nét cười nhàn nhạt.

Đây mới thật sự là người đàn ông hoàn hảo.

Cô nhìn anh, trong nháy mắt mơ hồ cảm thấy trong lòng có nơi nào đó đang rung động.

Anh đi tới đứng bên cạnh cô, nhìn xuống dưới chân thản nhiên nói, "Mỗi lần trong lòng có chuyện không vui, sẽ có một người lái xe tới nơi này, ngồi ở đây suốt một buổi chiều, để cho đầu óc được thanh thản."

Cô dựa vào lan can, chống cằm nghiêm túc nghe anh nói.

"Mẹ tôi mất sớm, lúc bốn mươi tuổi sinh Hi San ra mất quá nhiều máu, không thể cứu chữa được nữa. Hôm ngày giỗ của mẹ tôi tôi đến quán bar, hôm đó tâm trạng của tôi rất tệ."

Nghiêm Thẩm Huyền biết Trần Uyên Sam là người vô cùng lạnh nhạt, từ khi cô biết anh, anh chưa bao giờ biểu hiện rõ tâm tình của mình trên khuôn mặt, hoặc là khẽ cười, hoặc là đáy mắt thoáng lộ ra chút tâm tình, cô thấy những từ như nổi trận lôi đình, thất kinh, hoặc là bi thương vĩnh viễn sẽ không dùng để miêu tả ánh mắt của anh.

Tựa như giờ phút này, cô có thể cảm thấy rõ ràng sự đau khổ trong lòng của anh, trên mặt anh không hề nhìn ra tia bi thương nào, chỉ có trong đáy mắt thoáng lộ ra chút chán nản không thể che giấu.

"Thấm Huyền, thật ra cô không cần phải an ủi tôi." Anh thấy bộ dạng muốn nói mà không biết nên nói thế nào của cô, cười cười với cô.

"Con người trên thế giới mỗi ngày đều sẽ có những cảm xúc phong phú, phiền não, buồn khổ, đau lòng, những cảm xúc này theo thời gian cũng sẽ từ từ phai đi, cho nên tôi cũng không đại gì mà giữ lại những cảm xúc này, mọi chuyện đều đã qua không có cơ hội để quay trở lại."

"Trong lòng nghĩ như thế nào, phải làm sao, hoặc là dứt khoát không nghĩ, thuận theo tự nhiên."

Cô vẫn cảm thấy tâm tình của cô rất nhiều, nhưng lại nghĩ không ra, hôm nay nghe anh nói mấy câu đơn giản như vậy, cảm thấy đầu óc mình như được khai thông.

Cuộc sống chỉ có mấy chục năm, nên thuận theo tự nhiên, yên lặng theo dõi biến hóa.

"Cám ơn thầy Trần." Cô nghĩ một lúc lâu, sau đó mở to hai mắt nhìn anh, "Học sinh này nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của thầy, sẽ sống tốt, ngày một tiến lên."

Anh nghe cô gọi mình là thầy thì không tỏ thái độ gì mà chỉ nói, "Hôm nay không thu học phí của cô."

Hôm nay đến nơi này, không có người nào quấy rầy, hai người bọn họ chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như thế này, hòa mình với thiên nhiên.

>>>>>>

Nghiêm Rhăm Huyền vừa mới trở lại phòng định nằm nghỉ một lúc thì lại nhận được điện thoại.

Đầu dây bên kia thở hổn hển, nói năng lộn xộn, cô nghe nửa buổi mới nghe ra được giọng nói của Lục Thiêm Lịch, hình như hẳn liều mạng tìm kiếm tin tức của cô nên bị cảm lạnh, cô cúp điện thoại, đi xuống mua thuốc cho hẳn, đi lên căn phòng của hẳn.

Cửa phòng không đóng, đập vào mắt chính là Lục Thiêm Lịch bán nude nằm trên chăn, đến gần nhìn mới phát hiện mặt hẳn đã đỏ bừng cả lên.

Cô thả bao thuốc trong tay ra, cố gắng lật người tên kia lại, dùng tất cả sức lực rút chăn ở dưới người hẳn ra, cho hẳn tựa vào gối uống thuốc hạ sốt, sau đó đặt người hẳn nằm xuống, phủ chăn lên kín người.

Đầu hẳn nóng ran, dựa vào chút lý trí còn sót lại mở mắt ra nhìn thấy cô, mơ mơ màng màng vươn tay ra bắt lấy cổ tay của cô, "Rốt cuộc em cũng đã trở lại."

Nghiêm Thấm Huyền đang giúp hẳn thu dọn đồ đạc, tay lại bị hẳn nắm chặt, nhìn khuôn mặt vì sốt mà đỏ bừng cả lên không khỏi có chút đau lòng, duỗi tay giúp hẳn kéo lại góc chăn, "Ừ, tôi cho anh uống thuốc hạ sốt rồi, anh ngủ đi, tôi sẽ không đi."

Hẳn nghe thấy cô nói thế, gật gật đầu rồi ngủ say sưa.

Trong giấc mộng hẳn nắm chặt tay cô, cô khó khăn lắm mới rút tay ra được, giúp hẳn dọn dẹp lại đồng hồ vớt bữa bãi, giúp hẳn pha nước nóng, lấy khăn lông cẩn thận đắp lên trán của hẳn, ngủ thiếp mất đi khi nào không biết.

Ngủ được mấy tiếng Lục Thiêm Lịch đã mơ màng tỉnh lại, cô giúp hẳn thử nhiệt độ thấy đã hạ sốt, mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, thay quần áo khác cho hẳn, uống thuốc rồi ngủ tiếp.

Hắn dựa đầu vào gối nhìn cô ở trong phòng rất bận rộn chăm sóc hắn, sự ấm áp nơi đáy mắt cơ hồ như muốn tan ra.

Thuốc này rất có tác dụng cho giấc ngủ, hắn vốn là muốn nói chuyện cùng cô, nhưng uống thuốc xong mí mắt trĩu nặng, không thể làm gì khác ngoài việc ngủ, thừa dịp hắn ngủ cô trở về phòng mình tắm rửa sạch sẽ, mang chăn đến phòng của hắn nằm ở trên ghế sa lon, để ban đêm dễ dàng chăm sóc hắn.

Lúc mười hai giờ cô chuẩn bị ngủ, rón rén đi tới bên cạnh giường hắn đang định kiểm tra nhiệt độ của hắn thì nghe hắn lầm bầm mấy tiếng rồi ngủ tiếp.

Bởi vì đứng gần đó, coi như hắn nói mớ, cô cũng đã nghe rõ.

Mấy chữ đó, đã làm cho cô bị chấn động, sợi dây níu giữ, đã đứt hoàn toàn.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Sáng ngày thứ hai Lục Thiêm Lịch tỉnh lại, lập tức từ trên giường ngồi dậy, thấy cô không rời đi mà đang ngồi ở bên bàn trang điểm, hăn khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Hăn gắng sức leo xuống giường, nhẹ nhàng đi tới ôm lấy cô từ phía sau.

"Thấm Huyền."

Trước kia Nghiêm Thấm Huyền thích nhất bộ dạng làm nũng của Lục Thiêm Lịch, bởi vì lúc đó cô mới nhận ra được, hăn lệ thuộc vào cô, bị hăn sủng nịnh, để cho ở trước mặt cô hăn nguyện ý vứt bỏ tự tôn trở thành một đứa bé.

Cô đang trang điểm, lại bị hăn bất ngờ ôm lấy từ phía sau, nên cũng không có cách nào để đẩy hăn ra.

Hăn thấy cô không phản kháng, trong lòng càng thêm vui sướng, cọ cọ vào cổ của cô.

Thật ra thì nếu như lúc này Lục Thiêm Lịch hơi nghiêng đầu xuống một chút, thì sẽ thấy được nét mặt của cô phản chiếu qua tấm gương, nếu hăn thấy được vẻ mặt của cô lúc đó thì chắc chắn sau này sẽ không bao giờ dám làm mấy loại hành động quá khích như vậy nữa.

Cô trang điểm xong thì nhẹ nhàng đẩy hăn ra, thản nhiên nói, "Tôi đi làm, anh nghỉ ngơi đi."

Hắn còn đang đắm chìm trong hạnh phúc khi cô không bài xích với cái ôm của hắn, nên không nghe được sự lạnh nhạt trong lời nói của cô, gật đầu cười, "Nhớ trở về sớm."

Nghiêm Thấm Huyền đáp một tiếng, mặt không đổi sắc bước ra khỏi phòng.

>>>>>>>>

Mấy ngày nay việc Nghiêm thị hợp tác cùng với Qua Sam đã gây ra rất nhiều mâu thuẫn, hai bên đều cử đại diện cao nhất ra đàm phán với nhau, địa điểm là ở văn phòng tổng giám đốc ở tổng bộ của Qua Sam ở Tokyo, trực tiếp bàn bạc ở trong đó.

Buổi trưa, tình hình sau khi bàn bạc đã có chút khởi sắc, Trần Uyên Sam buông bút xuống, ngẩng đầu nhìn Nghiêm Thấm Huyền đang ngồi ở bàn làm việc đối diện. Cô cúi đầu xuống, gương mặt với độ cong hoàn mỹ, mấy sợi tóc được vén lên sau tai, vành tai xinh xắn nửa lộ ra bên ngoài, chân mày nhíu lại, hình như là đang gặp phải vấn đề nào đó.

Anh cứ như vậy ngồi ở đối diện cô, chăm chú nhìn người ngồi đối diện mình, cho đến khi cô có vẻ đã giải quyết được vấn đề, thở dài một hơi, ngẩng đầu lên duỗi lưng một cái mới phát hiện anh đang nở nụ cười nhìn cô.

Cô đang định cười nhạo anh lười biếng, thì đột nhiên bụng cô kêu lên, lần này, mặt cô đỏ lên, lúng túng đến nỗi chỉ muốn vùi mình xuống đất.

Anh có vẻ rất vui, từ trên ghế đứng lên, đi tới bên cạnh cô, " Phó tổng Nghiêm nên cẩn thận, làm phiền cô đang làm việc là không đúng, nhưng cũng không thể để bụng đói như vậy được, nể mặt nhau cùng tôi đi ăn một bữa cơm nhé."

Cô bị anh trêu chọc thì có chút tức giận, trong lòng thầm chửi tại sao mỗi lần mình thê thảm nhất lần nào cũng bị anh ta chứng kiến, hung hăng lườm anh một cái.

>>>>>>

Bữa trưa hôm nay đặc biệt vui vẻ, Trần Uyên Sam tìm được một nhà hàng Udon mùi vị rất được, mới người thấy mùi mà đã làm cho người ta thèm chảy dãi.

Cô buột tóc lên, vui vẻ chuẩn bị ăn mỳ Udon nóng hổi, mới ăn miếng đầu tiên cô đã bật ngón tay cái với anh, anh vui vẻ nhìn cô ăn, suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, "Cô thích ăn mỳ Udon?"

Cô không chút do dự gật gật đầu, "Dĩ nhiên, Udon luôn đứng thứ nhất trong lòng tôi."

"Tôi hôm nay muốn nếm thử Udon tôi làm không?" Anh thản nhiên nói, "Tôi có thể bảo đảm, ngon hơn Udon cô ăn bây giờ."

Cô thấy đáng vẻ như đã có tính toán trước của anh, con người khê đảo, xấu xa cười một tiếng, "Nếu tôi thấy Udon anh làm không ngon hơn nơi này, tôi sẽ treo biển hiệu vua khoác loác trong phòng làm việc của anh, thấy thế nào?"

"Cô xác nhận cô có thể đánh giá một cách công bằng?" Anh nhìn thấy bộ dạng gian xảo của cô, nhú mày hỏi.

"Tôi có thể đảm bảo." Cô mở to hai mắt nói.

>>>>>>>>>>

Buổi chiều sau khi mua xong đồ Trần Uyên Sam từ trong siêu thị bước ra, hình như bên ngoài trời vừa mới mưa, Nghiêm Thấm Huyền ghét nhất là

trời mưa, hôm nay vừa mới tan làm là cô đi thẳng đến đây luôn nên cô vẫn đang đi giày cao gót, vừa mới đi được vài bước mà nước bắn đã bắn lên mắt cá chân của cô.

Thấy bên cạnh đột nhiên im lặng một cách khác thường, Trần Uyên Sam quay sang nhìn thì thấy cô đang cúi đầu nhìn mắt cá chân của mình, bộ dạng phiền não giống như vừa mới bị con gì đó cắn.

"Chờ một chút." Nghiêm Thấm Huyền nghe thấy giọng nói trầm thấp dễ nghe của anh, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, thấy anh đưa bao đồ đang cầm trong tay lên cho cô, "Cầm giúp tôi."

Sau đó, anh cúi người xuống bên cạnh người cô.

Nghiêm Thấm Huyền giật mình.

Người đến người đi trên đường, anh với một thân phận cao quý như vậy lại cúi xuống dưới chân cô, giúp cô lau sạch mắt cá chân.

Anh không dùng khăn giấy mà trực tiếp dùng tay, anh dùng ngón tay lau sạch những giọt nước bắn bám ở trên mắt cá chân cô, cô có thể cảm nhận được ngón tay của anh, từng chút từng chút một, giống như sợ sẽ làm đau cô, cực kỳ nhẹ nhàng.

Cô từ trên nhìn xuống thấy gương mặt dịu dàng pha lẫn chút nghiêm túc của anh, trong lòng khẽ run lên.

>>>>>>

Nghiêm Thấm Huyền vốn là muốn ở trong phòng bếp để chiêm ngưỡng quá trình nấu ăn của anh, thế nhưng Trần Uyên Sam lại lấy cớ là bí mật không thể tiết lộ đuổi cô ra khỏi phòng bếp.

Trong lòng cô biết anh không cho cô ở trong là sợ cô sẽ khó chịu với không khí nóng bức của phòng bếp.

Được sự cho phép của anh, cô tranh thủ đi tham quan một vòng quanh ngôi biệt thự của anh. Đúng như cô nghĩ, tính cách của anh đã thể hiện rõ ràng qua ngôi biệt thự này, đơn giản sạch sẽ, đường cong lưu loát, không dính một hạt bụi, màu sắc cơ bản là màu trắng và đen, ngoài rạp chiếu phim trong nhà, phòng đọc sách thì còn có cả phòng tập gym nữa.

Sau khi cô dạo xong một vòng thì món mì Udon nóng hổi cũng đã được đưa lên bàn, cô nhanh chóng đi vào phòng vệ sinh rửa tay rồi chạy ra ngoài, Trần Uyên Sam đã thay quần áo ở nhà đang bày bát đĩa gọi cô lại ăn.

Mì Udon này quả thực rất ngon, so với món mì lúc trưa cô ăn ở nhà hàng kia thì đúng là ngon hơn rất nhiều, cô vừa thưởng thức vừa trợn to hai mắt nhìn anh, hoàn toàn không chú ý đến hình tượng ở trước mặt anh nhanh chóng giải quyết sạch sẽ bát mì.

Thấy cô ăn vui vẻ như vậy, Trần Uyên Sam khẽ cười lấy bát nước thêm cho cô rồi tỉ mỉ bày cho cô cách làm món mì Udon.

Nghiêm Thẩm Huyền biết Trần Uyên Sam rất anh tuấn, đường nét trên gương mặt rất hài hòa nhưng cũng không kém phần cương nghị. Trước kia mỗi lần gặp mặt do bận đông bận tây nên không để ý, mặc dù đây cũng không phải là lần đầu tiên cô và Trần Uyên Sam cô nam quả nữ với nhau, thế nhưng giờ phút này cô nhìn bờ môi mỏng mở ra khép lại mỗi khi anh nói chuyện, yết hầu chuyển động, cô không nghe thấy anh nói gì mà chỉ nghe thấy nhịp đập mạnh mẽ của trái tim mình.

Trần Uyên Sam nói một lúc thấy cô không phản ứng, nghiêng đầu nhìn cô, mới phát hiện cô đang mất hồn nhìn mình, cái miệng nho nhỏ vẫn còn dính một chút mỡ.

Con người anh lập tức trở nên sâu thẳm.

Hồi lâu, anh rút khăn giấy ra nhẹ nhàng giúp cô lau sạch khóe miệng, cười cười nói, "Nếu cô nói Udon này không ngon, vậy thì cô phải trả thù lao cho tôi bằng sắc đẹp của cô."

Nghiêm Thẩm Huyền bị anh trêu chọc cho cứng họng, đỏ mặt trực tiếp vùi mặt vào trong mì, khẽ lẩm bẩm, "Mỳ buổi trưa ăn không ngon bằng mỳ anh làm. Vua khoác lác. Treo biển. Chớ quýt nợ."

Anh nhìn thấy bộ dạng thẹn thùng của cô, trên mặt cười ôn nhu như mùa xuân.

>>>>>

Bữa ăn này quá không công bằng đối với cô —— việc bán nhan sắc tạm thời bị gác lại, sau khi bọn họ ăn xong thì Kha Khinh Đăng có chuyện cần nói với Trần Uyên Sam nên bọn họ đã đi vào phòng làm việc.

Khi đó vừa đúng lúc Nghiêm Thẩm tạm thời đi ra ngoài không có ở đây, trong phòng làm việc của Trần Uyên Sam. Kha Khinh Đăng nhìn biển hiệu gồm ba chữ Vua khoác loác đang treo trên cửa sổ kia, thì dùng ánh mắt khinh bỉ tới cực điểm nhìn cái tên đang dương dương tự đắc uống cà phê kia.

"Với tình hình này, Qua Sam không lâu cũng sẽ phá sản mất thôi."

Trần Uyên Sam từ chối cho ý kiến nhún nhún vai tỏ rõ mình không hề quan tâm tới việc này, Kha Khinh Đăng sau khi quăng tài liệu trong tay lên trên bàn thì xoay người rời khỏi phòng làm việc.

Có một số việc, chỉ có người trong cuộc mới hiểu được.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Ngày thứ sáu hôm đó khi làm việc Nghiêm Thấm Huyền đã thấy khó chịu trong người, lúc đi trên tàu điện ngầm cô chợt cảm thấy đau bụng, cô nhướn mày, có lẽ bà dì của cô lại đến.

Sau khi về phòng cởi giày cô chạy ngay vào phòng vệ sinh, cô vừa cởi quần lót vừa nhìn, quả nhiên có máu.

Nghiêm thấm Huyền từ nhỏ thể hàn, sinh lý đau đặc biệt nghiêm trọng, mỗi lần bà dì tới đều làm cô đau tới nửa sống nửa chết.

Dùng tạm miếng băng vệ sinh cuối cùng, đổi quần lót, quần áo cũng lười thay, cô trực tiếp nhảy lên chiếc giường lớn rồi chìm vào giấc ngủ.

Sáng ngày thứ hai bị cơn đau bụng giày vò tỉnh lại, sờ trên đầu thấy toàn là mồ hôi lạnh, trong đầu cô xoay mòng mòng, nhắm mắt lại mò tới điện thoại di động.

Điện thoại được kết nối, không đợi đầu dây bên kia kịp mở miệng, cô dùng giọng khàn khàn nói với người kia, "Mang cho tôi ba gói băng vệ sinh, dùng cho ban đêm, tiện thể nhớ đưa thêm nước đường đỏ cùng với chocolate nóng, thẻ phòng đặt ở phía dưới chậu hoa đặt trước cửa phòng, nhanh lên không tôi đau chết mất!" Nói xong còn chưa đợi bên kia kịp mở miệng cô đã cúp điện thoại trước.

Cô đứng dậy mắt nhắm mắt mở lấy thẻ phòng được đặt ở trên chiếc tủ đầu giường ra đặt ở dưới chậu hoa trước cửa phòng, sau khi đóng cửa lại cô

lại tiếp tục quay trở lại giường ngủ say sưa.

>>>>>>>

Nghiêm thẩm Huyền bị hương thơm nồng đậm của chocolate làm cho tỉnh dậy, mắt nhắm mắt mở nhìn sang chiếc tủ đầu giường.

Ly chocolate nóng được đặt ở đó, cô gắng gượng ngồi dậy lấy ly chocolate nóng, cũng không để ý đến việc mình chưa đánh răng mà trực tiếp uống vào.

"Chậm một chút, cẩn thận nóng."

Bộ dạng Trần Uyên Sam trông thật nhàn nhã, cầm trong tay một tách Latte, đang tựa vào vách tường chăm chú nhìn cô uống chocolate.

Nghiêm thẩm Huyền hơi đỏ mặt đặt cốc chocolate nóng đang cầm trên tay xuống, cúi đầu liếc xuống nhật ký gọi điện, người cô mới gọi lúc nãy, chính là Trần Uyên Sam.

Mặc dù cô biết mới sáng sớm không để ý đến chuyện anh có đồng ý hay không mà lại bắt anh đến đây, còn để cho một đấng mày râu như anh tới cửa hàng tiện lợi giúp cô mua băng vệ sinh thật sự là có chút tùy hứng, không có tình ý gì trong chuyện này, thế nhưng điều làm cô lo sợ chính là thời điểm đó người đầu tiên mà cô nghĩ tới, lại chính là anh.

Lúc này Trần Uyên Sam đặt tách Latte xuống, cầm cái túi đặt ở trên sàn lên, đưa tới bên cạnh giường.

"Ba gói băng vệ sinh ban đêm, cái này tôi đã hỏi qua nhân viên, cô xem xem có được không." Anh thản nhiên nhìn cô, nói rành mạch từng câu từng chữ.

Đồng chí Trần Uyên Sam hiển nhiên là vô cùng hết lòng quan tâm giúp đỡ cô thông qua cuộc điện thoại SOS kia, chính xác tới từng li từng tí.

"Được, được, tiểu nữ tử cảm tạ tới rơi cả nước mắt." Trong lòng cảm thấy ngọt ngào nhưng ngoài mặt vẫn tỉnh bơ, hết sức kiêu cách nói thêm một câu, "Thật vô cùng xin lỗi, tôi vốn là muốn gọi cho trợ lý, cũng họ Trần, vội quá nên gọi nhầm, khiến Trần đại tổng giám đốc ngài phải vất vả chạy đi mua băng vệ sinh giúp tôi."

Nói xong, không có chút áy náy từ trên giường bò dậy, nhắc cái túi trong tay chạy tới phòng vệ sinh.

Trần Uyên Sam nghe cô nói xong thì bị sắc Latte, che miệng ho khan mấy tiếng, khoe môi khê cong lên ngồi lên ghế salon.

Lúc Nghiêm Thấm Huyền đi ra khỏi phòng vệ sinh, đã thấy trên bàn bữa sáng được làm từ lúc nào không biết —— bánh rán cùng chân giò hun khói pho mát, nhìn không hề ngán, rất kích thích vị giác.

Trần Uyên Sam ngồi trên ghế sa lon vừa xắn tay áo vừa dùng Ipad xem công thức nấu ăn, thấy cô đi ra liền gọi cô tới đây.

Ngủ li bì một đêm, sáng dậy lại uống đồ uống nóng, dạ dày đã bắt đầu kêu gào phản đối, cô nhanh chóng kéo ghế ngồi xuống, cắn một cái bánh rán, hài lòng cảm thán, "Quả thực không tồi!"

Trần Uyên Sam thấy cô cười vui vẻ, thả Ipad trong tay ra, ung dung nói, "Tôi có thể làm được ngon hơn thế này rất nhiều."

Nghiêm Thấm Huyền đang uống nước đường đỏ, hoàn toàn không tin được chuyện này, lại còn cười nhạo anh, "Vua khoác lác, không thấy cái bảng hiệu treo ở trong phòng làm việc của anh à."

Trần Uyên Sam không thèm để tâm đến lời nhạo báng của cô, lạnh nhạt nói tiếp, "Có thể không thấy sao? Đã nhận được lời khen của bao người."

Nghiêm Thẩm Huyền biết mình đuối lý, đường đường là tổng giám đốc hắc đạo lại đi treo cái bảng hiệu đó ở trong phòng làm việc, mấy ngày nay ở trong phòng làm việc cô cười anh anh cũng không tức giận, rốt cuộc vẫn ý thức được ngượng ngùng từ từ nói: "Anh cất cái bảng hiệu kia đi, không khéo nhiều người lại cười cho."

"Không cần." Anh nhấp một ngụm cà phê, "Không cần lo bị người khác cười, huống chi, cất bảng đi thì cô lại phải bán nhan sắc cho tôi, mất cái này lại được cái kia."

Mỗi lần cô đau do sinh lý Lục Thiêm Lịch đều dỗ dành cô nhưng cũng không thấy bớt đau hơn chút nào, thế nhưng bây giờ chẳng qua là ngồi ăn cơm cãi nhau cùng với Trần Uyên Sam, đã không còn thấy đau nữa.

Đợi cô ăn xong, nhìn lướt qua mới phát hiện bên cạnh ghế sofa anh đang ngồi có một vali hành lý, không khỏi tò mò hỏi anh, "Anh định đi đâu sao?"

Lúc này anh đặt ly cà phê xuống bàn nhìn đồng hồ đeo tay một cái rồi từ trên ghế salon đứng dậy nhắc hành lý lên nói với cô, "Ừ, muốn đi nước Mỹ một chuyến. Gần đến giờ rồi, chuyện lần này có chút gấp gáp, cần phải nhanh chóng giải quyết."

Cô nghe anh nói thế thì hoàn toàn ngây người ra.

Anh đang có việc gấp, thế nhưng lại ngàn dặm xa xôi từ sân bay vòng trở lại đây để đưa những thứ này cho cô.

Trong lúc cô vẫn đang còn ngẩn người ra, anh đã bước tới cửa, nhìn về phía cô dặn dò, "Tôi đi trước, đã pha giúp cô một ấm nước đường đỏ, cứ cách một giờ cô lại uống một cốc, nhiệt độ không nên quá nóng không sẽ

làm tổn thương đến dạ dày. Tôi còn mua thêm cháo hoa hồng*, rất tốt cho sức khỏe."

* Cháo hoa hồng: Chọn hoa hồng tươi, chưa nở hết, đem đun lấy nước. Lấy bã hoa cho vào máy xay thêm lần nữa, lọc lấy nước. Khi hạt gạo trong nồi cháo nở bung, cho nước hoa hồng vào khuấy đều là được ngay món cháo hoa hồng. Dùng hoa hồng để bổ sung vào nồi cháo thì ăn cháo ấy có thể thúc đẩy lưu thông máu, tránh những tổn thương ngoài da giúp da hồng hào và đẹp hơn.

Từ nhỏ đến lớn đều là cô tự chăm sóc mình hoặc là có người phân phó, thế nhưng đây là lần đầu tiên có người tỉ mỉ dò dò cô, nêu ra lý do nên ăn món nào, lợi ích của nó.

Nghiêm Thẩm Huyền không nhúc nhích khuôn mặt anh tuần được chiếu sáng ở dưới ánh đèn mở ảo kia, trong lòng chợt cảm thấy mềm mại đến kì lạ, hồi lâu, nhẹ nhàng gật đầu một cái, "Anh. Đi đường cẩn thận, trở về sớm một chút."

>>>>>>

Sau khi Trần Uyên Sam rời đi không lâu, cô vừa mới ngồi trên ghế salon định xem TV thì đột nhiên có người nhấn chuông cửa.

Mở cửa ra, Lục Thiêm Lịch đang đứng ở trước cửa. Thấy hần đến, cô mới ý thức được mấy ngày nay hần không hề tới tìm cô.

"Thân thể anh khá hơn chưa?" Cô thấy sắc mặt khó coi của hần, ánh mắt có chút tối tăm, thế nhưng vẫn lịch sự hỏi thăm.

"Tốt lắm." Hần không đợi cô nói xong liền đóng cửa lại đi vào phòng, "Nhờ công chăm sóc của em."

Từ lúc cô thấy hần tới đây đã cảm thấy có chút kì quái, mắt thấy hần ngồi xuống cạnh bàn ăn, nghiêm túc nhìn cô nói.

"Tối nay anh sẽ trở về thành phố S."

"Ừ, chú và dì nhất định là rất nhớ anh." Cô nhàn nhạt tiếp lời, rót cho mình ly nước đường đỏ. Nhìn ấm nước Trần Uyên Sam pha, ánh mắt bất tri bất giác dịu dàng đi hần.

Hần ngồi đối diện cô, nhìn kỹ được những biến hóa trên khuôn mặt của cô.

"Thấm Huyền, anh hi vọng em có thể trở về cùng anh, có thể không?"

Cô nghe hần nói thế, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo, lạnh nhạt nói, "Tôi phải ở nơi này thêm nửa năm nữa, chi nhánh của Nghiêm thị vẫn còn hoạt động, nếu tôi trở về cùng với anh thì công ty phải làm sao?"

"Hả?" Hần cười lạnh rồi chậm rãi nói, "Em xác định là vì lý do đó chứ không phải là do người đàn ông vừa mới đi ra khỏi phòng em sao?"

Lúc này cô mới nhìn hướng tới sắc mặt của hần, vẻ mặt đã có chút tức giận, "Nghiêm thấm Huyền, chính em cũng biết anh vì em cũng không màng tới sức khỏe của mình, lưu lại ở Nhật Bản lâu như vậy, chỉ vì em, anh vốn tưởng rằng em nhất định sẽ hồi tâm chuyển ý, thế nhưng hóa ra vấn đề không phải nằm ở anh, mà là do em đã thay lòng đổi dạ!"

Cô chăm chú nghe hần nói từng câu từng câu một, bàn tay đang cầm cái ly siết chặt lại.

Hần thấy cô không trả lời, tiếp tục căn răng nghiêng lợi nói, "Ngày thứ nhất hai người cùng nhau đi qua đêm không trở về, ngày thứ hai hần đưa em trở về, anh nói cho em biết, con mẹ nó anh đều thấy hết! Anh còn tưởng rằng em vẫn còn yêu anh, hiện tại mới chia tay nhau không bao lâu đã

nhanh chóng đi tìm niềm vui mới, Nghiêm Thấm Huyền sao em có thể!"
(Edit tới đoạn này bức xúc quá đi >-<)

"Đoàng ——" Cô không thể nhịn được nữa, nghiêng người hung hăng cho hấn một bạt tai, "Anh cút đi cho tôi!"

Cô tức giận cực độ nhìn về phía người đàn ông mà cô đã từng yêu, hiện tại hấn dám nói với cô những lời như thế, ánh mắt của hấn nhìn cô như đang nhìn những đứa con gái hư hỏng tùy tiện vậy.

Lục Thiêm Lịch bị cô đánh cho lệch cả mặt.

"Lục Thiêm Lịch, tôi nói cho anh biết, con mẹ nó anh coi tôi là cái gì hả." Cô cảm thấy trong lòng đã lạnh đến cực điểm, không còn đủ kiên nhẫn để đối diện với hấn, "Anh có biết cái đêm anh phát sốt, lúc nửa tỉnh nửa mê anh đã nói gì không?"

Lục Thiêm Lịch bụm mặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

Nghiêm Thấm Huyền cười lạnh một tiếng, nói rõ từng câu từng chữ, "A Lâm, anh rất nhớ em, anh chỉ là bất đắc dĩ níu kéo với cô ấy để đối phó với ba mẹ mà thôi, em chờ anh trở lại."

Cô chưa nói hết, sắc mặt hấn đã đại biến rồi.

"Lục Thiêm Lịch." Cô nhìn hấn với ánh mắt kiêu ngạo, không khoan nhượng nói, "Tôi cho anh biết, cho dù tôi lên giường cùng với Trần Uyên Sam, thì so với anh tôi vẫn còn sạch sẽ chán. Ít nhất tôi không bắt cá hai tay, tôi không phải là loại người không biết xấu hổ như vậy."

"Từ nay về sau khi tôi trở về thành phố S, chúng ta hãy xem nhau như người dưng."

"Tôi chưa bao giờ hối hận như vậy, hối hận vì đã mất ba năm để yêu anh."

Từ khi nghe thấy hắn nói câu đó lúc hắn phát sốt, Nghiêm Thấm Huyền im lặng không nói mà chờ đến tận bây giờ, chính là vì khi hắn về thành phố S thì sẽ dứt khoát chia tay hắn, nguyên nhân làm thế là bởi vì muốn giữ lại tình cảm và thể diện vì không vạch trần lời nói dối của hắn, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay.

Thế nhưng hôm nay, hắn đã làm cho mọi chuyện thành ra như vậy, kết cục như vậy là do hắn chọn.

Lục Thiêm Lịch chăm chú nhìn Nghiêm Thấm Huyền, trong ánh mắt của cô đã sớm không còn bóng dáng của hắn nữa.

Hắn biết, hắn đã hoàn toàn mất cô.

Hắn biết từ khi mình lên giường cùng với Hồ Tuyết Lâm thì đã không thể quay trở lại được nữa, nhưng hắn vẫn cố chấp muốn giữ lại những thứ tốt đẹp của mình. Cho dù quả thật hắn thật lòng muốn cô trở về cùng hắn, nhưng hắn cũng bất đắc dĩ, cũng không thể đoạn tuyệt quan hệ với Hồ Tuyết Lâm.

Hắn biết hắn vĩnh viễn không thể đưa cô trở lại như lúc ban đầu.

Cuộc đời này trừ mẹ hắn ra người phụ nữ đối tốt với hắn nhất, từ hôm nay sẽ vĩnh viễn rời khỏi thế giới của hắn, không bao giờ bước vào đó thêm một lần nào nữa.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Mấy ngày nay, Trần Uyên Sam tới tổng bộ của Qua Sam để trợ giúp cho An Chí Thượng, thế nhưng vị tổng giám đốc này, thật sự tỏ ra khí thế làm cho toàn bộ nhân viên cảm thấy bị áp bức.

Trong phòng làm việc, trợ lý An vừa báo cáo tình hình cho vị tổng giám đốc mặt không cảm xúc kia, vừa căn răng rơi lệ trong thầm lặng.

Sau khi Trần Uyên Sam từ Mỹ trở về, tính tình có vẻ không được tốt lắm.

Mặc dù nhìn bên ngoài Trần Uyên Sam vẫn bình thản như cũ, dáng vẻ trầm tĩnh, thế nhưng trên thực tế, hai ngày nay mỗi ngày Trần Uyên Sam đều ngồi lì ở phòng làm việc, thời gian làm việc của anh so bình thường đã nhiều một phần ba.

Là một trợ lý luôn ở bên cạnh tổng giám đốc, biểu hiện như vậy đúng là quá không bình thường. Công việc càng ngày càng nhiều, nhân viên liên tục tăng ca đêm, có mấy phương án dành cho mấy tháng sau lại phải lôi ra thực hiện ngay bây giờ, nhân viên của Qua Sam thực sự khổ không thể tả.

Kể cả đại diện cho thuộc hạ hắc đạo của anh Kim Tuấn cũng cảm thấy thế. Hai ngày nay Trần Uyên Sam đều nửa đêm mới về thị sát khách sạn, mặc dù thái độ của anh ddl..qd vẫn ôn hòa, nhưng sau khi thị sát xong, bọn họ sẽ nhận được những đề xuất có chút phi lý của Trần Uyên Sam. Mới đây anh lại ra lệnh dỡ bỏ những thiết bị anh cho là không tốt, mà những thiết bị đó lại không thể trả về nhà máy, thế nên chỉ còn cách rất lãng phí là vứt đi,

làm cho đạo này áp lực về tiền bạc của khách sạn càng ngày càng lớn, nhân viên nửa đêm vẫn phải làm việc liên tục, càng ngày mọi người càng không ngừng kêu khổ.

Mấy người của hắc đạo đều là những người rộng rãi, sáng khoái, thế nhưng mấy ngày nay thật sự là bị đày đoạ không chịu được đành phải đi tìm Kim Tuấn kể khổ, "Anh Kim, Trần thiếu ngài ấy trước đây không có như vậy, rốt cuộc là hai ngày nay đã xảy ra chuyện gì?"

Kim Tuấn nhìn Trần Uyên Sam ngồi cách đó không xa, vẻ mặt vô cảm chăm chú nhìn điện thoại, hắt thở dài, lắc đầu một cái, "Tài."

"Cái gì tài?" mấy tên thuộc hạ không hiểu.

"Ta đoán thế." Kim Tuấn nhỏ giọng, "Là bởi vì người phụ nữ đi cùng ngài ấy tới khách sạn hôm trước."

Mấy tên thuộc hạ kia như đã hiểu ra, có chút không tin nhìn về phía lão đại đang ngồi bên kia.

"Một mình tôi trở về nước, mấy ngày nữa sẽ trở lại."

Điện thoại hiển thị lên dòng chữ này bị Trần Uyên Sam nắm chặt trong tay, thời gian gửi tin là thứ 2, cũng chính là ngày anh vừa mới từ Mỹ trở về, anh vừa mới bước vào phòng làm việc thấy cô không có ở đây, còn chưa kịp phản ứng thì đã nhận được tin nhắn này của cô.

Cô cứ như vậy nguyên nhân cũng không nói, cũng không hề báo trước một tiếng cho anh, một mình rời khỏi Nhật Bản, chỉ dùng vắn vện 12 chữ này thông báo cho anh biết.

Mấy ngày nay vừa trở về anh đã phải xử lý rất nhiều chuyện nên rất mệt mỏi, trong lòng lại bị tin nhắn này của cô làm cho có chút tức giận, nhưng

hôm nay lại thêm một ngày nữa không hề nghe thấy tin tức gì từ cô, rốt cuộc cũng không chờ được nữa, cất điện thoại đẩy cửa đi ra ngoài.

>>>>>>

Ngày đó khi Nghiêm Thấm Huyền nói xong câu cuối cùng thì rốt cuộc Lục Thiêm Lịch cũng đã rơi lệ.

Nghiêm Thấm Huyền nhìn người đàn ông đối diện rơi lệ liên tục lặp lại câu xin lỗi, cô cảm thấy trong lòng mình có chút ân lương cùng với uể oải.

Thời điểm này, có nói xin lỗi nhiều như thế nào đi nữa thì cũng vô dụng, từ nay về sau ở trong thế giới của cô, sẽ không bao giờ có sự tồn tại của hắn nữa.

Cô đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện của cô với hắn. Thời điểm bọn họ vừa mới chia tay, co dù cô biết ddl..qd hắn là tên khốn khiếp, nhưng cô vẫn mong có thể cùng hắn yêu lại lần nữa. Thế nhưng bây giờ cô mới thực sự cảm nhận được, có vài điều, một khi đã mắc sai lầm thì sẽ rất khó khăn để sửa.

Cô nhìn hắn một lúc, ngồi xuống ghế dựa, nhẹ nhàng nói với hắn, "Anh đi đi, nếu anh để lỡ chuyến bay này người nhà anh sẽ lo lắng đấy."

Hắn nghe lời cô từ từ ngồi dậy, phải chống tay vào cạnh bàn mới có thể đứng vững. Ánh mắt của hắn trầm lặng nhìn vào gương mặt của cô thật lâu, không nói lời nào, lấy mu bàn tay lau đi nước mắt, cất bước đi ra khỏi phòng.

Sau khi hắn rời đi, cô một mình ngồi ở trong phòng cả đêm không ngủ.

Ngày thứ hai, cô đến công ty đưa vài tài liệu và hướng dẫn thủ tục cho trợ lý, xách theo hành lý bay một chuyến đến thị trấn G.

Thị trấn G khá gần S thị, là một nơi như thi như họa (Đẹp như tranh vẽ), không khí trong lành, yên tĩnh thanh bình, trước kia vào ngày chủ nhật cô và Lục Thiêm Lịch thường cùng nhau đến nơi này.

Lúc này cô đang ngồi trong một quán trà, cầm ly trà Long Tỉnh trong tay, khẽ ngẩn người.

Ngồi ở bên cạnh cô là một nhà ba người, bé trai mới có 3 tuổi, cái đầu như quả dưa hấu, nhìn rất đáng yêu, bố mẹ của đứa bé nhìn qua đều còn rất trẻ, người bố vừa dứt bánh ngọt cho đứa con trai hiếu động, vừa dịu dàng nhìn vợ của mình.

Cô chống cằm, lẳng lặng nhìn gia đình hạnh phúc này một hồi lâu.

Cô đã từng đọc qua một đoạn văn mà đến tận bây giờ nó vẫn luôn khắc ghi trong lòng cô.

Nếu như bạn đã từng trải qua một tình yêu chân chính, vậy thì bạn thật là may mắn. Đó là tình yêu không cần những lời nói ngon ngọt, hoa tươi hay bất kỳ những thứ xa xỉ gì, chỉ cần người đó nguyện ý dùng ánh mắt dịu dàng sẵn sàng nhìn bạn cả đời.

>>>>>>>

Sau khi đi ra khỏi quán trà, cô trở lại khách sạn, ngồi ở trên giường mở vali hành lý ra.

Từ trong vali hành lý cô lấy ra một túi đồ.

Ở trong đó là tất cả quà tặng mà Lục Thiêm Lịch đã tặng cho cô lúc bọn họ vẫn còn yêu nhau, cùng với nhật ký do chính tay cô viết, còn có thêm cả băng video và quyển sổ nhật ký hân mới đưa cho cô cách đây không lâu.

Những thứ này cô đưa đi từ Nhật Bản đưa đến tận đây.

Những thứ này từng là những đồ vật quý báu của cô, đặt ở trong ngăn kéo đầu giường, thỉnh thoảng cô sẽ lấy ra xem lại. Nhưng kể từ khi cô đặt chân đến Nhật Bản, những thứ này không bao giờ rời khỏi vali

Cô cầm cái túi trong tay, đi đến bên cạnh bàn lấy hộp diêm.

Ra khỏi khách sạn, cô rẽ đến một ngõ nhỏ bên cạnh khách sạn, thả tất cả số, hình xuống dưới đất, mở hộp diêm ra, châm lửa.

Chờ đến khi tất cả bị cháy rụi, cô lấy từ trong túi quần một cái USB, mấy cái kim băng loại nhỏ, ném vào thùng rác.

Đột nhiên, âm thanh cười đùa của trẻ con vang đến, cô ngoảnh đầu lại nhìn thấy mấy đứa trẻ con, đang vừa đùa giỡn vừa chạy tới nơi cô đang đứng, ánh mắt cô lóe lên nét kì lạ, đi lên phía trước giơ tay lên chặn đường bọn trẻ lại.

Ánh mắt của bọn trẻ ánh lên nét khó hiểu, cô ngồi chồm hổm xuống, phân phát những con rối cầm trên tay cho bọn trẻ, cô bé buộc tóc hai bên vui vẻ đến nỗi nhảy tưng tưng.

Những con rối đều là Lục Thiêm Lịch tặng cho cô, khi đó Bích Giới đến nhà cô thấy những con rối này được cô trân trọng đặt ở đầu giường thì liếc mắt khinh bỉ cô.

Hoàng hôn, hai tay cô trống trơn im lặng đứng trên cầu, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm đến kì lạ, những ddl..qd thứ đồ kia, tất cả những đồ vật kỉ niệm của cô và hẳn đã bị bỏ lại ở thi trấn tĩnh lặng này, từ nay về sau, không yêu không hận, không quen, hãy quên đi, những kí ức sẽ vĩnh viễn được bỏ lại ở nơi này.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 15.2

Sáng ngày thứ hai, Nghiêm Thấm Huyền dậy thật sớm, nhanh chóng giải quyết bữa sáng ở trong khách sạn rồi ra ngoài đi dạo quanh thị trấn G.

Thị trấn G yên tĩnh thanh bình hôm nay lại náo nhiệt đến lạ thường, người đến người đi, trên cầu người người chen chúc nhau đứng, trong ngày lễ này những người lái đò sẽ thi đấu giọng hát với nhau, mỗi người lái đò phải mời một người đến giúp đỡ, có thể là người nhà, bạn bè của họ, cũng có thể là một người xa lạ. Hai người phải hợp tác cùng nhau song ca một ca khúc, cuối cùng người xem sẽ bỏ phiếu chọn lựa đội hát hay nhất, phối hợp ăn ý nhất là người chiến thắng.

Không có bất kỳ phần thưởng nào, cũng không có những yếu tố nào khác, thế nhưng những ngày lễ như vậy lại rất được người dân của thị trấn G và những người ở nơi khác hoan nghênh.

Vị trí nơi Nghiêm Thấm Huyền đứng khá là tiện lợi, là khúc quẹo gần chỗ cây cầu, mặc dù không đặc biệt nhìn thấy rõ ràng, nhưng cũng có thể thấy được, hơn nữa xung quanh chỗ này cũng ít người, nhưng cô thật sự không ngờ được, lại có một người lái đò tới mời cô cùng ca hát.

Người lái đò là một ông cụ lớn tuổi, đội nón cói, hiền lành dễ gần, ông ngẩng đầu lên bắt gặp vẻ mặt kinh ngạc của Nghiêm Thấm Huyền, cười phúc hậu mời cô tham gia trò chơi.

Đồng ý lời mời của ông cụ, Nghiêm Thấm Huyền cùng với ông cụ đi tới nơi đăng ký rút số, may mắn rút được số cuối cùng, trong lòng cô khẽ thở

phào nhẹ nhõm, bắt đầu ngồi xuống thuyền nghiêm túc luyện tập với ông cụ.

Cô và ông cụ quyết định sẽ cùng nhau song ca bài trấn nhỏ nay đã khác. (Không có bài hát này đâu nha các bạn, tác giả tự sáng tác ra thôi)

Đây là một bài hát cũ của Quảng Đông, ông cụ sẽ hát bè cho cô lên nốt cao, ý nghĩa cùng với giai điệu của bài hát này rất khó để thể hiện, càng làm cho cô quyết tâm sẽ không để ông cụ mất thể diện.

Đám người dần dần tụ họp lại nơi này, cô hít vào một hơi thật sâu, đứng lên nơi đầu thuyền, quay người lại đứng đối diện với ông cụ bắt đầu cất tiếng hát.

Trấn nhỏ của em, tràn đầy nét mặt tươi cười của anh.

Ban đêm tại nơi đây, em và anh ôm nhau ngủ.

Vật đổi sao dời, anh ra đi mang theo trái tim nhưng lại không nói một lời.

Hôm nay xa nhau, em và anh dứt khoát chia ly.

.....

Xung quanh tiếng người huyên náo, tiếng nước chảy. Thế nhưng cô không hề để tâm, sau lưng giọng nói hùng hồn của ông cụ dần dần nhỏ lại, làm cho giọng hát du dương êm ái của cô càng thêm nổi bật.

Nghiêm Thấm Huyền cuối cùng cũng đã hát đến khúc cuối, sống mũi cảm thấy cay cay, cô nghiêng đầu nhìn về phía trước, lại phát hiện cuối cùng con đò đã cập bến, dừng lại trước một người.

Xa xa cô thấy người nọ nở nụ cười nhàn nhạt, bình thản đứng ở nơi đó, chăm chú nhìn cô.

Hôm đó ở thị trấn G, cuối cùng đội của ông cụ với Nghiêm Thấm Huyền dành được số phiếu bầu cao nhất.

Thật ra thì cô vô cùng khâm phục khả năng am hiểu thế sự, nhìn một lần mà đã có thể phân biệt tình sâu ý cạn của ông cụ.

Lúc ông cụ đó lại gần mời cô cùng hát với mình, chỉ mỉm cười nhàn nhạt nói với cô,

"Hôm nay cháu hãy thả lại chuyện xưa qua câu hát, khiến nó ở lại chỗ này, không cần mang theo gánh nặng bên người nữa."

>>>>>>>

Nghiêm Thấm Huyền chào tạm biệt với ông cụ, đang đi lên thang đá thì Trần Uyên Sam khẽ khom lưng kéo cô lên nơi anh đứng.

"Sao anh lại tới đây?" Trong lòng cô khẽ vui mừng, nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, ở thị trấn G yên bình thanh nhã này, thật sự là rất hòa hợp với nhau.

Anh nhìn cô hồi lâu, khẽ thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ chậm rãi nói,

"Nghiêm Thấm Huyền, cô thật sự rất khác người."

>>>>>

". Anh nhẹ một chút."

Người phụ nữ nằm ở trên giường, mái tóc ngắn đen nhánh bị mồ hôi thấm ướt, dính bết vào cái cổ, trên tấm lưng trắng như tuyết là những vết hôn màu hồng.

Căn phòng yên lặng chỉ có tiếng thở dốc của đôi nam nữ cùng với tiếng nước chảy mị hoặc, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ soi sáng cảnh tượng ở trên giường, tấm lưng vững chãi của người đàn ông đang quỳ gối trước lưng của người phụ nữ, hân bắt được hông của cô, ở trong cơ thể cô loạn động.

Người đàn ông kia khuôn mặt rất nam tính và anh tuấn, bờ môi mỏng khê mím lại, ánh mắt nhìn tư thế dụ hoặc của người phụ nữ đang nằm trên giường kia, càng không thể kiềm chế được nữa, càng ngày càng mãnh liệt.

Cô bị âm thanh kết hợp của hai người làm cho xấu hổ, đôi tay vòng ra sau eo hân, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt nhẹ nhàng sờ soạng.

"Đan Cảnh Xuyên. Không cần. Em. A"
Lời nói của cô bị đứt quãng, nơi đó lại bị vật nóng rực của hân ma sát, làm cho cô không thoải mái, quả thực là muốn mạng người.

"Em cái gì? Hả?" Đan Cảnh Xuyên bất chợt ngừng lại, cắn lên vành tai xinh xắn của cô, mập mờ hỏi cô, "Muốn hay là không muốn? Nói cho Thượng tá anh nghe. Hả?"

Trong lòng cô đang đấu tranh dữ dội, định lấy chân đạp tấm lưng của người đàn ông kia thì lại nghe thấy điện thoại di động của hân đặt ở đầu giường đột nhiên rung lên.

Đan Cảnh Xuyên nhú mày nhìn cái điện thoại đang rung kia.

Hai giờ rưỡi sáng, người nào mà lại gọi điện vào giờ này, nếu như không phải là bắt được Trùm Ma Túy hay cái gì đó tương tự thì mấy thằng nhóc kia có vẻ không muốn sống nữa.

"Nghe điện thoại." Cố Linh Lan cố gắng chống người dậy lấy điện thoại, lại không biết cô vừa khê động một cái, vật nóng rực kia đã trượt một nửa ra khỏi cơ thể cô, cô hít vào một hơi, vừa định nói chuyện, lại bị cánh tay của người ở phía sau ôm thật chặt, bọn họ một lần nữa lại trầm luân.

Đan Cảnh Xuyên chìm trong dục vọng, mạnh mẽ luận động trong cơ thể cô, thả điện thoại di động lên trên giường, hân hỷ liếc một cái, cau mày ấn nút nhận điện, vẫn không có ngừng động tác.

Trần Uyên Sam thấy hân hỷ cuộc cũng nhận điện thoại, định nói thì lại nghe thấy tiếng rên khe khẽ cùng với tiếng thở dốc ở đầu dây bên kia, anh không nhịn được cười khẽ, nói với người ở bên kia

"Thật sự xin lỗi đã quấy rầy "công việc" của cậu, tôi có việc cần nhờ cậu giúp." Anh nghe thấy bên tai là tiếng thở gấp, cầm chìa khóa xe đi lòng vòng xung quanh, dùng hết sức kiềm chế tiếng cười.

"Xin lỗi?" Đan Cảnh Xuyên một tay cầm điện thoại di động một tay vỗ về người phụ nữ đang nằm ở phía dưới, "Hai giờ rưỡi sáng gọi điện thoại, cho dù cậu muốn chết tôi cũng sẽ không tới giúp cậu."

"Giúp tôi tìm người." Anh nhanh chóng cắt ngang lời hân hỷ, mặc kệ hân hỷ có nghe hay không, thu hồi lại ánh mắt, "Người của tôi sẽ gửi tài liệu qua điện thoại cho cậu, ngày mai tôi muốn nghe được kết quả."

Bên kia im lặng mấy giây không có động tĩnh, đôi tai của Trần Uyên Sam vẫn chăm chú nghe không hề bỏ sót một tiếng động nào.

Lúc này Đan Cảnh Xuyên đã đi xuống giường, một tay ôm lấy người phụ nữ đã bất tỉnh đi vào phòng vệ sinh, xanh mặt nói, "Trần Uyên Sam cậu thật sự, mấy ngày không gặp, vẫn bỉ ổi như vậy."

"Đan Cảnh Xuyên, cậu thật sự phải để cho mấy đứa trẻ dạy cậu hiểu thế nào là tri ân báo đáp, lúc ấy tôi nhớ người kia muốn lật đổ S thị, ở Nhật tôi đã giúp cậu tìm được người, thế nào? Sắp thành chú rể rồi thì muốn qua cầu rút ván* hả?"

*Âm chỉ những người vô ơn, bội nghĩa

Đan Cảnh Xuyên im lặng một lúc, liếc mắt, "Nam hay nữ?"

"Nữ, cậu nên biết người đó, tiểu thư của Nghiêm gia."

Đan Cảnh Xuyên nhẹ nhàng đặt Cổ Linh Lan vào trong bồn tắm, chỉnh cho nước ấm, nghe được cái tên đó thì con người khẽ đảo, "Trần Uyên Sam, trước khác nay khác, hôm nay là tôi thì ngày mai sẽ là cậu."

Trần Uyên Sam cười nhạt cúp điện thoại, trong lòng thừa biết nếu tên kia mà đã đồng ý thì sẽ xong nhanh thôi, với thế lực của cục phó cục cảnh sát thành phố S, còn có thể không tìm được sao.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Cục phó cục cảnh sát thành phố S Đan Cảnh Xuyên mặc dù nửa đêm bị người nào đó sai đi làm việc, thế nhưng hiệu suất làm việc hẳn vẫn cực kỳ cao, ngay ngày hôm sau Trần Uyên Sam đã nhận được tin từ hẳn, nhanh chóng đi tới thị trấn G.

Vì vậy bạn Nghiêm tự cho là tài chạy trốn của mình không chệ vào đâu được thì mới đến ngày thứ tư cô ở thị trấn G này, Trần đại tổng giám đốc đã tìm được đến đây, đã thế câu nói đầu tiên khi gặp lại nhau thật sự làm cô muốn cho anh một đấm.

"Mẹ kiếp, anh mới khác người!" Trong nháy mắt hai người bọn họ đã thu hút rất nhiều vị khách đứng lại xem trò vui, cô thấy thế thì hất tay áo lên đi về phía trước.

Trần Uyên Sam không nhanh không chậm theo sát ở sau lưng cô, nhìn bóng lưng có vẻ đang giận dỗi của cô, đáy lòng nặng trĩu theo anh suốt hai ngày nay mới được thả xuống.

Trần Uyên Sam ở Tokyo đã lâu thế nhưng anh chưa bao giờ tới thị trấn G. Lần này là vì tìm cô nên mới tới đây lần đầu tiên.

Thị trấn G yên bình này cũng có thể coi là vừa mắt anh, thế nên anh cũng không vội vã giục cô trở về, mà trực tiếp đi theo cô vào khách sạn cô đang ở, thuê một gian phòng sát vách với gian phòng của cô.

Hoàng hôn, các gian hàng bên đường đã bắt đầu mở cửa, Nghiêm Thấm Huyền xuất phát ở phía đầu đường, một loạt thức ăn như thịt xiên nướng, bánh mật, xiu mại. Cô cần quét sạch sẽ từ đầu đường đến cuối đường.

Cô đã sớm no bụng nhưng vẫn mua thêm một xâu hồ lô, xoay người lại tìm bóng người vẫn luôn đi theo cô từ này giờ, đưa cho anh xâu hồ lô.

"Trần Uyên Sam anh đẳng đẳng là một đấng mày râu, sao lại có thể ăn ít như vậy, những bắp thịt trên người anh là từ đâu tới vậy?"

Vốn là cô muốn anh đưa tay nhận lấy xâu hồ lô, nào ngờ anh lại hơi cúi đầu xuống, trực tiếp ăn xâu hồ lô cô đang cầm trên tay.

Cô ngơ ngách nhìn vẻ mặt thản nhiên của anh, khuôn mặt ửng đỏ lên.

Anh cứ như vậy lặn lội tới đây tìm cô, nhìn cô ăn, nhìn cô cười, giúp cô mua đồ, không hề có vẻ khọc chừ, có lúc cô đột nhiên quay đầu lại, còn thấy anh dùng ánh mắt dịu dàng chăm chú nhìn cô.

Dưới mưa phùn của Giang Nam, người đàn ông ấy đã nhẹ nhàng bước vào tim cô.

>>>>>>

Thật ra lần này Nghiêm Thấm Huyền tới thị trấn G này là có việc, cô muốn đặt một bộ váy do Ngô thị thiết kế.

Mỗi lần tới thị trấn G thì phải nhắc đến Ngô thị, có rất nhiều người xếp hàng chờ đợi để có thể đặt được đồ ở đây.

Khi đó nữ minh tinh của S thị Lật Hâm đã mặc bộ đầm do Lam Bạch của Ngô thị thiết kế để đi lên thảm đỏ của LHP Cannes, bộ đầm đó đã gây ấn tượng rất lớn với giới truyền thông. Sau lần đó danh tiếng của Ngô thị

càng thêm vang dội, mỗi ngày người đều kéo tới ùn ùn, còn có người nguyện ý đầu tư cho Ngô thị mở một cửa hàng trong thành phố.

Thế nhưng Ngô thị thiết kế nên những bộ váy rung động lòng người này cũng không phải là vì tiền tài hay danh lợi, mỗi ngày chỉ chọn vài mẫu trong số rất nhiều mẫu để thiết kế, không hề quan tâm đến tiền bạc.

Thời điểm Nghiêm Thấm Huyền và Trần Uyên Sam đến Ngô thị, trời đã sấm tối, cánh cửa nhà Ngô thị đã đóng chặt lại, làm cho Nghiêm Thấm Huyền tức đến độ thiếu chút nữa đã một cước đá văng cái cửa này ra, lúc này Trần Uyên Sam nhìn xung quanh, đưa tay vỗ nhẹ cái đầu nhỏ của cô, ý bảo cô đi theo anh.

Cô cứ ngơ ngác đi theo anh, rẽ đến tận bảy tám lần gì đó, lúc cô hoàn hồn lại thì đã thấy mình đã đứng trước cửa sau của Ngô thị.

Cô nhẹ nhàng gõ cửa, một lát sau, cửa được mở ra, một thiếu phụ bụng bự có chút kì quái lộ đầu ra, còn vừa nhỏ giọng lầm bầm tại sao có thể có người tìm được tới chỗ này.

"Xin hỏi đây là Ngô thị sao?" Nghiêm Thấm Huy lịch sự cười hỏi người thiếu phụ, "Xin lỗi vì đã quấy rầy cô."

Thiếu phụ nhìn cô và nhìn người đàn ông cao to anh tuấn ở sau lưng cô, ánh mắt lóe lên tia kì lạ, sau đó nghiêng người cho bọn họ đi vào.

Lúc Nghiêm Thấm Huyền chọn màu sắc của vải vóc cùng với hoa văn, thiếu phụ mới bắt đầu dĩ vuốt bụng nói với bọn họ, "Nếu không phải là hai người tìm được cửa sau, tôi đã không phải vất vả thức đêm để thiết kế váy mà được nhàn nhã nghỉ ngơi rồi."

Nghiêm Thấm Huyền nhìn vẻ đẹp động lòng người của người thiếu phụ, trong lòng mừng thầm vì chẳng tốn chút công sức nào mà vẫn gặp được

người, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng nói với người thiếu phụ, "Thật sự là khổ cực cho Ngô phu nhân rồi."

Thiếu phụ khoát tay, "Sáng mai hai người tới lấy đồ."

>>>>>>

Sáng sớm sở thích ngủ nướng của Nghiêm Thấm Huyền cũng không thể ngăn cản được hứng thú của cô, mới hơn bảy giờ cô đã lục đục bò dậy, chạy vào phòng vệ sinh vừa đánh răng vừa vui vẻ ngâm nga bài hát nào đó, vốn là cô không muốn Trần Uyên Sam đi theo, cô định tự mình đi lấy váy, ai ngờ vừa mới đi ra khỏi cổng khách sạn cô đã thấy người đó đang đứng cạnh cây cầu thoải mái trò chuyện với một người.

Cô đến gần nhìn thì mới phát hiện, thì ra đó chính là ông cụ mời cô ca hát ngày hôm đó.

Ông cụ phát hiện cô đi tới, hiền lành cười gật đầu với cô một cái, sau đó xoay người đi lên thuyền.

Nghiêm Thấm Huyền ngạc nhiên nhìn người bên cạnh, có chút tức giận hỏi anh, "Tại sao ông cụ vừa nhìn thấy tôi liền chạy? Có phải anh nói xấu tôi với ông ấy không?"

Trần Uyên Sam nhìn cô, không buồn giải thích mà chỉ im lặng nhìn cô.

Ông cụ quay người lại nhìn bóng dáng của đôi nam nữ kia, nhớ tới người đàn ông lúc nãy vừa mỉm cười lễ độ với ông nói câu cảm ơn.

Cả đời ông ở thị trấn G đã gặp bao nhiêu khách qua đường, cũng đã chọn biết bao nhiêu người để cùng song ca với ông, thế nhưng ông lại cảm thấy ca khúc trong lễ hội hôm trước ông đã chọn đúng người.

Nhân dịp đó chấm dứt hết mọi tâm sự, chỉ mong cô bé kia có thể bình an hạnh phúc dưới sự che chở hết lòng của người đàn ông kia.

>>>>

Trần Uyên Sam vẫn dẫn cô đi theo con đường đến cửa sau của Ngô thị, lần này có vẻ biết là bọn họ tới, cửa mở ra một nửa, còn chưa đến gần cô đã nghe thấy tiếng người nói chuyện ở bên trong.

Nghiêm thắm Huyền mở cửa đi vào, thì nhìn thấy người thiếu phụ hôm qua đang bị một người đàn ông cao lớn tuần lãng ôm vào lòng thầm thì với nhau, người phụ nữ không che dấu nổi sắc mặt vui mừng, điều đó càng làm nổi bật vẻ đẹp của cô.

Nhìn thấy có người tới, lúc này thiếu phụ mới đẩy người đàn ông kia ra, đỏ mặt đi tới chỗ của bọn họ, đưa bộ váy cho Nghiêm Thắm Huyền.

"Muốn mặc thử không?" Thiếu phụ vén rèm của gian phòng thay đồ lên, hỏi Nghiêm Thắm Huyền.

Nghiêm thắm Huyền ngrich ngợm quay đầu lại nhìn Trần Uyên Sam, thấy anh thản nhiên ngồi xuống cái ghế bên cạnh, cô liền cầm váy đi vào.

Bộ váy thật sự rất đẹp, cô thích màu tím nhạt, lại được thiết kế bởi Ngô thị, được mặc ở trên người Nghiêm Thắm Huyền thật sự làm người ta không thể dời mắt được, thiếu phụ nhìn cô một vòng, gật đầu khen ngợi.

Cô nâng làn váy nhìn về phía người đàn ông đang ngồi ở bên kia.

Trần Uyên Sam ngồi ở đó, khẽ cười chăm chú nhìn cô, trong mắt là tia kinh ngạc cùng với tán thưởng không thể che giấu nổi.

Cô nhẹ nhàng xoay một vòng, bỏ quần áo vào trong túi, trực tiếp mặc váy cảm ơn người thiếu phụ rồi đi về.

Đóng cửa lại, Trần Uyên Sam thấy người bên cạnh có vẻ rất vui, thế nhưng vẫn cúi đầu bối rối không biết nên làm sao với sợi dây gắn ở thắt lưng, khoe môi khẽ cong lên, kéo cánh tay cô để cho cô ngừng lại.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ thấy anh nhẹ nhàng đưa tay đến sau thắt lưng của cô, lấy sợi dây kia, vòng quanh eo cô một vòng, sau đó lại vòng qua vai trái của cô, dịu dàng buộc lại.

Ngón tay ấm áp của anh nhẹ nhàng cạo ở trên da cô, anh nghiêm túc giúp cô buộc lại sợi dây, cô nhìn gò má anh tuấn của anh, vành tai lặng lẽ ửng hồng.

Anh buông tay ra, cô không cần soi gương cũng biết, nhất định là anh buộc rất phù hợp, thế nên mới làm cho tất cả mọi người trong ngõ hẻm chăm chú nhìn cô không chớp mắt.

Anh nhíu mày, bộ dạng hết sức hài lòng, thầm lặng tuyên bố với cô gu thẩm mỹ của mình tuyệt đến mức nào.

Cô xấu hổ tức giận lườm anh một cái, nhỏ giọng nói một câu, "Nhan sắc không giết người được."

Đột nhiên bàn tay đang đặt trên vai cô của Trần Uyên Sam bỗng chuyển xuống eo cô, khẽ dùng sức kéo cô vào trong lòng mình.

Cô chạm vào lồng ngực rắn chắc của anh, kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy con người sâu thẳm của anh thì ngượng ngùng định cúi đầu xuống, thế nhưng cô còn chưa kịp cúi đầu, anh đã hôn lên đôi môi mềm mại mê người của cô.

Cửa sau của Ngô thị nằm ở ngõ khuất, người tới đây không nhiều lắm, những giọt sương trên mái hiên chậm rãi rơi xuống, khói bếp dần dần bốc lên, khu trấn nhỏ đã bắt đầu một mới.

Thế nhưng lúc này Nghiêm Thẩm Huyền chỉ cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ đang lờn vờn quanh bờ môi của cô, anh hôn cô một cách nồng nhiệt, cánh tay vòng quanh eo cô lại càng thêm siết chặt.

Cô chưa bao giờ hôn sâu làm cho trái tim cô đập mạnh như thế, bây giờ tai cô chỉ nghe được nhịp đập mạnh mẽ của trái tim mình.

Lúc này Trần Uyên Sam mới dịu dàng buông cô ra, cọ mũi anh vào mũi cô, khoe miệng khẽ cười, "Em muốn dùng nhan sắc giết anh sao? Hả?"

Thanh âm mập mờ, cô bị anh nhìn càng trở nên thẹn thùng, không biết nên nói gì, hồi lâu mới lí nhí một câu, "Không nên bán nhan sắc."

Câu nói đó đã làm anh bật cười, càng ôm cô chặt hơn, "Anh không phải dựa vào việc khoe khoang nhan sắc mới đưa được mỹ nhân về nhà."

Cô xấu hổ vùi đầu vào trong ngực anh, cảm thấy rất ngọt ngào.

Nguyên nhân cô không muốn hàn gắn lại với Lục Thiêm Lịch ngoài việc hai người bọn họ thật sự đã không còn cách nào ở chung nữa, lý do còn lại đã bị Lục Thiêm Lịch đoán trúng, cô đã thật sự động lòng với Trần Uyên Sam.

Biết rõ nếu ở cùng với anh, thì sẽ phải đối mặt với nhiều khó khăn hơn, nguy hiểm hơn gấp trăm ngàn lần; biết rõ Lục Thiêm Lịch đã dùng ba năm để dạy cho cô thế giới biến ảo vô thường, làm cho người như Lục Thiêm Lịch cũng có thể thay đổi, chứ đừng nói tới người như Trần Uyên Sam sẽ như thế nào.

Tuy nhiên cô đã cảm động, anh ngàn dặm xa xôi tới thị trấn G tìm cô, luôn ở bên cạnh cô khi cô cần, cuối cùng cô đã quyết định sẽ đi cùng anh, cho dù có bao nhiêu khó khăn bất trắc, cô cũng sẽ không hối hận.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 16: 2

Hiện tại trợ lý An cảm thấy nếu làm việc cho Trần Uyên Sam, thì tuyệt đối cần uống thuốc an thần.

Trần Uyên Sam trước kia, mười năm như một ngày, cho dù tâm tình như thế nào, anh tuyệt đối sẽ không để nó ảnh hưởng đến quyết định trong công việc của mình, thế nhưng kể từ lần anh từ Mỹ trở về lại yêu cầu toàn bộ nhân viên phải tang ca một ngày một đêm để đẩy nhanh tốc độ công việc, lần này từ thị trấn G quay trở về, thái độ của Trần Uyên Sam lại xoay chuyển 180°, ra lệnh cho bọn họ tạm thời dời các kế hoạch khác sang một bên, chuyên tâm vào dự án của Nghiêm thị.

Mà Nghiêm Thẩm Huyền cũng bất mãn với người đàn ông này tuyệt đối không kém gì An Chí Thượng và toàn bộ nhân viên trong Qua Sam.

Chi nhánh của Nghiêm thị ở Tokyo gần đây được Qua Sam trợ giúp mạnh mẽ, thành tích nhanh chóng vọt lên, kế hoạch hợp tác đã sắp hoàn thành khâu cuối cùng, theo lý mà nói thì không cần người đại diện của hai bên gặp nhau để bàn bạc nữa.

Thế nhưng người đàn ông trước mặt này lại ra vẻ rất chính nhân quân tử, nói là gần đến bước cuối thì phải cẩn thận để ý kỹ càng từng chi tiết nhỏ, thế nên nói cô hãy tới văn phòng của anh để ‘ làm việc ’. Cô cảm thấy đây là anh đang mượn chuyện công để bàn chuyện tư mà thôi.

“Trần Uyên Sam.” Tay nhỏ bé của cô nắm lấy vành tai của anh, một tay gắng sức đẩy bàn tay không yên phận đang đặt trên đùi cô kia, “Anh đã

từng nghe qua, công ty không phải nơi để yêu đương, tình yêu văn phòng không có kết quả?”

Anh bắt được hai cái tay nhỏ bé ma phách lối của cô, thuận thế ôm cô đặt ở trên đùi, hôn cô một cái, hết sức hài lòng tựa lưng vào ghế, “Em không phải chỉ là người đến để hợp tác thôi sao, dù sao cũng không phải là chung một công ty.”

Cô biết không thể đối phó được với người đàn ông ranh ma này, suy nghĩ một lúc rồi tựa đầu vào lồng ngực của anh, hung tợn nói, “Trần Uyên Sam, anh đường đường là tổng giám đốc của một công ty lớn, ngày ngày ở trong văn phòng không làm việc đàng hoàng, lại đi quyến rũ phụ nữ, anh thật không biết xấu hổ.”

“Nếu như em nói việc bồi dưỡng tình cảm với đối tượng hợp tác để có thể hợp tác vui vẻ không phải là việc làm chính đáng, quyến rũ phụ nữ, thì em nên xem lại mình một chút.” Trần Uyên Sam thật sự đã bộc phát sự vô liêm sỉ của mình đến cực hạn.

“Sao anh lại giống với Doãn Bích Giới vậy chứ, có thể biến việc không chính đáng thành chính đáng như vậy, em thật sự chịu thua hai người.” Nghiêm Thâm Huyền liếc mắt.

“Em ấy, lúc nào thì dẫn anh đi gặp người thân của em?” Anh vuốt vuốt bàn tay nhỏ bé của cô, nhìn cô hỏi.

Nghĩ đến việc này, cô nhìn anh lắc đầu một cái, “Ừm, em tới Nhật Bản tính đến nay là tháng thứ năm, nếu Bích Giới biết được trong bốn tháng em đã đá bay tên phụ bac kia, hoàn thành nhiệm vụ câu được con rùa vàng là anh, nàng nhất định sẽ nghĩ là dd;;l’qd em đi thanh lâu học yêu thuật gì đó.” Cô dừng lại một chút, nói với anh với giọng điệu vô cùng đồng cảm, “Cô ấy sẽ nghi ngờ nếu không phải anh đã mang thai đứa con của em (Em

lạy chị này TT), thì làm sao có thể hoàn thành nhiệm vụ này chỉ trong vòng bốn tháng, cô ấy sẽ mắng em là không có tiền đồ.”

Trần Uyên Sam thấy bộ dạng của cô lúc này thì chỉ cảm thấy buồn cười, không thể kìm được cười hỏi, “Hoàn thành, lúc nào thì em để cho anh được trải nghiệm cảm giác mang thai con của em đây? Anh rất nóng lòng được thử đó nha.”

“Trần Uyên Sam, làm sao anh lại muốn gả đi nhanh vậy, anh nói thật đi, anh có phải hận không thể gả đi lâu rồi hay không, em cho anh biết em còn trẻ, em mới 25, đại cô nương à, cô nhúng chàm tôi cô không cảm thấy ngại ngùng sao?”

Anh nhìn cái miệng nhỏ nhắn cứ khấp mở liên tục của cô, cười xấu xa cắn một cái.

>>>>>>

Trong khách sạn đám người kia vừa nhìn thấy đại BOSS ba ngày nay chưa thấy mặt hôm nay đến đây để thị sát lại tay trong tay với một người phụ nữ như vậy, trong nháy mắt tất cả đều đã hiểu ra.

Nhất định là mấy hôm nay lão đại chạy đi thu phục lão tẩu của bọn hắn nha.

Những tên này tính cách rất thoải mái, chào đón Nghiêm Thâm Huyền như chào đón chủ tịch quốc gia, vốn là định nói chuyện với nhau thoải mái như bằng hữu, nhưng bây giờ tính chất thay đổi, chớp mắt người này đã trở thành vợ của lão đại, thế nên bây giờ phải chú ý đến từng câu từng chữ, đứng cách cô thật xa rồi mới dám nói chuyện.

Cô nhìn đám đàn ông cao to kia đang cố đứng cách xa cô thì thấy buồn cười, đẩy đẩy Trần Uyên Sam đang ngồi xem tài liệu bên cạnh, “Anh coi đi

bọn họ một lời cũng không dám nói với em, đều là tại anh, cường bạo cấp dưới không có dân chủ.”

Anh nhàn nhạt tiếp lời, “Bọn họ cảm thấy lão tẩu chỉ có bằng hoặc hơn lão đại, điều này bọn họ hiểu được, chứng tỏ anh dạy rất tốt.”

Cô liếc cái người vô liêm sỉ này một cái, từ trên ghế salon đứng dậy tìm Kim Tuấn đưa cô đi dạo quanh khách sạn.

Mấy ngày nay Trần Uyên Sam đều đưa cô theo, hai người thay phiên thị sát mấy khách sạn ở Tokyo, nhưng bởi vì cô quen và than với Kim Tuấn nhất, thế nên thời gian bọn họ ở lại khách sạn này là lâu nhất.

Lúc xong việc đã là mười một giờ rưỡi, anh nhanh chóng cất tài liệu rồi đưa cô về.

Trong lòng Nghiêm Thấm Huyền lăm lăm người này quả thật so với ba của cô còn quản nhiều hơn, mỗi ngày kiên trì trước 0 giờ nhất định phải đưa cô về khách sạn, không cho phép cô uống rượu, không cho cô đi đâu một mình, cô vừa có phản kháng, anh liền bùng ra đáng vẻ bình tĩnh đạo mạo, trực tiếp hôn cô cho đến khi hai chân cô nhũn ra mới thôi.

Kim Tuấn và một đám thuộc hạ đi theo sau lão đại và lão tẩu của bọn họ, áp lực công việc trong nháy mắt giảm đi một nửa, cứ theo lẽ thường đưa bọn họ xuống dưới cổng khách sạn.

Tài xế lái xe đến, Trần Uyên Sam, Nghiêm Thấm Huyền đứng ở cổng khách sạn, Kim Tuấn và đám thuộc hạ đang cùng bọn họ chờ xe đến, đang thoải mái tán gẫu, Nghiêm Thấm Huyền nửa tựa vào người Trần Uyên Sam, tay anh đặt trên lưng cô, vỗ nhẹ nhẹ, dần dần cô cảm thấy buồn ngủ.

Cô mới vừa mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, đột nhiên tiếng súng vang đến bên tai.

Cô lập tức mở mắt, sắc mặt trắng bệch, trong đầu trống rỗng, giường mắt đã nhìn thấy Kim Tuấn vốn ở bên cạnh bây giờ đã đứng đối diện với bọn họ, máu từ bụng hắt nhanh chóng chảy ra ngoài, hắt từ từ ngã xuống đất.

Cô trợn tròn mắt, ngơ ngác sững sờ nhìn Kim Tuấn nằm trên mặt đất, đầu óc hoàn toàn đình trệ. Những người bên cạnh lập tức bừng tỉnh, có người đỡ Kim Tuấn dậy, tức giận gọi cấp cứu, có người chạy theo tên sát thủ.

Cô chỉ biết Trần Uyên Sam mới vừa nãy đang còn đứng bên cạnh nắm lấy tay cô, lúc này anh đang cầm trong tay khẩu súng lục đen ngòm không biết lấy từ đâu ra, gò má lạnh lẽo, mắt hơi híp lại, họng súng hướng về phía tên sát thủ đang bị thuộc hạ của anh đuổi theo, bóp cò.

Trong bầu trời đêm xa xa truyền đến một tiếng kêu thật thảm thiết, mấy người đứng cách đó không xa vội vàng xúm lại.

Cô nhìn Trần Uyên Sam trong bóng tối cũng có thể nắm bắt chính xác, lúc này anh để súng xuống, nghiêng mặt sang bên cạnh nhìn Kim Tuấn bất tỉnh, con người đen nhánh trong đêm tối lóe lên tia sáng.

Nếu như mới vừa rồi không phải Kim Tuấn vô ý tiến lên một bước đi tới bên cạnh anh nói chuyện cùng với anh, thì hiện tại người ngã xuống đất, chính là anh.

>>>>>>

Giờ phút này Nghiêm Thâm Huyền mới chính thức cảm nhận được ẩn chứa sau lưng Trần Uyên Sam luôn khiêm tốn lễ độ bóng dáng hắc đạo.

Lúc này đã trải qua một giờ đồng hồ kể từ khi Kim Tuấn bị trúng đạn, bọn họ đã tìm được một bệnh dd;l'qd viện tư nhân, cô ngồi trên hàng ghế dựa trước phòng cấp cứu, Trần Uyên Sam ngồi bên cạnh cô, bên tay trái của

anh là cả hàng người mặc tây trang màu đen, thuộc hạ của anh sau khi nhận được thông báo thì chạy nhanh tới đây.

Hành lang bệnh viện yên lặng như tờ, ánh đèn từ phòng phẫu thuật vẫn chưa tắt, giờ phút này cô không hề cảm thấy buồn ngủ, thỉnh thoảng cẩn thận quan sát Trần Uyên Sam đang ngồi bên cạnh, trong lòng cảm thấy có chút sợ hãi.

Trong đám người này có người cô đã từng thấy, có người không. Nhưng giờ phút này vẻ mặt của tất cả mọi người đều là vô cảm, kể cả Trần Uyên Sam, điều đó càng làm cho cô cảm thấy áp lực, tim như có cái gì đó đè nặng.

Lúc này, một người đàn ông đứng bên phải Trần Uyên Sam cung kính lại gần anh, âm thanh hơi run rẩy, “Trần thiếu, là tôi thất trách.”

Nghiêm Thẩm Huyền biết người đàn ông này, hẳn là người phụ trách công tác bảo vệ cho khách sạn, âm thầm bảo vệ Trần Uyên Sam an toàn là trách nhiệm của hắn.

“Lão Vu, Trần thiếu ở Tokyo mấy năm này chưa từng xảy ra chuyện như vậy, bảo vệ Trần thiếu đều là những người đã được đào tạo kỹ lưỡng, thời điểm sát thủ nổ súng bọn họ đang ở trong mộng sao?” Người đàn ông có vết sẹo bên má trái đứng bên cạnh cười lạnh nói.

“Những người bảo vệ Trần thiếu, vừa mới tìm được ở trong một gian phòng của khách sạn, toàn bộ đều bị đánh ngất rồi trói lại, bọn họ mới vừa tỉnh lại.” Người được gọi là Lão Vu lúc này hơi ngẩng người lên, cong lưng, trán đổ đầy đổ mồ hôi nhìn Trần Uyên Sam.

“Trần thiếu ngài sau khi giao lại cơ nghiệp ở nước Mỹ cho sư phụ thì quay trở về, tất cả mọi khách sạn thành lập ở Tokyo đều theo chỉ thị của ngài, làm ăn trong sạch, rất ít dính dấp vào hắc đạo, không hề gây thù chuốc oán với bất cứ kẻ nào.” Ánh mắt Đào Ba Nam tối tăm tức giận

nói, “Có khả năng đánh ngất tất cả bảo vệ của ngài, to gan gây án ở trên đường phố đông người, không biết là ai ở Tokyo này.”

Nghiêm Thẩm Huyền nghe bọn hăn nói từng câu từng chữ, chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn, không nghĩ được một điểm đầu mối.

“Tên sát thủ kia đã chết, trên người không phát hiện ra bất cứ thứ gì chứng minh thân phận của hăn.” Lão Vu tiếp tục nói, “Trần thiếu, ngài xem.”

Trần Uyên Sam khoanh chân lại, sắc mặt trầm tĩnh nhìn vách tường trắng như tuyết của bệnh viện, con người tối dần, nghe lời nói của đám thuộc hạ, từ đầu đến cuối không hề nói gì.

Lúc này từ trong thang máy một người đàn ông mặc tây trang màu đen bước ra, hăn bước nhanh đi tới bên cạnh Trần Uyên Sam, nhỏ giọng cung kính nói với anh , “Trần thiếu, phòng họp của bệnh viện đã được bố trí xong, mời ngài.”

Trần Uyên Sam gật đầu với hăn một cái, ý bảo đám thuộc hạ rời đi trước.

Trong hành lang lúc này chỉ còn lại nhân viên của bệnh viện, Trần Uyên Sam xoay người lại, cô ngồi bên cạnh với đôi mắt ửng đỏ, mở to đôi mắt mím môi nhìn anh.

Hiện tại bên cạnh không còn người ngoài, cuối cùng cô cũng có thể bộc phát nỗi sợ hãi ở trước mặt anh, mới vừa rồi chỉ cần thiếu chút nữa, thì người nằm ở trong phòng phẫu thuật sẽ là anh.

Anh khẽ thở dài một cái, đưa tay dùng sức ôm cô vào trong ngực, đôi tay vuốt tóc cô, hôn lên vành tai của cô, nhỏ giọng an ủi cô, “Không phải sợ.”

Cô chon người ở trong ngực anh, nghe thấy nhịp tim trầm ổn của anh, sự bình tĩnh của anh, bao bọc lấy cô, làm sự lo sợ trong lòng cô biến mất.

Cô dùng sức khụt khịt cái mũi, không nói gì, tay dùng sức nắm chặt tay của anh.

“Không có chuyện gì.” Ánh mắt của anh dần dần trở nên dịu dàng, con người rơi xuống, “Không phải lo lắng, có anh ở đây.”

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Sau khi Trần Uyên Sam đi vào phòng họp khoảng vài giờ, cuối cùng Nghiêm Thấm Huyền cũng chờ được đến khi đèn của phòng phẫu thuật tắt.

Cô từ trên ghế đứng dậy, bước nhanh đi tới cửa, bác sĩ đẩy cửa ra ngoài vừa cời khẩu trang vừa nói.

"Đạn chỉ cần bắn chệch sang một chút nữa thôi là sẽ gặp nguy hiểm rồi, chính vì điều này nên mới kéo được bệnh nhân từ quỷ môn quan trở về. Hiện tại thân thể của bệnh nhân cực kỳ suy yếu, không thích hợp bị quấy rầy, nhớ chăm sóc bệnh nhân cẩn thận."

Nghiêm Thấm Huyền vội vàng cảm ơn bác sĩ, nghĩ đến mới lúc trước bọn họ vẫn đang còn cười nói vui vẻ với nhau, một Kim Tuấn bình thường mạnh mẽ như vậy giờ phút này đang nằm trong phòng cấp cứu, thân thể yếu ớt, trong lòng cảm thấy không nói nên lời.

Đến buổi sáng ngày thứ ba rốt cuộc Kim Tuấn cũng đã tỉnh lại, bình thường quan hệ của hắn và thuộc hạ rất tốt, nên lần suýt mất mạng này, hốc mắt của mấy nam tử hán đứng canh một ngày một đêm trên giường bệnh đều trở nên đỏ hoe.

Trong lòng Nghiêm Thấm Huyền xem Kim Tuấn như người thân của mình, huống chi hắn do đỡ đạn cho Trần Uyên Sam nên mới bị trọng thương, hai ngày nay tan làm xong cô đều nhanh chóng chạy tới bệnh viện chăm sóc hắn. Kim Tuấn sợ cha mẹ lo lắng, nhờ cô nói với bố mẹ hắn rằng hắn đang bận đi công tác.

Hai ngày nay Kim Tuấn nằm trong phòng bệnh, cô là người phụ nữ duy nhất, tận mắt chứng kiến thuộc hạ hắc đạo của Trần Uyên Sam canh chừng phòng bệnh của Kim Tuấn, thế nên trừ việc thấy các bác sĩ khoác áo blouse trắng ra vào căn phòng, còn lại toàn thấy những người mặc tây trang màu đen mang vẻ mặt như ai đó đã phạm tội giết người canh chừng căn phòng, làm cho người ta có cảm giác cho dù có mấy ngàn tế bào não cũng không đủ dùng.

Hơn nữa hai ngày nay kế hoạch hợp tác tuyên truyền giữa Nghiêm thị và Qua Sam sẽ kết thúc, trừ các phương diện bí mật chưa được tiết lộ, thì vẫn còn tiệc rượu khai mạc chi nhánh của Nghiêm thị ở Tokyo, vì vậy hai ngày nay trở lại chi nhánh của Nghiêm thị, cô cùng với người của bộ phận PR cùng đi đánh trận, loay hoay bận túi bụi, buổi tối sau khi từ bệnh viện trở về cô cũng ngồi trong khách sạn xử lý công việc rất khuya mới được đi ngủ.

Hai ngày nay Trần Uyên Sam càng thêm bận bịu, mỗi ngày chỉ có lúc rạng sáng anh muốn đưa cô về khách sạn, cô mới có thể gặp mặt anh.

Đêm khuya xe cộ trên đường cũng thưa thớt, cô ngồi trên ghế phụ lái, nhìn râu mọc lún phún trên cằm anh không có thời gian cạo, mày thẳng khê nhíu lại, thỉnh thoảng thời điểm đèn đỏ dừng xe lại, sẽ nhẹ nhàng nắm lấy tay của cô, không nói chuyện, mãi mê suy nghĩ chuyện tình.

Thật ra khi Nghiêm Thấm Huyền quyết định ở bên cạnh Trần Uyên Sam thì cô đã sớm biết, cô phải vì anh, phải biết chừng mực, cô biết anh bề bộn vì công việc như vậy, thì tuyệt nhiên không nên gây thêm phiền toái cho anh.

Cô chỉ có thể cố gắng hết sức quán xuyến chu toàn mọi việc ở công ty, làm tất cả mọi việc cô có thể làm, để cho anh có thể giảm bớt phần nào những gánh nặng.

Đưa cô đến dưới cổng khách sạn, anh vươn người qua cởi dây an toàn cho cô, cách tay vịn ôm cô vào trong ngực nhẹ nhàng hôn lên gò má của cô, "Ngày mai anh đi Mỹ, anh sẽ bố trí người bên cạnh bảo vệ em, hai ngày nay em đã rất vất vả."

Anh còn chưa nói xong, cô duỗi ngón tay ra đặt ở trên môi anh, nhìn anh có chút không vui nói, "Trần Uyên Sam, em không phải là thuộc hạ của anh, anh khách khí với em như thế làm gì? Chẳng lẽ muốn em nói với anh, Hoàng Thượng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế sao?"

Anh bị câu nói tức giận của cô làm cho vui vẻ, nhìn vào trong ánh mắt không che giấu nỗi sợ mất mát, nhớ nhung cùng với lo lắng, trong bụng căng thẳng, ánh mắt lóe lên nhìn cô một hồi, cuối cùng thở dài một tiếng, ôm cô càng chặt hơn, "Chờ anh trở lại."

>>>>>>>>

Bộ phận PR Nghiêm thị rất thức thời tổ chức tiệc rượu ở S thị nổi tiếng.

Buổi tiệc lần này được bố trí xa hoa lộng lẫy ở khách sạn hiện đại nhất Tokyo, mời đầu bếp giỏi nhất của Italy tới chế biến món ăn, phục vụ cũng tuyển chọn những người thành thạo ba loại ngôn ngữ trở lên, các vị khách tham dự bữa tiệc nhỏ giọng nói chuyện, vui vẻ chạm cốc với nhau.

Cô thật sự không nghĩ tới, có thể nhanh chóng gặp lại Trần Uyên Sam như vậy trong buổi tiệc khai mạc của Nghiêm Thị.

Lúc buổi tiệc đã tiến hành được một nửa thời gian thì anh xuất hiện, lúc đó cô đang đứng trên bục chủ trì buổi tiệc, kìm lại sự căng thẳng khi lần đầu tiên chủ trì buổi tiệc, nhìn người ở dưới sân khấu, bắt chước cách nói chuyện trầm ổn của anh, chậm rãi đọc diễn văn khai mạc.

Thời điểm Trần Uyên Sam cùng với trợ lý An Chí Thượng tham gia bữa tiệc, đã nhìn thấy thân thể nhỏ bé của cô, cầm micrô, nâng ly rượu với tất cả

khách quý đến than dự, nụ cười của cô vẫn ngọt ngào như vậy.

Anh từ từ dọc theo bậc thang đi lên sân khấu trong tiếng vỗ tay hoan nghênh, ánh mắt nhìn vào khuôn mặt ngấn ngơ của cô, đứng bên cạnh cô.

". Sau này Qua Sam sẽ đẩy mạnh hợp tác để thúc đẩy sự phát triển của Nghiêm thị ở Tokyo, Sẽ phải làm phiền tới nhiều vị cổ đông, mong chúng ta có thể hợp tác vui vẻ!"

Anh đứng bên cạnh cô, dùng thứ tiếng Nhật lưu loát phát biểu, không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, mỗi câu nói đều rất thông suốt, câu văn thỏa đáng, cô có thể thấy ánh mắt của mọi người ở dưới khán đài nhìn anh, đều tràn đầy sự tôn kính cùng với khâm phục.

Nghiêm Thấm Huyền nghe thấy giọng nói trầm ấm ôn hòa quen thuộc ở bên tai, chỉ cảm thấy giờ phút này trong lòng cô cảm thấy yên bình đến lạ thường.

>>>>>>>

Thời điểm tiệc rượu tiến hành được một nửa, cô rất vất vả mới đi mời rượu xong tất cả các vị khách, rón rén đi ra khỏi hội trường, muốn đi lên tầng thượng của khách sạn để hóng gió một chút.

Nghiêm Thấm Huyền dám lấy cup A của mình ra thề rằng cô chỉ muốn lên tầng thượng để hóng gió thôi.

Đêm nay không có gió, mới vừa đẩy cửa sân thượng ra, nhờ ánh trăng liềm nhìn thấy phía trước một người đàn ông nửa ngồi ở trước mặt một người đàn ông khác, mặt của hắn đối diện với cái đó (mọi người tự hiểu) của người kia, ngoài miệng còn khoa trương nói "Cái khóa kéo này có chút chặt."

Nghiêm Thấm Huyền dùng sức kiềm chế bản thân không kêu lên, thế nhưng ngoài miệng vẫn không khống chế kêu lên một tiếng "A ——"

Người kia nghe thấy có tiếng kêu thì không chút do dự quay đầu lại, trong nháy mắt Nghiêm Thấm Huyền cảm thấy trời đất đảo lộn.

Người kia đứng đó hút thuốc, trong bóng tối có thể thấy rõ ánh mắt sâu thẳm cùng với thân hình hoàn mỹ của anh, người này không phải là Trần Uyên Sam sao?

Người đàn ông ngồi bên cạnh bị Trần Uyên Sam ghét bỏ đẩy ra, cũng đứng lên. Nghiêm Thấm Huyền định thần nhìn lại, thì ra là trợ lý của Trần Uyên Sam, An Chí Thượng.

Trợ lý An nhìn thấy Nghiêm Thấm Huyền, vừa định cung kính chào hỏi mới phát hiện ánh mắt của cô tỏa sáng lấp lánh.

Không đợi An Chí Thượng mở miệng, Nghiêm Thấm Huyền lập tức lộ ra vẻ mặt em trai đừng lo chị đây sẽ giúp em giữ bí mật cười xấu xa nói, "Không có việc gì không có việc gì, hai anh cứ tiếp tục, tôi không nhìn thấy gì hết!" Vừa nói chuyện cô vừa bước ra khỏi cửa, vì nhin cười mà lưng run run.

Sau khi Nghiêm Thấm Huyền biến mất ở ngoài cửa, An Chí Thượng phàn nàn với Trần Uyên Sam, "Lão đại, lão tẩu có phải là đã hiểu lầm cái gì rồi phải không?"

Trời đất chứng giám, Trần Uyên Sam chỉ là xách hảnh tới đây chất vấn hảnh tại sao lại may khóa kéo của quần chặt như vậy, sau đó hảnh cúi đầu kiểm tra xem một chút mà thôi.

Trần Uyên Sam dụi điều thuốc xuống đất, khinh bỉ nhìn hảnh một cái, "Cậu cứ nói đi?"

An Chí Thượng lập tức giơ chân, "Lão tử có vợ có con! Làm sao có thể có hứng thú với anh!"

"Hả?" Trần Uyên Sam mặt không đổi sắc xắn tay áo lên, làm cho tóc gáy của An Chí Thượng đều dựng lên hết, vội vàng khoát tay, "Lão đại, tôi không hề có hứng thú với đàn ông! Không thể có hứng thú với anh!"

Trần Uyên Sam càng thêm ghét bỏ mà nhìn hẩn một cái, trong lòng suy nghĩ nhất định phải chứng minh cho bà xã của anh biết anh là đàn ông chân chính. (Anh Sam dễ thương ghê ^^)

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 17.2

Ta chưa có kinh nghiệm edit cảnh H nên có sai sót gì mọi người bỏ qua nha ^^

Nghiêm Thẩm Huyền đứng ở khúc quanh của phòng khiêu vũ tầng hai, chống tay lên lan can nhìn về phía đại sảnh mới một lúc trước đang còn tấp nập người bây giờ chỉ còn lại vài người phục vụ đang dọn dẹp.

Mấy tháng miệt mài thực tập và làm việc cũng coi như là đã có thành quả.

Mới vừa rồi nhận được điện thoại của mẹ hỏi cô lúc nào thì trở về thành phố S đối với người bố luôn luôn nghiêm nghị cũng đã để lộ sự tán thưởng đối với thành tích của cô tại Nhật Bản trong điện thoại.

Lúc này cô thật sự rất muốn cảm tạ tên Lục Thiêm Lịch kia.

Là người này đã phá hỏng cuộc sống của một cô tiểu thư vô lo vô nghĩ chỉ hiết núp dưới cánh tay của bố mẹ, bắt cô phải rời khỏi quê hương, ở nơi đất khách quê người này, dốc sức làm việc cho công ty.

Cô suy nghĩ đến mất hồn, không để ý bị người nào đó ôm chặt từ phía sau.

"Nghĩ cái gì? Mất hồn như thế?" Trần Uyên Sam siết chặt vòng tay, tựa đầu vào cổ cô, vuốt ve gương mặt của cô.

Cô bị anh ôm vào trong lòng, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, nghiêng mặt đi không để ý tới anh.

Anh nhìn vào đôi mắt của cô, trái tim khẽ rung động, nắm lấy cánh tay đang giận dỗi của người nào đó, cười cười kéo cô đi vào thang máy.

Ra khỏi thang máy rẽ bên trái, anh đưa cô đến một căn phòng, như làm ảo thuật rút thẻ ra mở cửa phòng, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị anh kéo vào, ép cô vào cánh cửa rồi hôn cô.

Tiểu biệt thăng tân hôn câu nói này quả nhiên không sai, lần đầu tiên anh hôn cô gấp gáp như vậy, anh ra sức vờn đầu lưỡi của cô, nhẹ nhàng cắn bờ môi cô.

Cô bị anh hôn có chút tê dại, chân mềm nhũn, tay đang ôm eo của anh hướng xuống dưới chạm phải nơi nào đó. Cô cảm thấy anh có vẻ khựng lại, lúc này đầu óc cô vẫn còn tỉnh táo, lại tiếp tục đưa tay xuống chạm vào nơi nóng rực kia.

Toàn thân Trần Uyên Sam chấn động, tạm thời buông cô ra, nhìn người phụ nữ tựa như hồ ly đang cười lộ ra cả rang khênh ở trước mắt này, đáng vẻ em biết anh sợ nhột này thật đáng ăn đòn mà.

Anh híp mắt lại, cắn răng nghiêng lợi khiêng cô đi vào phòng ném lên giường.

Nghiêm Thẩm Huyền hét lên một tiếng, cười khanh khách định bò xuống giường, lại bị anh nắm lấy mắt cá chân kéo lại tặng thêm một nụ hôn.

"Mới mấy ngày không gặp mà tính tình đã như vậy rồi, hử?" Anh cắn lấy bờ môi của cô, dần dần lần xuống hôn lên cái cổ mịn màng của cô, "Suy nghĩ lệch lạc, dám nghĩ anh là cong, em muốn chết như thế nào thì cứ nói cho anh biết."

"Mẫu Đơn Hoa Hạ Tử, Thành Quỷ cũng Phong Lưu ~" Cô khéo léo đáp lại, con người đảo lung tung, nhìn bộ dạng ra vẻ tức giận của anh, cười càng thêm gian xảo.

Cùng anh dây dưa đến tận bây giờ, bộ lễ phục trên người cô cũng đã sớm xộc xệch, lúc này lại bị anh đè không thể động đậy, hô hấp của hai người dồn dập, tầm mắt của anh rơi vào ngực cô, theo hô hấp của cô khẽ chuyển động, trong mắt anh ngập tràn ngọn lửa của dục vọng.

Cô còn không biết sống chết mà cười đắc ý, lúc này áo ngực bất chợt bị anh đẩy xuống, ngực trái cảm thấy ươn ướt, anh đang cúi đầu ngậm nhũ hoa của cô, mặt cô đỏ lên, vợ lấy cái gối ở trên giường muốn đẩy anh ra, lại bị anh xấu xa lấy tay nhào nặn bộ ngực của cô.

"Tới đây, để cho anh chết dưới hoa Mẫu Đơn nhé." Trần Uyên Sam vừa xoa vừa nói, thoải mái trêu chọc người nào đó đã không còn sức chống cự.

Cơ thể của cô càng ngày càng mềm nhũn ra, dưới sức tấn công mãnh liệt của anh nhanh chóng xụi lơ thành nước, khí thể phách lối nhanh chóng tan tác, nghe thấy giọng nói đầy gợi tình của anh thì thầm bên tai, đôi tay đặt ở trên eo anh nhanh chóng thắt chặt lại.

Trần Uyên Sam cũng không khá hơn chút nào, hai mắt có chút phiếm hồng, gương mặt tuần tú phủ một tầng mồ hôi mỏng, một tay khác sờ qua sờ lại ở trên người cô từ nãy giờ đã lần được khóa kéo.

Cô quả thực rất bội phục anh trong thời điểm này còn có thể tập trung như vậy, trong không khí nghe thấy “Xoạt” một tiếng, anh giơ tay kéo bộ lễ phục của cô ném xuống giường, lúc này trên người cô chỉ còn lại quần lót với áo lót mặc mà như không mặc.

Khuôn mặt cô đỏ bừng cả lên, thân thể nhỏ bé trắng nõn bị anh đè ở phía dưới, anh nhanh chóng cởi áo sơ mi, hướng tới cái miệng đã bị anh làm cho sung đỏ cắn một phát, bờ môi lần xuống ngực cô rồi tiếp tục xuống dưới.

Cô cảm nhận được đôi tay luôn ôm lấy bờ vai của cô giờ phút này đang lưu luyến ở tiểu huyết của cô, ngón tay linh hoạt nhẹ nhàng đi vào bên trong làm cho cả thân thể cô cong lên. Cô đã sớm không còn nhận thức được gì, chỉ cảm thấy ngón tay của anh đang đâm sâu vào tiểu huyết của cô, thỉnh thoảng anh còn xấu xa cố ý vôn vê bên ngoài tiểu huyết.

Phía dưới tiếng thít chặt với tiếng nước chảy vang lên, lúc này môi của anh hung hăng phủ kín bờ môi cô, ngón tay phía dưới cực kỳ phối hợp đâm vào, hồi lâu cô rốt cuộc nhắm mắt lại thở hắt ra, đôi tay run rẩy xiết chặt cơ thể anh.

Lúc này cô mới tỉnh ngộ được chuyện gì vừa xảy ra, mặt nhanh chóng đỏ bừng lên xấu hổ cầm gối che mặt lại, anh thấy thế liền rút ngón tay ra, lồng ngực cường tráng nhẹ nhàng dựa vào cơ thể cô đùa giỡn, "Thế nào, mình ăn no rồi thì bỏ mặc người khác như vậy hả? Qua cầu rút ván cũng nhanh quá đi."

Nghiêm thắm Huyền nghe giọng nói trầm ấm gợi tình ở bên tai, hấp dẫn vô cùng. Cô có thể cảm nhận được cái đó của anh cách lớp quần tây, có khuynh hướng càng ngày càng cứng rắn, lúc này khuôn mặt đang chôn trong gối của cô cơ hồ như muốn nổ tung, không biết làm sao để đối mặt với anh.

Giằng co một hồi, anh rốt cuộc vẫn phải tha cho cô, cười khẽ vỗ lên cái mông của cô, lật người xuống giường đi vào phòng vệ sinh.

Áp lực trên người biến mất, Nghiêm Thắm Huyền xoay người lại, nhìn cơ thể trần truồng đang đứng trong nhà vệ sinh rửa tay, trên gò má còn mang theo chút tư tình, cô suy nghĩ một chút, lập tức rời giường, chạy lại chỗ anh đứng.

Trần Uyên Sam đang cúi đầu ở rửa tay, đột nhiên eo lại bị con tiểu bạch thỏ kia ôm chặt, cô vui đầu vào ngực anh, có chút bần khoản đỏ mặt nhìn

chăm chăm vào ánh mắt của anh, "Có cần em giúp anh không?"

Thiếu chút nữa là sẽ ra trận, đáng lẽ cô muốn cho anh, thế nhưng đến lúc quan trọng như vậy anh lại nhịn.

Hạ thân anh vẫn còn trướng đau, cô thân thể trần truồng ôm chặt anh nỉ non, làm cho anh thật muốn hung hăng nuốt cô vào bụng.

"Em định giúp anh như thế nào?" Anh liếc xéo cô một cái, đóng vòi nước lại đẩy người đang núp trong lòng mình vào trong phòng tắm, "Đừng cười mau tắm đi, lần sau anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho em như vậy đâu."

Nghiêm Thẩm Huyền tắm xong thì anh lại đi vào, tắm xong bước ra khỏi phòng tắm, thấy cô cầm máy sấy tóc đi tới, ngồi lên cái ghế dựa nhỏ bảo cô giúp anh sấy tóc.

Hai người không nói một lời, tiếng máy sấy vang lên trong căn phòng, cảm giác thật say lòng người.

Ở phòng tắm thêm một trận náo loạn nữa anh rút cuộc bế cô lên giường, dịu dàng đắp chăn cho cô, còn chính mình thì ôm cô qua lớp chăn mỏng.

Ánh trăng bên ngoài cửa sổ nhàn nhạt chiếu vào gương mặt của anh, thật sự rất đẹp trai.

"Không chịu nổi rồi hả ?" Anh nhàn nhạt cười nhìn người đang nằm trong ngực, cô vừa nghe thấy lập tức trợn mắt với người đàn ông vừa làm Liễu Hạ Huệ* kia, không thuận theo nói, "Sang nước Mỹ của gái Tây rất vui vẻ sao?"

*Liễu Hạ Huệ: tên thật là Triển Cầm, tên tự là Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử

Trong bảy ngày anh ở Mỹ, cùng với đám thuộc hạ ngày ngày xử lý công việc đến ngập đầu, thế nên thời gian gọi điện cho cô cũng rất ít.

Anh cúi đầu nhìn cô, nói một câu không đầu không đuôi, "Thấm Huyền của anh là tấm gương cho mọi người phụ nữ học tập."

Anh biết thời điểm anh không ở đây, dự án hợp tác cùng với chuyện Kim Tuấn nằm viện đều đè lên vai cô, thế nhưng lúc cô gọi điện thoại cho anh anh cũng không hề nghe cô nói một câu oán trách nào.

"Hừ, đừng tưởng rằng chỉ cần nịnh bợ em là coi như xong." Lúc này cô nằm ở trong lồng ngực ấm áp của anh, làm cho cô buồn ngủ không có cách nào chống cự nổi, "Có tin em sẽ cho anh làm quả phụ hay không."

Trần Uyên Sam nghe thấy thanh âm lâu bầu bên cạnh, thấy cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại hô hấp ổn định, có vẻ buồn ngủ rồi.

Ban đêm yên tĩnh, anh rút cuộc cũng trút bỏ được tất cả gánh nặng, thoải mái ôm lấy người trong ngực, chăm chú nhìn vẻ mặt của cô.

Trần Uyên Sam nhìn dung nhan khi ngủ của cô hồi lâu, cúi đầu dịu dàng hôn ở trên mi mắt của cô.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Mấy ngày nay người nào đó bị mọi người cười nhạo không có bản lĩnh đã lừa gạt được bạn Nghiêm đến nhà của mình, ân ái với nhau từ bãi đỗ xe lên đến nhà anh, cô bị anh hôn làm cho thở hồng hộc, đôi môi anh đào sung đỏ, làm cho anh không nhin được lại muốn cắn.

Lúc này bạn Nghiêm vẫn không sợ chết mà trêu chọc anh, "Ồ ơ ơ ơ, Uyên Sam bình tĩnh đi đâu mất rồi? Em còn tưởng rằng hân có vấn đề kiên quyết không bị dụ dỗ bởi sắc đẹp chứ."

Trần Uyên Sam ôm cô đi vào thang máy, vừa mở cúc áo sơ mi của cô, chăm chú để lại từng cái dấu hôn màu đỏ ở trước ngực cô, nói với người ở trong ngực mình bằng giọng khàn khàn, "Em thật sự chưa thấy chết thì chưa chịu thôi đúng không, nhất định phải để cho Trần đệ đệ thể hiện mới chịu dừng lại sao? Hả?"

Nghiêm Thẩm Huyền ở trong lòng anh cười đến cả người run run, vươn tay vỗ vỗ Trần đệ đệ, "Trần đệ đệ đáng thương."

Trần Uyên Sam cắn răng nghiêng lợi nhìn Nghiêm Thẩm Huyền, xoa xoa bờ hông của cô trong lòng thầm nghĩ nhất định hôm nay phải bắt cô làm gì đó để không phụ lòng Trần đệ đệ của anh.

Vất vả đi ra khỏi thang máy, anh ôm Nghiêm Thẩm Huyền không sợ chết vào trong ngực đi tới cửa nhà rồi thò tay vào túi tìm chìa khóa.

Mới vừa lấy được cái chìa khóa ra, người trong ngực đột nhiên liều mạng đẩy anh giùng giằng muốn ra, Trần Uyên Sam cảm thấy có chút kỳ quái, vừa định đùa giỡn cô rất nóng lòng nhiệt tình, thì tầm mắt quét đến hai bóng người đang đứng ở trước cửa nhà.

Tiểu công chúa Trần Hi San đã lâu không gặp đang cười híp mắt nhào vào lồng ngực của Nghiêm Thấm Huyền, "Chị Thấm Huyền!!"

Trần Uyên Sam sửa sang lại cổ áo, nhanh chóng khôi phục bản mặt trầm tĩnh, lạnh nhạt bước nhanh đi tới bên cạnh người phụ nữ đứng ở kia, "Dì Khanh."

Hiện tại đầu óc Nghiêm Thấm Huyền hoàn toàn ở trong trạng thái chết máy, cô cứng nhắc ôm lấy tiểu công chúa dễ thương, gương mặt vừa xấu hổ lại vừa bối rối hỏi cô bé, "Đây là."

Tiểu công chúa ôm cổ của cô, cái miệng anh đào nhỏ nhắn chu lên, "Mẹ em~"

Hai chữ này, xông thẳng vào đầu óc của Nghiêm Thấm Huyền, như có Thiên Lô đi qua, lập tức nướng khét cô.

Người đang đứng ở trước cửa với bộ dạng lạnh lung kia, chính là nữ chủ nhân của Trần gia, Phùng Khanh.

Phùng Khanh thậm chí còn không nhìn tới Nghiêm Thấm Huyền, lạnh nhạt nói với Trần Uyên Sam, "Hôm nay mẹ tự tay nấu ăn vốn muốn gọi con tới, nhưng con không nhận điện, Hi San nói cho mẹ biết nơi ở của con, thế nên mẹ đến đây."

Trần Uyên Sam không chút hoang mang cầm chìa khóa mở cửa, "Trước đó đi thị sát ở trong khách sạn không nghe thấy, thật xin lỗi, còn làm phiền dì phải lặn lội đến đây một chuyến."

Phùng Khanh gật đầu một cái, không nói gì thêm, đi theo Trần Uyên Sam vào nhà.

Từ đầu đến giờ Nghiêm Thấm Huyền và tiểu công chúa bị vớt sang một bên không ai để ý, nghe thấy cuộc đối thoại của hai người kia, hàng vạn nghi vấn trong đầu lại bắt đầu dịch chuyển, thấp thỏm lo lắng đi theo vào.

Trần Uyên Sam nhận lấy hộp giữ ấm trong tay Phùng Khanh để lên bàn, quay đầu nói với bà, "Dì Khanh, tối hôm nay dì hãy ở lại đây, ngày mai con sẽ đưa dì cùng với Hi San trở về."

Phùng Khanh nghe anh nói thế thì nhàn nhạt nói, "Mẹ vốn không có ý định đi về, vừa đúng ngày nghỉ của Hi San, ngày mai có một triển lãm tranh ở gần đây, hai ngày tiếp theo mẹ sẽ ở lại đây. Thấy sao?"

Biệt thự của nhà họ Trần rất nổi danh là có cả rừng cây anh đào ở tròn đó, Nghiêm Thấm Huyền lần trước đưa tiểu công chúa về nhà có xem qua, thật sự rất đẹp, rất thanh nhã.

Trần Uyên Sam nghe bà nói thế thì có chút ngạc nhiên, thế nhưng vẻ mặt rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, nói, "Hoàn toàn không có vấn đề, ngày mai con sẽ nói thím La quét dọn lại phòng ngủ chính để dì có thể ngủ ở đó, Hi San sẽ ngủ ở phòng bên cạnh."

Mới vừa đặt tiểu công chúa xuống, Nghiêm Thấm Huyền nghe thấy câu này thì lập tức mặt đỏ bừng cả lên.

Tổng cộng có ba phòng ngủ, Phùng Khanh và Hi San mỗi người một phòng, vậy tức là cô và anh phải ngủ chung một phòng.

Trần Uyên Sam hoàn toàn thu hết phản ứng của cô vào mắt, khóe miệng nhếch lên ôm lấy Trần Hi San nói, "Lần trước anh đi có mua quà cho em, để ở thư phòng em tự đi xem đi."

Tiểu công chúa vui vẻ chạy đến thư phòng, Nghiêm Thấm Huyền để ý đến Phùng Khanh có vẻ hơi mệt mỗi ngồi trên ghế sofa, rót cuộc cũng xốc lại tinh thần chạy vào phòng bếp rót nước mang ra cho bà.

Phùng Khanh nhận lấy cốc nước trong tay Nghiêm Thấm Huyền, thản nhiên nhìn cô khẽ gật đầu với cô, Nghiêm Thấm Huyền cảm thấy ánh mắt lạnh lẽo của Phùng Khanh bắn ra bốn phía, cô như học sinh tiểu học thu tay lại cung kính ngồi ở một bên sofa.

Trần Uyên Sam buồn cười nhìn cô một cái, không nhanh không chậm đi tới trước Phùng Khanh nói, "Dì Khanh, lần trước ba hỏi mọi người lúc nào thì trở về thành phố S, thắc mắc sao lâu rồi mọi người chưa về."

Phùng Khanh nghe anh nói, không tiếp lời cũng không cự tuyệt, trầm mặc một hồi rồi đứng dậy đi tới phòng ngủ, "Ngày mai rồi hãy nói, mẹ đi ngủ trước, nhớ nhắc Hi San đi ngủ sớm một chút."

>>>>>>

Trần Uyên Sam đỡ Hi San ngủ, tắm xong đi vào phòng thì thấy Nghiêm Thấm Huyền đang ngẩn ngơ ôm gối ngồi ở đầu giường, không biết đang nghĩ cái gì mà mất hồn như vậy.

Anh ngồi xuống giường, tiến tới ôm lấy cô, nở nụ cười dựa vào đầu của cô, "Đang nghĩ gì thế?"

Cô ngửi thấy mùi thơm từ trên cơ thể của anh, tảng đá treo trong lòng đã được thả xuống, thở dài một cái nói, "Uyen Sam, em lưu lại ấn tượng không tốt với mẹ của anh, anh nói em nên làm thế nào đây? Mẹ của anh đúng là khí thế mạnh không phải bình thường."

Mẹ chồng tương lai lần đầu tiên gặp mặt lại thấy mình với con trai của bà quần quít, nếu là cô khẳng định sẽ không ngừng phỉ báng người phụ nữ hư hỏng quyến rũ con trai của mình.

Anh chăm chú nghe cô nói chuyện, nhẹ nhàng nắm chặt lấy bàn tay của cô, giọng nói ôn nhu, "Ừmh. Dì Khanh không phải là người cổ hủ, bà sẽ tha thứ cho đôi vợ chồng trẻ đói khát như chúng ta thôi."

Cô véo nhẹ đùi anh, thầm phỉ nhổ, đỏ mặt nói, "Ai là vợ chồng với anh? Ai đói khát hả?"

Trần Uyên Sam cười hân hoan lên mặt cô, "Bụng còn khó chịu sao?" Lần trước anh bị cô sai đi mua băng vệ sinh, cũng có chút hiểu biết, hai ngày nay cùng cô trở về Qua Sam làm việc với anh để anh có thể dễ dàng chăm sóc cô.

"Đỡ hơn rồi." Cô thoải mái vùi ở trong ngực anh, lười biếng làm bộ như lơ đãng hỏi anh, "Mẹ anh là họa sĩ sao?"

Anh gật đầu một cái, ánh mắt xa xăm, khẽ nói, "Có cơ hội sẽ cho em được chiêm ngưỡng, trước kia bà chính là họa sĩ nổi danh nhất S thị, sau khi ba ở Nhật Bản mấy năm rồi lại trở về thành phố S, Dì Khanh cũng ít vẽ tranh."

Nghiêm Thấm Huyền nghiêng đầu nhìn gò má anh tuấn của anh, mơ hồ cảm thấy hình như mình đã từng chút từng chút một chạm đến sâu trong nội tâm của anh, không biết nên làm sao để tiếp tục nữa.

Lúc này Trần Uyên Sam không nói thêm gì nữa, tắt đèn giúp cô đắp chăn rồi kéo cô vào người mình, dịu dàng nói, "Ngủ đi, khuya lắm rồi."

Cô gật đầu một cái, tựa vào khe hở của khuỷu tay anh, trong đầu nghĩ tại sao anh không gọi mẹ của mình là mẹ, tại sao mẹ con họ nhìn qua lại lạnh nhạt với nhau như vậy, còn có một nghi vấn lâu nay tồn tại trong lòng cô —— Hi San tại sao lại kém anh nhiều tuổi như vậy.

Càng nghĩ nghi vấn thắc mắc càng tang lên, căn phòng lớn chỉ vang lên tiếng tích tắc của đồng hồ, cô nhanh chóng ngủ say ở trong lòng Trần Uyên

Sam.

Nghe thấy tiếng thở đều đều của cô, anh nghiêng đầu sàn nhà lấp lánh ở dưới ánh trăng, nhớ tới lúc này lúc nói tới ba về mặt Phùng Khanh có chút biến hóa, rất lâu mới có thể ngủ được.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 18.2

Giờ phút này Nghiêm Thấm Huyền mới thấy được cửa ải khó nhất khi bước vào cuộc sống hôn nhân tương lai.

Huống chi tham gia cùng không phải là người đàn ông của mình, mà lại là cô bé mười tuổi ngay bên cạnh.

"Chị Thấm Huyền, em muốn ăn kem, ăn kem ~~~" Trần Hi San ôm hông của cô, mở to đôi mắt tròn to mím môi làm vẻ đáng thương nhìn cô.

Cả người Nghiêm Thấm Huyền đổ mồ hôi lạnh vượt đầu tiểu công chúa, nhìn sang người bên cạnh mặt không chút thay đổi, Phùng Khanh đang ung dung thong thả dùng bữa trưa.

Trần Uyên Sam rất đúng mực nhờ cô đưa Phùng Khanh cùng với Hi San đi xem triển lãm tranh, cô biết anh là vì muốn cô có thể gần gũi hơn với bà, trong lòng mặc dù có chút thấp thỏm, thế nhưng vẫn đồng ý với anh.

Bây giờ mặc dù Phùng Khanh đang trầm mặc, thế nhưng trên mặt đã rành rành mấy chữ "Cô sao lại cho con bé ăn lung tung, không biết rằng con bé hiện tại như thế nào sao?". Mà tiểu công chúa ở trong ngực còn tưởng rằng cô có thể bảo bọc mình để mình có thể ăn đồ ngọt trước mặt Phùng Khanh.

Tiểu công chúa. Bây giờ thân chị còn lo chưa xong, làm sao có thể bảo vệ em được!

Nghiêm Thẩm Huyền thở dài, vuốt tóc Trần Hi San, chậm rãi dụ dỗ cô bé, "Hi San ngoan, chờ rằng em khỏe trở lại chị sẽ mua cho em kem mà em thích ăn nhất, có được không? Hi San nhà chúng ta là tiểu công chúa ngoan mà đúng không?"

Bạn nhỏ Trần Hi San vốn đang muốn ăn kem, nghe thấy lời dỗ ngon ngọt của Nghiêm Thẩm Huyền, hơn nữa câu cuối cùng đã dụ dỗ thành công tiểu công chúa, cô bé chép chép miệng, không còn nào loạn nữa.

Nghiêm Thẩm Huyền thở phào nhẹ nhõm, giúp cô bé lấy đồ ăn, xoay người sang chỗ khác hỏi Phùng Khanh, "Bác gái, bác cảm thấy đồ ăn ở đây như thế nào ạ?"

Phùng Khanh khẽ gật đầu với cô, "Tạm được."

Nghiêm Thẩm Huyền vuốt vuốt trái tim bé nhỏ của mình, trong lòng cảm thấy may mắn khi đưa Phùng Khanh đến đúng chỗ, nhà này Nhật này cô đặc biệt yêu thích, món ăn được chế biến hết sức công phu, giá tiền cũng là đắt số một số hai ở Tokyo này.

Dùng bữa trưa xong, ba người đi ra khỏi nhà hàng, lúc này thuộc hạ mà Trần Uyên Sam phái theo để bảo vệ cho bọn họ lái xe tới, thẳng tiến tới viện bảo tàng mỹ thuật.

Nghiêm Thẩm Huyền ôm tiểu công chúa ngồi ở ghế sau, nhìn Phùng Khanh ngồi ở ghế phụ lái, trong lòng tràn đầy kính sợ cùng với khâm phục.

Từ khi Phùng Khanh đi chung với cô đến tận bây giờ, chỉ mới nói đúng mười câu, bất kỳ tâm tình gì cũng không làm cho vẻ mặt của bà thay đổi, luôn luôn là khí chất quý phái sang trọng, rốt cuộc đã được giáo dục tốt đến chừng nào mới có thể tạo ra con người như vậy chứ.

Chỉ chớp mắt xe đã đến viện bảo tàng mỹ thuật, Phùng Khanh hình như là có giao tình tốt với ông chủ ở đây, sau khi xuống xe có một người đàn

ông trung niên đi tới lịch sự bắt tay hàn huyên với bà, Phùng Khanh có vẻ rất quen thuộc với nơi này một đường đi vào mà không cần ai hướng dẫn.

Mặc dù bình thường công chúa nhỏ luôn luôn tràn trề sinh lực không hề e dè điều gì, nhưng đã đến nơi này thì cũng phải nhã nhặn để có biểu hiện của con nhà gia giáo, Nghiêm Thấm dắt tay Trần Hi San đang cố che giấu vẻ buồn chán của mình, theo Phùng Khanh đi vào phía trong.

>>>>>

Phùng Khanh không nói được lời nào chăm chú nhìn tranh vẽ cả một buổi chiều, Nghiêm Thấm Huyền dắt tiểu công chúa đứng ở một bên đi theo hầu bà, nhìn bà nghiêm túc thưởng thức, trong lòng cảm thấy rất kinh ngạc.

Nhan sắc của Phùng Khanh không được tính là quá xuất sắc, nhưng là khí chất lạnh lạnh cao quý thật làm cho người khác khó có thể dời mắt, Nghiêm Thấm Huyền kinh ngạc đánh giá, vẫn cảm thấy diện mạo của bà và Trần Uyên Sam không hề có một nét giống nhau.

Sắp ngơ ngẩn đến nơi, đột nhiên nghe được giọng nói lạnh lung từ bên cạnh vang đến.

"Cô cảm thấy bức họa này như thế nào?"

Nghiêm Thấm Huyền còn chưa kịp hoàn hồn lại, thấy Phùng Khanh đang nghiêng người sang nhìn cô, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía bức họa ngay trước mắt.

Đây là một tác phẩm Thủy Mặc của Mặc Lan, cô không rành về hội họa chứ đừng nói đến việc đánh giá bức tranh này, nhìn một hồi lâu thấp thỏm nói với Phùng Khanh.

"Bác gái, cháu không am hiểu về hội họa, nghệ thuật giám định và tài năng thưởng thức thực sự làm cho bác phải chê cười. Mặc dù hoàn toàn không có tư cách đánh giá tác phẩm của đại họa sĩ, nhưng cháu cũng có một ít kiến thức."

Phùng Khanh nhìn cô, ý bảo cô nói tiếp.

"Trước kia khi còn học đại học cháu có đọc qua một quyển sách, vai nam chính là họa sĩ, hẳn đã dùng một câu thơ để đánh giá về Mặc Lan, câu thơ này bây giờ cháu vẫn còn nhớ." Lá gan tăng lên, con mắt lóe sáng nhìn về phía Phùng Khanh, "Ma cật viết sắc thanh vi, đã ngấm đào tạ chi phiên vậy." (Đây là lời Lục Thời Ung viết trong Thi Kính Tổng Luận, Ma Cật tên thật là Vương Duy, tự là Ma Cật)

Phùng Khanh nghe cô nói xong, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc nhàn nhạt, Nghiêm Thấm Huyền cười cười, nói tiếp, "Bác gái, mỗi họa sĩ đều có những phong cách khác nhau, chỉ là cháu không nhìn ra loại cảm giác đó ở trong bức họa này."

"Ừ." Ánh mắt Phùng Khanh nhìn cô càng sâu thêm, không hề có đánh giá gì, cất bước đi ra khỏi viện bảo tàng.

Trong lòng Nghiêm Thấm Huyền lo lắng, người đổ đầy mồ hôi, không biết mình ở trước mặt Phùng Khanh có nói được trúng ý của bà không.

Buổi tối Trần Uyên Sam về nhà, mới vừa mở cửa ra đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn tỏa ra từ nhà bếp, Trần Hi San vui vẻ chạy đến cửa nghênh đón anh, lè lưỡi mặt quỷ với anh, "Anh, chị Thấm Huyền đang làm rất nhiều món ăn ngon, còn có cả bánh bích quy mà em thích ăn nhất nữa!!"

Anh nói lỏng cà vạt ra, ôm lấy tiểu công chúa chơi đùa một hồi rồi thả xuống, xoay người sang bên trái đi tới phòng bếp, đập vào mắt chính là Nghiêm Thấm Huyền đeo tạp dề màu hồng đang nhón chân lên lau bếp gas.

Trong căn hộ của Trần Uyên Sam bình thường chỉ có một mình anh, trừ Chủ nhật sẽ có người giúp việc tới quét dọn đúng giờ, thì căn bản cũng không có ai tới chơi.

Giờ phút này đêm khuya thanh vắng, anh làm việc vất vả về đến nhà, lại có bạn gái yêu quý đón tiếp, thậm chí còn tự tay làm một bàn đầy món ăn thơm phức chờ anh về.

Quanh năm suốt tháng trong căn nhà cô tịch này, tựa như cuộc sống chỉ có hai màu trắng đen xen kẽ của anh, đột nhiên lại có những sắc màu ấm áp quét tới, dịu dàng len lỏi vào cuộc sống của anh.

Anh không nói một lời nhìn cô hồi lâu, xoay người lại cởi áo khoác liền nhìn thấy Phùng Khanh đang ngồi ở trên ghế sofa cách đó không xa nhàn nhạt nhìn anh.

"Dì Khanh, triển lãm tranh như thế nào?" Hấn đi tới bên cạnh Phùng Khanh, ngồi xuống.

"Cũng được." Phùng Khanh uống một ngụm trà, lạnh nhạt nói.

Trần Uyên Sam nghe được thâm ý trong lời nói của bà, trong lòng chỉ cảm thấy thật sự là đã tìm được một báu vật, cô bé kiêu cách kiêu kì của anh coi như cũng có chút tài mọn.

Cuối cùng nữ đầu bếp cũng đi ra ngoài, cầm bát đĩa chào hỏi mọi người tới đây ăn bữa tối.

Lúc này Trần Uyên Sam đã thay quần áo ở nhà, đi tới phía sau lưng cô, tỉ mỉ thay cô cởi tạp dề xuống, Nghiêm Thấm Huyền thả bát đĩa xuống quay đầu lại mỉm cười với anh, lúc này chợt nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Trần Hi San nhún nhảy hào hứng chạy tới mở cửa.

"Ba ~!" Tiểu công chúa chợt mừng rỡ kêu lên, Nghiêm Thấm Huyền nghe thấy hai chữ đó thì sợ hãi quay đầu lại, liền nhìn thấy một người đàn ông trung niên chấp hai tay ra sau lưng đứng ở trước cửa nhà.

Hú Hú, chương sau ba của anh Sam xuất hiện rồi!!

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Trần Thế Phương cúi người xuống giang hai tay ra ôm lấy tiểu công chúa, dịu dàng hỏi, "Có nhớ ba không hả?"

"Nhớ muốn chết luôn!" Tiểu công chúa cọ cọ vào người ba mình làm nũng.

Nghiêm Thấm Huyền vội vàng bước đến lễ phép chào hỏi Trần Thế Phương, "Cháu chào bác trai."

Trần Thế Phương cười khẽ nhẹ nhàng gật đầu với cô, thấy Trần Uyên Sam bên cạnh tiến lại nhận lấy vali hành lý từ tay ba, hình như biết trước là ông sẽ đến đây, trên mặt không hề có một tia kinh ngạc.

Trần Thế Phương ôm lấy Trần Hi San đi tới trước mặt bọn họ, trêu chọc Nghiêm Thấm Huyền, "Con ta đưa ra món tiền khổng lồ để hợp tác với quý công ty, thậm chí còn ngày ngày ở bên cạnh mỹ nhân trong truyền thuyết của Nghiê thị, cuối cùng hôm nay bác cũng được gặp mặt, Tiểu Khanh với San San đã làm phiền con nhiều rồi."

"Không có đâu ạ, bác trai không cần phải khách khí như vậy." Nghiêm Thấm Huyền đỏ mặt trả lời.

Từ nhỏ đến giờ cô có danh tiếng rất tốt với bậc trưởng bối, am hiểu lí lẽ, cực kỳ kiên nhẫn, giờ phút này cô rất khéo léo uyển chuyển đáp lại lời của Trần Thế Phương, Trần Thế Phương thấy một bàn đầy đồ ăn, vừa cẩn thận quan sát dáng vẻ nói chuyện của cô, trong lòng cũng có chút thiện cảm.

Bên này mới vừa nói chuyện được mấy câu, Trần Thế Phương xoay người lại thì thấy được Phùng Khanh đang ngồi uống trà ở trên ghế salon, bước chân bỗng khựng lại, bé tiểu công chúa xuống đi tới bên cạnh bà.

"Thế nào? Đã ba tháng nay bà chưa trở về thành phố S rồi, cái bà này sao lại giấu con bé đi không cho tôi gặp mặt hả?" Sáng sớm hôm nay lúc nói chuyện điện thoại với ông Trần Uyên Sam đã cố tình để lộ tin tức, đập tắt ý niệm chờ vợ của ông mà trực tiếp chạy tới Tokyo tìm người.

Phùng Khanh nghe thấy lời nói có chút oán giận cùng bất đắc dĩ của ông, nhàn nhạt nói, "Vốn là ngày kia muốn đưa Hi San trở về, hai ngày nay đi xem triển lãm tranh."

Tiểu công chúa có người ba anh tuần là ngay cả họ của mình cũng quên luôn, lúc này đi tới kéo kéo cánh tay của ba, không đầu không đuôi nói, "Ba, mẹ nói ngày nghỉ lần này sẽ không trở về, muốn đi tìm thầy cho con học vẽ."

Vừa dứt lời, Phùng Khanh lập tức quét ánh mắt sắc bén tới Trần Hi San, làm cho tiểu công chúa cảm thấy lạnh gáy, không nói thêm gì nữa.

Trần Thế Phương nghe con gái nói thế thì nhìn Phùng Khanh, bộ dạng như không thèm để tâm đến, ôn hòa nói với bà và tiểu công chúa, "Ăn tối trước đã, Tiểu Nghiêm đã mất công làm một bàn đầy thức ăn như vậy rồi."

Nghiêm Thẩm Huyền bình thản cầm cái môi cơm đứng bên cạnh Trần Uyên Sam, cảm nhận được bầu không khí có chút kì quái nhưng cũng rất ấm áp của gia đình trước mặt, trong lòng lặng thầm rơi nước mắt, mẹ của Uyên Sam đã cực phẩm như vậy, lại còn thêm một ông bố anh tuấn nữa, hiện tại lại muốn cùng nhau ăn cơm cô nấu, thật là tức quá.

Trần Thế Phương bình thản ngồi xuống bên cạnh bàn ăn, nhìn bàn ăn thịnh soạn, nói, "Con à, một mình con ăn nhiều như vậy không sợ đau dạ dày hay sao?"

Trần Uyên Sam nghe thấy ba chế nhạo mình cũng không tức giận, liếc ông một cái, kéo Nghiêm Thấm Huyền ngồi xuống bên cạnh anh, "Ba, vợ con có tài như vậy, con không hưởng thụ không phải đáng đánh đòn lắm sao."

"Chú ý tiết chế, lúc hưởng thụ thì nhớ suy nghĩ đến cảm nhận của con bé." Trần Thế Phương đang gấp rau lại đột nhiên nói ra câu này.

Khuôn mặt trắng hồng của Nghiêm Thấm Huyền đỏ bừng lên, ăn cũng không vô nữa, dưới gầm bàn lén lút véo vào đùi của Trần Uyên Sam, nghe thấy ông nói có qua có lại, trong lòng mờ mờ hồ hồ như thác, rốt cuộc cũng biết Uyên Sam có đẳng cấp đùa giỡn người khác cao như vậy là học từ ai rồi.

Năm người ngồi vây quanh bàn ăn, Trần Hi san vui vẻ ăn say sưa ngon lành, lúc thì nhìn mẹ ngồi bên trái mình, lúc thì nhìn Nghiêm Thấm Huyền ngồi ở đối diện, lúc thì nhìn anh trai với ba của mình, cười đến híp cả mắt vui vẻ nói, "Con thấy đây là bữa cơm ngon nhất con từng được ăn."

Trần Thế Phương cười dịu dàng xoa đầu cô bé, vô thức liếc nhìn Phùng Khanh ngồi đối diện ông, Phùng Khanh cũng đang nhìn ông, trong mắt mờ mờ có chút mềm mại chột lóe lên.

Thật ra thì bữa cơm hôm nay không phải là bữa cơm ngon nhất mà Nghiêm Thấm Huyền từng ăn, tuy nhiên đây là lần đầu tiên ăn chung bữa cơm với bố mẹ chồng nên không tránh khỏi hồi hộp, thế nhưng bây giờ có mọi người cùng ngồi ăn chung thế này, không còn phải một mình cô đối diện với mâm cơm nóng hổi nữa, cô thấy rất vui.

Uyên Sam của cô ngồi ở bên cạnh cô, không nói một lời nào, nhưng vẫn lặng lẽ gấp món cô thích cho cô, thỉnh thoảng cũng nói chuyện vui vẻ chọc cho mọi người cười ồ lên, trong lúc vô tình anh liếc sang cô, ánh mắt đó tràn ngập dịu dàng và an ủi, hi vọng cô sẽ thả lỏng, không cần gấp gáp, anh

giúp ba mẹ có thể hiểu rõ cô hơn, hi vọng tương lai cô sẽ có mối quan hệ tốt đẹp đối với bố mẹ anh.

Cô cầm bát cơm trong tay, đột nhiên cảm thấy so với cái tên Lục Thiêm Lịch kia, Trần Uyên Sam thật sự đối với cô rất tốt.

Anh tỉ mỉ chú ý từng hành động của cô, không để cho cô cần phải khẩn trương lo lắng cái gì, ở trước mặt anh, cô không cần luôn luôn phải ở bên cạnh anh cả ngày, cô chỉ cần là chính mình cho thật tốt, ở bên cạnh anh, cười đùa vui vẻ với anh.

Người đàn ông này, đối với cô thật bao dung và ấm áp, đã làm cho tuổi thơ thiếu thốn tình thương của cô dần dần đi xa, giống như người thân của cô yêu thương chăm sóc cho cô.

Gia hòa vạn sự hưng*, thật ra thì cho dù có nhiều sơn hào hải vị như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể so sánh với ăn đồ ăn bình dân với gia đình, vui vẻ trò chuyện.

*Gia hòa vạn sự hưng: hiểu là gia đình hòa thuận thì thế nào cũng hưng thịnh

>>>>>

Sáng hôm sau, Trần Hi San đánh răng xong mới từ trong phòng vệ sinh đi ra ngoài, liền tình mắt phát hiện được nơi cắm của vị anh trai đang ngồi trên salon xem tài liệu có dấu rang mờ mờ. (Ồ ồ, liệu có phải là.....)

"Anh, anh bị cún con cắn sao? Sao chỗ này lại có dấu răng?" Tiểu công chúa tò mò đi tới bên cạnh anh, ngửa đầu lên chỉ vào cắn của anh hỏi.

Tiểu công chúa vừa nói ra, mặt của người ngồi ở bên cạnh Trần Uyên Sam gần như đã muốn vùi mặt vào cái đĩa trứng ốp lết ở trước mặt.

Đều là do tên lưu manh này, biết tối này hôm qua cô nghỉ lễ liền trêu chọc cô, làm cho cô thờ hồng hộc, ham muốn nổi lên lại dám thu tay lại, hiển nhiên anh đã rõ ràng là cô sẽ không cho anh xông vào giới tuyến cuối cùng, cho nên tựa đầu vào gối vẻ mặt thản nhiên như muốn nói anh có thể thỏa mãn em chỉ là do em không muốn bày ra trước mặt cô.

Vì vậy đã chọc cho bạn Nghiêm xù lông, hung hăng nhào vào người anh có ý đồ muốn cắn gờng mặt anh tuần chết tiệt kia.

Mặc dù anh nhanh chóng phản ứng lại, nhưng do quân địch tấn công quá mãnh liệt, khó tránh khỏi hậu quả.

Vì vậy liền xuất hiện cảnh tượng như trên.

Tối hôm qua người ngủ ở phòng bên cạnh ba Trần Thế Phương ho khan hai tiếng, tiếp tục bình tĩnh đọc tờ báo, khóe miệng lại không che giấu được nét cười, "San San, con phải biết rằng anh con hiện tại đang là thanh niên trai tráng, trên mặt có dấu răng cũng rất bình thường, anh con rất gian xảo, trên mặt không có vết cào đã là tốt lắm rồi."

Trần Uyên Sam thấy người bên cạnh cơ hồ như đã muốn chôn mặt xuống đất, giúp cô lấy bánh mì vừa mới nướng xong đặt ở trên khay đồ ăn, hỏi tiểu công chúa bên cạnh, "San San, ngày hôm qua ngủ có thoải mái không?"

"Không thoải mái." Tiểu công chúa luôn rất thành thật, "Cùng mẹ chen chúc trên một chiếc giường lớn, ngủ không thoải mái chút nào."

"Ừ, ba ngủ một mình một phòng, em thấy ông thoải mái à?" Trần Uyên Sam từng bước dẫn cô bé vào tròng.

"Thoải mái, em muốn đổi với ba, cho ba và mẹ ngủ với nhau, em ngủ một mình!" Tiểu công chúa không chút nghi ngờ nào đã sập bẫy, quơ tay tuyên bố.

Mắt thấy trên mặt ba không tìm được có chút giận, Trần Uyên Sam kịp thời thu tay, liếc mắt nhìn Trần Thế Phương ngồi ở bên cạnh và Phùng Khanh có vẻ lung túng, hài lòng gọi Nghiêm Thấm Huyền đang trong trạng thái sốc toàn tập, để cho cô ăn tráng miệng thật ngon.

Hôm nay là Chủ nhật, vốn dĩ là định đưa Phùng Khanh đi xem triển lãm tranh thế nào lại đổi thành đi đến trung tâm thành phố ăn nhà hàng thịt nướng, hiện tại lại thêm một Trần Thế Phương, quá trình vẫn không thay đổi, nhân tiện lại càng thêm đông vui.

Buổi tối Nghiêm Thấm Huyền bị Trần Uyên Sam đùa cợt, buổi sáng lại được thưởng thức màn đối thoại đặc sắc của hai cha con nhà họ Trần, chỉ cảm thấy cuộc sống thật sự không thể phong phú và đặc sắc hơn nữa, qua loa ăn xong rồi cùng Trần Uyên Sam dọn dẹp, mang theo chén bát chạy trốn chết vào phòng bếp.

Trần Uyên Sam thay đồ xong, vừa mới nhận một cú điện thoại, sắc mặt có chút khó coi, mới đi tới cửa phòng bếp lại đột nhiên nghe được bên trong vang lên âm thanh thủy tinh vỡ vụn.

Anh lập tức đẩy cửa phòng bếp ra, nhanh chóng đi vào, chỉ thấy nghiêm Thấm Huyền cầm điện thoại di động trong tay, ngây ngốc nhìn chén bát lăn lóc trên mặt đất, vẻ mặt hết hoảng.

"Sao vậy?" Anh đi lại nhẹ nhàng kéo cô đứng dậy, cau mày nhìn cô, cảm thấy thân thể nhỏ bé có chút run rẩy, "Chuyện gì xảy ra?"

"Mẹ em vừa mới gọi điện" Cô nắm chặt tay anh, ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của anh, "Bà nói. Ba đột nhiên ngất xỉu ở trong phòng làm việc, hiện tại vừa mới được đưa vào bệnh viện."

Anh nghe xong, vẻ mặt có chút cứng nhắc, nhìn vẻ mặt hoảng sợ không biết nên làm như thế nào của cô, vuốt tóc cô, dịu dàng nắm chặt lấy bả vai của cô, "Không có chuyện gì, ba em sẽ không có chuyện gì cả, bây giờ anh

sẽ nói An Chí Thượng giúp em đặt vé máy bay về thành phố S, em không cần lo gì cả, nếu như cần gì anh sẽ lập tức cho người đưa tới."

Nghiêm Thấm Huyền nghe giọng nói trầm ổn của anh, hoảng hốt ngẩng đầu lên nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng ấy, dùng sức gật đầu một cái, đưa tay nắm chặt lấy cánh tay của anh.

Anh ôm chặt cô vào trong ngực, vòng tay ra sau lưng của cô, dịu dàng khuyên bảo, biểu tình trên mặt lại càng thêm thâm trầm.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 19.2

Hai người đàn ông cao lớn mặc tây trang màu đen đứng ở trước cổng phòng bệnh, lúc này đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông bước ra từ thang máy đi tới chỗ của bọn họ.

Bọn họ thấy được người bước đến thì toàn thân chấn động, khi còn cách nhau khoảng vài mét thì lập tức cung kính cúi người xuống.

"Trần thiếu."

Trần Uyên Sam đi tới trước mặt bọn họ, gật đầu một cái, "Vất vả rồi."

Hai người áo đen nhìn anh, thân thể cơ hồ đã kích động đến mức có chút run rẩy, "Trần thiếu, anh Diêm vừa mới tỉnh lại đã muốn gặp ngài."

Trần Uyên Sam vỗ vỗ bờ vai của bọn họ, mở cửa đi vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh người đàn ông đang tựa đầu vào gối nghiêm túc xem tài liệu, kể cả khi im lặng vẫn tỏa ra khí chất kiên cường rắn rỏi của một người quân nhân, đó là cấp dưới đặc lực đã đi theo Trần Uyên Sam nhiều năm Diêm Giang.

Mà lúc này tay của hắn đang bó bột, sắc mặt hết sức tái nhợt.

"Lão Diêm." Trần Uyên Sam nhìn cấp dưới đã đi theo mình nhiều năm bị thương cũng không chịu vào bệnh viện này, trong lòng cũng rất thương tiếc, anh kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Diêm Giang, "Thấy khá hơn chút nào chưa?"

Sáng sớm hôm qua Trần Uyên Sam vừa mới nhận được điện thoại từ nước Mỹ báo về, vất vả bay chuyển bay 12 giờ đêm chạy tới, Diêm Giang nhìn vẻ mặt hết sức lo lắng của anh, trong lòng cảm động hết sức.

"Vết thương nhỏ thôi, còn phải làm phiền ngài chạy tới một chuyến." Diêm Giang ngồi dậy, cố gắng chịu đựng đau đớn, "Là do tôi bất cẩn, vốn cho là Tiểu Phan cùng với diendanlqd đảm thuộc hạ kia không dám hành động bừa bãi, có chút lơ lửng cảnh giác, không ngờ rạng sáng nay bọn nó lại nổ súng ở khu Đông, một vài người nửa tỉnh nửa mê không thể chống đỡ nổi, lần này thương vong rất nghiêm trọng, một phần tư căn cứ đã bị phá hủy."

"Còn có Trần thiếu." Diêm Giang dừng một chút, sắc mặt có chút khó coi, "Vụ nổ súng lần trước, tôi đã tra ra được chút đầu mối."

Trần Uyên Sam mặt không đổi sắc tiếp tục nghe hẩn nói, ra hiệu hẩn có thể tiếp tục, "Nếu như đầu mối không có sai sót gì, phỏng chính là người mà trước đó chúng ta hoài nghi."

Lời nói vừa dứt, cả phòng bệnh chìm vào im lặng.

Thân thể Trần Uyên Sam dựa vào phía sau, nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì.

Diêm Giang thấy Trần Uyên Sam im lặng không nói gì, trong lòng cũng khẽ thở dài một tiếng. Gián điệp mà tên Tiểu Phan kia cài vào, thật sự hoàn toàn ngoài dự liệu của hẩn.

Hai người im lặng nhìn nhau một hồi lâu, Trần Uyên Sam từ trên ghế đứng dậy, khom lưng vỗ vào bả vai Diêm Giang, "Trước tiên cậu hãy nghỉ ngơi cho tốt, không cần suy nghĩ thêm chuyện bên này, tôi sẽ xử lý."

Mặc dù Trần Uyên Sam nhỏ hơn Diêm Giang mấy tuổi, nhưng Diêm Giang vẫn vô cùng khâm phục anh. Vị lão đại này khi làm việc rất cẩn thận,

chưa từng bỏ qua sai sót gì, một khi anh đã quyết định cái gì, tất nhiên sẽ đạt được kết quả mong muốn.

Anh đã trở thành tín ngưỡng (tin tưởng và ngưỡng mộ) của bọn họ.

Hôm nay nhìn thấy thời điểm anh trầm tư, hẳn nhiên trong lòng đã đưa ra quyết định.

"Tốt." Diêm Giang dừng lại một chút, trên mặt toát ra tia áy náy không thể che giấu, "Trần thiếu, thiếu chút nữa đã làm hại đến ngài, tôi rất xin lỗi."

>>>>>

Lúc này trong một phòng bệnh VIP, Nghiêm Thấm Huyền đang đứng ở bên cạnh bàn cẩn thận đổ canh nóng từ trong bình giữ nhiệt xuống bát.

"Đều là tại bà, không có chuyện gì, gấp gáp nhiệt tình cái gì, làm cho con gái lo lắng vất vả chạy về." Lúc này cha của Nghiêm Thấm Huyền Nghiêm Khải nghiêm mặt nói với vợ.

Sau khi bay tới thành phố S Nghiêm Thấm Huyền ngay lập tức chạy tới bệnh viện, bác sĩ nói là do mấy ngày liên tục làm việc quá sức nên mới ngất xỉu, cũng bởi vì ăn sáng ít, cộng thêm điều hòa của công ty vừa mới bị hỏng, thiếu máu cộng với không khí nóng bức làm cho ngất xỉu.

"Thân thể ông luôn luôn rất tốt đột nhiên lại ngất xỉu như vậy, thật sự đã dọa chết người khác rồi." Cao Nhận nhú mào, liếc nhìn con gái, "Mà hơn nửa năm tôi đã không được gặp Huyền Huyền rồi, hôm nay mới được nhìn thấy con bé, chẳng lẽ ông không nhớ nó?"

Nghiêm Thấm Huyền im lặng nghe cha mẹ nói chuyện, cảm thấy buồn cười, không ngờ người cha luôn luôn nghiêm nghị và điềm đạm của cô hôm nay lại có thể tám nhảm với mẹ, bưng canh đi tới bên cạnh giường bệnh

ngồi xuống cạnh mẹ, "Ba không có việc gì là tốt rồi, lần này nếu như không phải là nhận được tin ba ngã bệnh thì hai tuần sau con cũng sẽ trở về."

"Ba, ba làm việc khổ cực như vậy để làm gì, con đã mở ra được tiền đồ rộng lớn cho công ty ở Tokyo rồi." Cô cầm cái bát nhỏ lên đưa đến trước mặt Nghiêm Khải, cẩn thận đặt cái bát lên bàn, hai mắt mở to, "Sức khỏe là quan trọng nhất, buổi sang hôm nay con xem bị hù chết rồi."

Nghiêm Khải nghe cô nói thế vẻ mặt nghiêm túc cũng thoáng chảy qua một tia ấm áp, "Chi nhánh ở Nhật Bản con điều hành rất tốt, không có vấn đề gì lớn, chờ con trở về ta sẽ phái người khác qua đó tiếp nhận nó, con không cần phải đến đó nữa."

Cao Nhận ở một bên gật đầu một cái, vươn tay vuốt tóc Nghiêm Thấm Huyền, "Con gái ở bên ngoài một mình thật khiến cho cha mẹ lo lắng, cho dù ở thành phố S chúng ta không hay diendanlqd ở bên cạnh con, nhưng tối thiểu chúng ta cũng biết được con ở đâu, trong lòng an tâm hơn bao nhiêu. Ở nơi xa lạ như Tokyo, ngộ nhờ ở đó con xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ lo chết mất."

"Cha mẹ." Nghiêm Thấm Huyền nhún vai một cái, "Con đã 25 tuổi rồi, không còn là trẻ con nữa, với cả lúc học đại học con cũng đã đi du học ở Nhật Bản rồi, ở bên kia nhiều năm, công ty ở bên kia vừa mới ổn định, ở đó làm con yên tâm hơn, con có thể chạy đi chạy về giữa hai nước để thăm cha mẹ."

Đã rất lâu rồi cả gia đình không nói chuyện chung, hai vợ chồng Nghiêm Khải cùng Cao Nhận cảm thấy con gái có chút thay đổi, cụ thể như thế nào bọn họ cũng không rõ.

>>>>>

Sáng sớm hôm sau Nghiêm Khải cố chấp xuất viện, Nghiêm Thấm Huyền mới vừa thu dọn đồ trong phòng bệnh xong thì tiếng chuông điện

thoại vang lên.

"Là anh." Nghiêm Thấm Huyền cầm điện thoại di động đi tới đứng bên cạnh cửa sổ liền nghe thấy giọng nói ấm áp của Trần Uyên Sam từ đầu dây bên kia truyền đến, "Sức khỏe ba em như thế nào?"

"Không có chuyện gì to tát." Cô nhỏ giọng nói với anh, nghe được bên anh rất yên tĩnh, liền hỏi anh, "Anh ở nhà sao? Ba mẹ anh sẽ không trách em vội vàng trở về thành phố S mà chưa kịp chiêu đãi họ đấy chứ?"

"Bây giờ anh đang ở nước Mỹ, bên này có chút việc gấp." Anh dừng một chút, "Làm sao có thể trách em, mọi diendanlqd người đều có việc bận phải đi, đúng lúc ba đã đưa dì Khanh cùng với Hi San trở về thành phố S, anh xử lý xong chuyện sẽ lập tức bay tới thành phố S, em có thể sẽ gặp được bọn họ."

"Tốt." Cô nghĩ tới vẻ mặt của người kia, khóe miệng không nhịn được nhẹ nhàng cong lên, "Anh ở bên kia nhớ cẩn thận một chút."

"Ừ." Anh một mình đứng trong căn phòng không có cô ở bên cạnh, trong mắt lộ ra tia dịu dàng, nhẩn nại, nói, "Anh rất nhớ em."

Cô nghe thấy âm thanh trầm khàn vang lên bên tai, khuôn mặt bỗng chốc đỏ lên, trong lòng mềm mại cơ hồ như muốn tan ra rồi, ngoài miệng còn cãi lại, "Mới tách ra được bao lâu."

Bên kia anh nghe cô nói xong thì ôn nhu trả lời, miệng nở nụ cười nhàn nhạt, "Cô bé kiêu ngạo, ngoan ngoãn ở thành phố S chờ anh."

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Cúp điện thoại, Nghiêm Thấm Huyền mới vừa xoay người liền nhìn thấy mẹ đang đứng dựa vào tường che miệng cười trộm cô, "Bắt quả tang con cùng với đứa con trai kia gọi điện thoại nha."

Cô nhìn vẻ mặt gian xảo của mẹ, liếc mắt, vừa định mở miệng liền nghe thấy mẹ nói, "Lần trước Tiểu Lục sau khi từ Tokyo trở về liền tới tìm chúng ta, thằng bé nói đều là lỗi diendanlqd của nó đã để cho con rời bỏ nó, nói con vĩnh viễn không muốn trở lại bên cạnh hắn nữa." Cao Nhận quan sát nét mặt con gái, thở dài, "Mẹ cũng không thể nói gì với nó, khi các con ở chung ta cũng thấy rất tốt, hiện tại chuyện tình cảm của thế hệ sau mẹ không tiện bình luận, có điều sau đó Tiểu Lục lại gọi điện cho mẹ."

"Thằng bé nói bây giờ con đang có quan hệ thân mật với người của hắc đạo." Nói đến đây sắc mặt của Cao Nhận cũng khẽ trầm xuống, "Huyền Huyền, con yêu đương với ai mẹ chỉ muốn con vui vẻ là được rồi, nhưng con phải biết có chừng mực, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì không thể lường trước được lại rước họa vào thân, mẹ không muốn nói nhiều."

Nghiêm Thấm Huyền nghe Cao Nhận nói xong, trong đầu quay mòng mòng, cuối cùng vẫn không nói gì, gật đầu với mẹ một cái.

Lúc này chuông cửa vang lên, Nghiêm Thấm Huyền đi theo Cao Nhận định ra mở cửa, thì bên kia Nghiêm Khải đã nhanh tay mở ra rồi.

"Là con à!" Nghiêm Khải nhận lấy giỏ trái cây từ tay người kia, trong giọng nói mang tới mấy phần ôn hòa, "Sao con lại tới đây?"

Nghiêm Thấm Huyền đi vào trong phòng, mới vừa ngẩng đầu lên đã chạm phải đôi mắt đào hoa mang theo nét cười.

Vi Diệp cởi giày đi vào nhà, vẫn là thân hình cao lớn rắn rỏi làm chúng sinh điên đảo như cũ, "Nghe nói thân thể của bác trai không khỏe nên tới đây thăm, chào bác gái." Hẳn tự nhiên đi tới ôm lấy bả vai của Cao Nhận, lúc này mới nhìn Nghiêm Thấm Huyền đang đứng ở đằng sau, nét cười trên mắt càng thêm sâu, "Đã lâu không gặp, Huyền Huyền."

Cô nhìn người mẹ tựa như đóa hoa hương dương trước mắt bị Vi Diệp ôm lấy cười nói, trong lòng thầm nghĩ, nếu cô hẹn hò với tên hoa hoa công tử này, ba mẹ nhất định sẽ không chút do dự gả cô cho hắn.

Xí nghiệp Vi thị cũng được coi là nổi danh trong giới kinh doanh ở thành phố S, ba mẹ của Vi Diệp là bạn học cao trung của ba mẹ cô, cô chơi thân Vi Diệp từ lúc còn nhỏ đến tận bây giờ, cũng được coi là thanh mai trúc mã. Quan hệ giữa hai nhà rất tốt, thật ra thì cha mẹ hai bên đang hi vọng than càng thêm thân.

"Vi ngựa đực." Khi Vi Diệp đi tới bên cạnh cô thì Nghiêm Thấm hung tợn trừng mắt với khuôn mặt đẹp trai đáng ăn đòn kia, nói, "Cậu đừng có bày ra bộ dạng con rể hiền lành ra trước mặt ba mẹ tôi, nếu không muốn tôi nói chuyện tình của cậu với hai cô người mẫu chưa thành niên kia!"

Vi Diệp nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, không chút kiêng kỵ cười to, vươn đôi tay hư hỏng ra đặt lên bả vai của cô, "Ai ôi những chuyện kia không phải là do cậu hay sao, Tiểu Huyền Huyền tôi đã thổ lộ với cậu đến cả N lần rồi, hiện tại cậu đã chia tay tên Lục đó hà có gì lại không đến với tôi?"

Từ nhỏ đến giờ Vi Diệp vẫn luôn nửa đùa nửa thật nói muốn cô làm bạn gái của hắn, mặc dù Nghiêm Thấm diendanlqd Huyền chỉ coi hắn là bạn,

nhưng thời điểm cô và Lục Thiêm Lịch đang còn qua lại với nhau, tên đại phong lưu nhất thành phố S này làm cho Lục Thiêm Lịch rất kiêng kỵ.

Vi Diệp thấy cô trừng mắt bày ra bộ dạng tức giận với hân, buông lỏng tay ra lưu manh cười cười, "Tốt lắm tốt lắm đừng có trợn mắt với tôi, tôi nghe Doãn Bích Giới nói cậu đang yêu đương nồng nhiệt với một vị lão đại hắc bang nào đó, sao có thể muốn tới an ủi tôi trong căn phòng cô đơn lẻ bóng đó được."

"Thôi đi." Nghiêm Thấm Huyền đáp lễ liếc hân một cái, "Cậu cảm thấy cô đơn thì có hàng dài các cô người mẫu thành niên sẵn sàng xếp hàng an ủi cậu."

Vi Diệp ngồi xuống ghế sofa, nhìn cô cười cười, trong mắt hàm chứa tư vị mơ hồ.

Bốn người nói chuyện qua lại chốc lát cũng đã gần trưa. Nghiêm Thấm Huyền đi tiễn cái tên hoa hoa công tử đáng ghét kia xuống dưới lầu, nhìn hân mở cửa chiếc xe thể thao màu vàng sáng chói rồi nhanh chóng phóng vụt đi, cũng xoay người đi vào tầng hầm để xe, cô có hẹn với Doãn Bích Giới tại công viên trung tâm gần đây.

Từ trong thang máy bước ra, tìm một hồi mới nhìn thấy xe của mình, mới vừa cất bước đi về bên kia, đột nhiên cơn đau đốn từ sau ót truyền đến, trong nháy mắt cô mất đi tri giác ngất đi.

Thời điểm Nghiêm Thấm Huyền mới vừa khôi phục lại được tinh thần, liền bị ánh đèn chói mắt chiếu vào làm cho nheo mắt lại.

Lúc này sau ót vẫn còn cảm giác đau đốn, đôi tay bị trói sau lưng, trong lòng cô cơ hồ có thể đoán ra được đã xảy ra chuyện gì, móng tay bấm mạnh vào lòng bàn tay, gắng sức buộc mình phải tỉnh táo lại.

Trong tầm mắt cô nhìn thấy Hồ Tuyết Lâm đang ngồi ở trước mặt mình, đứng sau lưng cô ta là vài người đàn ông trông rất đáng sợ.

"Thiên tính vạn tính, rốt cuộc tôi cũng đã nắm lấy được cơ hội này." Hồ Tuyết Lâm nhìn Nghiêm Thấm Huyền đang dung dăng muốn thoát khỏi sợi dây trói, bỗng nhiên đứng bật dậy, nhanh chóng đi về phía cô dung toàn lực hung hang cho cô một bạt tai.

Nghiêm Thấm Huyền bị cô ta tát cho lệch mặt, nửa bên mặt trái nhanh chóng sưng đỏ lên, hai lỗ tai của cô ong ong.

Hồ Tuyết Lâm hung tợn nhìn chằm chằm cô, "Nghiêm Thấm Huyền, cô đề tiện đã phá hủy hết cuộc đời của tôi cô có biết không hả? !" Giọng nói không tự chủ được mà cao vút lên, âm thanh bén nhọn cơ hồ muốn đâm rách lỗ tai người nghe, "Doãn Bích Giới mới nói bóng nói gió hai câu, đã làm cho tôi không có đường đi xuống ở trong làng giải trí, Thân Danh Bại Liệt, đạo diễn cũng đã đưa ra áp phích tuyên truyền rồi, lại dám gạch tên của tôi, lúc ấy có bao nhiêu người ước ao tôi đi vào cái vòng luẩn quẩn này. Mà bây giờ, cô có biết tại sao người ta lại chê cười tôi không? !"

Nghiêm Thấm Huyền nghe cô ta nói..., lạnh lùng quệt quệt khóe môi, hồi lâu nhỏ giọng thì thầm, "Không phải cô có Lục Thiêm Lịch đó sao?"

"Cô còn dám nói!" Hồ Tuyết Lâm tức giận đến toàn thân phát run, mạnh bạo đá vào vai cô, Nghiêm Thấm Huyền bị một cước này của cô ta làm cho ngã xuống đất, đau như muốn mất đi tri giác.

"Tôi, Lục Thiêm Lịch?" Hồ Tuyết Lâm lớn tiếng cười, chăm chú nhìn cô, có chút nước mắt mờ hồ chảy ra trong tiếng cười điên loạn, "Hắn là cả đời chỉ có thể sống dưới cái bóng của Lục Thiêm Lịch!"

Mấy chữ này lọt vào tai cô, Nghiêm Thấm Huyền nằm trên mặt đất đau đến xé ruột gan.

"Nghiem Thâm Huyen, toi muon co phai dau kho, co nguoi muon cho
dua vung chack cua co song diendanlqd không bằng chết, co đoán xem, thiên
thời địa lợi nhân hòa, toi đâu muon doi đầu với co." Hồ Tuyết Lâm lau nước
mắt rơi trên gò má, từ trên cao nhìn xuống Nghiem Thâm Huyen, trên mặt
đều hiện lên vẻ hung tợn ác độc.

Giờ phút này mặc dù trong lòng Nghiem Thâm Huyen đã bị sự đau đớn
cùng tức giận át cả lý trí, nhưng co biết hôm nay sơ suất rơi vào trong tay
Hồ Tuyết Lâm, tất nhiên cũng có thể liên tưởng được Hồ Tuyết Lâm sẽ làm
như thế nào, đơn giản là ầu đả, hủy dung, nhiều nhất là đâm cho co một
dao.

"Nghiem Thâm Huyen, co đã cho ta một cuộc sống vạn kiếp bất phục*,
hôm nay toi sẽ trả lại co bằng hết, giết chết co rồi toi sẽ ngồi tù, nhưng co
phải nhớ." Co ta lớn nụ cười, "Cơ thể bị thương có thể lành lại được nhưng
vết thương tâm lý sẽ ám ảnh co mãi mãi."

*Nguyên văn là “Nhất thất nhơn thân, vạn kiếp bất phục”, có nghĩa là
một khi thân này mất rồi thì vạn kiếp khó mà có lại được

Co ta xoay người lại liếc mắt ra hiệu với mấy người đàn ông, hai tên
trong số đó liền tiến lại hung hăng kéo Nghiem Thâm Huyen dậy.

Đầu Nghiem Thâm Huyen đau như búa bổ mơ hồ nhìn xung quanh có
vài máy móc cùng với thiết bị cũ kĩ, hình như co bị nhốt trong nhà xưởng
bỏ hoang nào đó, ở góc trống cách đây không xa có đặt một cái thùng nhỏ,
nhiều lắm chỉ có thể nhét một người vào trong đó.

Thời điểm co nhìn thấy cái thùng kia, chợt nghĩ đến cái gì, trên mặt lập
tức không có chút huyết sắc nào.

Hồ Tuyết Lâm cẩn thận quan sát nét mặt của co, giờ phút này hả hê
cười, tiến tới bên tai co nói từng câu từng chữ, "Nghiem Thâm Huyen,
khoảng mười tuổi co bị chứng sợ diendanlqd hải giam cầm, sau đó vẫn luôn

gạt ba mẹ cô lén lút đi gặp bác sĩ tâm lý." Dừng lại một chút, cười ác độc, "Coi như bệnh của cô cơ bản đã khỏi, hôm nay để cho cô ôn lại mộng cũ, thấy thế nào hả?"

Tay Nghiêm Thấm Huyền phát run, cô nhìn cái thùng nhỏ chỉ có thể chứa được một người đó, mồ hôi lạnh trên trán từ từ chảy xuống, cảm thấy trước mắt như tối sầm đi.

"Ngoan ngoãn ở bên trong đi, nửa giờ, xem cô có chịu được không?" Hồ Tuyết Lâm lớn tiếng cười, đi tới trước cái thùng kia mở nó ra.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 20.2

Môi Nghiêm Thấm Huyền trắng bệch ra, bên trong cái thùng đen ngòm kia như đang có đôi tay vươn ra ý định kéo cô vào trong đó làm sự sợ hãi trong lòng cô ngày càng gia tăng, ánh mắt của cô gắt gao nhắm lại cố gắng không để rơi nước mắt.

"Nghiêm Thấm Huyền, cô nói cho tôi biết, tại sao trên thế giới này tất cả mọi người đều giúp đỡ cô?" Hồ Tuyết Lâm đứng ở trước cái thùng nhìn cô, nước từ trong hốc mắt rơi xuống, "Nói tôi xấu xa, chẳng lẽ cuộc đời của tôi nhất định phải bị cô áp chế không thể nào vùng lên được sao?!"

Nghiêm Thấm Huyền nhắm mắt lại, hồi lâu chỉ nhẹ nhàng nói mấy chữ, "Đáng đời cô."

Hồ Tuyết Lâm nghe được mấy chữ này, phần nộ đến phát run, hét to với mấy tên đàn ông, "Nhốt cô ta vào cho tôi!"

Người đàn ông bên cạnh nâng người cô lên, dùng sức đưa cô tới trước cái thùng, một tay đẩy cô vào trong thùng, đầu của cô nặng nề va vào thành thùng, đau đến nỗi cả thân thể đã ở trong thùng của cô co rúm lại.

"Nghiêm Thấm Huyền, cứ thoải mái tận hưởng đi." Hồ Tuyết Lâm nhìn thân hình run rẩy đang co rúm lại ở trong thùng, "Cho dù hôm nay tôi bị cái chỗ dựa vững chắc đó của cô đánh chết, thì nhìn bộ dạng của cô bây giờ, cũng đủ cho tôi thỏa mãn rồi!" Dứt lời, cô ta cười lớn, hung hang đóng nắp thùng khóa lại.

"Giúp tôi cảm ơn Tiểu tổng." Hồ Tuyết Lâm nhìn cái thùng đang đóng chặt, xoay người nói với mấy người đàn ông đứng bên cạnh.

"Thuận nước đẩy thuyền*." Một tên cầm đầu cười nhạt, "Lần này Trần Uyên Sam khó coi, phía đông còn chưa có xử lý tốt, phía tây lại bốc cháy rồi."

* Thuận nước đẩy thuyền: chớp cơ hội (nguồn lực bên ngoài) để đạt được mục đích

Nghiêm Thẩm Huyền ở trong thùng dựa vào chút tinh thần còn sót lại lắng nghe cuộc đối thoại ở bên ngoài, một lát sau, cửa bị xích sắt khóa lại, sau tiếng gầm rú những chiếc xe ở bên ngoài nhanh chóng rời đi.

Cô liệu mạng đảm, đá nắp thùng, nhưng nó vẫn không suy chuyển, trên tay cô đã chảy máu, thế nhưng cái nắp vẫn không nhúc nhích.

Cuộc đời của cô chưa bao giờ sợ hãi như vậy, bị giam ở trong nơi mà cô e ngại nhất là không gian bóng tối chật hẹp, xung quanh im ắng yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng tim đập càng lúc càng nhanh, thời gian lúc này như ngừng lại, cô phải vĩnh viễn ở lại nơi này cho đến khi trái tim ngừng đập.

Hồ Tuyết Lâm đã dùng đúng cách để khiến cho cô sống không bằng chết, cô đã từng bị chứng sợ hãi giam cầm hết sức nghiêm trọng.

Từ nhỏ cha mẹ cô không ở nhà, thời điểm trời mưa xuống bên ngoài có sấm chớp, đối với một cô bé như cô, không thể làm gì khác hơn là trốn vào trong ngăn tủ, ở trong ngăn tủ bóng tối bao phủ cùng với không gian chật hẹp làm cô sợ hãi, nhưng khi đó, cô cảm thấy nếu phải ở ngoài một mình đối diện với sấm chớp đáng sợ thì thà ở trong ngăn tủ còn hơn.

Lớn lên một chút, thời điểm cô đứng ở trên cầu thang, dần dần bắt đầu cảm thấy sợ hãi, thật may là trước khi sự việc càng ngày càng trở nên

nghiêm trọng cô đã tìm tới bác sĩ tâm lý giỏi nhất nhì thành phố S, mới từ từ bước ra được khỏi bóng ma tâm lý đó.

,

Lúc này nước mắt rớt cuộc cũng không thể kìm nén rơi xuống, đôi môi bị cô cắn bật máu, hai tay ôm lấy bả vai, thân thể run rẩy.

Cô quả thật không nghĩ tới, thậm chí có người có thể điều tra ra bệnh án mà cô đã giấu kín như vậy, bày ra những sự việc như vậy, mượn nỗi căm hận của Hồ Tuyết Lâm đối với cô, từ đó đánh vào mục đích cuối cùng là Trần Uyên Sam.

Trong nháy mắt trong lòng cô sự lo lắng khôn xiết đối với anh tăng vọt lên.

Cô nhắm mắt lại, nhớ tới nụ cười ôn hòa trước sau như một của người kia, nỗi sợ trong lòng len lỏi qua một tia ấm áp.

Người như Hồ Tuyết Lâm làm sao có thể hiểu, cuộc sống dùng để ghi hận là xa xỉ cỡ nào, những mặt trái của cảm xúc này sao có thể so được với lúc ở bên cạnh người mình yêu thương cho dù chỉ là một giây ngắn ngủi?

>>>>>>

Trên băng ghế chờ ngoài hành lang trước cửa phòng cấp cứu của một bệnh viện ở thành phố S, có một người đàn ông vô cùng anh tuấn đang ngồi đó.

Vi Diệp ngồi ở trên băng ghế, đôi tay nắm chặt lại thành quyền, nhìn ánh đèn đỏ chói mắt của phòng cấp cứu, đôi mắt ngày thường luôn nhu tình đào hoa bây giờ không có lấy nửa sắc.

Lúc này trong hành lang yên tĩnh âm thanh cộp cộp vang lên, Doãn Bích Giới mặc thường phục hung hăng đi tới bên cạnh Vi Diệp, sắc mặt hết sức khó coi.

"Hiện tại cô ấy như thế nào?" Doãn Bích Giới từ trên cao nhìn xuống Vi Diệp, lạnh lùng quát.

Hắn vẫn như cũ nhìn vào cửa phòng cấp cứu, "Tôi đã gọi điện thoại cho bác trai và bác gái rồi." Trên mặt Vi Diệp lúc này không còn mang vẻ cợt nhả như thường ngày, trầm mặt nhìn về phía trước.

Buổi trưa sau khi hắn và Nghiêm Thấm Huyền chia tay nhau, đột nhiên nghĩ đến chậu hoa Lavender lần trước đi Pháp mua về tặng cô, lái xe quay trở lại nhà cô, bởi vì điện thoại không liên lạc được, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn lại chạy xuống dưới bãi đỗ xe, liền nhìn thấy điện thoại cùng với chìa khóa xe rớt ngay bên cạnh xe của cô.

"Thật may là anh đã phát hiện sớm." Doãn Bích Giới từ từ ngồi xuống bên cạnh hắn, qua một lúc lâu, lạnh lùng nhìn hắn, "Tra được là ai làm chưa?"

Lúc này Vi Diệp bỗng nhiên cười lạnh, bờ môi mỏng bật ra mấy chữ, "Là do tên đàn ông cạnh bãi đỗ gây ra."

Doãn Bích Giới vừa nghe hắn nói vậy rất nhanh đã phản ứng lại, trong nháy mắt hỏa khí bốc lên, mới định nói gì đó, thì đèn phòng cấp cứu đột nhiên tắt, ánh mắt của hai người đều chấn động, Vi Diệp ngồi trên ghế như muốn nhảy dựng lên, chạy nhanh đến trước cửa phòng cấp cứu.

"Bác sĩ, cô ấy sao rồi?" Vi Diệp bắt lấy viện trưởng đi ra đầu tiên, lo lắng hỏi.

Viện trưởng bất đắc dĩ xoa mồ hôi trên trán nói, "Bệnh nhân không có gì đáng ngại nữa rồi, hô hấp đã khôi phục bình thường, chỉ là trong giai đoạn

này cô ấy sẽ không thể chịu nổi bất kỳ kích thích nào, nếu không bệnh tâm lý sẽ bạo phát lại lần nữa."

Vi Diệp nghe được ba chữ này, hai mắt run rẩy, vừa định nói gì đó, chỉ nghe thấy Doãn Bích Giới ở bên cạnh không nhịn được nhỏ giọng quát: "Vậy bây giờ có thể vào thăm cô ấy được chưa?"

Không đợi viện trưởng trả lời, cô liền cau mày đẩy cửa phòng bệnh ra, Vi Diệp vội vàng cảm ơn viện trưởng, sau đó cũng theo vào.

>>>>>>

Lúc này mọi người ở thành phố S đang còn chìm trong giấc mộng, không khí có chút yên tĩnh.

Ngày mới vừa mới đến, lúc này đột nhiên truyền đến tiếng phanh xe bén nhọn, một người đàn ông vội vàng nhảy xuống từ trên xe taxi.

Quần áo trên người anh ướt đẫm, trên khuôn mặt anh tuần đều là mồ hôi, trên khuôn mặt luôn luôn ôn hòa điềm tĩnh bây giờ chỉ còn lại vẻ kinh hoàng, thống khổ và tự trách.

Anh chạy nhanh qua cổng an ninh, chạy vào trong bệnh viện.

Thời điểm Thang máy ngừng lại, bởi vì anh đi quá nhanh, chân vấp vào cái gì đó ngã trên mặt đất, bên cạnh có một nữ y tá bưng bình nước muối đi ngang qua bị cảnh đó làm cho hết hồn, vừa định đi tới dìu anh dậy, anh nhanh đã nhanh chóng đứng dậy chạy tới khúc quanh.

Trần Uyên Sam chưa từng có bộ dạng nhếch nhác như thế này.

Cú ngã lúc này đã làm cằm anh bị thương chảy máu, thế nhưng anh không để tâm đến nó.

Hiện tại anh đã được nếm trải loại cảm giác khổ sở, đau đến mức làm cho người ta mất đi tri giác.

Vạn tên xuyên tim, tim như bị dao cắt.

Nghiêm Thấm Huyền cảm thấy có tia sáng len lỏi vào trong mắt cô, mơ mơ màng màng mở mắt, đập vào mắt chính là bức tường trắng của bệnh viện, cô gắng sức mở to hơn nữa, tầm nhìn có chút rõ ràng hơn, liền mơ mơ hồ hồ nhìn thấy ngời ở mép giường là cô bạn thân chi cốt lâu ngày chưa gặp của mình.

Doãn Bích Giới một đêm không ngủ ngồi bên cạnh giường, đỏ mắt, mặc kệ đầu tóc tán loạn, nói với cô, "Nghiêm Thấm Huyền đồ đáng ghét!"

Nghe thế câu quát khí thế của cô bạn, nhìn thấy Doãn Bích Giới, ánh mắt cô ngậm ngùi đau xót, ý thức đã giải thoát được khỏi cơn ác mộng, đủ loại tâm tình chất chứa, theo bản năng liền muốn rơi nước mắt.

Đáng tiếc đối phương căn bản không cho cô cơ hội, thiếu chút nữa cầm găng tay ném về phía cô. "Sao cậu có thể như vậy, bị bệnh tâm lý lâu như vậy cũng không nói với bà đây, tính tình của cậu, con mẹ nó sao cậu không giấu tở chuyện cậu đi đổi giới tính luôn đi hả?!"

Mẹ Nghiêm Cao Nhận ngồi ở một bên thấy cô đã tỉnh lại, lão đảo đứng lên từ trên ghế salon gần như là nhào tới mép giường cô, vành mắt đỏ hoe kéo tay của cô, "Huyền Huyền, con thấy thế nào rồi, cảm thấy khá hơn chút nào chưa?"

Ba Nghiêm Nghiêm Khải cũng từ cạnh cửa đi tới, ba Nghiêm trước giờ luôn nghiêm nghị cứng nhắc lại có thể lo lắng như vậy, lúc này biểu cảm như trút được gánh nặng.

Vì Diệp đứng ở bên cạnh giường của Nghiêm Thấm Huyền, gương mặt tuần tú tràn đầy vẻ tiêu tụy, cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt

không có chút huyết sắc của cô, tay nắm chặt thành quyền. Cô chuyển ánh mắt sang nhìn hắn, khẽ cười với hắn tựa hồ như là an ủi.

Trong lòng hắn rung động, vừa định nói, lúc này bỗng nhiên cửa phòng bệnh mở ra.

Trần Uyên Sam đứng ở cửa, tay anh cầm lấy cái tay nắm cửa, thấy Nghiêm Thấm Huyền đang nằm trên giường thì trong nháy mắt trăm ngàn loại tâm tình ngổn ngang lập tức biểu lộ ra ngoài, không để ý tới có người trong phòng, lập tức đi tới bên cạnh cô.

Thời điểm Nghiêm Thấm Huyền nhìn thấy anh đến, nước mắt chỉ chực rơi xuống cuối cùng cũng không thể kìm nén nổi rơi xuống.

Cái người bình thường vẫn luôn hào hoa phong nhã, trầm tĩnh lạnh lùng như vậy, giờ phút này trên cằm lại có vết máu nhàn nhạt, râu mọc lún phún dưới cằm, hốc mắt lõm sâu, anh ngàn dặm xa xôi, bỏ lại mọi thứ ở phía sau, không do dự chạy tới bên cạnh cô.

Cô nhìn thấy anh càng ngày càng bước tới gần mình, đôi mắt đắm lệ nhào vào trong lòng anh.

Thời điểm Trần Uyên Sam ôm cô vào lòng, hốc mắt hơi phiếm hồng.

Đến tận giờ phút này anh mới hiểu được câu nói mang ý cảnh cáo kia của Kha Khinh Đăng.

Yêu cô, chẳng những dẫn cô đi vào màn đêm mịt mờ đen tối, trói cô vào những khổ sở không nên có, trái tim anh cũng đau.

Từ đó, không thể tiếp tục lạnh nhạt mà đối mặt với cô được nữa.

Anh khom người xuống đứng ở mép giường, vỗ về lưng cô, nghe thấy tiếng khóc nức nở của cô, cánh tay vòng qua người cô càng siết chặt hơn,

cúi đầu hôn lên tóc cô, tâm trạng lo lắng khiếp sợ khi ở trên máy bay rồi cuộc đã được thả xuống.

Lúc này những người khác ở trong phòng quan sát bọn họ, vẻ mặt biến hóa khác nhau.

Ba Nghiêm cùng với mẹ Nghiêm liếc mắt nhìn nhau, trầm mặc, trên mặt hiện lên ý vị không rõ, Vi Diệp đứng ở bên cạnh giường, nhìn Nghiêm Thấm Huyền nấp ở trong ngực Trần Uyên Sam, thể hiện rõ sự tin tưởng và ỷ lại với anh, ánh mắt nhàn nhạt nhìn hồi lâu, nhẹ nhàng xoay người lại đi đến đứng bên cạnh cửa sổ.

Doãn Bích Giới cười như không cười nhìn hai người đang ôm nhau trên giường cùng với Vi Diệp đang đứng một bên, thở phào nhẹ nhõm xoay người vừa định đi rót ly nước, đột nhiên chân mày dựng lên, giọng nói tràn đầy lạnh lùng cùng tức giận đột ngột vang lên, "Anh tới đây làm gì?!"

Chỉ thấy Lục Thiêm Lịch đang đứng ở ngoài cửa, hình như là vội vàng chạy tới đây, lo lắng nhìn quanh. Trần Uyên Sam nghe thấy giọng nói tức giận của Doãn Bích Giới, nhẹ nhàng buông Nghiêm Thấm Huyền ra, cô lau nước mắt ngẩng đầu lên nhìn người vừa mới đến, ánh mắt tối sầm, căn môi theo bản năng quay đầu lại.

Lúc này, anh mới lúc này còn đang dụi dụi nhìn cô, bây giờ đột nhiên đứng lên, vẻ mặt ôn nhu bây giờ đã thành lạnh lẽo, anh xoay người lại đi tới cửa.

Ai cũng không có thấy rõ ràng Trần Uyên Sam đã ra tay như thế nào.

Cho đến lúc mọi người hoàn hồn lại, chỉ thấy Lục Thiêm Lịch đã ngã trên sàn nhà, che mặt lại, đau đến nỗi thân thể cường tráng cũng có chút run rẩy.

Trần Uyên Sam bóp bóp tay đứng trước mặt hân, từ trên cao nhìn xuống hân, cả người để lộ ra hơi thở nguy hiểm, giọng nói không hề có một tia cảm tình.

"Từ nay về sau đừng để tôi nhìn thấy cậu, người phụ nữ của tôi, không liên quan gì tới cậu hết."

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Sau khi đóng cửa lại, Trần Uyên Sam thu lại nộ khí trên người, đi tới bên cạnh Nghiêm Thấm Huyền, nhẹ nhàng lấy cái gối đặt ở bên cạnh mép giường, đưa tay ôm lấy bả vai của cô, từ từ đỡ cô ngồi dậy.

Mới vừa rồi Lục Thiêm Lịch lo lắng chạy tới tìm cô, vẻ bình tĩnh tự tại cuối cùng cũng không duy trì được nữa, không nhịn được động thủ với hân, vốn còn muốn đánh hân thêm mấy quyền nữa, thế nhưng lúc đó ba Nghiêm đi lên vỗ nhẹ vào bờ vai của anh, trong lòng anh khẽ động.

Doãn Bích Giới hình như cũng cực kỳ chán ghét Lục Thiêm Lịch, nhìn cũng không thèm nhìn hân lấy một cái, thông báo cho Nghiêm Thấm Huyền một tiếng rồi trực tiếp xách túi rời đi.

Vi Diệp đi ra cửa, đỡ Lục Thiêm Lịch dậy, nhìn hân lạnh lùng nói, "Anh đã mang đến quá nhiều thương tổn cho cô ấy, nếu như anh còn nghĩ cho cô ấy thì từ nay về sau đừng bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của cô ấy nữa."

Quả thật, nếu như không phải do hân động tới người như Hồ Tuyết Lâm, một mặt lại luyến tiếc tình xưa với cô, thì cô cũng sẽ không bị liên lụy đến chuyện này.

Tự mình gây nên chuyện không thể sống yên ổn được.

Lục Thiêm Lịch lau khóe miệng đang rỉ máu, đứng một bên là ba Nghiêm, một bên là Trần Uyên Sam đang nhìn hân với ánh mắt có chút hung dữ, cười khổ nói với Vi Diệp, "Tôi biết rồi."

>>>>>

Nghiêm Thấm Huyền tựa đầu vào trên gối, trong đầu hồi tưởng lại âm thanh kịch liệt ở ngoài cửa lúc nãy, trong lòng có chút chua xót, thế nhưng trên mặt vẫn bình thản không nói gì với Trần Uyên Sam.

"Hiện tại em thấy thế nào?" Anh vuốt vuốt sợi tóc dính trên trán cô, dịu dàng hỏi.

Cô hít một hơi thật sâu, trong đầu vẫn còn có chút sợ hãi, nhìn khuôn mặt tiêu tụy của anh, vốn không muốn làm cho anh lo lắng thêm nữa, nhưng lời bật ra khỏi miệng lại mang theo chút tủi thân cùng làm nũng.

"Có đôi khi trước mắt tối sầm, đầu óc ong ong, có chút khó chịu." Nghe cô nói thế, lòng anh đau như cắt, anh không nói gì nhìn cô một lúc, lúc này đột nhiên anh quay người lại, điềm đạm nói với ba Nghiêm và mẹ Nghiêm đang ngồi một bên, "Bác trai bác gái, các bác có khỏe không ạ, cháu là Trần Uyên Sam."

Cao nhận ngồi ở bên cạnh giường của Nghiêm Thấm Huyền, những chuyện xảy ra từ nãy giờ đều thu hết vào tầm mắt, giờ phút này bà nhìn con gái, con người thoáng chút dịu dàng, khẽ gật đầu với anh một cái.

Sắc mặt Nghiêm Khải không thay đổi, lúc này nhỏ giọng ho khan một cái, nói với Nghiêm Thấm Huyền, "Ba và mẹ về nhà một chuyến, để lấy thêm chút đồ đưa tới đây."

"Vậy để cháu tiễn hai bác đi xuống." Trần Uyên Sam kéo chăn lên đắp cho Nghiêm Thấm Huyền, lễ độ đứng lên đi cùng với ba Nghiêm và mẹ Nghiêm, đến cửa phòng bệnh thì bắt gặp Vi Diệp đã khôi phục lại dáng vẻ lười biếng ngả ngón như thường ngày, trừng mắt với Nghiêm Thấm Huyền, nhẹ giọng nói với cô, "Tôi đi trước, sáng ngày mới sẽ trở lại thăm cậu."

Cô nhìn ánh mắt của hắn, trong lòng ấm áp trở lại. Cô biết hắn là người vội vàng cứu cô ra ngoài, vẫn luôn chăm sóc ở bên cạnh cô cho đến tận bây giờ, cô cũng không thêm để ý thường ngày hai người cãi nhau như chó với mèo, bây giờ hắn thực sự đã đối xử rất tốt đối với cô.

"Biết rồi, nhanh đi chăm sóc các tiểu người mẫu của cậu đi." Cô cười cười, phất phất tay với hắn.

Vi Diệp thu lại ánh mắt, thời điểm xoay người lại kín đáo che đi nét cô đơn trong ánh mắt, chậm rãi rời khỏi phòng bệnh.

Trần Uyên Sam chờ cho đến lúc ba Nghiêm mẹ Nghiêm đi lên xe tải, lúc này mới xoay người nói với Vi Diệp đứng bên cạnh, "Cám ơn." Anh nhìn người đàn ông trước mắt, thái độ không kiêu ngạo cũng không tự ti.

Vi Diệp đối mặt với anh, không có trả lời, ánh mắt mang theo tia sắc bén nhàn nhạt nói, "Với bản lĩnh của người phụ nữ kia, không thể làm đến được mức này."

Trần Uyên Sam nhìn người đàn ông đang cố tỏ vẻ không quan tâm ở bên cạnh, trong lòng cũng đã hiểu rõ thâm ý trong lời nói của hắn.

Nếu như Hồ Tuyết Lâm không có người chống lưng, cô ta hoàn toàn không thể lên được kế hoạch như vậy. Nói cách khác Vi Diệp đã đoán được, Hồ Tuyết Lâm chỉ là con cờ để mượn nước đẩy thuyền gây bất lợi cho Trần Uyên Sam.

"Lúc chia tay với cái tên Lục Thiêm Lịch kia, cô ấy đã khổ sở không ít. Nếu anh không xử lý sạch sẽ mấy vật chứng mắt kia, sẽ làm hại đến cô ấy." Lúc này Vi Diệp trở về vẻ mặt nghiêm túc, đôi mắt đào hoa không có nửa phần ôn hòa, lạnh lùng nhìn Trần Uyên Sam, "Nơi này dù sao cũng là thành phố S, không phải địa bàn của anh, anh có thể bảo vệ chăm sóc được cho cô ấy sao?"

Trần Uyên Sam nghe hẳn nói những lời này, nhìn người đàn ông trước mặt, môi mỏng khẽ mím lại, hồi lâu nhàn nhạt cười, "Vậy tôi sẽ biến nơi này trở thành địa bàn của tôi."

Vi Diệp trầm mặc nhìn anh, nhún vai một cái rồi từ từ đi tới phía trước, "Tôi rất mong chờ."

>>>>>

Nghiêm Thẩm Huyền ở trong phòng bệnh VIP, có thể coi như một căn hộ nhỏ, phòng tắm phòng vệ sinh TV cơ hồ mọi thứ đều đầy đủ hết, buổi chiều Trần Uyên Sam gọi y tá đưa cô đi tắm, sau đó đút cháo cho cô ăn, cô chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, rất nhanh liền ngủ say.

Đợi đến lúc cô tỉnh lại, ngoài cửa sổ trời đã tối đen như mực, cô dụi dụi mắt, phát hiện anh không có ở trong phòng, bên tai mơ hồ truyền đến âm thanh trò chuyện từ khúc quanh bên cạnh phòng bệnh.

"Là do bác không tốt, từ nhỏ Huyền Huyền đã ở một mình mà không xảy ra chuyện gì, bác rất yên tâm. Thế cho nên không chú ý nhiều đến con bé, không ngờ con bé lại mắc phải căn bệnh này." Người đó nói tới đây, giọng nói đã trở nên nghẹn ngào.

Cô nằm ở trên giường, nghe thấy tiếng khóc của Cao Nhạn, dùng sức cắn môi, trong nháy mắt hốc mắt liền phấm hồng.

"Bác trai bác gái." Lúc này giọng nói lạnh lùng của Trần Uyên Sam vang lên, "Hai bác bận rộn công việc, chăm sóc cô ấy không chu đáo, về tình về lý có thể thông cảm được."

Lúc này Nghiêm Khải đang dùng ánh mắt bén nhọn của một thương nhân lão luyện trên thương trường cẩn thận quan sát người đàn ông trước mặt, thái độ không quá kiêu ngạo cũng không tự ti, lễ phép trung thực,

trong mắt là vẻ bình tĩnh điềm đạm đã được rèn luyện đến cảnh giới cao nhất, còn có khí thế của người đứng đầu.

Cao Nhận vừa lau nước mắt, vừa quan sát dung mạo của người trước mặt. Thời điểm ban đêm bọn họ đến bệnh viện, thì nhìn thấy anh ngồi một bên giường bệnh đang nghiêm túc đọc sách về tâm lý học, thỉnh thoảng sẽ giúp con gái chỉnh lại tóc, chỉnh lại chăn cho con bé.

Trước kia lúc Nghiêm Thấm Huyền yêu đương với Lục Thiêm Lịch, bọn họ cũng đã gặp Lục Thiêm Lịch mấy lần, mặc dù trong lòng cảm thấy người này không có cảm giác của người đàn ông trưởng thành điềm đạm, nhưng vì con gái cảm thấy thích, bọn họ cũng không có quản nhiều. Song lần này, người đàn ông trước mắt này, đã nhìn thấy những mặt tối của họ, thế nhưng lại không đề cập đến chuyện gì khác, chỉ có điều quá lo lắng cho con gái của bọn họ.

Nghiêm Khải thu hồi lại ánh mắt sắc bén, nghiêm túc nói, "Việc Thấm Huyền mắc phải chứng sợ giam cầm này thì phải xử lý như thế nào đây? Ngộ nhớ nó lại tái phát lần nữa, hậu quả khó mà lường được, ngày mai bác sẽ đi Mỹ tìm cho con bé bác sĩ tâm lý tốt nhất."

"Bác trai." Nghiêm Thấm Huyền chỉ nghe thấy giọng nói trầm ấm của Trần Uyên Sam, "Cháu sẽ suy xét về vấn đề này, cháu cho là, bác sĩ tâm lý mà Thấm Huyền tìm đến trị liệu trước kia đã là số một số hai của thành phố S rồi, nếu như hai bác đồng ý, con mong cô ấy có thể xuất viện sau mấy ngày nữa, bởi vì thật ra thì cô ấy không cần cái gọi là trị liệu tâm lý."

Nghiêm Khải cùng Cao Nhận liếc mắt nhìn nhau, có chút khó hiểu với câu nói sau cùng của anh.

"Nếu như hai bác cùng với Thấm Huyền đồng ý đề nghị của cháu, cháu sẽ đưa cô ấy đến căn nhà cháu mới mua ở thành phố S, thật ra thì cô ấy không cần phải trị liệu gì hết, chỉ cần chăm sóc cô ấy chu đáo, đừng để cô

ấy bị kích động." Anh dừng lại một chút, hai mắt sáng ngời nhìn Nghiêm Khải với Cao Nhận, "Chuyện lần này, bản thân cháu có trách nhiệm rất lớn. Bây giờ cháu đã bắt đầu dời trụ sở chính của công ty cháu ở Tokyo đến thành phố S, cô ấy không cần lo gì hết, cháu sẽ phụ trách tất cả."

Anh biết đây là một quyết định kinh thiên động địa.

Có lẽ với quyết định này, sẽ kéo theo đủ loại biến hóa khó lường khác.

Nhưng giờ phút này việc duy nhất anh muốn làm, từ nay về sau, cho đến lúc anh còn có thể, bảo vệ cô cả đời khỏe mạnh, mãi không xa rời.

Nghiêm Khải cùng Cao Nhận nghe xong lời nói của anh, dung đôi mắt thâm sâu ý vị nhìn anh, không nói gì.

Mà trên giường bệnh Nghiêm Thấm Huyền nghe thấy quyết định của anh, lấy tay trái che đi gò má đã sớm ướt đẫm nước mắt.

Sau khi cuộc nói chuyện kết thúc, ba người đi vào phòng bệnh mới phát hiện ra Nghiêm Thấm Huyền đã tỉnh rồi.

Cô ngồi dựa vào tường, khoe mắt còn có chút sưng đỏ, nhìn thấy bọn họ tiến vào, khoe miệng cong lên, giang hai cánh tay về phía Cao Nhận nói, "Mẹ, ôm." Một tiếng này, khiến hốc mắt Cao Nhận lại đỏ lên, bước nhanh đi tới cạnh mép giường, ôm cô vào lòng.

"Lớn như vậy rồi còn làm nũng với mẹ, giống ai thế không biết?" Nghiêm Khải ngoài miệng nói nghiêm nghị như vậy, thế nhưng nét mặt đã có chút ôn hòa

Cao Nhận ôm lấy Nghiêm Thấm Huyền, tỉ mỉ quan sát cô, vẻ mặt vừa buồn cười lại vừa đau lòng.

Mặc dù từ nhỏ đến giờ bà không để tâm nhiều lắm đến Thẩm Huyền, nhưng dù sao cũng là mẹ, bà vẫn quan tâm đến con gái hơn Nghiêm Khải một chút. Mặc dù ngoài miệng bà chưa bao giờ nói ra, nhưng mà ở trước mặt người ngoài, bà vẫn là một phu nhân cao quý lạnh lùng.

Từ nhỏ Nghiêm Thẩm Huyền đã tự lập, thậm chí còn dọn dẹp nhà rất sạch sẽ, con bé cũng chưa bao giờ đòi bọn họ làm điều gì, không oán giận bọn họ cái gì, lúc ở chung đều nghe theo sắp xếp của bọn họ.

Hôm nay con gái của bà đã dần dần học tập được đau khổ đắng cay mà bọn họ đã trải qua, mặc dù giờ phút này thân thể nó có chút tiêu tụy, nhưng nét mặt lại hiện lên vẻ ung dung thư thái.

Bà nhìn con gái hồi lâu, chợt quay đầu nhìn Trần Uyên Sam đứng cạnh máy đun nước đang uống nước, ánh mắt dần dần cũng trở nên mềm mại hơn.

Rốt cuộc bà cũng đã nhận ra con gái mình thay đổi ở đâu.

Hiện tại con gái của bà có dáng vẻ ung dung trầm tĩnh này, đều do một người, nguyện ý đứng ở sau lưng nó, nguyện ý làm hậu thuẫn lớn nhất cho nó, bắt đầu từ hôm nay chăm sóc con bé, có thằng bé bầu bạn luôn ở bên cạnh, không cần gồng mình gánh tất cả gánh nặng đau khổ nữa, bọn nó sẽ bình thản chịu đựng gian khổ, bình an hạnh phúc cùng nhau.

Trước khi Nghiêm Khải và Cao Nhận rời đi, Nghiêm Khải nhìn Trần Uyên Sam đang đứng cạnh bồn rửa mặt rửa táo, nói với Nghiêm Thẩm Huyền, "Gần đây chuyện của công ty con không cần phải bận tâm, nghỉ ngơi cho thật tốt. Tiểu Trần nói con mấy ngày nữa xuất viện thì dọn đến nhà nó, chuyện này ba và mẹ con sẽ bàn qua rồi nói lại với con sau."

Cô nghe ba nói mà cảm thấy mặt mình nóng phừng lên, ngẩng đầu nhìn thấy Trần Uyên Sam tay cầm quả táo đi tới, nhìn khuôn mặt làm cho chúng

sinh diên đảo đó đang bình tĩnh bước lại gần cô, cô chếp miệng, đỏ mặt không biết nên nói gì.

Cao Nhận cười cười, ngay sau đó nhẹ giọng nói, "Về sau mẹ bận rộn không qua thăm con được, nhớ gửi tin nhắn và gọi điện thoại cho mẹ."

Nghiêm Thấm Huyền ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Cao Nhận, lỗ mũi có chút cay cay, dùng sức gật gật đầu.

Lúc này Trần Uyên Sam đưa quả táo cầm trong tay cho Nghiêm Thấm Huyền, ung dung nói với Nghiêm Khải và Cao Nhận, "Bác trai bác gái, cháu tiền hai bác xuống dưới lầu."

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 21.2

Lúc Trần Uyên Sam trở lại, Nghiêm Thẩm Huyền như một con cún con đang gặm quả táo anh đưa lúc này, nhìn thấy anh đi vào, cô nghiêm mặt liếc anh một cái, sau đó rất tự nhiên thu hồi lại ánh mắt.

Anh nhẹ nhàng lấy lại quả táo ở trong tay cô, "Em gặm cái gì, anh giúp em gọt vỏ."

Anh kéo ghế ngồi xuống, cầm dao lên thông thả ung dung gọt trái cây, cô mê mẩn nhìn gò má của anh, không nhịn được nhẹ giọng hỏi anh, "Anh nói với ba mẹ em là sau khi xuất viện đưa em đến chỗ anh, ba mẹ em nghĩ sao?"

Mặc dù bây giờ không là là thời đại phong kiến lạc hậu cổ hủ, thế nhưng anh mới gặp mặt ba mẹ cô được đúng một ngày liền đề nghị muốn đưa cô về nhà anh, người này cho rằng bây giờ anh là lão đại hay sao chứ.

Anh và cô rất gần nhau, câu nói thì thầm của cô dĩ nhiên đã lọt vào tai của anh, sau một hồi lâu mắt đối mắt với cô, thản nhiên nói, "Nếu em không ở nhà anh thì mỗi phút giây em đều phải xuất hiện ở trong tầm mắt của anh."

Sau khi anh tới thành phố S, anh sớm nên suy tính được ở đây không có người của anh âm thầm bảo vệ cô, cô sẽ có khả năng xảy ra nguy hiểm. Đám người kia thật sự muốn điệu hổ ly sơn* mà, trước tiên sai tay chân đến nước Mỹ gây chuyện khiến cho anh phải đi đến đó một chuyến, sau đón nhân cơ hội phái người tới nơi này gây nguy hiểm cho cô.

*Điều hổ ly sơn = Dẫn dụ hổ ra khỏi rừng

Làm cho trợ thủ đắc lực của anh bị thương nặng, làm cô suýt chút nữa là gặp nguy hiểm, thật sự nếu không trả đũa lại hẳn thì chẳng lẽ xem hẳn như đã chết sao?

Cô nghe anh nói thế, nhẹ nhàng nhận lấy trái táo anh mới gọt xong, kéo ống tay áo của anh ý bảo anh ngồi bên cạnh cô.

"Uyên Sam, anh không cần phải dời Qua Sam đến thành phố S." Cô tựa đầu vào trong ngực anh, khẽ nghiêng đầu nhìn anh, "Em biết rõ cơ nghiệp chủ lực của anh đều ở Tokyo, nếu như anh đi rồi, bọn Kim Tuấn bên kia sẽ làm thế nào? Em có thể vừa ở thành phố S vừa ở Tokyo, anh không cần phải gánh."

"Thấm Huyền." Anh vòng tay ôm cô thật chặt, "Anh ở đâu, cơ nghiệp của anh dĩ nhiên sẽ ở nơi đó. Em có nghĩ tới sau này? Em tất tả chạy đi chạy lại giữa thành phố S và Tokyo? Em không ở bên cạnh anh, anh làm sao có thể yên tâm được? Người phụ nữ của anh, tự anh có thể bảo vệ được. Em phải tin tưởng anh, được không?"

Nếu như trong hai người có một người vì đoạn tình cảm này mà phải di chuyển, đó nhất định phải là anh. Từ nay về sau, em ở nơi nào, anh sẽ theo chỗ đó.

"Thấm Huyền, lần này là lỗi của anh." Hồi lâu, anh khẽ nghiêng người đối mặt với cô, "Do sơ suất của anh."

Thế nhưng lại thấy nàng nghịch ngợm trừng hai mắt, "Trần Uyên Sam, em và anh đã cùng nhau đi trên con thuyền tràn đầy bóng tối, em còn có thể oán trách kẻ địch xấu xa sao? Em không phải là người tự bê đá đập vào chân của mình."

Lần đầu tiên gặp anh cô đã biết anh là lão đại hắc đạo, là người hô mưa gọi gió khiến nhiều kẻ phải khiếp sợ, nhưng anh không hề bắt cô động đến thứ máu me đó, mà dịu dàng bảo vệ cô, anh vì cô mà làm nhiều như vậy, cho dù gặp nguy hiểm, cô cũng không hề oán trách anh.

Trần Uyên Sam nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trong đôi mắt nhàn nhạt nhu tình, cúi đầu cắn môi của cô, dịu dàng hôn lên, thế nhưng vẫn không quên trêu chọc cô, "Lúc nào mà em đã đòi leo lên đầu tên lão đại đó rồi hả? Bản thân hắc như thế nào chính hắc còn chưa biết?"

Cô bị cái tên sắc lang đội lốt chính nhân quân tử này làm cho dở khóc dở cười, dứt khoát ôm cổ của anh, cười vui vẻ hơn, "Muốn lên, hắc không được."

Nghiêm Thấm Huyền biết thời tiết bên ngoài đã có chút thay đổi.

Lúc Doãn Bích Giới đến thăm cô, tháo găng tay xuống liền đi tới định nhéo cô, "Nghiêm Thấm Huyền, tớ thật sự hoài nghi làm sao Trần Uyên Sam lại có thể coi trọng cậu như vậy, có thể vì cậu mà gây chiến."

Bạn học Nghiêm linh hoạt tránh cái tay của cô, hết sức đặc chí hừ một tiếng, "Đó là do sức quyến rũ của chị người quá mạnh mẽ."

"Cậu mà nói một câu làm bà đây thấy ghê tởm nữa, liền bóp chết cậu." Nữ vương Doãn dùng ánh mắt sắc lạnh lườm cô một cái, có vẻ như đột nhiên nhớ tới cái gì đó, trên mặt lộ ra nụ cười hết sức hả hê, "Hồ Tuyết Lâm bị bán vào hộp đêm lớn nhất thành phố S với giá cực thấp, bất cứ người nào cũng có thể ngủ cùng; mấy cái tên đồng phạm với cô ả, nhà của cậu đã xử lý, bây giờ đang ở bệnh viện thoi thóp thở; Lục thị đã."

Doãn Bích Giới nói đến Lục thị, thoáng ngừng một chút, nhìn sang Nghiêm Thấm Huyền đang ngồi ở trên giường.

Cô ngồi ở đó, nghe Doãn Bích Giới nói chuyện, giống như lại không nghe vào, như người mất hồn không biết đang nghĩ đến chuyện gì.

Cô biết Trần Uyên Sam không muốn cho cô biết được tin tức hiện nay, liền ngoan ngoãn nghe theo anh, ở trong phòng bệnh an tâm tĩnh dưỡng. Hơn nữa huống chi, anh không muốn cô thấy, cô cũng không thể biết.

Buổi sáng lúc cô vừa mới tỉnh dậy, liền mơ mơ màng màng nghe thấy âm thanh anh đang nói chuyện điện thoại.

Vén vén chỉ nghe được mấy tin từ anh, cô đã có được một chút đầu mối.

Cho dù Lục thị là đế quốc lâu năm ở thành phố S, nếu muốn động tới, trong mắt anh Lục thị chẳng qua cũng chỉ là con kiến hôi nho nhỏ thôi.

Cô không biết làm sao để nói với Trần Uyên Sam. Không sai, là Lục Thiêm Lịch cùng với Hồ Tuyết lâm đã làm cho cô lâm vào tình cảnh như vậy, làm sao cô có thể không oán hận? Sự sợ hãi thấu xương như vậy, trải qua một lần đúng như lời của Hồ Tuyết Lâm nói nó đã ám ảnh nặng nề trong tâm trí cô, mấy ngày nay có lúc cô chỉ cần thiếp đi, nửa đêm giật mình tỉnh lại nước mắt chảy ướt đầm cả gối, cơn ác mộng bức cô đến ngẹt thở.

Nhưng, cha mẹ của Lục Thiêm Lịch đối với cô rất tốt, trước kia Lục Thiêm Lịch cùng cô gây gổ, đều là mẹ Lục gọi điện thoại đến hòa giải; ngày lễ tết hàng năm, đều là Lục gia ở bên cạnh cô, đã sớm coi cô như con dâu tương lai; khi đó Lục Thiêm Lịch bởi vì Hồ Tuyết Lâm chia tay với cô, sau này nghe Lục Thiêm Lịch kể lại, kể từ sau khi hăm mười tuổi, đó là lần đầu tiên ba đánh hắn, tức giận đánh hắn một trận.

Đoạn cảm tình này không chỉ liên lụy đến cô và Lục Thiêm Lịch mà còn liên lụy đến cả gia đình nhà họ Lục.

Hiện tại Trần Uyên Sam động đến Lục thị, không chỉ là động đến Lục Thiêm Lịch, mà là còn động đến cả gia đình họ Lục.

>>>>>>

Buổi chiều sau khi Doãn Bích Giới đi, Nghiêm Thấm Huyền đang tựa vào đầu giường đeo tai nghe xem ti vi, cửa phòng bệnh đột nhiên bị người nào đó nhẹ nhàng mở ra.

Cô tháo tai nghe xuống dụi dụi con mắt, định thần nhìn lại, đúng là mẹ của Lục Thiêm Lịch.

"Bác gái." Cô kêu lên một tiếng, cười cười với mẹ Lục. Được sự cho phép của cô, mẹ Lục từ từ đi tới, đặt cái túi trong tay xuống, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường bệnh.

Mẹ Lục vẫn luôn chăm sóc rất tốt cho dung nhan của mình, giờ phút này trên khóe mắt bà đã có thêm nhiều nếp nhăn, nhìn mệt mỏi tới cực điểm, khóe mắt còn có chút sưng đỏ. Bà khẽ cười, kéo tay Nghiêm Thấm Huyền, giống như thường ngày sờ sờ gương mặt của cô, "Thấm Huyền, thân thể khá hơn chút nào chưa?"

Nghiêm Thấm Huyền nhìn khuôn mặt tiêu tụy của mẹ Lục, trong lòng cảm thấy chua xót, cô gật đầu một cái, "Không có vấn đề gì lớn cả bác gái."

Lục mẫu chăm chú nhìn cô một hồi, không nói lời nào, nhưng hốc mắt lại dần dần đỏ lên.

"Thật xin lỗi Thấm Huyền, đều là do A Lịch gây ra họa."

Nước mắt của mẹ Lục từng giọt từng giọt một rơi trên mu bàn tay của cô, cô cảm thấy nước mắt rơi trên mu bàn tay rất giống với cảm giác hiện tại trong lòng cô, cảm thấy đau lòng.

"Lần này bệnh tim của Kim quốc tái phát đặc biệt nghiêm trọng.
A lịch canh chừng ở đó mấy, không ăn không ngủ, chuyện của công ty cũng làm nó cực kỳ đau đầu. Cổ đông lớn nhất của Lục thị đã rút khỏi rồi, lòng người tan rã, Thấm Huyền. Lục thị có thể không qua nổi."
Giọng nói của bà run rẩy, lấy hai tay ôm mặt, âm thanh nức nở, "Thấm Huyền, bác với Kim Quốc năm mơ cũng hi vọng con sẽ làm con dâu của chúng ta. A Lịch nhà bác không có tiền đồ để mất con. Chúng ta cũng không tốt.Nó còn làm còn ra nông nổi này, Thấm Huyền, đều là do bác, bác nợ con rất nhiều...."

"Bác gái bác đừng nói như vậy." Nghiêm Thấm Huyền nhìn mẹ Lục, sống mũi cay cay, cô luôn mặc nhận bà là mẹ chồng tương lai của cô, cô chăm lo quan tâm bà thậm chí còn hơn cả mẹ ruột, từ trong đáy lòng cô rất kính trọng bà. Hôm nay, bà thân là trưởng bối, đi tới trước mặt mình xin lỗi như vậy, trong lòng bà hẳn cũng không dễ chịu chút nào.

"Thấm Huyền." Mẹ Lục lau nước mắt, "Bác biết rõ hiện tại đã có người chăm lo chăm sóc cho con, so với A Lịch anh ta tốt hơn rất nhiều, bác cũng cảm thấy vui mừng trong lòng."

Nói xong, bà đứng lên, cầm túi xách, "Thấm Huyền, bác gái đi trước. Thấy con được chăm sóc tốt như vậy bác cũng yên tâm rồi."

Bà không hổ là phu nhân của Lục gia, cũng là người phụ nữ mà Nghiêm Thấm Huyền kính trọng nhất, bà dịu dàng thanh tao nhưng cũng kiêu ngạo quật cường, bà tất nhiên biết việc Lục thị rơi vào hoàn cảnh khó khăn cùng với Trần Uyên Sam là có quan hệ, bà bị những đả kích liên tiếp rơi vào đầu làm cho suy sụp, thế nhưng bà không hề may mắn nhờ Nghiêm Thấm Huyền giúp đỡ.

"Bác gái." Nghiêm Thấm Huyền nghiêm túc nhìn bà, từ trên giường đứng dậy, nhẹ nhàng ôm lấy hông của bà, "Bác và bác trai hãy chú ý sức khỏe."

Mẹ Lục cúi đầu, dịu dàng vuốt tóc cô, khước mắt đỏ hoe.

>>>>>

Hai ngày nay Trần Uyên Sam đều là tối tới đây ăn tối với Nghiêm Thẩm Huyền, sau đó sáng sớm thức dậy liền trực tiếp đi giải quyết việc chuyển đời của Qua Sam.

Tối hôm nay anh mua nước đậu đỏ hạnh nhân mà cô thích nhất, vừa vào phòng bệnh liền đổ ra từ bình giữ nhiệt cho vào bát.

Cô ngồi ở trên giường nhìn khuôn mặt anh tuần phản chiếu dưới ánh đèn của anh, có chút ngơ ngẩn.

Cô rốt cuộc là có tài đức gì mà có thể làm cho anh không màng sống chết, tận tâm yêu cô như thế.

Hình như anh cảm thấy cái nhìn chăm chăm của cô, thoáng quay đầu lại liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô đang ngây ngốc nhìn chăm chăm vào anh, bờ môi mỏng khê cong lên, đặt cái muỗng ở trong tay xuống, từ từ đi tới ngồi xuống bên cạnh mép giường của cô.

Anh đưa tay siết chặt cô vào trong lòng mình, hôn lên mi mắt của cô, có chút trêu chọc hỏi, "Chồng của em rất đẹp trai phải không?"

Cô đang ngơ ngẩn, chớp mắt đã thấy người nọ ở ngay trước mặt cười cười, mặt cô đỏ lên, liếc anh một cái, "Đồ kiêu ngạo."

Anh nhìn khuôn mặt phiếm hồng của cô, mệt mỏi trong lòng cũng tan thành mây khói, nhẹ giọng cười hôn lên bờ môi cô.

Hai người nồng tình mật ý dùng cơm tối, Trần Uyên Sam dọn dẹp đồ đạc, cùng cô chen chúc trên một cái giường, ôm cô ở trong lòng, hai người mở TV xem tiết mục giải trí một chút, thảnh thơi trò chuyện.

"Uyên Sam." Cô chợt thì thầm.

Anh chống cằm trên đầu cô, thỉnh thoảng siết chặt tay của cô, điệu bộ ung dung, "Hả?"

"Đừng động tới Lục thị nữa, được chứ?"

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Nghiêm Thấm Huyền vừa dứt lời, cả căn phòng liền chìm vào yên lặng.

Cho dù trên TV đang chiếu tiết mục giải trí, những người diễn viên trên đó vẫn cười hi hi ha ha như cũ, bây giờ là tháng mười, Nghiêm Thấm Huyền bị Trần Uyên Sam ôm đến lạnh cả người, cô cắn cắn môi, nín thở lắng nghe tiếng hít thở trầm ổn của anh bên tai.

Lúc này tay của anh bao trọn bàn tay của cô, nhẹ nhàng xoa nắn, xem như không nghe thấy gì cả, cô lại hoàn toàn không dám ngẩng đầu lên nhìn biểu cảm của anh.

Hồi lâu, anh cầm lấy điều khiển TV đặt ở đầu giường, tắt TV, buông tay cô ra, nhóm người dậy nhìn cô.

Giờ phút này Trần Uyên Sam đang cố gắng khống chế đủ loại tâm tình phức tạp không biểu lộ ra ngoài trước mắt cô.

Anh chăm chú ngắm gương mặt của cô, nhìn đôi mắt nâu hút hồn của cô, cái mũi và đôi môi xinh xắn, nhìn cô vì khẩn trương mà vành tai có chút đỏ lên.

Anh im lặng nhìn cô một lúc, đôi mắt lóe lên tia sáng, muốn từ trên giường đứng dậy, lại thấy cô đột nhiên kéo tay của anh lại.

Nghiêm Thấm Huyền ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt anh tuần diệu dàng của anh, muốn nhìn thấy chút ít tâm tình từ trong ánh mắt của anh.

Thật là đáng sợ, con người của anh vẫn không nhúc nhích, gương mặt tuấn tú vẫn bình thản như cũ, anh không trả lời cô..., cũng không tỏ thái độ, thế nhưng anh lại muốn rời đi.

Trần Uyên Sam bị cánh tay nhỏ bé nắm chặt, cúi đầu xuống nhìn thấy khuôn mặt có chút hoảng hốt, uất ức và sợ hãi của cô.

Anh thở dài một cái, khẽ cúi người, nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

"Anh giúp em đi lấy nước, không phải đi về." Anh nhìn thẳng vào ánh mắt của cô, hồi lâu thở dài.

"Chỉ cần là em muốn, anh đều cho em."

Nghiêm Thẩm Huyền có chút ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt có chút tiêu tụy của anh, sống mũi cay cay, đưa tay lên vòng qua cổ nhào vào trong lòng anh.

Anh mượn lực ngồi xuống, ôm lấy thân hình nhỏ bé của cô. Cô chôn mặt ở trong ngực anh, ôm lấy bờ vai vững chãi của anh, lắng nghe nhịp đập trái tim của anh, không nói thêm gì nữa, vòng tay càng siết chặt hơn.

>>>>>>

Sáng ngày hôm sau Nghiêm Thẩm Huyền dự định xuất viện, bởi vì do ba Nghiêm và mẹ Nghiêm còn chưa thông báo việc có đồng ý cho việc cô ở chung với Trần Uyên Sam hay không, cho nên định là anh sẽ đưa cô đi xem nhà trước.

Nhưng lúc cô tỉnh dậy, chỉ thấy ở trên bàn là bữa sáng kèm theo tờ giấy nhắn, bên cạnh giường không hề có bóng dáng của anh.

Anh nói có một số việc khẩn cấp phải đi xử lý, đợi lát nữa sẽ sai người tới trực tiếp đưa cô về nhà, ngày mai sẽ qua nhà cô đón cô.

Cô đọc đi đọc lại tờ giấy đó, nhìn hàng chữ cứng cáp trên tờ giấy làm cô liên tưởng đến khuôn mặt anh tuấn của người đó, cô có chút phiền não giận dỗi ném tờ giấy vào trong thùng rác, quay lưng lại kéo chăn trùm hết cả người.

Anh rõ ràng là vì tối hôm qua cô cầu xin giúp Lục Thiêm Lịch nên trong lòng mới âm thầm giận dỗi, thế nên mới lấy cớ để sáng hôm nay không đến tiễn cô, nói là mình lấy được một người đàn ông điềm đạm phóng khoáng, thế nhưng cái tên này nhất định là đang thầm giận dỗi ở trong lòng đây mà, đúng là quý hẹp hòi.

Cô không muốn cô đơn lẻ loi về nhà một mình!

Bởi vì không dám đi trêu chọc công việc của nữ vương Doãn, cô chỉ còn cách gọi một người bạn khác tính tình dễ chịu hơn đến đây giúp cô xách đồ.

Trong lòng Nghiêm Thấm Huyền từ trên xuống dưới đều là lo lắng, thiếu chút nữa đã quên bég mất Cổ Chi Trường, Cổ Chi Trường có vẻ cũng đoán được tâm tình của cô không được tốt lắm, tham gia càn quét với cô, hai người mỗi người lo đi dọn đông dọn tây, lúc xế chiều mới vội vã từ bệnh viện ra ngoài.

Nghiêm Thấm Huyền mới vừa trừng mắt khiêu khích với hắn, vừa đảo mắt đã nhìn thấy Lục Thiêm Lịch đứng ở trước cửa bệnh viện nhìn cô.

Cổ Chi Trường thấy người nọ, nhú mày, quay đầu sang nhìn Nghiêm Thấm Huyền đứng bên cạnh.

Vẻ mặt của cô vẫn bình tĩnh, thoải mái giao cái vali trên tay cho hắn.

"Tôi với anh ta nói chuyện một lúc, cậu ở trong xe chờ tôi."

Thời điểm Lục Thiêm Lịch nhìn thấy bóng hình mà mình ngày đêm nhớ mong đang tiến lại gần, hoảng hốt nghĩ về quá khứ.

Khi đó đứng ở dưới nhà cô chờ cô, cô mặc quần áo rất đẹp vui mừng, nhảy lên nhào vào trong lòng hắn.

Hắn theo bản năng khẽ nâng cánh tay lên, lại thấy người trước mắt im lặng giữ khoảng cách nhìn hắn.

Hắn ngượng ngùng thu tay lại, cười khổ nhìn cô, "Trần Uyên Sam không gây khó khăn gì thêm cho Lục thị nữa."

Cô nghe hắn nói như thế tất cả đã trong dự liệu, trong mắt là tia ấm áp nhàn nhạt.

Hắn lại gần cô, trong mắt cô chỉ có bóng dáng của người kia, ánh mắt chán nản hắn đi, "Cám ơn em đã giúp anh, Thẩm Huyền."

Cô nghe được hắn nói những lời này, giơ tay lên ngăn lại hắn, nói giọng bình thản, "Tôi là vì bác trai và bác gái, không phải là vì anh."

Hắn cẩn thận nhìn người đứng đối diện hắn, thân thể cô hình như đã khỏe lại, khí sắc rất tốt, bộc phát vẻ xinh đẹp động lòng người, chỉ là tất cả những thứ này, vĩnh viễn không bao giờ thuộc về hắn nữa.

"Anh biết rõ điều đó." Hắn cúi đầu, "Đây cũng là lần cuối cùng anh tới tìm em, Thẩm Huyền, tự anh biết anh không còn mặt mũi nào đến tìm em nữa."

Cô xoay người không nhìn hắn, chỉ nhẹ nhàng trả lời một câu, "Nhớ chăm sóc thật tốt cho bác trai và bác gái."

Hắn nhìn cô không chút lưu luyến nào đi vào chiếc xe bên cạnh, chỉ nhìn cô như vậy, đợi đến khi chiếc xe chở cô rời đi thì nước mắt hắn cũng đã rơi xuống.

>>>>>

Hơn mười một giờ Trần Uyên Sam từ trong thang máy bước ra thì liền nhìn thấy bóng hình nhỏ nhắn quen thuộc đang đứng ở ban công, có vẻ như là đang đợi anh.

Vẻ mặt anh tràn đầy lo lắng, vội vàng chạy nhanh tới bế Nghiêm Thấm Huyền đang chán chường ngồi chồm hổm trên mặt đất đợi anh lên.

"Tại sao không nói với anh một tiếng mà đã chạy tới? Chờ bao lâu rồi? Có mệt không?" Anh rất đau lòng, một tay ôm cô một tay mở cửa đi vào nhà, người đang vui mặt trong ngực anh không nói tiếng nào, bữu môi quay đầu đi chỗ khác không nhìn anh.

Bước vào phòng bật đèn lên, cô từ trong ngực anh nhẹ nhàng nhảy xuống, nhanh như chớp đi tham quan từng phòng từng phòng một, anh chăm chú nhìn bóng dáng nhỏ bé đang bước vào từng phòng, nới lỏng cà vạt, cởi áo khoác âu phục ra ném trên ghế salon, đi tới bên cạnh cô.

"Em đang làm gì vậy?" Cô đột nhiên bị anh ôm chặt lấy từ phía sau, định đẩy ra lại bị cánh tay mạnh mẽ của anh kìm lại, đầu anh cúi thấp xuống hôn lên cái cổ mềm mại thơm ngát của cô, giọng nói mang theo ý cười truyền đến bên tai cô, "Xem kĩ như vậy, thấy thế nào, có thích không?"

"Em là đang kiểm tra xem anh có giấu nhân tình ở trong nhà không." Cô vui mặt vào lòng anh, khẽ hừ nhẹ mấy tiếng.

Anh khẽ cười cười, ôm cô càng chặt hơn, "Cô bé kiêu ngạo, lại làm loạn cái gì đấy?"

"Anh còn dám nói!" Cô tránh không được hấn, không thể làm gì khác hơn là thở phì phò quay đầu đi chỗ khác trừng anh, "Buổi sáng ở bệnh viện chỉ ném cho em một tờ giấy rồi đi mất, ba mẹ em đều đã đi công tác, em không muốn ở nhà một mình! Anh lại dám bắt em chờ anh lâu như vậy! Trần Uyên Sam em ghét anh!"

Anh nghe cô chửi mắng mình, hồi lâu rồi cuộc cũng phì cười.

"Buổi sáng là lỗi của anh, không dám đưa em đến nơi này." Anh chậm rãi di chuyển trên khuôn mặt của cô, hôn mấy cái, nhỏ giọng nói, "Bây giờ về trễ làm em phải chờ cũng là lỗi của anh, là anh không tốt, em không cần tức giận, được không?"

Cô bị giọng nói dịu dàng của anh dụ dỗ, nhìn khuôn mặt anh có chút mệt mỏi, khí thế liền hạ xuống một chút, giọng nói cũng ôn hòa hơn, "Em biết, anh về muộn như vậy là do chuyện em đã nhờ anh."

Anh nghe đến câu này, chăm chú nhìn cô, cô cũng nhìn anh, nhích lại gần anh hơn, "Hôm nay Lục Thiêm Lịch có tới bệnh viện tìm em."

Anh im lặng không nói gì, gương mặt tuấn tú ở dưới ánh đèn dịu dàng mà đầm ấm, cô nhìn thẳng vào con người của anh, đều là cứng chiều cùng với dung túng bao vây lấy cô thật chặt, làm cô không thể nào thoát ra nổi.

"Uyên Sam, anh rất tốt với em." Cô thở dài một cái, vươn cánh tay ra ôm lấy cổ của anh, yếu ớt nói, "Anh nhất định cảm thấy em không có nguyên tắc, anh ta đối với em như vậy, em vẫn còn muốn giúp hắn. Em biết rõ anh đột nhiên rút lại như vậy, phải hao phí rất nhiều tinh lực cùng tài lực của anh. Nhưng trong lòng em trừ việc đau lòng vì anh vất vả, thì em không có chút áy náy nào với anh."

"Bởi vì hiện tại, em và anh đã đứng cùng một nơi, mà anh ta, chỉ có thể coi là người không quen biết. Em cảm thấy không thể nợ tình cảm với người ta, như thế nào đi nữa cũng tốt hơn việc trơ mắt nhìn người nhà anh ta vì chuyện của em và anh ta mà chịu khổ. Em không muốn anh đối đầu với anh ta, anh ta đối với em không tốt, không có nghĩa là em muốn đẩy anh ta vào trong hố lửa."

Cả căn phòng chỉ nghe được âm thanh kim chỉ tích tắc của đồng hồ treo trên tường, anh trầm mặc, nghe giọng nói ngọt ngào của cô ở bên tai, nhìn

cái miệng nhỏ nhắn lúc mở lúc đóng, mỗi một câu như nghe vào mà lại như không.

"Hiện tại em không còn có chút tình cảm nào với anh ta nữa." Cô ưỡn ngực, rất nghiêm túc nhíu mày với anh, "Hơn nữa em cảm thấy anh ta vừa tiều tụy lại vừa già, một chút cũng không thể đẹp trai bằng anh."

Cô thấy sắc mặt anh đã dần ôn hòa trở lại, nhưng anh vẫn im lặng, lại tiếp tục làm nũng, "Em đã khen anh như vậy rồi, anh vẫn còn tức giận sao?"

Câu kia cô nói ra rõ ràng là muốn anh được thoải mái hơn, anh khẽ thở dài, ôm cô càng chặt hơn, cuối cùng cũng mở miệng, có chút trêu chọc nhìn cô, "An Chí Thượng nói anh là Phong Hỏa Hí Chư Hầu, khó thoát khỏi sức cám dỗ của mỹ nhân. Em nói xem, trong lòng anh rất ấm ức, thua lỗ đến khuynh gia bại sản rồi, sắp ngất đến nơi, có thể không để ý đến lời nói của em được sao?"

Anh sẽ không để ý đến sự khoan dung của em đối với cậu ta, em dễ mềm lòng, chỉ cần em muốn, anh sẽ cho em tất cả.

Cô nghe anh nói thế, trong lòng không có cảm giác gì, chỉ có người ở trước mắt này, trong tim cô đều là anh, không thể có thêm ai được nữa.

"Anh lớn tuổi hơn cậu ta, anh già hơn là gì." Anh thấy cô cuối cùng cũng chịu ôm anh, đưa mũi cọ vào cái mũi nhỏ của cô.

"Anh không già, anh rất đẹp trai." Cô bị sắc đẹp cùng với câu nói thâm tình của anh dụ dỗ, những lời ngon tiếng ngọt không bao giờ nói hôm nay lại có thể bật ra dễ dàng đến vậy.

Anh cuối cùng cũng nhận được lời khen của cô, yên tâm thu lại sự không vui trong lòng mình.

Ngày hôm nay anh đi thu hồi lại những tay chân ở trong Lục thị, còn cứu vãn giá cổ phiếu thấp chạm sàn của Lục thị gần đây, An Chí Thượng từ Tokyo chạy tới đây giúp anh lật đổ Lục thị, bây giờ thì thành công cốc, thắng mạng anh mãi mê mỹ sắc cẩn thận chết không nhắm mắt.

Anh là người hắc đạo, lại vừa là thương nhân, từ khi sinh ra bây giờ đây là lần đầu tiên anh lật lọng như vậy.

Ngay cả anh cũng không thể nói ra được cô hấp dẫn anh ở điểm nào, cô có rất nhiều thứ đặc biệt, mặc dù những tính chất đặc biệt này trên người các người phụ nữ khác cũng xuất hiện một chút, nhưng cô là độc nhất vô nhị, anh yêu cô đến khắc cốt ghi tâm, muốn dâng tặng cả thế giới cho cô, còn rất sợ cô sẽ không cần, thậm chí còn không đành lòng nhìn cô nhú mày dù chỉ một chút.

"Anh đẹp trai, vĩ đại như vậy, em không có gì cho anh sao?" Anh căn môi cô phóng túng nói, bàn tay chạy qua trên eo của cô, làm cho cô cảm thấy mỗi nơi mà đôi tay anh đi qua đều nóng như lửa đốt.

Cô bị anh mê hoặc làm cho u mê, thế nhưng ngoài miệng vẫn tỏ ra không phục, "Trần Uyên Sam khi chăm sóc em ở trong viện đâu rồi, anh phải biết thương cảm cho bệnh nhân."

"Tiểu Hồn Đan, anh còn chưa tính sổ với em đâu đấy, hai ngày trước ở bệnh viện, anh nhớ rõ em đã nói anh không được. Hả?" Anh làm cho đầu lưỡi cô tê rần, cô ừm một tiếng, xụi lơ trong lòng anh.

Anh thấy bộ dáng mê người này của cô, dục hỏa càng dâng trào, tay lặng lẽ cởi áo ngủ của cô, hôn cô càng sâu hơn, anh trước giờ luôn điềm đạm ôn hòa mà giờ phút này trên mặt đã nhuộm màu tình dục, "Sao lại như vậy được, phải nói cho nó biết có được hay không chứ." (Nó là cái gì mn tự hiểu nha ==)

"Lưu manh." Bàn tay nhỏ bé của cô bị anh kéo xuống chỗ đó, cô nghiêm mặt lườm anh một cái, chỉ làm cho người ta cảm thấy mình đang quấy rầy anh, động tác trên tay của anh càng nhanh hơn, ném quần áo của cô sang một bên, cởi áo ngực, bờ môi nhanh như chớp cắn lên điểm nhỏ trước ngực cô.

Hai tay cô vòng qua cổ của anh, chỉ cảm thấy điểm trước ngực bị anh ngậm đến tê dại, mơ hồ có tiếng nước chảy, mặt cô nóng rực, muốn đẩy anh ra nhưng tốn công vô ích.

Anh ngừng ngậm, khẽ đứng dậy, cởi áo sơ mi ném xuống sàn nhà, cô nhìn than hình cường tráng của anh, từng bắp thịt rất cân xứng, lại nhìn lên trên, gương mặt anh tuần mê người của anh phiếm hồng, con người sâu thẳm phản chiếu bóng hình của cô.

"Bảo bối." Anh khẽ cắn vành tai cô, hai tay chậm rãi đưa xuống thắt lưng, "Có muốn cho nó ăn no hay không đây."

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Lúc này Nghiêm Thấm Huyền thở hổn hển nằm dưới Trần Uyên Sam, đầu óc hoàn toàn rối loạn. Anh đang cởi thắt lưng nhưng vẫn không quên để lại dấu hôn trên bờ vai trắng nõn của cô, hơi thở nóng bỏng phả vào trên làn da cô, làm cho cơ thể cô run rẩy.

Hôm nay cô đúng là tự dâng mình vào hang sói mà, ở trên giường của anh, chờ bị anh ăn tươi nuốt sống vào bụng.

Lúc còn ở Tokyo, nàng mặc dù chưa bao giờ ngăn cản anh, thế nhưng anh đã rất nhiều lần nhẫn nhịn, cho tới bây giờ anh chưa bao giờ bắt cô dùng phương pháp khác để giải quyết hộ anh; anh cũng chưa bao giờ vội vã ép buộc cô, anh hiểu tính cô, biết rõ tâm tình của cô, biết khi đó cô vẫn chưa toàn tâm toàn ý yêu anh.

Cô phải may mắn lắm mới được ở bên cạnh một người có thể chiều chuộng và khoan dung, không đành lòng để cho cô chịu uất ức dù chỉ một chút như thế.

Cô suy nghĩ một chút, đỏ mặt giang hai tay ra, khẽ rướn người lên, vòng quanh cổ của anh nhẹ nhàng kéo xuống.

Trần Uyên Sam vừa mới cởi xong thắt lưng, liền bị người ở phía dưới kéo xuống thật chặt, cô mặc quần jean, hai cái chân mảnh khảnh cọ qua cọ lại quanh eo anh, anh nhìn người ở phía dưới mình, bờ môi hồng mê hoặc, nửa người trên gần như lỏa thể, chỉ còn dư cái áo lót, khuôn mặt nhỏ nhắn

ngước lên vừa xấu hổ vừa không che giấu được vẻ quyến rũ, hàm rang thít chặt lại.

Anh cúi đầu xuống, hung hăng hôn cô, dồn đầu lưỡi cô ra ngoài lại mút-lại hút, vừa duỗi tay ra sau lưng cô, vuốt dọc xuống.

Cô thấy quần jean bị anh đẩy đã sắp trượt xuống hông, anh càng thêm suồng sã đưa tay vào thăm dò phía trong, từ phía sau sờ tới tiểu huyết đã có chút ẩm ướt.

Cô thở gấp, càng thêm mạnh bạo, hai cái chân nhỏ dùng sức kéo quần tây của anh xuống, "Bảo bảo, rất muốn đúng không?" Anh tự tay kéo quần xuống, từ phía sau nâng thân cô lên, ôm lấy cô, hư hỏng đặt người cô xuống nơi đang cương cứng lên của anh, cách lớp vải mỏng manh nhẹ nhàng cọ sát.

Nghiêm Thẩm Huyền cắn môi cảm thụ vật cứng rắn ở phía dưới, người nọ còn lưu manh hơn khi một tay đưa vào trong tiểu huyết của cô, một cái tay khác kéo quần cô xuống dưới bắp đùi.

Trần Uyên Sam ôm chặt lấy cô đang ngồi trên người anh, một tay thành thạo vuốt ve bờ hông của cô, một tay trêu chọc tiểu huyết của cô. Tuy anh luôn luôn giữ mình trong sạch, nhưng dù sao cũng đã từng trải qua hoan ái, nên cũng có một số mảnh khoe nhỏ, mắt thấy nàng đã không nhịn được nữa nhẹ nhàng uốn éo ở trên người anh, còn không tự chủ được nữa há mồm cắn vào ngón tay của anh.

Phía dưới anh cứng rắn nóng bỏng như muốn nổ tung, mắt đỏ lên, không do dự nữa trực tiếp kéo quần lót của cô xuống, anh hơi dùng sức, cô vội vã ôm lấy cổ của anh, phía dưới không may chạm vào nơi nóng bỏng kia.

Quần cô còn chưa cởi ra toàn bộ, thế nhưng anh không thể đợi được nữa, buông tay cô ra, cẩn thận đặt cô nằm ở trên gối, nâng cặp đùi của cô gác vòng qua vai anh, nhanh chóng tiến vào tiểu huyết non nớt của cô.

Tuy cô đã ướt rồi, nhưng vẫn không thể chịu đựng được, hai cánh tay lại với không tới anh, phía dưới lập tức cảm thấy khó chịu, Trần Uyên Sam bình thường luôn luôn dịu dàng dung túng cô, thế nhưng lúc này lại đi theo bản năng của phái mạnh, mặc kệ cô kháng cự như thế nào, vẫn tiếp tục luận động.

".Rất khó chịu, đau quá." Chân Nghiêm Thẩm Huyền bị anh nâng lên, nửa người trên làm điểm chống đỡ, cổ rất không thoải mái, cô vừa ẩm ướt – anh lại thiếu dịu dàng, "Không thoải mái không thoải mái.
."

Anh vốn đã bị cô mút chặt không động đậy được, lúc này còn chứng kiến cảnh cô mím môi khó chịu như muốn khóc, đau lòng không thể làm gì hơn là rút ra ngoài, cẩn thận cởi quần của cô.

Người nào đó rốt cuộc cũng đã cảm thấy dễ chịu hơn, mở mắt ra nhìn gương mặt tuần tú luôn luôn bình thản điềm đạm của anh bây giờ đã nhuộm màu sắc dục, anh cởi quần cô ném sang một bên, ánh mắt ngập tràn lửa dục nhìn cô, hô hấp ngày càng nặng nề, cô vừa định nói gì đó, lại bị anh dùng lực nắm lấy hai chân cô vòng qua vai anh, nặng nề luận động.

Lần này anh rất biết điều chỉnh sức lực, rút ra rồi lại đâm thẳng vào, cô bị cái đó của anh đâm vào hét lên một tiếng, Trần Uyên Sam bị tiếng hét này của cô làm cho thần trí thanh tỉnh, vội vàng cúi người xuống hôn lên bờ môi cô, từ từ dụ dỗ, "Bảo bảo rất khó chịu, em không cần khẩn trương như vậy, anh bị em kẹp chặt rồi không thể chuyển động được nữa, ngoan thả lỏng ra."

Cô nhìn thấy mồ hôi chảy ròng ròng trên người anh, vì nhẫn nhịn mà gân xanh đã nổi lên, cô nhìn thấy trong lòng cũng không hề cảm thấy dễ chịu, phía dưới đã thoáng thả lỏng ra hơn một chút, ".Anh lui ra một chút, nhẹ thôi."

Anh thoải mái đáp ứng, nắm lấy eo thon của cô lui ra một chút, cúi đầu nặng nề hôn cô, một tay nắn bóp bộ ngực đầy đặn của cô, phía dưới lại bắt đầu chậm rãi di chuyển.

Những điểm nhạy cảm nhất trên người cô đều đã bị anh chạm vào, dần dần đã tìm được chút cảm giác thích ứng, bắt đầu nhẹ nhàng nâng chân nghênh đón anh.

Anh thấy phía dưới của cô đã ướt đầm, động tác lưu loát hơn, một tay kéo người cô lên để cô giạng chân ngồi trên đùi của anh, cô vừa ngồi lên đã phải nghênh đón vật cứng rắn kia, cả người như nhũn ra ôm lấy cổ anh, mặc cho anh nắm lấy eo của cô luận động. Trần Uyên Sam nghe thấy tiếng rên rỉ mất hồn của cô ở bên tai, hơi thở càng trở nên nặng nề hơn.

Thật sâu quá, Nghiêm Thấm Huyền bị anh dày vò đến không chịu nổi liền cúi đầu cắn lấy bả vai anh, anh khàn giọng rên lên, eo bên kia bắt đầu cảm thấy tê tê, cô đã tới, thân thể càng thêm mất cảm, lúc này lại cảm thấy cái kia cứng rắn hơn một chút, cô một chút hơi sức cũng không còn, không thể làm gì khác hơn là cầu anh, "Cái đó của anh không sao chứ."

Anh kích động cũng nhìn không nổi nữa, liền hung hăng hôn cô, đầu cô choáng váng chỉ cảm thấy anh đang mạnh mẽ ra vào ở bên dưới, miệng bị anh mút lấy không nhìn được rên rỉ, khóe mắt dần dần cũng có chút ẩm ướt, anh lại đụng thêm mấy cái nữa, đi vào ở chỗ sâu nhất của cô rồi dừng lại.

Hôm nay Trần Uyên Sam thoải mái xong, mới phát giác hôm nay mình có phần hơi quá rồi, nếu không phải là do nhìn quá lâu, cô lại quá mê người, thì anh cũng không trở nên mất lý trí như vậy.

Lúc này người ở trong ngực anh mệt mỏi không nói, tựa đầu vào vai anh, bộ nhực mềm mại cọ vào trước ngực anh, anh vẫn còn ở trong cô, mới vừa ngừng được một chút lại cảm thấy nóng lên. Lúc này Nghiêm Thấm

Huyền dựa vào chút hơi tàn cuối cùng cảnh cáo anh, "Trần Uyên Sam, nếu hôm nay anh dám làm thêm một lần nữa, em sẽ thiến anh!"

Người gì bình thường ôn hòa lại hay chăm sóc người khác như thế, thế nhưng khi lên giường lại không hề để ý đến cảm thụ của cô, chỉ chăm chăm thỏa mãn mình, hiện tại cả người cô đều đau nhức, nhìn thấy anh lại muốn động tay động chân nữa, quát nhẹ anh, "Đi ra ngoài đi ra ngoài đi ra ngoài, em muốn đi tắm."

Trần Uyên Sam ôm cô dịu dàng hôn lên trán cô, từ từ rút ra, sau đó bế cô đi tới phòng tắm.

Anh ôm cô theo kiểu công chúa, sức cùng lực kiệt, trong miệng không ngừng mắng anh, "Đại yêu tinh, quỷ sắc lang."

Mới vừa vui mừng xong lại nghe thấy tiếng cười khàn khàn của anh, âm thanh nghe hấp dẫn vô cùng. Anh cười làm mặt cô càng đỏ, dứt khoát im lặng.

Lúc ở trong phòng tắm cuối cùng cô vẫn không thoát được, mới vừa tắm rửa sạch sẽ xong thì lại bị anh kéo lên ấn vào tường, lúc này Trần Uyên Sam rốt cuộc cũng không giống như vừa nãy không khống chế được, toàn bộ quá trình cũng coi như là tương đối dịu dàng.

Được ăn hai lần, đừng nói đến việc thiến, đến việc mắng anh cô cũng không có sức, lúc anh đặt cô xuống giường, cô đã mơ màng ngủ thiếp đi.

Trần Uyên Sam cẩn thận giúp cô đắp lại chăn, hôn lên mi mắt cô, trong lòng đều là thương yêu cùng thâm tình.

Vốn định là sẽ ra ban công hút điếu thuốc, không tìm được mới nhớ tới lần trước cô bắt anh cai thuốc, đoán chừng là đã thừa dịp anh không chú ý mà đã cho mất thuốc lá của anh. Anh đóng cửa sổ lại rón rén đi tới bên

giường, cô đang ngủ, tư thế rất xấu, cong người lại, anh nằm xuống, cánh tay vòng quanh người cô.

Hồi tưởng lại lúc ấy ở trong giai đoạn đen tối đó, khẩu súng, ma túy, máu tanh, đũa giết, có cái gì mà anh chưa phải trải qua, dựa vào tính tự chủ mạnh anh đã dần dần đi sâu vào giới hắc đạo, cuộc đời từ đó cũng có không ít thăng trầm.

Anh đã từng rất thủ đoạn và cũng đã từng đưa ra nhiều quyết định tàn nhẫn, nhưng lúc gặp được cô, những tính cách đó của anh đã sớm phai nhạt đi.

Vì cô mà dời tổng bộ công ty đến thành phố S, anh nguyện dâng hiến tất cả để đổi lại sự yên bình của cô.

Anh không muốn cô vì anh mà phải chịu khổ, bây giờ đối với anh mà nói, hơn mười năm lăn lộn vì sự nghiệp, cũng không thể nào hơn được buổi tối được ôm cô ngủ.

Trần Uyên Sam ăn thịt có hiệu suất rất cao, tự nhiên hiệu suất làm việc cũng cao lên. Sự kiện trọng đại nhất tối thứ sáu. Tổng bộ của tập đoàn Qua Sam từ Tokyo dời đến thành phố S đã hoàn thành toàn bộ thủ tục pháp lý và đang tập trung chuẩn bị cho tuần lễ khai mạc.

Qua Sam bao cả tầng cao nhất khách sạn ở bên cạnh bờ biển sang trọng nhất thành phố S, tầng lầu kia đã được sửa sang thành một phòng tiệc.

Lúc tám giờ, dạ tiệc sẽ bắt đầu, các khách mời cũng lục tục bước vào.

Nghiêm Thẩm Huyền mới vừa nghênh đón xong một nhóm người, có chút rảnh rỗi, đứng ở cửa vào nâng ly rượu hài lòng nhìn bao quát cả phòng tiệc. Lúc Nghiêm thị hợp tác với Qua Sam, cũng là bên Qua Sam gánh vác

hơn phân nửa công việc, cả bộ phận PR đều là một nhóm cường nhân, một ngày một đêm kiểm tra toàn bộ tiến trình của buổi tiệc.

Mắt co hơi giật giật, đã nhìn thấy Trần Uyên Sam đang bị đám người vây quanh đứng cách đó không xa, hình như anh bị cảm, gương mặt có chút phiếm hồng, lúc nói với người khác vài câu sẽ ho khan hai cái. Làm cho cô rất đau lòng.

Bởi vì mẹ Nghiêm ba Nghiêm đang ở trên nhà, thế nên tối ngày hôm qua anh và cô ôm nhau tâm tình ở trong bãi đỗ xe ngầm, nói một hồi chắc chắn sẽ bắt đầu động tay động chân, cô dẩy dựa không để cho anh được như ý, còn tốt bụng cởi áo sơ mi cho anh, cửa kính xe hạ xuống làm cho không khí nóng tràn vào, đoán chừng việc nóng lạnh thất thường như thế đã làm anh bị cảm.

Cô đang suy nghĩ làm thế nào để có cơ hội để nói chuyện riêng với anh thì ngoài cửa truyền đến âm thanh lớn.

Nghiêm Thấm Huyền đứng gần cửa nhất nên phản ứng rất nhanh, thừa dịp các khách khác còn chưa có phát hiện, nhanh chóng đặt ly rượu trên tay xuống, bước nhanh ra ngoài đóng chặt cửa chính lại, thời điểm xoay người đi cô kinh ngạc đến tròn tròn cả mắt.

Doãn Bích Giới từ lúc dạ tiệc bắt đầu đến giờ chưa hề thấy mặt đâu đang ép sát một người đàn ông vào tường, giày cao gót giẫm trên đùi của người đó, tay trái của cô cầm một con dao găm màu bạc nhắm ở trên cổ họng của người đàn ông kia.

Nghiêm Thấm Huyền biết người đàn ông này, đây không phải là người bị mắc bệnh chán ghét phụ nữ nghiêm trọng Kha Khinh Đăng hay sao.

"Doãn Bích Giới, lấy dao găm ra." Kha Khinh Đăng chau mày vì bị cô dồn vào bờ tường, người phụ nữ đáng chết xuống tay mạnh bạo như vậy, sau lưng hẳn bị cô đụng cho tê rần.

"Kha Khinh Đăng, anh còn nhiều lời có tin tôi sẽ lia cây dao này về phía cổ của anh không?" Doãn Bích Giới hung dữ nhìn ánh mắt của hắn, dao găm càng thêm kề sát cổ của hắn, mơ hồ đã có chút máu chảy ra.

"Anh nói là, " Chủ tịch tập đoàn dầu khí lớn nhất Đông Nam Á vẫn vẻ mặt bình tĩnh nhìn Doãn Bích Giới, lạnh lung nói, "Đừng bảo là hai năm trước ở Mỹ em đã lên giường với tôi rồi mà vẫn còn muốn trốn?"

Nghe xong những lời này chân Nghiêm Thấm Huyền mềm nhũn thiếu chút nữa là quỳ trên mặt đất.

"Tôi muốn giết chết anh!" Thời điểm Doãn Bích Giới cầm dao găm hướng tới cổ hắn, trong chốc lát, Kha Khinh Đăng giống như một con báo hất tay của cô ra, nhanh như cắt đoạt lấy dao găm của cô ném xuống sàn, tay trái nhanh chóng ôm lấy hông của cô, ôm cô vào lòng thật chặt.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Lông mày Doãn Bích Giới dựng lên, vung tay không bị kẹp lên nhằm vào cằm hăn, Kha Khinh Đăng phản ứng nhanh hơn, nhanh chóng bắt được tay phải của cô, cô mượn cơ hội này, lập tức vùng ra khỏi ngực hăn, làn váy quét lên mặt đất, Kha Khinh Đăng nhảy lên, đè cô trên mặt đất.

Doãn Bích Giới mạnh mẽ như vậy, lại bị hăn chèn ép, tức đến ngẹt thở, Kha Khinh Đăng nhanh chóng tóm được cả hai tay của cô, kéo cô từ trên mặt đất lên áp vào trong lồng ngực hăn.

Nghiêm Thẩm Huyền còn đang đắm chìm trong chìm đắm trong khiếp sợ thì bỗng một luồng khí ấm áp truyền tới sau lưng cô, cô quay đầu lại liền nhìn thấy Trần Uyên Sam đang đứng ở phía sau cô, trên mặt hàm chứa vẻ tự tiếu phi tiếu (dương dương tự đại).

Lúc anh đang trong hội trường luôn luôn chú ý đến cô, thế nhưng mới rời mắt đi một lúc đã không thấy cô đâu, mặc dù biết xung quanh có người bảo vệ, anh thậm chí còn sai người đi tìm kiếm cô.

Lúc này anh thoải mái nắm lấy bả vai của cô, đi tới nhìn Doãn Bích Giới đã mất đi năng lực chiến đấu đang mắt to trừng mắt nhỏ với Kha Khinh Đăng.

"Đây chính là quà tặng mà cậu phải ngàn dặm xa xôi chạy từ Mỹ về đưa cho tôi?" Anh khoanh tay nhìn Kha Khinh Đăng.

Kha Khinh Đẳng lạnh lùng liếc anh một cái, đi tới khúc quanh của hành lang kéo một tên đã bị đánh ngất ném hắt xuống đất.

Cánh tay Doãn Bích Giới mới bị Kha Khinh Đẳng làm cho đau nhói, mặt không đổi sắc nói với Trần Uyên Sam, "Mới vừa rồi vào trong hội trường tôi cảm thấy kì lạ, nhìn kỹ mấy lần liền phát hiện ra tên mặc trang phục nhân viên an ninh này, cái mũ gắn máy theo dõi luôn hướng về phía anh, có giấu súng ở đầu gối." Cô dừng một chút, ánh mắt sắc bén quét đến người Kha Khinh Đẳng, "Vừa định động thủ liền bị tên khốn kiếp này đi trước một bước."

Nghiêm Thấm Huyền lúc này mới hoàn hồn lại, nén cười nhìn người được gọi là tên khốn khiếp mặt lộ gân xanh cả lên, ánh mắt Trần Uyên Sam thâm trầm nhìn tên đang ngất trên mặt đất kia, gật đầu với hai người kia một cái, "Đa tạ."

"Lần trước cậu đi Mỹ còn chưa xử lý sạch sẽ tên Tiểu Phan đó hay sao, rốt cuộc là hắt ta nghĩ gì, những năm này giày vò lên xuống còn chưa đủ? Cậu mặc kệ hắt làm càn như vậy, còn định dây dưa đến ao lâu?" Kha Khinh Đẳng cau mày nhìn Trần Uyên Sam.

Con người Trần Uyên Sam gọn sóng, hồi lâu thở dài, "Chung quy là ví tôi nợ hắt ta."

"Lăn lộn ở trong giới hắc đạo, chết cha chết mẹ là bình thường, không phải lỗi của cậu, hiện tại hắt hoạt động ở cả hai bên bạch hắc, cần gì ngày ngày lấy tính mạng người khác ra đùa cợt." Doãn Bích Giới hình như cũng biết kha khá, lạnh lùng nói.

Lời nói của ba người này làm cho Nghiêm Thấm Huyền như chìm trong sương mù, thành thật mà nói làm bạn của Doãn Bích Giới nhiều năm như vậy rồi nên cũng biết cô bạn có chút liên quan tới hắc đạo, nhưng cô cũng chưa bao giờ mở miệng hỏi, lúc này suy nghĩ lại mới phát hiện sau khi

cô và Trần Uyên Sam qua lại với nhau, Doãn Bích Giới tựa hồ có chút quen biết với anh ngay cả phiếu phản đối cũng không ném.

Không ngờ tại chỗ này chỉ có mình cô là không biết tới chuyện của anh.

Rất nhanh Trần Uyên Sam đã sai người tới xử lý tên đang nằm trên đất, ra lệnh cho thuộc hạ kiểm tra một vòng xung quanh hội trường, lại nhìn bộ dạng của Doãn Bích Giới cùng với Kha Khinh Đằng, mâu thuẫn của hai người này xấu đến mức có vẻ như chỉ cần đụng đến một phát là sẽ bùng nổ, người nào đến gần thì ráng chịu xui, anh không thèm để ý đến ánh mắt "Cứu nữ vương đại nhân" của Nghiêm Thấm Huyền đứng một bên, trơ mắt nhìn hai người cùng nhau biến mất ở trong thang máy.

"Bích Giới sẽ không bị cái tên có bệnh chán ghét phụ nữ đó gây khó dễ đâu đúng không?" Nghiêm Thấm Huyền lo âu nhìn về mặt có chút hả hê của anh.

Hiện tại trong lòng Trần Uyên Sam đang cười thầm Doãn Bích Giới chắc chắn sẽ bị tên đó chinh cho không chết thì cũng phế, thế nhưng ngoài miệng vẫn trấn an cô, "Không chết được."

Nghiêm Thấm Huyền im lặng lắc lắc đầu, trong lòng vẫn có chút lo lắng cho Bích Giới, Trần Uyên Sam thấy cô như vậy, dừng bước lại vỗ nhẹ lên gương mặt của cô, "Doãn Bích Giới tuyệt đối không phải là người cạn tài ráo máng, điểm này cả anh và em đều biết, Kha Khinh Đằng tuy lòng dạ độc ác nhưng cũng sẽ biết lưu lại chút thể diện cho anh, cậu ta sẽ không làm gì quá đáng với em vợ đâu."

Cô định phan bác, thì thấy Vi Diệp từ trong thang máy bước ra tay trong tay với một mỹ nhân đi về phía bọn họ.

"Chúc mừng Trần tổng." Vi Diệp khoác tay mỹ nhân, Nghiêm Thấm Huyền liếc mắt nhìn liền phát hiện vị mỹ nữ này rất quen, hình như là đứng

trong top những nghệ sĩ mới, Vi Diệp vẫn mang vẻ mặt công tử phong lưu như cũ, áo sơ mi để mở hai nút, nhíu mày nhìn về phía bọn họ.

Hắn vỗ nhẹ bả vai của người phụ nữ bên cạnh, đối phương lập tức thức thời tạm thời rời khỏi vòng tay của hắn đi vào bên trong hội trường, Vi Diệp ngẩng đầu lên nhìn Trần Uyên Sam, lưu manh nói, "Hành động rất nhanh."

Trần Uyên Sam biết hắn đang ám chỉ đến chuyện di dời công ty, không nói lời nào ôn hòa cười cười, Nghiêm Thấm Huyền ở một bên không nhận được, trừng mắt nhìn hai người, "Hai người bọn anh sao lại liếc mắt nhìn nhau, cấu kết sau lưng em từ lúc nào thành thật khai báo!"

Trần Uyên Sam buồn cười ôm lấy bả vai của cô, khẽ cúi người thì thầm ở bên tai cô, "Đợi lát nữa về nhà anh sẽ thoải mái tâm sự với em."

Chữ tâm sự anh đặc biệt nhấn mạnh, Nghiêm Thấm Huyền hoàn toàn nghe được hàm nghĩa sâu xa trong đó, nhấn nhin không tức giận, chỉ khẽ xấu hổ giận liếc anh một cái.

Vi Diệp nhìn hai người trước mặt mặt không đổi sắc nhưng cũng không để cho người ngoài chen vào này, biểu hiện trên mặt không thay đổi, thế nhưng ánh mắt đã trở nên lạnh lẽo.

Bởi vì ở khu đại biểu có chút rắc rối, An Chí Thượng từ trong hội trường ra gọi Trần Uyên Sam vào trong, trước khi đi Trần Uyên Sam còn gạt những sợi tóc rơi trên bờ vai của Nghiêm Thấm Huyền, dịu dàng nói với cô, "Xong sẽ tới tìm em." Nghiêm Thấm Huyền ngẩng đầu nhìn anh, khéo léo gạt đầu một cái, "Anh đang bị cảm, uống ít rượu đi một chút."

Sau khi Trần Uyên Sam rời đi, Nghiêm Thấm Huyền nhẹ nhàng đẩy huých cánh tay của Vi Diệp, cười nhạo hắn, "Hành động nhanh thật, tiểu người mẫu đã đổi thành ca sĩ rồi hả?"

Vi Diệp đi theo cô vào hội trường, cầm ly rượu ở trong tay, nhấp vài hớp, cười cười với cô, "Kỹ thuật cũng không tệ lắm."

Cô nghe thế thì hung hăng liếc mắt với hắn, "Đúng là cầm thú không thay đổi."

"Giờ sao? Cậu và người của cậu lúc nào thì định tổ chức tiệc mừng?"
Hắn tiến lại hai vị thiên kim tiểu thư đã nhìn hắn từ lâu, vừa hỏi cô.

"Lục Thiêm Lịch có nói với ba mẹ tôi anh ấy có liên quan tới hắc đạo, trong lòng bọn họ giống như luôn có điểm vướng mắc lơ mơ không rõ ràng lắm." Nghiêm Thấm Huyền khẽ thở dài một cái, "Còn chưa có tháo gỡ ra được."

Vi Diệp xoay xoay ly rượu, cười cợt nhả, "Cậu có thể tiền trạm hậu tẩu ôm con trai đi đến đối mặt với họ." Nghiêm Thấm Huyền nhìn hắn, dưới đáy bàn đập hắn một cước, "Coi chừng bị bắt lực!"

Hắn cười to, muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn cầm ly rượu xoay về hướng khác.

Bữa tiệc đến rạng sáng mới kết thúc, Nghiêm Thấm Huyền tiễn nhóm khách cuối cùng ra về xong, mệt mỏi mí mắt dịp lại, nhếch nhác đi lên hội trường.

Trần Uyên Sam đứng ở cửa của hội trường, nói chuyện với An Chí Thượng, không để ý tới vẻ mặt như sắp phát điên của An Chí Thượng, nói xong liền đi về phía cô.

.

"Vất vả cho em rồi." Anh nhìn đôi mắt mệt mỏi của cô, hơi nhúu mày cởi áo khoác tây trang của mình xuống khoác lên người cô kéo đi, "Đi thôi."

Xuống đến dưới lầu, anh vừa định xuống tầng hầm lấy xe, suy nghĩ một chút chợt dịu dàng nói, "Hôm nay đi bộ tiễn em về nhà."

Cô vì đi giày cao gót mà chân đã sưng vù, vừa định quay đầu lại nói anh muốn hành hạ chết em phải không, thì vừa vận bắt được tia sáng kì lạ lóe lên trong mắt anh.

Đi ra cửa chính anh kéo cô lại, cúi người xuống, cởi đôi giày cao gót của cô ra, đưa cho cô, "Cầm lấy."

Cô ngơ ngác cầm lấy, lại thấy anh đột nhiên cúi người xuống đưa lưng về phía cô, "Leo lên đi."

Anh mặc áo sơmi trắng, không nhiễm một hạt bụi, dưới ánh trăng phản chiếu lên gò má ôn hòa trầm tĩnh, có thể nhìn thấy khóe môi anh khẽ cong lên, cô cảm động, đứng yên không nhúc nhích.

Anh thấp giọng gọi cô, "Bảo bối, về nhà thôi."

Tiếng kêu này của anh làm sống mũi cô co chút cay cay.

Người này có bao nhiêu tài sản, tài hoa, vẻ ngoài xuất chúng, cũng đã trải qua bao nhiêu khó khăn giờ phút này lại đưa lưng về phía cô, đưa nơi có phòng tuyến yếu ớt nhất giờ về phía cô.

Cô nhẹ nhàng leo lên lưng anh, anh cũng cô lên đi vài bước, bàn tay đang đặt ở hông cô hư hỏng sờ soạng.

Cô nằm trên lưng anh trong lòng vốn có chút ngọt ngào, lại bị hành động này của anh làm cho xù lông căn lên cổ anh một phát, "Sàm sỡ!"

Nụ cười ở khóe môi anh càng đậm, nhỏ giọng ho khan vài tiếng, cô đã thêm thiếp ngủ sau lưng anh, "Lần trước em đã mua hộp thuốc đặt ở nhà, đừng quên uống thuốc."

Đêm khuya trên con đường không người của thành phố S, ánh sáng của đèn đường soi sáng giao lộ. Gió thổi nhẹ, mang theo hương thơm êm dịu, người đàn ông cao lớn đang cõng người phụ nữ, nhỏ giọng tâm tình với nhau.

Cuộc sống bụi bặm, đường dài ngàn dặm, thế nhưng quyến luyến nhất cũng chỉ có vậy, cùng nhau bình an về nhà, không xa không rời.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Ba Nghiêm mẹ Nghiêm mới từ bên nhà hàng xóm về, thì thấy con gái đang cầm điện thoại lẩn lộn ở trên giường. Nghiêm Khải thấy thế thì để cặp công văn xuống chau mày giáo huấn cô, "Có chuyện gì, càng lớn càng vô phép tắc?"

Lúc này Cao nhận đã tắm rửa thay quần áo đi tới bên cạnh cô, xoa xoa đầu cô, liếc điện thoại di động của cô, đã hiểu ra vấn đề, "Tiểu Trần không ở thành phố S sao?"

Nghiêm Thấm Huyền thấy mẹ phản ứng nhanh như vậy thì có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng dạ một tiếng ngồi thẳng người dậy.

Sau khi lễ khai mạc của Qua Sam kết thúc, Trần Uyên Sam liền một mình đi Tokyo để xử lý hậu quả ở bên kia. Mấy ngày nay cô không lên công ty mà ở nhà nghỉ ngơi, lúc trước anh còn định mua vé máy bay cho cô nhưng suy nghĩ lại một chút thì không đành lòng nhẫn tâm để cho cô phải một ngày một đêm khổ cực cùng anh, cuối cùng vẫn quyết định là phải người đang ở thành phố S bảo vệ cô còn mình thì đi một mình.

Nghiêm Thấm Huyền nghĩ đến người đàn ông vô sỉ này là trong lòng lại bốc hỏa, trước khi đi anh còn đưa cô đến nhà anh giằng co tận mấy lần, sau khi sáng khoái tinh thần xong cũng không thèm mở mắt ra mà nói với cô, "Em xem, nếu như em cùng anh đi Nhật Bản, anh còn có thể làm việc sao?"

Cô thấy cô bị anh nuông chiều cho hư rồi, lười biếng không muốn động đây, nghĩ đến việc theo anh sang bên kia cả thân thể lại bị giày vò thêm nữa,

dứt khoát không đi.

Cao Nhận nhìn khuôn mặt con gái không giấu được vẻ ngại ngùng cùng với nụ cười, trong bụng thở dài, "Huyền Huyền, Tiểu Trần đúng là không tệ, giao con cho nó mẹ rất yên tâm, chỉ là."

"Gia cảnh phức tạp." Nghiêm Khải ngồi trên ghế sa lon ở bên trái bọn họ, nhàn nhạt tiếp một câu.

Nghe thế Nghiêm Thấm Huyền ôm lấy cánh tay của Cao Nhận, giống như con cún con thuyết phục ba mẹ, "Mẹ, con cũng không phải là vì gia cảnh của anh ấy mà kết hôn, anh ấy vì con mà ngay cả công ty cũng dời đến đây rồi, cha mẹ vợ nhìn con rõ không phải là càng nhìn càng thuận mắt sao, mẹ rốt cuộc là đồng ý hay là không đồng ý?"

Từ nhỏ cô đã có chút sợ ba, chỉ có thể vòng vèo hỏi Cao Nhận, Cao Nhận liếc Nghiêm Khải một cái, hồi lâu lại ôn hòa cười cười, "Cũng được, thằng bé đó chắc sẽ bảo vệ được con, con thích nó là tốt rồi."

Nghiêm Thấm Huyền không dám quá càn rỡ, trong lòng vui mừng không kìm được chỉ có thể khẽ hoan hô một tiếng, lúc này Nghiêm Khải vẫn ngồi ở trên ghế sofa bất đắc dĩ nhìn cô lắc đầu một cái, "Chung quy vẫn là giúp người khác nuôi con gái, chúng ta không giữ được."

Nghiêm Thấm Huyền diễn hình của việc cáo mượn oai hùm, nhảy nhót xuống giường, nhảy đến bên cạnh Nghiêm Khải giúp ông ấm lưng, "Ba vất vả rồi, về sau nếu cha muốn hôm nay ở Seberia ngày mai bay đến núi Alpes cũng không cần lo lắng, con sẽ nuôi ba!"

Chủ nhật Nghiêm Thấm Huyền ra sân bay đón Trần Uyên Sam.

Nhìn thấy chung quanh người đi tới đi lui trong nháy mắt tăng lên gấp đôi, cô thừa biết là do ai, cái tên phong lưu nhất thành phố S Vi Diệp, đang đứng ở bên cạnh cô đang triển khai ra toàn bộ Hormone giống đực của mình.

Hai người vẫn giống như mọi khi anh nói một câu tôi cãi một câu, Vi Diệp thấy mắt cô bỗng nhiên sáng lên, cũng ngẩng đầu lên nhìn theo ánh mắt cô.

Bóng dáng cao lớn rắn rỏi của Trần Uyên Sam ở trong đám người như con hạc đứng giữa bầy gà, mà bên cạnh anh còn có một mỹ nữ khí chất xuất chúng đang nhỏ giọng nói chuyện với anh, mặc áo sơ mi với quần bò đơn giản nhưng vẫn rất có khí chất, làm cho những người bên cạnh cũng phải liên tiếp ngoái nhìn.

Vi Diệp mỉm cười vẫy vẫy tay với hai người kia, Nghiêm Thấm Huyền ở bên cạnh hẳn chăm chú quan sát hai người đó, trong nháy mắt gương mặt liền tối sầm lại.

Thời điểm hai người đó đi tới trước mặt bọn họ, Vi Diệp nhận lấy hành lý trên tay mỹ nhân, lập tức hỏi người bên cạnh, "Trịnh Cẩm, hai người quen biết nhau từ khi nào vậy?"

"Trước kia Uyên Sam học cùng một trường đại học với tôi ở Tokyo, sau lại tốt nghiệp tôi học nghiên cứu ở Cambridge, cậu ta đi Mỹ. Lần này không biết thế nào lại trùng hợp ngồi cùng một chuyến bay trở về nước." Lúc mỹ nhân nói chuyện sòng mắt cứ lưu chuyển, thật sự là muốn dụ dỗ người khác phạm tội mà.

Vi Diệp "A ——" một tiếng, có chút hả hê nhìn Nghiêm Thấm Huyền giới thiệu với cô về mỹ nhân, "Em họ tôi."

Trần Uyên Sam lúc này như đang tắm gió xuân kéo Nghiêm Thấm Huyền dựa sát vào người mình, "Bà xã tôi."

Mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành cười cười lễ độ chào hỏi Nghiêm Thấm Huyền, Vi Diệp không sợ chết còn bồi thêm một câu, "Đã quen biết cả rồi thì cùng ăn cơm tối đi, tôi sẽ đặt thêm hai suất nữa."

Lúc này Nghiêm Thấm Huyền bị Trần uyên áo nắm tay đi phía sau bọn họ, không có cách nào mở miệng chỉ có thể hung tợn trợn mắt với Vi Diệp, ăn ăn ăn, ăn cái em gái người ấy!

Không khí trong bữa cơm tối miễn cưỡng cũng được coi là vui vẻ, trong lòng Nghiêm Thấm Huyền lặng lẽ nhận định vị bạn học này đang tự cho là mình có quan hệ vô cùng thân thiết với Uyên Sam, thế nhưng trên mặt vẫn cười rất có thành ý, "Lần này cô về thành phố S để thăm người thân sao?"

Trịnh Cẩm vén tóc lên, "Ừ, tôi thích nhất là triển lãm nhiếp ảnh, thuận tiện đi thăm người quen." Cô dừng một chút, nhìn về phía Trần Uyên Sam ngồi đối diện mình, "Nếu muốn thì mọi người cùng đi đi, càng đông càng vui mà."

Trần Uyên Sam lấy đĩa đã cắt nhỏ thịt ra của mình đổi với đĩa của cô, ôn hòa gật đầu với Trịnh Gấm một cái, "Gần đây sức khỏe của Thấm Huyền không được tốt lắm, đợi cô ấy khỏe lại, về sau có cơ hội có thể bàn bạc kỹ hơn."

Trịnh Cẩm cười cười không nói thêm gì nữa, Vi Diệp ở một bên nhìn thấy vẻ vui mừng không thể che giấu được của Nghiêm Thấm Huyền, một hơi cạn sạch ly rượu.

Buổi tối trở về nhà, anh tắm rửa xong bước ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Nghiêm Thấm Huyền ngồi khoanh chân ở trên giường, bĩu môi phình mặt, vẻ mặt giận dữ, đáng yêu vô cùng.

Anh cầm lấy khăn lông không một tiếng động ôm lấy cô từ sau lưng, cô không ra tự nhiên kêu lên một tiếng rồi giãy giụa, "Buông ra buông ra, anh lại nổi điên gì thế Uyên Sam"

Cô giận dữ bắt chước cách nói chuyện của Trịnh Cẩm, Trần Uyên Sam không nhìn được bật cười, ôm cô vào trong lòng hôn mấy cái, "Đúng là bình dấm chua nhỏ."

Nghiêm Thẩm Huyền từ trong ngực anh bò ra ngoài, cầm khăn lông ở trong tay quỳ gối trước người anh giúp anh lau khô tóc, lau rất nhiệt tình, làm cho tóc anh rối bù lên mới chịu thôi, "Trần Uyên Sam, lần đi Nhật Bản này vì muốn lén lút đi gặp cô ta nên mới không chịu đưa em đi theo, có đúng không?"

Trần Uyên Sam bị trí tưởng tượng phong phú của cô làm cho cứng họng, yên lặng một hồi, trầm ngâm nói, "Anh cảm thấy được anh là một người rộng lượng không tiếc mạng sống, thậm chí còn hy sinh cái tôi nhanh chóng đưa em về nhà, nếu không không biết có bao nhiêu gia đình vì trí tưởng tượng của em mà phải tan vỡ đây."

Cô hừ hừ hai tiếng không nói lời nào, Trần Uyên Sam đưa tay qua ôm hông của cô, "Bảo bối, ba mẹ em đồng ý cho em qua ở với anh rồi?" Cô tiếp tục giúp anh lau khô tóc, "Lúc em nằm viện anh ra sức nịnh nọt như vậy, có thể không đồng ý sao."

Anh nghe được lời này thì con người bỗng chốc lóe sáng, đâu còn bộ dáng chững chạc điềm đạm như thường ngày, cô còn chưa kịp mở miệng cười nhạo anh đôi câu thì đã bị hắt dè ở trên mặt thảm mìn mà hôn tới tấp.

Lúc nói chuyện cô ở trong lòng anh uốn éo qua lại đã kích thích dục vọng của anh, đã thế bộ đồ ngủ cô đang mặc lại còn lộ nửa ngực, dù gì anh cũng đã bị cấm thịt mấy ngày nay rồi, nên kết quả là gì ai cũng biết.

Nghiêm Thẩm Huyền bị anh đè ở trên mặt thảm hôn mãnh liệt, quần áo trong chốc lát đã bị anh nhanh chóng cởi ra, anh cười xấu xa đưa ngón tay vào trêu chọc tiểu huyết của cô, thừa dịp cô còn chưa hoàn hồn lại nhanh chóng lật người cô lại quỳ lên mặt đất, tiến vào từ phía sau.

Cô chống hai tay trên mặt đất được một lúc, bị anh dày vò không chịu nổi hai tay mềm nhũn nằm úp sấp ngay trên thảm, Trần Uyên Sam ở phía sau nhìn tấm lưng trắng như tuyết cùng cái mông nõn nà đang ưỡn lên của cô, bên tai vang lên tiếng rên rỉ mê người, tiểu thuyết phía dưới hút anh thật chặt, quả thật là bức anh đến chết rồi, xốc cô dậy ép vào bờ tường, hung hăng giày vò cô.

Cho đến khi giọng cô trở nên khàn khàn anh mới coi như thỏa mãn, ôm cô đến phòng tắm thả cô vào bồn nước nóng cùng nhau tắm, cô vô lực tựa vào ngực anh, hất bàn tay hư hỏng đang mò xuống dưới của anh ra, "Trần Uyên Sam. Anh có thể không cần đói khát như thế được không?. Dầu gì cũng là lão đại hắc bang, thế nào lại giống như chưa bao giờ được chạm vào phụ nữ như vậy chứ."

Anh dịu dàng giúp cô sửa lại tóc, cười ôn nhu, "Bảo bối, hai ngày nữa Khanh Di và San San phải trở về Tokyo rồi, ngày mai em và anh đến nhà anh ăn cơm nhé."

Nghiêm Thẩm Huyền nghe anh nhắc tới mới nhớ tới, giai đoạn này công việc chồng chất lại thành một đống làm bọn họ quên mất tiểu công chúa, liền vội vàng gạt đầu đồng ý, "Đi ăn cơm có cần mua chút quà gì không? Ba mẹ anh cùng với tiểu công chúa đều không phải là người phàm, em sợ."

Anh lấy khăn lông, cẩn thận lau người cho cô rồi bế cô ra khỏi phòng tắm, dịu dàng nhìn cô, "Không cần phải mua cái gì hết, chỉ cần người đến là tốt rồi."

Thời điểm Nghiêm Thấm Huyền cùng với Trần Uyên Sam đi vào Trần gia, trên bàn ăn đã sớm bày đầy món ăn, Trần Thế Phương đang ngồi ở trên ghế sa lon chơi cờ vây với Trần Hi San, nhìn thấy bọn họ đi tới liền thả ngay con cờ trong tay ra, "Tối rồi thì chuẩn bị ăn cơm."

"Bác trai, cái này chúng con mua tặng bác." Mặc dù Trần Uyên Sam đã nói cô là không cần phải mua gì cả, nghiêm thấm Huyền vẫn mua trà Long Tĩnh thượng hạng cho bác trai cùng với Mã Khả Long (Bạn nào biết cái này là gì ko bày ta với) mà tiểu công chúa thích ăn nhất. Trần Thế Phương nhận lấy trà Long Tĩnh, ôn hòa cười với cô, "Vẫn là con gái tốt hơn, so với con trai thì tình cảm hơn nhiều."

Trần Uyên Sam ôm Nghiêm Thấm Huyền ngồi xuống, nhường nhường mày với ba mình, "Con lấy cô ấy về nhà không phải là trở thành con gái ba rồi sao." Nghiêm Thấm Huyền vừa nghe anh nói thế, lập tức đỏ mặt véo đùi anh, Trần Thế Phương liếc sang Phùng Khanh ở bên cạnh một lúc, cười hiền hỏi Nghiêm Thấm Huyền, "Thấm Huyền, cuối tuần này ba mẹ con có rảnh không, trước khi Tiểu Khanh cùng với San San đi thì cùng nhau ăn một bữa cơm."

"Dạ vâng, con sẽ về hỏi ba mẹ." Mặt cô lại đỏ thêm mấy phần, cảm thấy có lỗi nói với Trần Thế Phương và Phùng Khanh, "Bác trai bác gái, lần trước ở Tokyo con không tiếp đãi hai bác chu đáo, con."

"Đều là người một nhà, không cần khách sáo như thế." Trần Thế Phương giơ tay lên ngăn cô nói tiếp, "Nhanh ăn đi, đồ ăn nguội rồi."

Cơm nước xong xuôi Nghiêm Thấm Huyền bị Trần Hi san kéo vào phòng chơi trò chơi, Trần Thế Phương và Phùng Khanh ngồi ở trên ghế sa lon, Trần Uyên Sam rót trà Long Tĩnh rồi bưng lại cho hai người, "Ba, con muốn chủ nhật, thời điểm mà cổ phiếu của Qua Sam được công bố trên thị trường, hãy công bố thân phận của con ra ngoài."

Trần Thế Phương nhấp một hớp trà Long Tĩnh, cười nhạt nhìn anh, "Dì dòi Qua Sam, lại muốn mượn danh của Trần thị, không sợ người của bên hắc đạo tới tìm con à?"

"Ba mẹ của Thẩm Huyền có chút phê bình kín đáo đối với gia cảnh của con, con đây không phải là vì muốn nhanh có con dâu để chăm sóc cho ba sao, có bối cảnh sạch sẽ sẽ dễ dàng lấy cô ấy về hơn." Trần Uyên Sam ngồi xuống bên cạnh ông, nghiêng đầu hỏi Phùng Khanh, "Dì Khanh, dì thấy thế nào?"

Vẻ mặt Phùng Khanh vẫn bình lặng như cũ, "Con biết lo lắng là tốt rồi."

"Vậy là con chuẩn bị rời bỏ hắc đạo sao?" Trần Thế Phương cười cười vỗ vai con trai, Trần Uyên Sam không nói gì, từ chối cho ý kiến, cười cười.

"Được, nếu con đã quyết ở lại thành phố S thì con tiếp quản cả Trần thị luôn đi, ba sẽ thành toàn cho con, lần này ba sẽ trở về Tokyo cùng với Tiểu Khanh và San San." Trần Thế Phương thoải mái quăng quả bom xuống.

Nghe những lời này sắc mặt Phùng Khanh liền lập tức thay đổi, hình như cũng không biết được quyết định này của Trần Thế Phương, vẻ mặt Trần Uyên Sam cũng biến động, nhìn ánh mắt của có chút ý vị sâu xa của ba.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 25.2

Mấy ngày trước Trần Uyên Sam đã đặt trước phòng riêng ở một nhà hàng đồ Trung nổi tiếng ở thành phố S, tối thứ sáu lúc Nghiêm Thấm Huyền với anh mới vào phòng chưa được bao lâu, ba mẹ của hai nhà liền nối tiếp nhau đi vào.

Trần Uyên Sam nhanh chóng đứng lên, đi tới nhận lấy túi đồ từ trong tay Nghiêm Khải và Cao Nhận, Nghiêm Thấm Huyền cứng nhắc một tay dắt tiểu công chúa tay còn lại giúp Trần Thế Phương cùng với Phùng Khanh lấy ghế ngồi.

Hai nhà đều có danh tiếng, thế nên bữa cơm tối nay nói chuyện rất vui vẻ, lúc vừa bắt đầu Nghiêm Thấm Huyền còn có chút khấn trương, sau lại nhìn vẻ mặt của bốn vị trưởng bối rất vui vẻ nên cũng dần buông lỏng xuống, khéo léo nói chuyện cùng với Trần Thế Phương và Phùng Khanh.

"Cố Uyên Sam là con trai để chăm sóc như vậy, hai người thực may mắn." Cao Nhận chăm chú quan sát Trần Uyên Sam giúp bọn họ gấp thức ăn, trong lòng càng thêm có thiện cảm với thằng bé.

"Trần gia về sau có Thấm Huyền hiểu biết như vậy làm con dâu, đó là may mắn của Trần gia." Trần Thế Phương cộng lý cùng với Nghiêm Khải, ôn hòa nhìn về phía đứa con nhà mình, "Lúc nào thì chuẩn bị kiệu cưới Thấm Huyền về Trần gia?"

Trần Uyên Sam lúc này đang giúp Nghiêm Thấm Huyền lấy canh hạt sen đậu đỏ mà cô thích ăn nhất, nghe ba hỏi thì nhìn cô dịu dàng nói, "Chỉ

cần Thẩm Huyền nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể."

Cô nghe anh nói thế mặt bỗng chốc đỏ bừng lên, cúi đầu ăn canh ấp úng không nói gì, mấy trường bối thấy thế đều nở nụ cười, vẻ mặt Phùng Khanh cũng trở nên mềm mại hơn rất nhiều.

"Bác trai, kế hoạch hợp tác giữa Qua Sam và Nghiêm thị ở thành phố S con đã đưa cho Thẩm Huyền rồi, cuối tuần cô ấy trở về công ty sẽ đưa cho bác xem." Trần Uyên Sam ngẩng đầu lên nhìn Nghiêm Khải, điềm đạm nói với ông, "Thời điểm cổ phiếu của Qua Sam được đưa ra thị trường cũng là lúc dự án phát triển của Nghiêm thị được đặt trên bàn của bác, nếu bác đồng ý cháu sẽ lập tức phái người đi làm theo ý của bác."

Nghe thế Nghiêm Thẩm Huyền đang úp mặt vào trong bát cũng ngẩng đầu lên nhìn người ba luôn luôn uy nghiêm của mình lúc này vẻ mặt đã có chút nhu hòa cùng tán dương, trong lòng suy nghĩ người này thật là có nhiều thủ đoạn mà.

Cơm nước xong ai về nhà nấy, Cao Nhận kéo con gái đến bên cạnh, tỉ mỉ dặn dò, "Tiểu Sam bận rộn rất nhiều chuyện như vậy thật vất vả cho nó quá, sau này con nhớ tan làm sớm một chút để về nhà chăm sóc nó, có rảnh rồi thì cùng với nó đi thăm ba mẹ nó, biết không?"

Nghiêm Thẩm Huyền nhú mày, con người to tròn nhìn mẹ, làm bộ lắc đầu thờ dãi nói, "Ai, có con rể rồi là mẹ không cần con gái nữa sao?"

Cao Nhận tức giận gõ đầu cô một cái, giả vờ tức giận, "Nha đầu khốn kiếp, còn không phải là vì nghĩ cho con sao, nó vì con mà làm lớn chuyện như vậy ba mẹ nó đã thu hết trong tầm mắt rồi, bây giờ Tiểu Sam đối với con tốt như vậy nhưng về sau thế nào không ai biết được, chúng ta cũng nên chu đáo không thể để họ nói chúng ta không có lễ nghĩa phép tắc được, ba và mẹ đã thương lượng rồi, chi nhánh công ty ở Tokyo sẽ chuyển cho con tiếp quản, nhớ để ý cả hai nơi."

Người đàn ông của mình luôn luôn rất chu đáo, tất cả chuyện đặt ở trên vai đều có thể giải quyết ổn thỏa, Nghiêm Khải và Cao Nhận nhất định là biết nếu chuyển công ty lại cho cô cũng tương đương với việc chuyển cho Uyên Sam. Nghiêm Thẩm Huyền chớp chớp mắt, nghịch ngợm kéo bả vai mẹ, "Hai người bán cả con gái cả công ty, không sợ lỗ chết sao?"

Cao Nhận kéo tay của cô, dịu dàng cười cười, "Chỉ cần nó đối tốt với con, chỉ cần con vui vẻ, ba mẹ khẳng định sẽ để cho con thuận lợi gả đi, không hề thiệt thòi cho con."

Cô nghe mẹ nói thế mà sống mũi chua xót, đưa mắt nhìn Cao Nhận lên xe, lúc này đột nhiên bị người nào đó ôm chầm lấy từ phía sau, thân thể cao lớn rắn rỏi của Trần Uyên Sam tựa vào lưng cô, lớp áo sơ mi mỏng trên người anh chạm vào cánh tay cô, chất liệu vải mềm mại, giống như ánh mắt của anh nhìn cô vậy.

Anh dịu dàng vuốt tóc cô, xoay người cô lại cúi đầu xuống nhìn cô, không nói một lời, thế nhưng trong con người sâu thẳm kia lại chất chứa bao nhiêu lời muốn nói.

Ánh trăng soi sáng khuôn mặt dịu dàng và ánh mắt cương chiều, sừng nịnh không thể che giấu được, cô cọ cọ đầu vào trong ngực anh.

Mùa thu của thành phố S đến rồi đi một cách nhanh chóng làm người ta cảm giác như là nó chưa đến vậy, Hàn Phong rất nhanh cuốn sạch tất cả các tòa cao ốc, Nghiêm Thẩm Huyền cùng với Trần Uyên Sam bận rộn đến cuối tháng mười một, để chuẩn bị cho một hôn lễ long trọng.

Chú rể sẽ là con cái cán bộ Đan Cảnh Xuyên, cục phó cục cảnh sát, sang năm sẽ chính thức nhận chức cục trưởng, và lại hãnh còn là bằng hữu thân thiết của Uyên Sam, không đi cổ vũ thì thật không phải.

Hôn lễ dự kiến tổ chức cả ngày, buổi trưa tại nhà thờ tổ chức theo kiểu phương tây, buổi tối ở khách sạn làm kiểu Trung Quốc. Trần Uyên Sam mặc dù không phải là phù rể, nhưng là bạn thân của chú rể nên tự nhiên muốn đến sớm, thứ bảy mới 9h sáng Nghiêm Thấm Huyền đang mơ mơ màng màng thì bị người nào đó tràn trề sinh lực gặm cắn cho tỉnh, "Bảo bối, phải rời giường rồi nếu không muốn tới trễ, lúc mười giờ rưỡi phải tới Thành Đông, hôm nay là ngày vui, phải tới đúng giờ chứ."

Mặc dù tính khí của cô luôn luôn rất tốt, nhưng vẫn khó tránh khỏi bức bối, đang ngủ ngon lại bị anh đánh thức, nghe anh ôn nhu khuyên bảo cũng không có nổi sắc mặt tốt, nhắm mắt lại đưa tay đẩy anh ra, quay lưng lại muốn ngủ tiếp. Gương mặt đẹp trai của người nào đó vì bị hắt hủi mà tối sầm lại, nếu cô không có ý định hợp tác, vậy thì đừng trách anh.

Vì vậy Nghiêm Thấm Huyền đang mơ mơ màng màng ngủ, bỗng nhiên giữa hai chân bị cái gì đó cứng rắn nóng bỏng đưa vào, cô giật mình mở mắt, liền nhìn Trần Uyên Sam đang cười xấu xa cấn lên bờ môi của cô, động tác phía dưới vẫn không hề dừng lại, nhanh chóng đi vào.

"Anh." Cô lúc này đang nửa tỉnh nửa mê nên chỗ đó cấn bản không hề ẩm ướt, bị anh mạnh mẽ đi vào như vậy cảm thấy rất đau đớn, nắm lấy bả vai của anh, "Đi ra ngoài đi ra ngoài, đau chết đi được, cái tên sắc lang này sao lại gấp gáp như vậy chứ!"

Anh cúi đầu nhìn vẻ mặt tức giận của cô, không thể làm gì khác hơn là tạm thời lui ra ngoài, đưa tay kéo cô vào trong ngực thân thiết hôn một cái, "Được rồi bảo bối là anh sai, nhưng nếu em còn ngủ nướng nữa là sẽ tới trễ thật đấy."

Giọng nói ôn nhu nói xin lỗi, thế nhưng hành động của anh không thể hiện ra chút ý muốn xin lỗi tí nào, vừa hôn vừa xoa lên ngực cô, cô trừng mắt nhìn nhưng anh vẫn không hề có ý muốn thu tay lại, ngược lại bị anh

xoa như vậy làm ham muốn trên người cô bùng lên, không dứt khoát cự tuyệt mà mặc anh ức hiếp.

Cuối cùng cô bị anh đè xuống giường mở hai chân ra hung hăng luân động, hai tay nắm chặt ga giường nhìn anh, anh cúi đầu nhìn tiểu huyết của cô đang hút anh thật chặt, sáng khoái nhắm mắt lại, cô bị anh dày vò không chịu nổi cầu xin anh, anh bị cô mạnh mẽ hút chặt, gắng gượng thêm mấy lần nữa rồi mới lui ra ngoài.

Lúc đến nhà thờ ở Thành Đông đã chậm hơn nửa giờ so với dự kiến, mãi cho đến khi xuống xe Nghiêm Thấm Huyền vẫn dùng ánh mắt cực kỳ khinh bỉ nhìn người nào đó tự nhiên bộc phát thú tính làm cho bọn họ tới trễ thế này đây, Trần Uyên Sam xuống xe liền kéo cô vào trong lòng giúp cô quàng lại khăn quàng cổ và chỉnh đốn lại trang phục, thành thật nghiêm túc gật đầu, "Khí sắc hồng hào, da bóng loáng, quả thật không phí công lao vất vả chăm sóc của anh."

Cô nghe thế định giơ chân lên đá anh một cước, thì nghe thấy một tràng cười từ phía sau lưng truyền đến, quay đầu lại liền nhìn thấy một người đàn ông anh tuấn đang ôm lấy bả vai của người phụ nữ mang bầu đứng cách bọn họ không xa.

"Mặt Mạt." Mắt Nghiêm Thấm Huyền sáng rực lên, vội vàng đi tới chỗ bọn họ. Người phụ nữ đang mang thai này bây giờ được coi như bảo vật quốc gia của thành phố S, bởi vì, trong bụng này đang mang người thừa kế độc nhất của Ân gia, Ân lão gia ngày ngày cứ đi theo sau cháu trai đe dọa hắt không được mắc bất cứ sai lầm gì.

Người này là bạn học thân thiết của Nghiêm Thấm Huyền thời đại học, năm ngoái vừa mới được gả cho người yêu cô đến chết đi sống lại, thiếu gia của Ân gia Ân Kỳ Hồng, về sau Nghiêm Thấm Huyền mới biết Ân Kỳ

Hồng cùng với Uyên Sam đã là bạn với nhau từ nhỏ, lúc này đang chuẩn bị lên chức bố vui vẻ ôm bà xã cười nhạo Trần Uyên Sam, "Chắc chắc, lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ dịu dàng cùng thâm tình của cậu, lễ kết hôn, cậu chuẩn bị thế nào rồi? Để có con rồi mới cưới cũng được."

Trần Uyên Sam nghe hẳn nói thế thì ôn hòa quay về phía Cẩn Mạt Đạo nói: "Cho tôi mượn ông xã cô để hàn huyên một chút." Cẩn Mạt Đạo cười cười kéo Nghiêm Thấm Huyền đi về phía trước, đi chưa được mấy bước liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Ân Kỳ Hồng vang đến từ phía sau, Cẩn Mạt Đạo cười hì hì huých nhẹ vào cánh tay Nghiêm Thấm Huyền, "Anh ấy cầu hôn với cậu rồi sao?"

Nghiêm Thấm Huyền cẩn thận dìu lấy cô, "Anh ấy nói chỉ cần em đồng ý là sẽ làm ngay, nhưng anh ấy lại không đề cập đến chuyện tớ phải đồng ý thế nào."

Cẩn Mạt Đạo nhìn người bên cạnh đang bày ra bộ dạng kiêu căng, nụ cười càng sâu hơn, "Gần đây chắc là do anh ấy bận rộn quá, nói không chừng để đến năm sau bớt bận rộn đi anh ấy còn hù chết người hơn nữa."

Bốn người một trước một sau ra khỏi bãi đậu xe, Ân Kỳ Hồng cùng với Trần Uyên Sam bị chú rể thần bí kéo đi làm gì đó, Nghiêm Thấm Huyền cùng với Cẩn Mạt Đạo bị kéo đến phòng chuẩn bị của cô dâu, đẩy cửa ra đã nhìn thấy một người mặc váy cô dâu ngồi trên ghế trong tay cầm Ipad đang chơi chém hoa quả, Nghiêm Thấm Huyền lần đầu tiên thấy bà xã Lolita trong truyền thuyết mới học đại học năm 3 của Đan Cảnh Xuyên, trông trắng trẻo mũm mĩm dễ thương như thú nhồi bông vậy.

Lolita thấy hai chị mỹ nhân tới, thả Ipad trong tay ra chào đón nói chuyện với bọn họ, ba người hàn huyên một hồi thì cửa phòng bị mở ra, chú rể một thân tây trang màu trắng, đẹp trai bức người tựa người vào cửa, lại thấy tiểu nha đầu mà lúc này Nghiêm Thấm Huyền đã nghĩ là đáng yêu ôn nhu lúc này đang nhảy dựng lên, nhón chân lên véo tai Đan Cảnh Xuyên hét

to, "Bà đây đói chết rồi!! Con mẹ nó lúc nào thì kết thúc, em muốn ăn cá hồi, ăn cá hồi!!!!"

Gào xong cảm thấy có gì đó không đúng lắm, quay đầu lại nhìn thấy Nghiêm Thấm Huyền bị hóa đá cùng với Cần Mạt Đạo đang che miệng cười trộm cô, đen mặt kéo Đan Cảnh Xuyên rời khỏi đây.

Hôn lễ mới bắt đầu Ân Kỷ Hồng đã trở về, cùng với bà xã hân đi vào nhà thờ, Nghiêm Thấm Huyền Sam ở trong nhà thờ chờ Trần Uyên một hồi lâu vẫn không thấy anh xuất hiện, đi đến cửa nhà thờ định gọi điện thoại cho anh thì thấy bóng dáng quen thuộc từ ngoài cổng chạy tới chỗ cô.

Trần Uyên Sam chạy lại nhét ly trà nóng mới mua vào trong tay cô, "Trong nhà thờ có chút lạnh, sợ em lạnh nên anh tiện đường mua cho em, có phải chờ sốt ruột rồi hay không?"

Hai tay đang cầm cốc trà nóng của cô được tay anh bao bọc lại, đứng ở cửa nhà thờ ngẩng đầu lên nhìn thấy vẻ mặt chuyên chú của anh, làm cho cô bị mê hoặc đứng yên không nhúc nhích.

Hôm nay anh khoác áo khoác gió màu đen, càng làm nổi bật lên khuôn mặt anh tuấn, sau lưng bỗng mơ hồ truyền đến âm thanh du dương từ trong nhà thờ, nhà thờ Rayane yên tĩnh như làm cho hình ảnh trước mắt dừng lại, người này vừa nãy dọc theo hai hàng cây mà bước đến bên cô, dùng hơi thở dịu dàng của anh cuốn cô lại thật chặt.

Cuộc đời của người phụ nữ chỉ muốn lựa chọn một người, có thể không có chút ý nghĩ lệ thuộc nào, nhưng bây giờ có anh ở đây giúp cô suy tính tất cả, mặc cho phong ba bão táp, chỉ cần núp ở sau lưng anh không cần suy nghĩ nhiều, sống với nhau cho đến hết quãng đời còn lại.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Cuối năm Nghiêm Thấm Huyền nhân lúc Doãn Bích Giới còn chưa bị Kha Khinh Đăng lừa gạt đi Mỹ tranh thủ hẹn nhau đến quán coffee, Doãn nữ vương liếc nhìn bốn phía đều là thuộc hạ của Trần Uyên Sam đi theo để bảo vệ Nghiêm Thấm Huyền, trở lại nhìn Nghiêm Thấm Huyền, ánh mắt có chút khinh bỉ,

"Cậu nhìn lại cậu một chút đi Nghiêm Thấm Huyền, rớt cuộc trên mặt cậu đã tăng thêm bao nhiêu kí lô thịt rồi? Hiện tại trừ Trần Uyên Sam ngay cả con con muỗi diedieenddanlqd cũng không thể lại gần cậu, anh ta đưa cậu thạch hoa quả hay socola hay sao mà cậu trở nên thế này? Cả thành phố S cũng bị hành động của hai người làm cho không khí ngọt ngào."

Nghiêm Thấm Huyền thoải mái dựa vào lưng ghế cầm tách coffee lên định uống, "Tớ ngày ngày cùng với người đàn ông của mình độ sức thì liên quan gì đến cậu?"

Doãn Bích Giới nhìn bộ dạng đặc chí, lỗ mũi như muốn vênh lên trời luôn của cô thì nổi giận, đưa tay cầm cái túi đang đặt trên ghế ném về phía cô, tức giận nói với cô, "Vì cậu mà bà đây cảm thấy ớn muốn chết rồi, cầm đồ nhanh rồi biến đi."

Nghiêm Thấm Huyền bắt lấy cái túi, mở ra thấy bên trong có quà, liền lập tức nở nụ cười ngọt ngào với người ngồi đối diện, "Chị Bích Giới à ~~ em yêu chị ~~"

Doãn Bích Giới lập tức cầm túi xách đứng dậy, còn không thèm nhìn cô một cái mà đi thẳng ra ngoài.

Trước buổi tối sinh nhật một ngày Nghiêm Thấm Huyền giống như đứa bé muốn chơi suốt cả đêm, nửa đêm Trần Uyên Sam bị hành động lăn lộn của cô làm cho thức giấc, dieedieenddanlqd anh lập tức vỗ vỗ lưng dỗ dành cô ngủ tiếp, nhưng đến hôm sau mới sáng sớm tinh mơ cô lại tràn đầy hưng phấn giống như Tôn Ngộ Không, lặng lẽ chống tay nửa úp sấp trên ngực anh, cười híp mắt nhìn dung nhan khi đang say ngủ của anh.

Trần Uyên Sam đã lăn lộn trong hắc đạo nhiều năm, thế nên tính cảnh giác cực kỳ cao, đang trong giấc mộng bị người nào đó nhìn chăm chăm ngay lập tức phát hiện được, mở mắt ra nhìn nàng nho nhỏ một đoàn ngay trước mắt, bị hăn nuôi bạch bạch nộn nộn trên mặt đều là không che giấu được tặc hề hề cười.

Trong lòng anh dĩ nhiên là biết cô đang suy nghĩ gì, cố ý làm bộ như có chút kinh ngạc hỏi cô, "Bảo bối, tối hôm qua em đã ngủ không ngon rồi, tại sao hôm nay lại dậy sớm như thế?"

Nghiêm Thấm Huyền nhìn anh làm bộ không biết hôm nay là sinh nhật mình, giả vờ giận dỗi đâm vào ngực anh, "Anh có biết hôm nay là ngày gì không?"

"Để cho anh suy nghĩ một chút. Ừm, có phải hôm nay là ngày sinh của Tiểu Ma Vương mỗi ngày luôn ầm ỹ bám dính lấy anh hay không?" Anh vừa quan sát vẻ mặt của cô vừa ôn nhu nói, khẽ cười cầm lấy bàn tay cô hôn lên đó.

Cô rút tay lại không muốn cùng anh vòng vo nữa, làm bộ như tức giận đưa tay lên véo mặt anh, "Tên khốn kiếp, anh mau chúc mình sinh nhật em, em sẽ tha thứ cho tội bất kính của anh!"

Anh vừa mới tỉnh dậy nên giọng nói có chút khàn khàn, lúc này âm thanh cười khẽ của cô lại mơ hồ lờn vờn quanh tai anh, bàn tay trong chăn liền đặt lên bắp đùi trắng nõn của cô sờ mó.

Cô bị anh trêu chọc hơi thở có chút gấp gáp, cố gắng bắt lấy bàn tay hư hỏng của anh, "Đứng nghiêm, không phải quân nhân đào ngũ, thật dễ nói chuyện, không nên động tay động chân như thế." Anh bị cô chọc cười, thứ bên dưới cứ cọ cọ vào người cô, "Em không thấy anh đang làm việc chính đáng sao? Để cho nó thỏa mãn có được không?"

Bình thường nếu bị anh đùa giỡn, Nghiêm Thấm Huyền hầu hết đều không chống đỡ được bao lâu, nhưng mà hôm nay là sinh nhật cô, ít nhiều cũng có lo lắng, cứng rắn leo xuống khỏi người anh, lưu lại trên giường một người lần đầu tiên nếm phải cảm giác thất bại, cô như một làn khói chạy nhanh xuống giường, quay đầu lại làm mặt quỷ với anh, "Không tặng quà không cho ăn thịt, cho anh tức chết đi!"

Buổi sáng hiếm khi được nở mày nở mặt như hôm nay nhưng trong lúc làm việc tâm trạng vẫn không yên, trong đầu đều là suy nghĩ người kia hôm nay sẽ tặng gì dieenddanlqd cho cô, thật sự thì cô cái gì cũng không thiếu, tặng cái gì cũng cảm thấy không sáng tạo, suy nghĩ một chút thì thấy anh là đàn ông nên có thể sẽ tặng mấy thứ cô đang nghĩ thôi

Bình thường tan việc đều là Trần Uyên Sam lái xe tới đón cô, nhưng hôm nay trước khi tan làm cô lại nhận được tin nhắn của anh nói rằng hôm nay công ty có việc bận nên sẽ về trễ một chút, anh sẽ sai người tới đón cô về nhà, cô đọc đi đọc lại tin nhắn kia, trong cơn tức giận quyết định không về nhà mà vẫn ở lại công ty.

Ở công ty chờ đến lúc bảy giờ tối cũng không thấy anh nhắn tin, cô rốt cuộc không chờ được nữa ủ rũ cúi đầu về đến nhà, lấy chìa khóa ra vừa mới

mở cửa, ngẩng đầu lên liền nhìn đến trong phòng sáng rực, Trần Uyên Sam đang đứng tựa vào bức tường trước cửa, biểu hiện trên mặt có chút mơ hồ nhìn cô.

Cô nhìn thấy anh đứng ở cửa thì sửng sốt, nhưng đầu óc rất nhanh đã tỉnh táo lại, cởi giày bước nhanh chạy đến trước người anh nhón chân lên muốn nhìn khung cảnh phía sau, một bàn đầy thức ăn, còn có cả bánh kem, bên cạnh bàn còn có cả một chùm bóng bay.

Cô rất vui, vừa kéo tay anh vừa cười đến cả mang tai, "Anh cố ý nói phải về trễ là để chuẩn bị cái này cho em sao?"

Anh vốn đang tức giận vì cô không liên lạc gì với anh mà lại về muộn như vậy, lúc này nhìn thấy vui mừng đến thế, thở dài đưa tay lên véo véo mặt cô, "Nghiêm Thấm Huyền, em bây giờ thật sự càng ngày càng ỷ anh sủng em mà làm kiêu rồi, em xem chờ em mà thức ăn nguội lạnh hết cả rồi."

Cô thấy bộ dạng bất đắc dĩ của anh, trong lòng cảm thấy ấm áp, nhón chân lên hôn lên mặt anh một cái, ầm ỹ nhảy nhót vào trong phòng, "Thơm quá, ăn cơm ăn cơm mau em đói bụng rồi."

Anh lắc đầu một cái đi tới kéo cô đến toilet, "Yên tâm không có ai dành với em đâu, rửa tay thay đồ đi, anh đi hâm lại đồ ăn."

Thay xong quần áo nhảy nhót ra ngoài, Nghiêm Thấm Huyền ngó đầu vào bếp nhìn quanh, Trần Uyên Sam đang cẩn thận đặt món ăn vào lò vi sóng, thân hình cao lớn ở trong phòng bếp nhìn có chút vui mắt, cô rón rén đi tới phía sau anh, từ sau lưng vòng tay ra ôm chặt eo anh.

"Tiểu Hồn Đan, đầu tiên là buổi sáng cho một chút ngon ngọt cũng không được, buổi tối lại giận dỗi muộn về nhà, có muốn bị trừng phạt không? Hả?" Anh vuốt ve cánh tay bé nhỏ đang đặt trước ngực mình, người phía sau lại vững vàng ôm anh hồi lâu không thấy trả lời.

Anh cảm thấy có chút kỳ quái, kéo tay của cô cho cô vòng qua trước ngực mình, cúi đầu nhìn hốc mắt đã có chút đỏ hồng của cô, "Sao bây giờ lại dịu dàng như? Còn không trêu chọc lại anh nữa?"

"Em sợ có một ngày tất cả mọi thứ sẽ biến mất." Cô trầm mặc một lúc lâu, ngẩng đầu lên nhìn anh, trong mắt đã bao phủ một tầng lệ, "Từ xưa tới nay chưa từng có ai, không có một người nào đối tốt với em giống như anh. Em sợ một ngày nào đó, anh sẽ chán ngấy em."

Có lẽ chiếc nhẫn kim cương, đồ trang sức hoặc là đồ của nhãn hiệu nổi tiếng có thể làm cho hai mắt phát sáng, có cảm giác thỏa mãn, nhưng trên thế giới này chỉ có thật lòng dù có nhiều tiền đến đâu cũng không mua được.

Đối với một người phụ nữ mà nói, quà gì có thể so sánh được với người sẵn sàng vào bếp nấu từng món ăn kiên nhẫn đợi cô về nhà?

Tình yêu không thể dùng danh lợi đến nói đến, không thể dùng tiền bạc để so sánh, chỉ so đo bởi vì yêu mới có thể có được thứ kiên nhẫn này, một ngày, một tháng, một năm hoặc là cả đời.

Những người đang yêu có rất nhiều kiên nhẫn?

"Nếu không phải là trong lòng anh đã có tính toán, anh thật sự sẽ cho rằng em đang mang thai." Trần Uyên Sam nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên nói ra một câu, Nghiêm Thấm diedieenddanlqd Huyền nhin không được lập tức bật cười đưa tay cho anh một quyền, bầu không khí nghiêm túc vừa nãy đã bị anh phá hỏng rồi, anh cũng cười theo, ôm cô vào trong ngực, trong mắt đều là dịu dàng, "Lấy đâu ra nhiều suy nghĩ lung tung như vậy, cô bé ngốc."

Tài nấu nướng của Trần Uyên Sam cô đã được lĩnh giáo qua, rất đẳng cấp, sau khi ăn xong cô liền nhảy lên trên lưng anh làm nũng, "Đều là do

anh, Bích Giới nói em mập giống heo rồi." Anh cười cồng cô đứng lên đặt xuống sofa, đưa cho cô cái hộp đặt trên bàn trà, "Mở ra xem một chút đi."

Cô nhận lấy cái hộp, có chút kinh ngạc ngẩng lên đầu nhìn anh, "Thứ gì thế? Nặng như vậy?"

Anh ngồi xuống bên cạnh ôm lấy cô, bờ môi mỏng khẽ nhếch lên, "Mở ra đi."

Cô cẩn thận mở giấy bọc ngoài ra, thấy được thứ bên trong thì hai mắt sáng lên, ngạc nhiên hét lên một tiếng.

"Em có rất nhiều ảnh chụp, anh đoán em rất thích chụp ảnh, cái này đã sớm mua rồi hôm nay mới đưa cho em." Nghiêm Thấm Huyền vuốt ve cái máy ảnh đời mới trong hộp, cười không khép miệng lại được, ôm cái máy ảnh thân yêu không buông, sau đó đặt máy ảnh trên bàn trà, đột nhiên xoay người dạng chân ngồi trên đùi anh, giơ hai tay ra ôm lấy cổ anh.

"Ừm. Mũi anh sao to thế!" Cô còn chưa chạm được vào môi đã đụng trúng mũi của anh, hiếm khi chủ động thế mà lại không thành công, mặt khẽ đỏ lên, anh cười xoay người đè cô lên salon, vuốt ve bờ môi cô, "Sinh nhật đại nhân, hãy để cho tiểu nhân phục vụ ngài."

Trên ghế sa lon hai người như củi khô đã bén lửa, Nghiêm Thấm Huyền bị anh đè lên ghế sofa, mắt thấy Trần Uyên Sam đã vận sức chuẩn bị hành động, thì đột nhiên điện thoại đặt ở trên bàn trà vang lên.

"Điện thoại. Nhanh đi nhận." Anh vừa mới đi vào được một chút chưa kịp thỏa mãn đã phải thở dài một hơi, Nghiêm Thấm Huyền nghe thấy chuông điện thoại tắt sau đó lại vang lên, nghĩ chắc là có người tìm anh có việc gấp đây, đẩy đẩy bờ vai của anh, "Nghe điện thoại đi."

Trong lòng anh căn rằng nghiêng lợi hận không thể róc xương lóc thịt tên đang gọi điện thoại, chỉ có thể căn rằng lui ra ngoài, mới vừa nhận điện

thoại chỉ nghe thấy đầu dây bên kia rống lên đầy tức giận.

"Trần Uyên Sam—— con mẹ nó cậu nhanh lại đây cho ông——"
Nghiêm Thấm Huyền vừa nghe âm thanh bên kia cũng giật mình, bên đầu kia điện thoại người nọ đang rống giận đột nhiên lại im lặng, "Bà xã của Ân Kỷ Hồng sắp sinh, cả bệnh viện khẩn trương sắp tè ra quần rồi, tôi thật sự hoài nghi người sinh con là cậu ta." Đan Cảnh Xuyên một tay bịt miệng Ân Kỷ Hồng lại một tay tiếp tục cầm điện thoại, "Cậu tới đây đi, một mình tôi không ngăn được."

Trần Uyên Sam trầm mặc một lúc, nhìn Nghiêm Thấm Huyền nằm phía dưới đang cười nhạo anh làm cho anh tức đến mức không thở được, chống cánh tay xuống ngồi dậy, trầm mặt nói từng câu từng chữ, "Cậu ta chết chắc rồi."

Lúc Nghiêm Thấm Huyền cùng với Trần Uyên Sam chạy tới bệnh viện, xa xa liền nhìn thấy Ân Kỷ Hồng đang bị Đan Cảnh Xuyên ra sức ép ngồi xuống, Trần Uyên Sam đi dieieenddanlqd tới hung hăng đánh vào bả vai hấn một quyền, "Bà xã cậu sinh con kêu tôi tới làm gì? Để tôi giúp cậu sinh hả? Cả thế giới có mỗi vợ cậu phải sinh con chắc, đừng vì thế mà quấy rầy đến cuộc sống của người khác?"

Đan Cảnh Xuyên hiếm khi thấy được Trần Uyên Sam hàng ngày luôn ôn hòa giờ phút này lại nổi xung lên như vậy, lại nhìn sang Nghiêm Thấm Huyền đang cười gian, trong lòng như đã hiểu ra, hả hê nhíu mày với Trần Uyên Sam, "Ai bảo lần trước cậu hành hạ tôi, đáng đời."

Ân Kỷ Hồng chịu đựng cơn đau nhức ở bả vai mà ôm lấy đùi Trần Uyên Sam, gương mặt tuấn tú lại càng trở nên hoảng hốt, "Ở bên trong chỉ cần kêu một tiếng thôi là tôi đã đổ mồ hôi lạnh rồi, giết ông đây đi lần sau cũng không cho cô ấy sinh con thứ hai, quá khổ cực!"

Nghiêm Thấm Huyền ở một bên nhìn không được nữa cười ra tiếng, Đan Cảnh Xuyên thấy có Trần Uyên Sam đến trợ giúp, liền rời đi chạy về xử lý chuyện trong cục, hắn vừa mới rời đi, sau đó một đám người liền đi đến, vừa nhìn đều là các trưởng bối của Ân gia.

Trần Uyên Sam kéo Nghiêm Thấm Huyền lại chào từng người một, mấy trưởng bối của Ân gia thấy cô đều gật đầu tán dương, "Nghe Thế Phương nói con dâu ông ta rất hiền thực nữ tính, vừa nhìn quả nhiên là."

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Không bao lâu sau Cấn Mạt liền sinh ra hai tiểu bảo bảo, hai cục bông trắng trẻo mũm mĩm nằm cuộn người lại làm cho tâm của các trưởng bối Ân gia tan chảy rồi. Nghiêm Thấm Huyền nhìn thấy tiểu bảo bảo quay đầu lại nhìn mẹ mình vừa mới sinh xong đang bị ba thâm tình nắm chặt tay, cảm thấy trong lòng cũng tràn đầy dịu dàng.

Trên đường trở về cô không ngừng khoa tay múa chân để miêu tả cho Trần Uyên Sam biết hai đứa bé đáng yêu như thế nào, anh kiên nhẫn vừa lái xe vừa lắng nghe cô nói, đưa tay ra nắm lấy tay cô đặt một nụ hôn lên đó, "Thích trẻ con như vậy sao?"

Ánh mắt của cô sáng long lanh gật đầu với anh, chống người vào cánh cửa ngắm nhìn gò má của anh, "Dĩ nhiên là thích, anh xem em thích Hi San như vậy." Dừng một chút, cô có chút khẩn trương hỏi ngược lại anh, "Anh không thích phải không?"

Trần Uyên Sam vuốt vuốt tay của cô, quay đầu lại nhìn cô, "Làm sao mà không thích được."

Cô nghe lời này thì cười híp mắt không lên tiếng, thấy anh vẫn không có nói tiếp, trong lòng khẽ thở dài.

Năm mới năm nay thành phố S cũng chìm trong băng tuyết, bên ngoài trời lạnh làm cho nước cũng đã đóng băng, ngoài cửa chỉ thấy một mảnh

trắng xóa, ở nhà Trần Uyên Sam đã bật máy sưởi lên, lại còn đặc biệt nhờ người làm một cái áo ngủ giữ ấm để cho Nghiêm Thấm Huyền khỏi bị lạnh.

Giao thừa Trần Uyên Sam theo lời của ba Nghiêm mẹ Nghiêm về Nghiêm gia, Cao Nhận cởi áo khoác dày ra nhìn Nghiêm Thấm Huyền đang vui vẻ nấu ăn trong phòng bếp, đi tới kéo cô quay một vòng, cười híp mắt lắc đầu cảm thán, "Tiểu Sam chăm sóc con tốt thật đấy, thịt trên người con cắt ra mang đi bán chắc cũng được ít tiền."

Cô vừa nghe thấy nhất thời liền không vui, liếc mắt, "Mẹ! Mẹ mắng con giống heo phải không." Cao Nhận cười cười véo má cô, xắn tay áo lên cùng cô nấu cơm.

Cơm tối có món tôm mà Nghiêm Thấm Huyền thích ăn nhất, trước kia mỗi lần mặc dù rất muốn ăn nhưng lại lười bóc, hiện tại cô hoàn toàn không cần phải phiền não vì vấn đề này, mỗi lần ăn tôm sẽ có Trần Uyên Sam giúp cô bóc vỏ tôm rồi để sẵn vào trong bát cô. Hôm nay cũng không ngoại lệ, Cao Nhận nhìn Nghiêm Thấm Huyền lắc đầu một cái, "Huyền Huyền, con càng ngày càng lười, con nhìn đi, còn không tự mình bóc vỏ tôm nữa."

Nghiêm Thấm Huyền không nói gì, chỉ nhìn Trần Uyên Sam cười ngọt ngào với anh, anh rửa tay xong đi ra vuốt vuốt tóc cô nói, "Có trách thì trách cháu, cháu chiều cô ấy quen rồi."

Cao Nhận nhìn Trần Uyên Sam trong lòng thầm nghĩ vận khí của con gái mình tốt thật, nhu hòa nhìn anh nói, "Tiểu Sam, khi nào các con chuẩn bị đi Tokyo?"

"Hai ngày nữa ạ, sau khi con giải quyết xong việc ở thành phố S thì sẽ đi."

Nghiêm Thấm Huyền thấy mẹ nhìn Trần Uyên Sam với ánh mắt hài lòng, lại chuyển hướng nhìn qua ba, thấy Nghiêm Khải hầu như không động

tới thức ăn, sắc mặt có chút tiều tụy, vừa nghe bọn họ nói chuyện vừa uống rượu.

"Ba, sao ba không ăn, đồ ăn không ngon sao?" Nghiêm Thẩm Huyền luôn luôn rất nhạy cảm, đặt đĩa xuống quan sát kỹ sắc mặt của ba.

"Không phải, gần đây dạ dày không được tốt." Nghiêm Khải vuốt vuốt mi tâm, sắc mặt thoáng dần ra, cầm lấy ly uống vài ngụm rượu.

"Bao tử không tốt còn uống rượu, mẹ cũng không quản nổi ba!" Nghiêm Thẩm Huyền cau mày nhìn Nghiêm Khải, đưa tay cầm lấy ly rượu trước mặt ông đặt sang một bên. Cao Nhận thấy thế bất đắc dĩ lắc đầu, "Nói ông ấy không nên uống, khuyên được mấy câu đã trợn mắt với mẹ rồi, lão già này gần đây tính khí thật kém."

"Nói gì vậy đâu ở trước mặt đứa bé." Nghiêm Khải vẻ mặt căng thẳng, theo bản năng nhìn Trần uyên áo một cái lại bổ túc một câu, "Cuối năm chuyện của công ty quá nhiều, N thị chi nhánh công ty gần đây xảy ra chút vấn đề."

Nghiêm thẩm Huyền nghe Nghiêm Khải lời nói, cho hấn trong chén gấp mấy đĩa thức ăn, nhìn ánh mắt của hấn nghiêm túc nói, "Cha, người bây giờ còn chưa phải để cho ta toàn bộ đón lấy đến tất cả chi nhánh công ty nghiệp vụ, tựa như N thị nhà kia chi nhánh công ty, ta căn bản hoàn toàn không biết chuyện này. Ta hiện tại ngày ngày ở trong công ty, ta có thể giúp người chia sẻ, không hề hiểu người và Trần uyên áo cũng có thể dạy ta, ta có thể học."

Nghiêm Khải lặng lẽ nhìn cô một lúc, gật đầu một cái không nói gì thêm, rốt cuộc cũng đã chịu động đĩa, Cao Nhận có chút vui mừng sờ đầu con gái, Trần Uyên Sam thu hồi lại ánh mắt đặt ở trên người của Nghiêm Khải, đi theo Nghiêm Thẩm Huyền vào phòng bếp lấy thêm đồ ăn.

Đầu năm mới Nghiêm Thấm Huyền cùng với Trần Uyên Sam đã bay đến Tokyo, vừa mới bước ra khỏi cửa hải quan đã thấy Trần Thế Phương cùng với Phùng Khanh và tiểu công chúa Hi San đang đứng ở cửa sân bay chờ bọn họ. Gần đây ba Trần đã tổng hết mọi chuyện sang cho con trai mình xử lý, nói đúng ra thì người tài thật là vất vả, khó khăn lắm mới được đi nghỉ ngơi cùng với vợ và con gái ở Tokyo nên ông rất thoải mái, vừa thấy bọn họ là đã sáng khoái đám con trai một quyền, ngược lại ôn hòa vuốt vuốt đầu Nghiêm Thấm Huyền, "Năm mới vui vẻ, Thấm Huyền." Dứt lời, từ phía sau rút ra một bao lì xì đưa cho cô.

Nghiêm Thấm Huyền sững sờ, trong lòng mặc dù giống hệt trẻ con vui mừng khi được lì xì, nhưng nghĩ tới việc mình đã đi làm rồi lại còn nhận bao lì xì, Trần Uyên Sam làm sao có thể không biết trong lòng cô đang suy nghĩ những gì, dịu dàng nắm lấy bả vai của cô, "Nhận lấy đi."

"Cảm ơn bác trai!" Cô nhận lấy bao lì xì, ngọt ngào nói, "Năm mới vui vẻ bác trai bác gái, chúc hai bác luôn luôn khỏe mạnh sống lâu trăm tuổi~" Tính tình Phùng Khanh luôn luôn lạnh nhạt, có thân quen như thế nào đi nữa cũng chỉ khẽ gật đầu cười, Nghiêm Thấm Huyền vui vẻ bước tới ôm lấy tiểu công chúa, hai người vui vẻ bước ra ngoài.

Nghiêm Thấm Huyền đã ngưỡng mộ biệt thự hoa anh đào của Trần gia đã lâu, vui vẻ quăng hành lý lại cho Trần Uyên Sam, chuẩn bị theo tiểu công chúa đi thăm quan biệt thự, Trần Uyên Sam kéo cô lại sửa sang lại quần áo rồi hôn cô một cái, "Biệt thự có chút lạnh, cẩn thận kéo bị cảm đấy."

Sau khi cô đi rồi anh lấy ra một thứ được đóng gói cẩn thận ở trong hộp đưa cho Phùng Khanh, "Dì Khanh, năm mới vui vẻ."

Phùng Khanh nhận lấy mở ra thì sắc mặt có chút biến đổi, đứng ở bên cạnh bà Trần Thế Phương thấy cũng có chút sửng sốt, Trần Uyên Sam cười nhạt nhìn Trần Thế Phương, lấy hành lý đi lên trên lầu.

Buổi tối Nghiêm Thấm Huyền nằm lý ở trên giường đếm tiền mà Trần Thế Phương cho, nhìn thấy Trần Uyên Sam vào phòng thì cười híp mắt nháy bồ vào trong lòng anh, "Ba anh đối với em thật tốt!" Trần Uyên Sam nhìn thấy dáng vẻ dễ thương đó liền đưa tay lên ôm lấy cô, vừa hôn cô vừa tiến lại giường, "Đó là đương nhiên, em đáng yêu vậy ai cũng thích."

Người trong ngực bị anh hôn trong chốc lát đã trở nên chìm đắm, áo đã cởi được một nửa, anh vừa định đặt cô lên trên giường thì suy nghĩ lại, nhanh chóng ép cô vào tường.

"Ừm. Lạnh." Cô bị anh ép vào tường hôn mãnh liệt, sống lưng bị bức tường lạnh lẽo làm cho co rúm lại, anh vội vã lui ra, lấy cái chăn lông cừu đặt ở phía sau làm đệm cho cô, tách hai chân cô ra quần ở hai bên hông mình.

"Tại sao lại muốn ở tường." Anh không để ý tới đèn vội vàng xông tới, đè cô ở trên tường hung hăng ra vào, trong phòng sáng trưng nên đang xảy ra cái gì đều thấy rất rõ ràng, cô chưa từng thử qua cái này, người liền mềm nhũn ra, định nằm sấp trên vai anh.

"Bảo bối. Em di chuyển đi." Bình thường anh rất nuông chiều cô, thế nhưng vào lúc này không thể để cho cô lười biếng được, nâng hông của cô lên ý bảo cô chuyển động, cô ôm cổ anh cẩn thận ngồi xuống, vừa buông tay ra cái đó lập tức chôn sâu vào cô, anh khẽ thở gấp, mồ hôi rơi như mưa, cô dựa vào nghị lực động mấy cái vẫn không được, vậy nên vẫn là anh hung hăng dày vò cô từ trên xuống dưới không bỏ sót.

"Bảo bối. Hôm nay có phải kì an toàn của em hay không?" Cô đã lên đỉnh rất nhiều lần, lúc này đang chống tay vào tường bị anh mạnh mẽ ra vào ở phía sau, càng làm anh càng hăng, đã sắp muốn không chịu nổi, cô cắn ngón tay, nức nở nói, "Em. Em không được rồi."

Anh nhẹ nhàng đưa tay ra xoa bộ ngực của cô, cắn răng nhẫn nhịn, trong lòng suy nghĩ liên tục, cuối cùng vẫn là dùng sức đút vào thêm mấy cái nữa rồi rút ra ma sát giữa đùi cô, gầm nhẹ một tiếng.

Nghiêm Thấm Huyền mềm mại để mặc anh dùng khăn lông lau người cho mình, nhìn gò má anh tuấn của anh, trong mắt dần dần có chút ảm đạm.

Ở trong biệt thự chơi hai ngày nên tâm tình của Nghiêm Thấm Huyền rất tốt, buổi chiều mừng sáu đột nhiên cô nhận được một cú điện thoại, giọng nói ngả ngớn củ Vi Diệp từ trong điện thoại truyền ra, "Nghe bác gái nói cậu ở Tokyo, vừa đúng lúc buổi sáng hôm nay tôi có việc phải tới đây, muốn gặp mặt không?"

Nghiêm Thấm Huyền chuyển ánh mắt sang Trần Uyên Sam đang đứng cách đó không xa, cười gian hỏi hẩn, "Cậu tới Tokyo làm gì? Có phải vì các em gái Nhật Bản không hả?" Bên kia Vi Diệp sắc một tiếng, "Khẩu vị của Nghiêm Thấm Huyền cậu đúng là càng ngày càng nặng, gặp nhau ở trung tâm thành phố, không mang theo người thân."

Cô cúp điện thoại chạy tới thông báo một tiếng với Trần Uyên Sam, anh suy nghĩ một chút rồi dịu dàng gật đầu, "Khi nào về thì nhớ gọi điện cho anh để anh tới đón, chú ý an toàn." Cô đáp lại một tiếng rồi đi mặc quần áo, trong lòng suy nghĩ có thể có nguy hiểm gì, anh phái người đi theo bảo vệ cô không dưới mười người, đừng nói người, ngay cả con ruồi cũng không thể lại gần cô được.

Giữa mùa đông mà Vi Diệp chỉ mặc bên ngoài khoác áo khoác gió cùng với áo sơ mi mặc trong, Nghiêm Thấm Huyền nhìn hẩn mà thấy lạnh run người, có vài tiểu cô nương ở các bàn bên cạnh con người dài ra thiếu điều muốn nhảy bổ vào người hẩn, cô lắc đầu bất đắc dĩ, "Lớn lên như vậy thật là khổ sở."

Vi đại thiếu tao nhã nhấp một chút coffee, lười biếng cười với cô, "Tôi hiểu vì sao cậu ghen tỵ với tôi, từ nhỏ cậu chỉ luôn làm nền cho tôi, hiện tại." Hân nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô, dùng giọng nói vô cùng đau đớn nói với cô, "Người ta chỉ cảm thấy được cậu là phong nền mà thôi."

Nghiêm Thấm Huyền cắn răng nghiệm lợi trợn trừng mắt nhìn hân, hận không thể cào nát mặt hân, ở dưới gầm bàn hung hăng đá hân một cước, lông mày giương cao lên, "Mẹ kiếp, dù sao bà đây cũng có người thích, có xấu xí thì người đàn ông của ta vẫn coi ta là bảo bối."

Vi Diệp nghe cô nói thế không nhịn được mà bật cười, nụ cười của hân làm một tiểu cô nương ngồi bên cạnh hét lên ôm tay che ngực, Nghiêm Thấm Huyền cảm thấy không còn gì để nói, lúc này đột nhiên hân nói với cô bằng giọng nói nghiêm túc mà trước đây cô chưa từng nghe qua.

"Cậu cho rằng Trần Uyên Sam thật sự tốt như vậy sao?"

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Trần Uyên Sam ngồi ở trên ghế sa lon có chút gấp gáp, cứ chốc chốc lại nhìn về phía đồng hồ treo tường, trong lòng nghĩ trước khi đi Nghiêm Thấm Huyền đã nói cho anh biết địa chỉ của quán coffee, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy tuyết đã bắt đầu rơi xuống, anh không do dự nữa liền cầm lấy áo khoác đi ra ngoài.

Còn chưa tới quán coffee, anh lơ đãng liếc nhìn ra ngoài cửa kính xe, ánh mắt lập tức dừng lại, vẫn chưa đến đèn đỏ anh đã đánh tay lái về phía ven đường, tháo dây an toàn mở cửa xe bước ra ngoài.

Lúc này Nghiêm Thấm Huyền đang một mình đi trên đường, nghĩ tới câu nói lúc nãy của Vi Diệp không tránh khỏi suy nghĩ, cảm thấy trong lòng giờ phút này chất chứa trăm mối ngổn ngang.

Đi chưa được mấy bước thì đột nhiên bị người nào đó ở phía sau kéo tay lại, cô kinh ngạc quay đầu lại liền nhìn thấy Trần Uyên Sam, anh cởi áo khoác ra trùm lên người cô, trên mặt anh mặc dù vẫn bình thản không có biến hóa gì, nhưng cô biết anh tức giận, môi mím lại, khí chất ôn hòa trên người anh giờ phút này đã trở thành hư vô.

"Tại sao không gọi anh đến đón em? Bên ngoài lạnh như thế, một mình em ở ngoài đường như vậy, em có để ý đến sức khỏe của em hay không hả?" Trần Uyên Sam rất ít khi dùng giọng điệu như vậy nói chuyện trước mặt cô, cô có chút sợ hãi không dám nhìn vào ánh mắt của anh, nhưng trong lòng lại chất chứa tâm tình khác, hồi lâu mới khẽ nói, "Ở đây mọi nơi đều có người của anh, sẽ không xảy ra chuyện gì, em biết đường về."

Anh vừa nghe cô nói vừa quan sát nét mặt của cô, trong mắt lóe lên tia sợ hãi nhàn nhạt, kéo cô vào trong lòng mình, "Đi vào xe trước đi, bên ngoài rất lạnh."

Trong xe rất ấm áp, Trần Uyên Sam giúp cô cài dây an toàn rồi khởi động xe, cô nhìn ra ngoài cửa xe không biết đang suy nghĩ gì, giữa hai người chưa bao giờ có bầu không khí như vậy, đôi tay thon dài của Trần Uyên Sam bóp chặt vô lăng đến nổi nổi cả gân xanh, chợt nghe thấy cô nói, "Anh và Trịnh Cẩm."

Anh chau mày, rất nhanh tiếp lời, "Anh với Trịnh Cẩm như thế nào?"

Nghiêm thắm Huyền thu hồi lại tầm mắt, hít một hơi thật sâu, nhìn anh, "Em nghe Vi Diệp nói, mấy năm nay Trịnh Cẩm vẫn luôn đưa theo bên mình một đứa bé."

Anh nghe thế mặt không đổi sắc, chỉ nhàn nhạt nói: "Anh biết."

Anh vừa nói xong, hốc mắt cô đỏ hoe, nhìn hồi lâu rồi cuộc vẫn không thể kìm nén được giọng nói run rẩy tràn đầy sợ hãi của mình, "Trịnh Cẩm cô ấy.Chỉ từng có một người bạn trai là anh, đúng không?"

Trần Uyên Sam nghe thế thì trầm mặc, hồi lâu mới đáp lại, "Đúng vậy."

Nghiêm Thắm Huyền nghe được câu trả lời này của anh, cô cảm thấy như bóng tối từ bốn phương tám hướng xông đến bủa vây lấy cô, đè ép cô làm cho cô không thể thở nổi, trước mắt dần dần tối sầm lại, còn chưa khống chế lai được tâm tình thì nước mắt đã tràn mi.

Lúc rời khỏi quán coffee, trong lòng một mực suy nghĩ có phải Vi Diệp chỉ nói đùa về việc em họ hần và Trần Uyên Sam, mặc dù thời điểm cô nhìn thấy Trịnh Cẩm và Trần Uyên Sam cô đã cảm nhận được giữa bọn họ có cái gì đó, nhưng không nghĩ đến là cái này.

Khó trách ở bệnh viện anh còn không thềm liếc nhìn con của Ân Kỳ Hồng với Cẩn Mạt lấy một lần, ngay cả con của mình còn không thềm để ý, thì làm sao có thể có hứng thú với con của người khác, huống gì cô đã sớm để ý rằng trừ kỳ an toàn của cô, anh đều chuẩn bị các biện pháp phòng tránh rất chu đáo.

Buồn cười, cô thậm chí còn ngày ngày suy nghĩ sau này sẽ sinh cho anh một đứa bé mặt mày sáng sủa anh tuần giống như anh vậy.

Không chút suy nghĩ, giờ phút này đầu óc cô trống rỗng, không nói gì tháo dây an toàn ra liềm mạng mở cửa xe, các đầu ngón tay đã bị cô bấm mạnh làm cho chúng rỉ máu, anh đã lường trước được việc này nên đã khóa cửa xe lại, duỗi tay ra nắm lấy tay của cô kéo lại.

"Anh buông ra!!" Cô có chút không khống chế được hét to với anh, nước mắt đầy mặt, căn bản không để ý đến vẻ mặt của anh.

Trần Uyên Sam kéo cô làm cho thân thể của cô có chút run rẩy, mặt không che giấu được vẻ đau lòng, nhưng lại mơ hồ có chút tức giận, qua hồi lâu anh chột buông lỏng tay ra, chỉ nhìn cô nói rõ từng câu từng chữ, "Em cảm thấy anh là loại người như vậy sao?"

Lúc này cô mặt đầy nước mắt nhìn anh, vẻ đau khổ và sợ hãi vẫn hiện rõ trên mặt, mặc cho từng ngón tay của anh lau nước mắt cho cô.

Trần Uyên Sam thu tay lại cầm lấy vô lăng, ánh mắt sắc bén nhìn ra phía khung cảnh trắng xóa ở bên ngoài, trầm lặng, cô chưa từng thấy qua ánh mắt như vậy, hoặc là cô chưa có cơ hội được nhìn qua.

Cô nhìn thấy vẻ mặt càng ngày càng u ám của anh, trong lòng cũng rối tinh rối mù, chỉ muốn thoát ra khỏi cái không gian chật hẹp này trước.

Lúc này Trần Uyên Sam đột nhiên mở khóa xe ra, sống lưng tựa vào lưng ghế không nói lời nào, cô bỗng dừng lại muốn khóc nhưng đã gắng

nhìn. Trầm mặc một hồi, cô cẩn thận cởi áo khoác của anh ra đặt ở trên ghế, từ từ mở cửa xe đi ra ngoài.

Cố Chi Trừng đang cùng với Nghiêm Thẩm Huyền tham gia tiệc rượu từ thiện do Nghiêm thị tổ chức ở thành phố S.

Bây giờ Nghiêm Thẩm Huyền đã chính thức bắt đầu tiếp quản sự nghiệp của gia đình, nên dĩ nhiên sẽ trở thành đối tượng được giới thương nghiệp chú ý, Cố Chi Trừng cùng với cô đã là bạn bè với nhau 14 năm, tính tình rất tốt, nhờ hân làm bạn trai của mình ở tiệc rượu lần này quả là một sự lựa chọn không thể tốt hơn.

Trong tiệc rượu các tiểu thư khuê các vừa nhìn thấy Cố Chi Trừng chỉ hận không thể dán lên người hân, Nghiêm Thẩm Huyền vừa cười trộm vừa nghĩ tới năm đó Cố Chi Trừng ở trong hoa viên ngắm trời chiều trao nụ hôn với một người đàn ông khác bị bắt gặp, đã làm trái tim của bao thiếu nữ tan vỡ, nhưng mới ngày hôm sau các cô nương đó đã dùng ánh mắt tràn đầy dục vọng khát khao nhắm vào Cố Chi Trừng.

Cố Chi Trừng được chào đón bằng đôi mắt ngưỡng mộ của các tiểu thư, bình tĩnh đi tới Nghiêm Thẩm Huyền đang đứng gần sảnh, hết sức duy trì vẻ bình tĩnh trên mặt mình nhưng ngược lại có chút miễn cưỡng.

Hân nhìn theo anh mắt của ô, lệ rơi đầy mặt khi thấy đầu sỏ của việc này đang đi tới.

Thời điểm Trần Uyên Sam xuất hiện tại sảnh tiệc rượu, ánh đèn flash của máy ảnh cùng với giới truyền thông lập tức hướng về phía anh.

Năm sau thành phố S dường như biến thành buổi biểu diễn dành riêng cho Trần Uyên Sam, con trai của Trần thị công khai thân phận, cổ phiếu của Qua Sam chính thức được đưa ra thị trường, dự án hợp tác phát triển với

Nghiêm thị. Cả danh tiếng của thành phố S như đặt trên một mình anh, trên ti vi, trên tạp chí, qua báo chí, chỉ cần những nơi có những thứ đó, đều sẽ thấy gương mặt ôn hòa anh tuần cùng với thân hình cao lớn rắn rỏi khoác lên mình bị âu phục của anh.

Nghiêm Thẩm Huyền kìm nén để mình không thét chói tai ra ngoài, bởi vì đến ngay sau anh chính là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành Trịnh Gấm cùng với nụ cười phóng khoáng của Vi Diệp.

Vợ chồng Cao Nhận Nghiêm Khải đang nói chuyện với mấy cổ đông, thấy Trần Uyên Sam tới, Cao Nhận liếc qua sắc mặt biến đổi cực độ của con gái, che miệng cười giơ tay ra đẩy đẩy con gái, "Đều tới cả rồi, đi tiếp đãi đi, đừng làm mất phong độ."

Sau khi cô lặng lẽ thu dọn hành lý rời khỏi Tokyo về thành phố S, đã hai tuần lễ không liên lạc với anh, gió lạnh ở thành phố S lạnh thấu xương, làm cho ý nghĩ muốn bỏ mặc anh của cô thất bại, chỉ càng làm cho cô nhớ đến anh hơn.

Qua Sam cùng Nghiêm thị hợp tác với nhau, anh tới cổ vũ dĩ nhiên là rất bình thường, gương mặt anh tuần ôn hòa của Trần Uyên Sam lúc này làm cho cô cảm thấy rất đáng đánh đòn, thế nhưng trên mặt anh là biểu tình như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ cô có thể vô duyên vô cớ bước đến cho anh hai bạt tai hay sao?

"Hoan nghênh." Từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ, nhìn Trần Uyên Sam cùng với Trịnh Cẩm đứng trước mặt, Nghiêm Thẩm Huyền ngoài cười mà trong không cười tiếp đón bọn họ, không tiếp tục nhìn về phía người nọ, xoay người kéo Vi Diệp đi tới một góc khuất.

"Ba người đang định diễn cái gì ở đây vậy? Khổng Tước Đông Nam bay?" Cô tức giận trừng mắt với Vi Diệp, cau mày nhỏ giọng hét lên với hân.

Vi Diệp nhìn vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác của cô, vuốt vuốt bả vai cười với cô, "Ừmh.Tôi là tới xem cảnh Trần Uyên Sam tự treo mình lên nhánh Đông Nam kia."

Trong lòng cô như nổi bão, đột nhiên một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai.

"Nghiêm tiểu thư, tôi cùng với Uyên Sam chờ cô ở ngoài sảnh." Trịnh Cẩm diện bộ đầm trễ vai, đứng ở bên cạnh cô, thân hình mê người cao 1m70, đã làm cho Nghiêm Thấm Huyền bùng nổ.

Mẹ nó, trò gì đây? Tuyên ngôn toán vị sao?

Lúc này Vi Diệp cười đến bả vai cũng có chút phát run, còn hứng thú hơn cả người trong cuộc, sải bước đi ra sảnh.

Trần uyên áo đang tựa ngõ khuất không người ở sảnh hút thuốc, Nghiêm Thấm Huyền nhìn thấy anh cầm điều thuốc chân mày liền nhíu lại, lúc cô cùng với Trịnh Cẩm tiến lại gần anh, nghiêng người không nhìn tới mặt của anh.

"Trịnh Cẩm, cậu đưa Tiểu Hách tới đây."

Trịnh Cẩm tao nhã dẫn ra một người từ trong phòng bên cạnh đến trước mặt Nghiêm Thấm Huyền.

"Gọi chị đi." Trịnh Cẩm dịu dàng khụy chân xuống sờ đầu nó.

"Chào chị!" Lúc này bé trai ngẩng đầu lên, một khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra, quả thực là rất đẹp trai làm cho người khác phải kinh ngạc.

Nghiêm Thấm Huyền không chớp mắt kia, chăm chú nhìn đến quên đáp lời, thời điểm nhìn thấy con người màu xanh nhạt của cậu bé, mới đột nhiên ý thức được điều gì đó.

Đây chính là đứa bé trong truyền thuyết đó sao.

"Nó. Ba nó là?" Nghiêm Thấm Huyền nhìn Trịnh Cầm, có chút do dự hỏi.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Lúc này Trịnh Cẩm đột nhiên đứng dậy, một tay ôm lấy cậu bé, vén vén tóc của mình, phong tình vạn chủng cười cười với cô, "Một tên Anh quốc khốn kiếp."

Nghiêm Thấm Huyền còn chưa lên tiếng, đột nhiên bị một nguồn sức mạnh kéo vào trong ngực, ngẩng đầu lên chính là Trần Uyên Sam ẩn mình từ nãy giờ.

Trần Uyên Sam ôm chặt lấy cô đang giãy dụa trong ngực mình, sờ sờ đầu thằng bé, "Khổ cực cho Tiểu Hách rồi, từ Anh quốc đặc biệt tới đây giúp chú."

Tiểu Hách chớp chớp đôi mắt to dễ thương, lộ ra một vẻ vô cùng thân sĩ cười, nói một câu tiếng Trung lưu loát, "Không có gì, cháu làm vậy cũng vì nghĩ cho mẹ."

Nghiêm Thấm Huyền nhìn anh nói chuyện với người bạn nhỏ Tiểu Hách, trên mặt dần dần dính vào Nhất Điểm Hồng ngất, đột nhiên Trần Uyên Sam ôm cô đi tới trước mặt Vi Diệp, thản nhiên nói, "Làm phiền cậu giúp tôi nói với bác trai bác gái một tiếng, tôi phải về trước xử lý cái người không biết chừng mực này."

Trịnh Cẩm nghe thế thì bật cười, cái người không biết chừng mực đó đang hận không thể vùi mặt xuống đất.

Dừng lại một chút, Trần Uyên Sam xoay người lại, bình tĩnh nói thêm một câu, "Đúng rồi, lần trước tôi tới công ty của Ân Kỳ Hồng có thấy một xấp hình phong thái trong xe của cậu, góc độ chụp quả thực rất tốt, có thể đưa lên làm trang bìa."

Mấy câu nói mập mờ của Trần Uyên Sam khiến cho Vi đại thiếu tư thái độ vui vẻ hả hê trong nháy mắt mặt đã xám như tro tàn.

Trần Uyên Sam chào tạm biệt hai mẹ con Trịnh Cẩm xong, ôm người trong ngực đi vào trong thang máy.

Vừa vào thang máy, anh đã đẩy người Nghiêm Thấm Huyền ra ép sát cô vào tường thang máy, không đợi cửa thang máy đóng, không nói hai lời liền cúi đầu hung hăng hôn xuống.

Trong đầu Nghiêm Thấm Huyền còn chưa tiêu hóa hết những chuyện lúc nãy, vào lúc này lại bị anh hôn, càng thêm mềm nhũn như nước để mặc anh muốn làm gì thì làm.

Trần Uyên Sam càng hôn càng tức giận, cô mặc bộ đầm hở lưng đi đi lại lại trong hội trường làm cho anh nổi trận lôi đình, anh thoáng lui ra, ngón tay vuốt ve lên bờ môi đã bị anh hôn cho sưng đỏ lên, hung dữ nhìn vào mắt cô nói, "Hôm nay nhất định phải cho em nếm thử “Phong thái trong xe” của anh!"

Trần Uyên Sam ôm lấy Nghiêm Thấm Huyền đi thẳng ra xe, vừa mới mở cửa xe liền nhét cô vào hàng ghế sau, anh bước vào theo rồi đóng cửa xe lại.

Khi đối mặt với anh da mặt cô cũng dày lên đáng kể, trong thang máy mặc anh muốn làm gì thì làm, lúc này bên cạnh lại không có ai, trong đầu cô cũng đã suy nghĩ thông suốt, cắn môi khẽ lấy tay dấm vào bả vai anh.

Trần Uyên Sam cười cười nắm lấy bàn tay cô, kéo cô ngồi lên đùi mình chăm chú ngắm nhìn cô.

"Bảo bối, có nhớ anh không?" Giọng nói trầm ấm ôn nhu quen thuộc vang lên bên tai, đôi mắt ôn hòa sáng ngời phản chiếu lên bóng hình cô, cô vốn định mắng cho anh một trận, thế nhưng cô chỉ nhìn anh, Doãn Bích Giới vẫn luôn nói tính cô đến chết vẫn không thay đổi, sau lưng vẫn còn tức giận muốn giày vò người ta, nhưng trước mặt thì lại mềm nhũn như quả hồng.

Anh thấy cô im lặng nhưng hốc mắt đã dần đỏ lên, bất đắc dĩ thở dài một cái, vuốt tóc cô dịu dàng hôn cô một cái, nhỏ giọng nghiêm túc nói, "Anh rất nhớ em."

Hai tuần lễ đầu chỉ có mình cô trải qua nỗi khổ khi nhớ nhung một người, lúc anh vui đùa vào trong đồng tài liệu, lại thấy đều là nụ cười ấm áp dễ thương của cô, trong đầu cũng tràn ngập bóng hình cô, lúc này anh mới thấy rõ được anh đã chìm sâu trong ma pháp, mà cô là người điều khiển tâm tình, kiểm soát tư tưởng của anh.

Nghiêm Thẩm Huyền nghe lời này, trong lòng càng thêm kiểu cách, vừa chua vừa ngọt, nghĩ đến hai tuần lễ này anh không thềm để tâm đến mình, nuốt không trôi giọng điệu này, "Không thềm nhớ anh, hai tuần lễ trôi qua em đã sớm quên rồi."

Trần Uyên Sam khẽ cười, "Sớm quên? Chẳng lẽ sau lưng anh nuôi tên mặt trắng nào sao?"

Khóe miệng khẽ cong lên, dựng lông mày lên với anh, "Làm sao anh biết, không phải chỉ có một người!"

"Tốt hơn anh không? Có đẹp trai hơn anh không? Có làm cho em.
Hài lòng không?" Lúc anh nói xong câu cuối cùng, vật giữa hai đùi không có ý tốt chọc chọc vào người cô, mặt cô đỏ lên, nhìn thẳng vào mắt anh

mắng, "Khốn kiếp." Ánh mắt Trần Uyên Sam tràn ngập cứng chiều, cười đến Hoạt Sắc Sinh Hương, cô tức giận véo anh, "Trần Uyên Sam, em thật sự rất ghét anh!"

Anh vuốt ve gương mặt của cô, hồi lâu đột nhiên nghiêm mặt nói, "Thấm Huyền, về sau em muốn hỏi anh cái gì, trong lòng có cái gì thắc mắc em cứ hỏi anh, chỉ cần em hỏi, anh đều sẽ thẳng thắn trả lời em, đối với em anh sẽ không giấu giếm bất cứ vấn đề gì."

Thấy cô nhìn anh không nói, anh lại tiếp tục: "Anh sẽ không quá chủ động giải thích một số chuyện, từ nhỏ vẫn thói quen để mọi chuyện ở trong lòng, nếu để tiết lộ điểm yếu cùng với ranh giới cuối cùng của mình, đoán chừng anh đã sớm chết rồi."

Trong lòng Nghiêm Thấm Huyền hiểu rõ những ý tứ trong lời nói của anh, trong bụng ấm áp, nhưng vẫn có chút tức giận, "Đứa con của Trịnh Cẩm không phải là của anh, anh còn không thêm giải thích lấy một tiếng, cứ như vậy để người ta trong trời mưa bão tuyết thế này trở về, em nói cho anh biết em và anh chưa xong đâu!"

Anh bị cô ép đến nhức đầu, nâng cằm cô lên ai oán nói, "Em vừa lên máy bay cái là anh đã an vị trong chuyến bay ngay sau đó trở về thành phố S rồi." Trong mắt anh nổi lên tia day dứt quyến luyến không nói được thành lời, "Anh tức đến bị thần kinh rồi, bây giờ đối với em, anh không thể hiểu nổi hành động của anh nữa."

Thật ra thì ngày đó có thể thẳng thắn giải thích cho cô sau đó tất cả đều vui vẻ, thế nhưng lại liều mạng vùi đầu vào công việc không liên lạc với cô, mấy lần đã đến dưới lầu nhà cô nhưng không đi lên, thậm chí còn âm thầm nhờ Trịnh Cẩm đưa con trai đến thành phố S một chuyến, chứng minh sự thật thẳng hùng biện.

"Vi Diệp đã chơi cùng em từ nhỏ tới tận bây giờ, loại chuyện như vậy cậu ta nói ra mà em cũng tin, em đúng là hồ đồ." Cô nhìn gương mặt có chút tiêu tụy của anh, trong lòng đau đớn.

Trong lòng Trần Uyên Sam cười lạnh nghĩ tới hành động của Vi Diệp, trên mặt không hề biểu lộ cảm xúc, thế nhưng lực tay ôm cô lại mạnh thêm mấy phần.

Cô khẽ đẩy khuôn mặt anh đang muốn tiến lại gần hôn cô ra, trợn mắt, "Trước mặt em anh dám hút thuốc lá, không cho hôn em!"

Trần Uyên Sam không thêm để tâm, trời lạnh mà cô lại ăn mặc như vậy đúng là khiêu khích tính nhẩn nại của anh mà, lạnh lẽo đã sớm bay lên chín tầng mây, muốn anh không động thủ lại còn coi anh là Liễu Hạ Huệ sao?

Nhiệt độ trong xe càng lúc càng tăng cao, Nghiêm Thẩm Huyền bị anh hôn đã có chút mê muội, thế nhưng anh lại càng thêm lưu loát tháo bộ đầm của cô ra, ném xuống mặt đất, một tay vịn vế nhũ hoa của cô, một tay tiếp tục lần mò đi xuống.

Hôm nay cô mặc quần chữ T, anh vừa sờ tới hai mắt đã đỏ ngầu, tâm tình của cô cũng bị anh kéo đi theo, tay nhỏ bé nhẹ nhàng sờ tới khóa kéo quần anh kéo xuống, sau đó lại bất động.

Anh đã nhận ra ý đồ hư hỏng của cô, nhìn cô thở hổn hển không biết phải làm thế nào, nhỏ giọng dẫn dụ cô, "Bảo bối, tự mình tới đi."

Gậy ông đập lưng ông cũng là việc khó, cô nhìn cái thứ càng ngày càng căng trương lên, khẽ run đưa bàn tay nhỏ bé tới, đụng phải nhiệt thiết nóng bỏng thì rút tay lại, thế nhưng anh thật sự không thể chờ được nữa rồi, luôn miệng thúc giục cô nhanh lên một chút, cô hạ quyết tâm, giúp anh giải quyết, nhưng giải quyết xong lại không để ý đưa tay trở về.

Nụ cười bên môi Trần Uyên Sam càng đậm, kéo cô lên cọ cọ vào tiểu huyết của cô, hai nơi tư mật áp sát vào nhau, cô bị chọc cho ẩm ướt, nghiêm mặt cắn cằm của anh, con người đảo lung tung, hướng về cái phía dưới của anh đã dựng lên thẳng tắp kia.

Anh khẽ gầm lên, một phát bắt được cái tay lúc này làm chuyện xấu của cô, ngay sau đó lần đến tiểu huyết của cô, lập tức đi vào.

Tư thế này đi vào nơi sâu nhất của cô, mới vào một nửa cô thấy cơ thể mình như đã muốn căng nứt ra, nghĩ tới biện pháp nâng lên trên (editor trong sáng không biết động tác này là cái gì) thế nhưng lại không còn đủ sức, Trần Uyên Sam vững vàng chế trụ tay cô ở phía, càng thêm dùng sức đi vào, Nghiêm Thâm Huyền bị động tác thô bạo của anh chế trụ làm cho không thể động đậy, bộ ngực sữa cũng dao động lên xuống theo tiết tấu, theo tốc độ của anh càng ngày càng se cứng lại.

Trần Uyên Sam nhìn thấy cảnh đẹp trước mắt, trong mắt càng thêm dục vọng, động tác càng ngày càng mạnh, khổng chế lấy tay của cô lại còn bất tri bất giác véo vào làn da mịn màng của cô, Nghiêm Thâm Huyền vẫn chịu đựng từ này giờ lúc này cũng không nhịn được nữa rơi nước mắt gào khóc, "Đau. Trần Uyên Sam anh véo em đau quá."

Anh chưa bao giờ thấy cô khóc thành ra như vậy, rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần lại vội vàng buông lỏng tay ra, ngừng động tác một tay ôm lấy cô một tay bao trọn lấy hai tay nhỏ bé của cô vuốt ve, ánh mắt mang theo tia áy náy dịu dàng nhìn cô, lúc này cuối cùng thân thể Nghiêm Thâm Huyền cũng được giải thoát, khóc đến thảm thương, "Khốn kiếp.Em không muốn nữa, anh tìm người khác đi. Mỗi lần đều như vậy. Đau chết mất."

Anh chỉ có thể dở khóc dở cười, anh bây giờ nhịn rất khó chịu, lại bận tâm đến cô nên không dám dùng sức mạnh, thở gấp hỏi cô, "Thật sự muốn anh đi tìm người khác?"

"Anh dám!" Nghiêm Thấm Huyền mặt đầy nước mắt liếc anh, đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, "Anh còn chưa nói cho em biết chuyện tình giữa anh và Trịnh Cẩm, anh đã nói em hỏi gì anh cũng trả lời!"

Lúc cô nói chuyện nơi nào đó không khống chế được hút chặt lấy anh, Trần Uyên Sam bị cô chơi đùa đến hồng mắt, tình huống này mà lại phải ngồi xuống kể chuyện chẳng khác nào muốn lấy mạng người. Anh cắn răng đặt cô xuống giường, không để ý tới ánh mắt muốn giết người của cô, không nói hai lời lần nữa vọt vào.

Phía dưới chỗ kia đã sớm ẩm ướt, Nghiêm Thấm Huyền nắm chặt tay anh liều mạng chỉ mong anh có thể kết thúc nhanh lên một chút, cuối cùng tiểu huyết của cô co rút lại, anh bị cô hút không còn kịp nữa rút người ra nộp vũ khí đầu hàng đầu hàng.

(Phù, cuối cùng cũng xong, hai anh chị làm nhiệt tình quá làm editor phải đi chuyển máu mấy lần mới edit xong được TT)

Con người vui vẻ thời tiết cũng thay đổi, nhiệt độ thành phố S đã ấm lên, hôm nay Trần Uyên Sam trở về, mới từ cửa trước đi vào, liền nhìn đến trên sofa nhỏ là quần áo đã được xếp lại ngay ngắn, trong phòng bếp đang mơ hồ truyền đến tiếng ngâm nga.

Anh khinh thủ khinh cước (nhánh tay nhanh chân) mở cửa phòng bếp, đã nhìn thấy thân hình của cô đang chăm chú rửa rau, tóc buộc thành đuôi ngựa ở phía sau ót, thân hình được soi sáng bởi ánh nắng phía bên ngoài cửa sổ, hoà thuận vui vẻ thật là đáng yêu, anh nhìn cô một hồi, đi tới từ phía sau lập tức ôm lấy cô.

Nghiêm Thấm Huyền bị anh dọa cho sợ hết hồn, "Hôm nay sao lại trở về sớm như vậy?"

Anh vùi mặt vào mái tóc hít hà cái cổ thơm ngát của cô, dịu dàng hôn lên, hài lòng than một tiếng, "Cuộc họp kết thúc sớm." Động tác trên tay của cô vẫn rất thuần thực, vừa nấu ăn vừa khẽ đẩy anh, "Ở phía góc đường mới mở một cửa tiệm, em mua cháo về đặt ở trên bàn, anh đi ăn thử một chút đi, rất ngon."

Trần Uyên Sam đáp một tiếng, nhưng vẫn không rời đi, hơi thở êm ái chọc cho Nghiêm Thấm Huyền có chút nhột, khẽ cười tránh né, anh không thuận theo lại càng dán chặt hơn, cô thừa dịp anh không chú ý vẩy nước lên người anh, Trần Uyên Sam phản ứng rất nhanh, nhanh như chớp né tránh còn thuận tiện ôm lấy cô vào lòng.

Trong phòng bếp tràn ngập tiếng cười, Nghiêm Thấm Huyền cười đến bụng cũng đau, bị anh ôm lấy trán cô cụng vào trán anh, bên trong con ngươi đen bóng của anh đều tràn ngập nét cười, im lặng chăm chú nhìn cô một lúc rồi hôn lên bờ môi cô,

"Chúng ta kết hôn đi."

Cô nghe thấy lời này thì không kịp phản ứng, trong chốc lát sửng sốt chỉ cảm thấy được nhịp đập mạnh mẽ của trái tim mình, trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có hơi thở của anh phả vào mặt cô cùng với ngập tràn tình yêu.

Cô ôm lấy cổ anh, nhìn khuôn mặt dịu dàng của anh, đột nhiên nhớ lại lần ở thị trấn G đó, cô xa xa đi thuyền lại, anh đứng ở đầu cầu cũng đã dùng ánh mắt này nhìn cô, thiên ngôn vạn ngữ cũng đều chất chứa ở trong đó.

Trần Uyên Sam ôm chặt lấy cô, bên má cô đã có chút ửng hồng, chăm chú ngắm nhìn anh một hồi, nghiêm túc gật đầu một cái, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ, "Cục Dân Chính hình như đã tan làm rồi?" Anh thả tay xuống kéo cô đi ra ngoài, "Hiện tại chạy tới vẫn còn kịp."

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Hiệu suất làm việc của Cục Dân Chính cực kỳ cao, trước khi tan làm còn kịp hoàn thành thủ tục cho đôi vợ chồng trẻ, Trần Uyên Sam hăng hái kéo Nghiêm Thấm Huyền xuống cầu thang, Nghiêm Thấm Huyền đi theo phía sau anh nhận lấy ánh mắt đầy hâm mộ của bao người đi đường, cảm thấy hai mươi mấy năm qua bao nhiêu tình buồn quyến luyến cũng không thể sánh nổi với giờ khắc này.

Lên xe Trần Uyên Sam nghiêng người sang giúp cô cài dây an toàn, nhìn cô cầm giấy chứng nhận mà mặt mày hớn hở, vuốt vuốt tóc cô, "Bà xã."

Nghiêm Thấm Huyền quay đầu lại nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, chỉ cảm thấy như muốn chìm đắm ở trong ánh mắt của anh, hồi lâu mới thẹn thùng đáp lại, "Ông xã" .

Trần Uyên Sam chẳng nói đúng sai khoe môi khẽ nhếch lên, tâm tình cực kỳ tốt, đưa tay ôm lấy bả vai dịu dàng hôn cô, "Vốn là muốn đợi đến tháng sau thời điểm tròn một năm chúng ta quen nhau rồi, thế nhưng anh không thể chờ được nữa rồi."

Tác giả có lời muốn nói: Áo muội đạo này ôm vợ vui mừng nhiều quá, ta phải nghĩ biện pháp ngược hấn mới được. . . 【 không cần ném đá ta 】

Trần Thế Phương ở Tokyo vừa nhận được điện thoại của con trai, tâm tình rất tốt sờ sờ đầu tiểu công chúa đang ngồi một bên làm bài tập, "Lúc nào thì cử hành hôn lễ?"

Trần Uyên Sam cầm điện thoại đứng ở trước cửa sổ sát đất trong phòng làm việc ngắm nhìn khung cảnh bên dưới, thản nhiên nói, "Không phải bây giờ."

Trần Thế Phương trầm mặc, trong mắt đều là sự khôn khéo lão luyện sắc sảo của những năm tháng lăn lộn trong cuộc đời tạo dựng lên, "Nhớ làm cho tốt, đừng làm khó Thẩm Huyền."

Quan hệ cha con trong Trần gia luôn luôn hòa thuận, cũng phụ cũng hữu (thân thiết như bạn bè), Trần Uyên Sam nghe thấy thì nhướng mày, "Nếu ba thực sự không muốn làm khó người ta thì hãy mau trở về quản công ty đi."

Trần Thế Phương nhìn sang Phùng Khanh đang ngồi bên cạnh vẽ tranh, áo trắng tao nhã, tinh tảo lạnh lùng, trong mắt từ từ hiện lên nụ cười dịu dàng, "Chính con còn ngồi ôm con dâu như vậy, cũng đến lúc phải nhường cho con công việc vất vả, ta cũng nên về hưu rồi."

Trong lòng Trần Uyên Sam suy nghĩ cái người này mới nghỉ ngơi chưa được bao lâu mà đã muốn về hưu rồi, "Ba thân thể cường tráng, lại về hưu sớm như vậy, ba là muốn cho con lao lực mà chết sao?" Trần Thế Phương bật cười, đột nhiên người trong điện thoại lại nói tiếp, "Cũng đến thời điểm đi thấp hương cho mẹ rồi."

Nụ cười của Trần Thế Phương nhất thời ngưng lại, "Ừ, lần này con dẫn Thẩm Huyền tới đây, chúng ta cùng đi."

Trần Uyên Sam tiền trăm hậu tấu, qua vài ngày mới dẫn bà xã về nhà mẹ đẻ, Nghiêm Khải cùng với Cao Nhận đã sớm cho anh vượt qua bài kiểm tra nên cũng không phản đối gì, thân làm mẹ nhìn con gái mình được gả cho người tốt tất nhiên rất vui mừng, thế nên Cao Nhận lập tức chuẩn bị một bàn đầy thức ăn để chúc mừng.

Bốn người ngồi vây quanh bên bàn ăn, Nghiêm Thấm Huyền như một đứa bé cầm giấy chứng nhận kết hôn phe phẩy ở trước mặt, Cao Nhận thấy thế thì phì cười, cầm đũa gõ gõ đầu của cô, "Làm vợ người ta, sắp làm mẹ rồi, sao lại giống như trẻ con vậy chứ." Trần Uyên Sam cũng chiều nhìn cô, cười cười với Cao Nhận, "Mẹ yên tâm, nếu có thêm đứa bé, con sẽ chăm sóc cả hai."

Lần trước Nghiêm Thấm Huyền nghĩ về việc anh luôn dùng các biện pháp an toàn, đoán chừng anh là người bảo thủ, cô muốn danh chính ngôn thuận sinh con, nhưng cũng không nói lại chuyện đó với anh, lần đó âm ỉ chỉ vì lý do vợ vẫn, nhưng là cô lại sâu sắc lĩnh hội được giữa hai người đang yêu nhau quan trọng nhất là sự tin tưởng, anh làm gì tất nhiên sẽ có lý do của anh, cô mặc kệ chân tướng như thế nào, trong lòng nhất định phải kiên trì tin tưởng anh.

Trò chuyện với nhau, Cao Nhận nghe thấy con rể chừng chặc gọi một tiếng "Mẹ", cảm thấy rất vui tai, quay đầu lại nhìn Nghiêm Khải, lúc vui vẻ như vậy mà ông cũng chỉ nghiêm mặt, Sầu Vân Thảm Đạm (ảm đạm) cúi đầu ăn cơm không nói lời nào, người tính khí luôn luôn dịu dàng như bà cũng không chịu nổi.

"Lão Nghiêm, ông sao lại thế này, con gái lập gia đình mà sao ông lại bày ra bộ dạng không quan tâm vậy hả!" Cao Nhận nhẹ nhàng để đũa xuống, cau mày nói, "Lúc nào ông cũng bày ra vẻ mặt này, con gái thì không nói, bây giờ Tiểu Sam cũng ở đâu, ông mặt nặng mặt mày nhẹ với tôi, cũng muốn cho bọn nó nhìn luôn hả?!"

Nghiêm Khải nghe lời bà nói mới có phản ứng, thấy ba ánh mắt đang nhìn ông, vừa định nói gì đó, đột nhiên cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm lại, chiếc đũa trên tay lập tức rơi xuống mặt đất.

"Ba ——!"

Trong phòng bệnh mơ hồ truyền đến tiếng nước nở khe khẽ, Nghiêm Thấm Huyền đứng ở bên cạnh giường bệnh nhìn khuôn mặt không có chút tia máu của Nghiêm Khải, bên tai truyền đến tiếng khóc của Cao Nhận, nhắm mắt lại cố gắng nhẫn nhịn đi những đau đớn trong lòng.

Đang vui vẻ ăn tối, Nghiêm Khải lại đột nhiên bị hôn mê bất tỉnh, dọa cho cô với Cao Nhận sợ đến choáng on váng, chỉ có Trần Uyên Sam vẫn giữ được bình tĩnh gọi xe cứu thương, sau đó lập tức tiến lên kiểm tra hô hấp của Nghiêm Khải, cho đến khi người ta đưa ông lên trên xe cứu thương, Nghiêm Thấm Huyền mới ý thức được chuyện gì vừa xảy ra.

Trần Uyên Sam mở cửa phòng bệnh đi vào, ngồi xuống bên cạnh Cao Nhận thấp giọng nói, "Mẹ, bác sĩ nói là do làm việc quá độ, cộng thêm uống rượu, gan xảy ra vấn đề." Cao Nhận vert mặt không thể tin được nhìn anh, run rẩy nói, "Gan.Sẽ bị ung thư gan sao?"

"Con sẽ mời bác sĩ giỏi nhất tới, thật may là phát hiện sớm, bệnh còn chưa có chuyển biến, hiện tại phải tĩnh dưỡng." Dừng một chút, anh nhàn nhạt nói, "Mẹ, gần đây ba đang phiền não về vấn đề gì sao? Bác sĩ nói trong lòng ông đang đè nén đến cực độ, mới dẫn đến vấn đề càng thêm nghiêm trọng."

Cao Nhận đưa tay lên che mặt, nước mắt từ trong kẽ tay tràn ra, "Mẹ cũng không biết, ông ấy không chịu nói. Chuyện của công ty hiện tại ông ấy không để cho mẹ biết, về nhà đều lao vào uống rượu, không ngăn cản được."

Nghiêm Thấm Huyền ở một bên nghe bọn họ nói chuyện, mày nhíu lại rất sâu, Trần Uyên Sam an ủi Cao Nhận thêm mấy câu, đứng dậy đi tới nhẹ nhàng nắm lấy bả vai của cô, cô nghiêng đầu tựa vào ngực anh, không nói một lời.

Trần Uyên Sam vỗ về lưng cô, đưa tay tới trước mặt cô, không ngoài dự đoán, có chút ẩm ướt của nước mắt. Anh khẽ thở dài, nhẹ nhàng lấy ngón tay giúp cô gạt đi nước mắt, "Tin tưởng anh, ba sẽ không có chuyện gì."

Cô được bao bọc ở trong lòng anh rồi cuộc không thể kìm nén sự sợ hãi được nữa, cắn môi nắm chặt vạt áo của anh, hốc mắt đỏ hoe nhìn Nghiêm Khải đang nằm trên giường mãi vẫn chưa tỉnh lại.

Vòng tay của Trần Uyên Sam siết chặt thêm mấy phần, tâm tình trong mắt chợt lóe lên.

Chuyện Nghiêm Khải bị bệnh cũng chẳng có bao nhiêu người biết, hiện tại toàn bộ Nghiêm thị đều do Nghiêm Thấm Huyền một tay xử lý, công ty trên dưới mấy ngàn người đều đang chờ đợi cô chỉ đạo, cô loay hoay cơ hồ dù cho có bốn tay cũng không kịp, cho đến lúc này cô mới cảm nhận được ba vẫn gắng gượng chống đỡ mà không để cho cô hoàn toàn điều hành công ty là vì bận tâm cô đang còn trẻ, không thể chịu nổi áp lực cùng với gánh nặng tinh thần như vậy.

Trần Uyên Sam điều hành Trần thị cùng với Qua Sam cũng hết sức bận rộn, Nghiêm Thấm Huyền thật sự không đành lòng phải để cho anh bận tâm tới chuyện của Nghiêm thị nữa, thế nên anh đã đặc biệt phái Kim Tuấn từ Tokyo tới đây giúp cô xử lý chuyện tình của Nghiêm thị, ngày trước cô vẫn cho rằng người chỉ biết đến kiếm và súng như Kim Tuấn chỉ có thể quản lý chuyện ở bên hắc đạo, không ngờ chuyện ở bên bạch đạo hẳn cũng làm cần thận và tỉ mỉ như vậy.

Thuộc hạ của Trần Uyên Sam mà cô thân thiết nhất chính là Kim Tuấn, hơn nữa là người của Trần Uyên Sam, cô hoàn toàn tin tưởng, một người đàn ông vạm vỡ cao 1m90 ngồi ở on trong phòng làm việc xử lý công việc

vậy mà cũng đầu vào đấy, hoàn toàn không có sai sót gì, cô càng thêm yên lòng giao toàn quyền xử lý hai chi nhánh phía Nam và Bắc cho Kim Tuấn.

Nghiêm Khải đã tỉnh lại, sức khỏe rất yếu, Nghiêm Thấm Huyền vừa tan làm xong là phải chạy ngay tới bệnh viện cùng với Cao Nhận để chăm sóc ông, Trần Uyên Sam sau khi hoàn thành xong công việc cũng sẽ tới đây chăm sóc ông một lúc sau đó cùng Nghiêm Thấm Huyền về nhà.

Buổi chiều Nghiêm Thấm Huyền mới vừa vào phòng bệnh không lâu thì chuông điện thoại liên vang lên, cô đi ra khỏi phòng bệnh nhìn dây số có chút quen thuộc nhưng không nhớ ra, nhận điện.

"Thấm Huyền?" Một giọng nói quen thuộc mà xa lạ vang lên, tay Nghiêm Thấm Huyền nắm chặt lại, tuyệt đối không ngờ rằng là người này sẽ gọi điện thoại tới, nhất thời không biết nói gì.

Đầu bên kia rõ ràng là giọng của Lục Thiêm Lịch, "Bây giờ em có rảnh không? Anh tới tìm em, có chuyện quan trọng muốn nói cho em biết."

Ánh mắt cô lóe lên tia sáng kì lạ, lòng bàn tay nắm lại thật chặt, hồi lâu nhàn nhạt trả lời một câu, đọc địa chỉ của bệnh viện cho hắn.

Lục Thiêm Lịch quả thật rất nhanh, lúc Nghiêm Thấm Huyền xuống lầu đã nhìn thấy hắn đang tựa vào cái cây bên cạnh cửa lớn nhìn cô, cô che giấu sắc mặt, chậm rãi bước tới gần hắn.

Hắn gầy đi rất nhiều, khuôn mặt vốn khí khái nay lại có chút âm đạm, kể từ sau lần Nghiêm Thấm Huyền nằm viện hắn quả thật rất tuân thủ cam kết không tới tìm cô nữa, hiện tại gặp lại người cũ, cô không hề tránh né nhìn thẳng vào hắn, từ từ hỏi, "Có chuyện gì?"

Lục Thiêm Lịch đứng thẳng lên, bất giác che miệng cười khỗ, trong mắt hàm chứa tia quyến luyến cùng thương yêu, "Thân thể bác trai khá hơn rồi chứ?"

Cô gật đầu một cái, khẽ liếc mắt, "Ồn rồi, bác sĩ nói phải tỉnh dưỡng."

Hắn nắm chặt tay lại thành quyền, đột nhiên lên giọng nói, "Em có biết vì sao bác trai lại phải kìm nén đến phát bệnh như vậy không?" Cô nghe những lời này, thu hồi tầm mắt lại, biểu on tình lạnh nhạt đi mấy phần, chỉ nghe hắn chậm chạp nói, "Công ty vận hành tài chính Nam Bắc của Nghiêm thị trên thực chất đã bị đục khoét toàn bộ rồi!"

Câu này như giáng một đòn cảnh cáo, lập tức là cho Nghiêm Thấm Huyền cảm thấy bối rối. "Anh nói cái gì?" Cô nhìn ánh mắt của hắn, "Anh đang đùa gì vậy?"

Lục Thiêm Lịch cười lạnh một tiếng, "Năm trước công ty tài chính Nam Bắc của Nghiêm thị đã không cách nào hoạt động được rồi, năm này có lẽ lại càng thêm nghiêm trọng hơn, những thứ em thấy trên bảng báo cáo đều là được ngụy tạo." Hắn dừng lại một chút, "Trần Uyên Sam đã sớm biết chuyện này rồi."

Một câu tiếp một câu, Nghiêm Thấm Huyền không thể tin được, trong đầu thoáng qua ngàn vạn sợi tơ, làm cho âm thanh trấn tĩnh có phần run rẩy, "Số tiền đó đã đi đâu?"

"Anh cũng không biết." Lục Thiêm Lịch nhìn cô, "Sao em không hỏi Trần Uyên Sam, anh ta nhất định biết rõ hơn anh."

Nghiêm Thấm Huyền lấy ngón tay cấu mạnh vào lòng bàn tay mới kìm nén được không ngã khụy xuống, "Làm sao anh biết được chuyện tình của Nghiêm thị?"

Ánh mắt hắn nâng lên, nhẹ nhàng đưa tay qua kéo lấy tay cô, nghiêm túc canh chừng ánh mắt của cô, "Trần Uyên Sam rốt cuộc có bao nhiêu dụng tâm khi tiếp cận em? Loại chuyện như vậy anh ta lại giấu giếm lừa gạt không nói với em em cảm thấy đây là chuyện tình gì, theo thông tin của anh, anh ta đã sai người bí mật mua lại chi nhánh bên kia, nếu như lúc này

anh ta ra tay thu mua lại, như vậy Trần thị sẽ ngồi trên đầu Nghiêm thị mất."

"Mọi người đều biết mấy năm gần đây Nghiêm thị là tập đoàn phát triển tốt nhất ở thành phố S, Trần thị Qua Sam vốn cùng một phe rồi, nếu như thâm tóm được Nghiêm thị, như vậy tất cả doanh nghiệp ở thành phố S sẽ bị lung đoạn, khi đó người được lợi lớn nhất chính là Trần Uyên Sam."

"Thẩm Huyền, cho anh một cơ hội, anh sẽ giúp em."

Hôm nay Lục Thiêm Lịch tới tìm Nghiêm Thẩm Huyền, trong lòng có chút hả hê và dương dương tự đắc, hiện tại Lục thị đã ổn định trở lại, trên tay hẳn lại có chứng cứ on để bắt thóp Trần Uyên Sam, cộng thêm người kia đã đồng ý, chỉ cần cô nói một câu, là hẳn có thể thắng lợi nắm lấy toàn bộ những công ty kia.

Trần Uyên Sam ngàn vạn lần không nên, không nên giấu diếm việc này với cô, có vẻ có dụng ý khác.

Nghiêm Thẩm Huyền nghe những lời này của hẳn, không biến sắc trầm mặc một hồi, hồi lâu nhẹ nhàng phất mở tay hẳn, lạnh nhạt nhìn hẳn, "Lục Thiêm Lịch, tôi mặc kệ anh hôm nay tới tìm tôi là vì mục đích gì, hãy chuyển lời cho người đã trợ giúp cho anh hộ tôi."

"Hiện tại tôi đã là vợ của Trần Uyên Sam, cho dù anh ấy muốn thâm tóm Nghiêm thị cũng được, anh ấy giúp đỡ Nghiêm thị cũng tốt, đó đều là chuyện giữa hai người chúng tôi, không liên quan tới bất kỳ kẻ nào khác." Cô lạnh nhạt nhìn vẻ mặt biến hóa của hẳn, "Cộng độ nan quan (cùng vượt khó) hay Phân lộ dương tiêu (Chọn một con đường khác) cũng sẽ do chính tôi lựa chọn, cho dù anh ấy gạt tôi...tôi cũng sẽ chọn cách tin tưởng anh ấy."

Lục Thiêm Lịch tuyệt đối không thể ngờ được, hẳn nhận được sẽ là những lời này, nhìn vẻ mặt không chút dao động của Nghiêm Thẩm Huyền, một chút tín niệm còn sót lại trong lòng, rốt cuộc đã hoàn toàn sụp đổ.

"Hắn ta tốt như vậy sao? À? Đâu nào?" Hắn đè nén khẽ gầm mấy câu, tức giận không cam lòng nhìn cô, "Anh có gì không tốt bằng hắn? Em lại yêu hắn! Vì cái gì lại yêu hắn? Vì tiền hay vì gia cảnh của hắn, yêu đến mức công ty của nhà mình cũng không quản? !"

Nghiêm Thấm Huyền nghe mấy câu nói đó, vẻ mặt biến đổi, trầm mặt nhìn hắn, nói từng chữ từng câu, "Cho dù anh ấy không bằng anh, tôi cũng sẽ không ở bên anh!"

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Tâm trí Trần Uyên Sam ngày hôm nay không tập trung vào tài liệu, hiệu suất rất thấp.

Anh vuốt vuốt mi tâm, dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, trong đầu nghĩ về từng chuyện từng chuyện một, phiền não nhưng lại không dám hút thuốc lá, sợ bà xã vừa mới rước về lại xù lông tức giận. Vừa nhớ tới nụ cười khả ái của cô, lại nghĩ đến những chuyện khác một chút, chân mày anh bất tri bất giác chau lại, trong mắt là một mảnh lo lắng.

Lúc này tiếng gõ cửa truyền tới, một thuộc hạ thân cận của Trần Uyên Sam bước vào, cung kính đi tới gần anh, ghé sát vào tai anh thì thầm vài câu.

"Dẫn hẩn vào." Anh lạnh lùng ra lệnh, hai tay khoanh lại đặt trên bàn làm việc.

Cửa rất nhanh được mở ra, các người đàn ông mặc tây trang màu đen áp giải một người đàn ông khác vào, quần áo trên người người đó đã rách tung tóe, trên mặt có vài vết sẹo, quỳ trên mặt đất ánh mắt lộ ra vẻ hung ác nhìn Trần Uyên Sam.

"Ở chỗ của tôi ăn ngon ở tốt mà vẫn ngày ngày muốn tự sát, là bạc đãi cậu rồi hả?" Trần Uyên Sam nhìn người đang quỳ trên mặt đất, gõ bàn một cái nói.

"Mày muốn đánh muốn giết gì thì nhanh lên, đừng có làm bộ sử dụng thủ đoạn mềm dẻo với tao, lão tử vốn chính là tới để giết mày, không giết được mày nhiệm vụ của tao coi như thất bại, đừng lãng phí thời gian với tao, tao tuyệt đối sẽ không phản bội Tiểu thiếu!" Người đàn ông kia khạc nước bọt nhổ lên đất, hung hung dữ dữ mà nhìn Trần Uyên Sam, đúng là tên sát thủ bị Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đăng bắt khi lễ khai mạc của Qua Sam đây mà.

Ánh mắt Trần Uyên Sam trầm trầm nhìn hắn, lạnh nhạt nói, "Cậu nghĩ nhiều rồi, giữ lại mạng của cậu rồi để cậu trở về nói cho Tiểu Phan, để cho hắn lòi thủ đoạn ra, hắn trừ việc sai người đến ám sát hay bắt cóc người khác ra, hắn còn có thể làm được gì? Nhiều năm như vậy còn chưa hiểu sao?"

Người kia nghe thấy những lời anh nói lại càng tức giận hơn, gầm hét lên với anh, "Con mẹ nó tao tuyệt đối sẽ không cầu thả mà trở về tìm Tiểu thiếu! Tao cho mày biết Trần Uyên Sam mày đừng vội hài lòng, mày và ả đàn bà của mày cứ chờ bị Tiểu thiếu bắn chết đi!"

Một người đứng ở phía sau bước lên giáng cho hắn một quyền ở sau ót, gần như làm tên đó vùi mặt xuống đất, "Mày nói hươu nói vượn gì? Đây là nơi mày có thể nói những lời này hả?"

Người kia bị một quyền này làm cho mất hết sức lực nằm ở trên mặt đất, âm thanh khàn khàn nói: "Cho dù chết, tao cũng không phản bội Tiểu thiếu!"

Trần Uyên Sam nghe hắn nói, nhú mày, không còn kiên nhẫn từ từ nói ra bốn chữ với thuộc hạ đứng sau lưng, "Giết hắn đi."

Là thật khi anh điều dưỡng viện trưởng sao? Hiện tại anh không muốn tay phải dính máu tươi nữa, thế nhưng điều này cũng không đồng nghĩa với việc anh có thể tiếp nhận sự uy hiếp với khiêu khích không ngừng.

Thuộc hạ của Trần Uyên Sam không chút do dự rút súng ra, thô bạo khống chế thân hình tên kia xuống, hòng súng đặt ở sau ót hăn.

Lúc này thân thể người đang quỳ trên mặt đất kia không tránh khỏi run rẩy, nhưng vẫn cắn chặt răng mặt đỏ lên mặc cho người phía sau chậm rãi bóp cò súng.

Trần Uyên Sam lạnh lùng nhìn tên kia ngã vật ra đất, phất tay với thuộc hạ ý bảo họ mau xử lý cho gọn gàng, day day huyết thái dương vô tình liếc nhìn xung quanh, sắc mặt lập tức đại biến, lập tức đứng dậy.

Trong khe cửa hiện lên khuôn mặt bé nhỏ, trên gương mặt là vẻ sợ hãi cực độ.

Mấy người đàn ông áo đen lúc này mở cửa ra, thấy một người phụ nữ đang ngơ ngác đứng ở cửa, khiếp sợ, vội vàng kêu lên, "Phu nhân!"

Giờ khắc này Nghiêm Thẩm Huyền chỉ cảm thấy dựng tóc gáy, đầu óc ong ong, trong phòng là các nam nhân cao lớn vẻ mặt nặng nề mặc tây trang màu đen, trên đất là xác chết mà sau ót hăn không ngừng chảy máu, mà chồng cô lại đang bất vì sở động nhìn một mạng người được lết thúc như vậy, khuôn mặt luôn luôn quan tâm ôn nhu với cô giờ phút này lại không có chút gọn sóng.

Trần Uyên Sam trầm mặc đi tới mấy bước, lớn tiếng nói với mấy tên thuộc hạ thất trách không ngăn người lại, "Còn không đi!"

Căn phòng lại yên tĩnh, cửa nhẹ nhàng khép lại, Trần Uyên Sam cau mày định đưa tay ra kéo cô lại, đột nhiên thấy cô theo bản năng lui về phía sau một bước.

Thân thể cô khẽ run rẩy, không khóc, không có thét chói tai, thậm chí không ngất xỉu, anh biết cảnh tượng lúc này sẽ gây ra kích động lớn với cô tới cỡ nào, anh không hề nghĩ tới việc để cô chứng kiến những thứ như vậy.

Lúc này trên mặt Nghiêm Thấm Huyền hàm chứa vẻ sợ hãi, trên trán là một tầng mồ hôi mỏng, sắc mặt tái nhợt nhìn vẻ mặt của Trần Uyên Sam đứng trước mặt.

Cô không phải là không nghĩ tới tình huống ngày hôm nay, nhưng nếu cô đã lựa chọn anh, thì nên có giác ngộ.

"Anh đã làm cho em sợ hãi rồi sao?" Anh tận mắt nhìn thấy cô ấy lui về phía sau, tay nắm chặt lại thành quyền, hiển nhiên đang hết sức đè nén cảm xúc trong lòng mình.

"Em đã thấy những thứ này, không có cách nào thay đổi, em nên biết nếu anh không động thủ thì sẽ có người đụng đến anh, lúc trước chỉ có một mình anh thì không cần lo lắng, chết thì chết, nhưng hiện tại anh đã có em, anh không thể tiếp nhận bất cứ điều gì có thể uy hiếp đến em." Trầm mặc hồi lâu, anh đi lên phía trước nhẹ nhàng kéo tay của cô, cúi đầu canh chừng ánh mắt cô.

"Em biết." Cô cúi đầu xuống căn môi, nước mắt lại bắt đầu không ngừng rơi xuống.

"Anh đã vì em mà làm nhiều như vậy.Em lại cảm thấy anh vì em mà rời bỏ hắc đạo đi là đúng, em cho là anh sẽ không tiếp tục tham dự những chuyện này." Nói tới chỗ này, cô liều mạng bấm vào lòng bàn tay của mình nức nở, "Em biết anh sẽ không ngồi tù. Em không muốn nói những thứ luật pháp đạo đức kia...Thằng thằn mà nói, anh là chồng em, cho dù xảy ra chuyện gì em cũng sẽ ở bên cạnh anh."

Lời nói của cô càng ngày càng hỗn loạn, trong lòng Trần Uyên Sam quặn đau, chân mày nhíu lại thật sâu không đành lòng để cho cô nói tiếp, "Thấm Huyền."

"Em tự nhủ chính mình, hiện tại em đã là vợ anh, là một người con gái phải bảo vệ cho cha mẹ của mình, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không thể

lùi bước, không thể yếu đuối. Thế nhưng lại lừa mình dối người đối với anh, nếu như không có anh. Em làm sao có thể kiên cường.
."Cô còn chưa nói xong, liền bị Trần Uyên Sam ôm thật chặt vào trong lòng anh.

"Không nên nói nữa, đều là do anh không đúng, thật xin lỗi, hôm nay để cho em thấy những thứ này." Anh thâm tình dùng ngón tay phác họa gương mặt của cô, trên mặt đều là thương yêu cùng với tự trách, anh hôn lên mái tóc của cô, cánh tay siết chặt lại làm cô đau.

"Anh làm sao có thể để cho em phải gánh vác những thứ này?" Anh dịu dàng nói lỏng vòng tay ra, cúi đầu nhìn cô khóc đến hai mắt đỏ hoe, "Anh nhất định sẽ vì em mà giữ mình sạch sẽ, em không cần lui về phía sau, không phải rời khỏi anh, có được hay không?" Giọng nói có chút lo sợ, "Mỗi một ngày anh đều lo sợ."

"So với việc em cần anh, anh càng cần em hơn."

Nếu như không có nụ cười của em, không có em bầu bạn, cuộc đời của anh vĩnh viễn sẽ chỉ là màu đen u ám, trầm tĩnh không thay đổi, vạn kiếp bất phục.

Cô ở trong ngực anh, cảm thấy giọng nói của anh có chút gấp gáp cùng run rẩy, trong lòng có chút thương yêu quyến luyến cùng với đau lòng, thân thể phát run ở dưới cánh tay của anh đã dần dần thả lỏng ra một chút.

"Chuyện công ty của ba bị thâm hụt, anh đã biết từ lâu, có đúng hay không?"

Trầm mặc một hồi, cô nhìn ánh mắt của anh vừa chậm rãi nói, vẻ mặt Trần Uyên Sam có chút biến đổi, hồi lâu vẫn im lặng, không nói gì, đôi mắt sâu không thấy đáy.

"Em biết rõ anh dấu em, là vì sợ em lo lắng, sợ em không tiếp nhận nổi." Cô rũ mắt xuống, đưa tay lau nước mắt, "Hôm nay Lục Thiêm Lịch tới tìm em, em đã nói cho anh ta biết, cho dù anh làm gì, em đều tin tưởng anh."

"Hiện tại thân thể của ba đang rất yếu, em mới cảm thấy được bản thân mình thật là vô dụng, gấp gáp cũng không thể giúp được, dù sao em cũng mang họ Nghiêm, em có quyền biết được đã xảy ra chuyện gì."

"Anh nói cho em biết, có được hay không?"

Ánh mắt Trần Uyên Sam lóe lên nhìn cô, kéo tay của cô đi ra khỏi phòng.

Nghiêm Thẩm Huyền đi theo Trần Uyên Sam vào một căn phòng ẩm ướt cũ nát ở dưới đất, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một căn phòng tràn ngập tiếng huyền não và khói thuốc.

"Lão Hồ Cơ, bài".Không khí ngột ngạt, xung quang chật ních người, Trần Uyên Sam kéo cô vùi sát vào trong ngực mình, một tay kéo đầu cô nhích sát vào mình, bảo cô nhắm mắt lại.

"Mùi thuốc lá rất độc, sẽ làm tổn thương đến đôi mắt, đợi em xem hết chúng ta sẽ lập tức rời đi." Anh dịu dàng nhỏ giọng dỗ dành an ủi cô, sải chân đi tới quầy tính tiền.

Ông chủ quán ngồi đó hút thuốc đếm tiền, thấy Trần Uyên Sam đi tới vẻ mặt liền thay đổi, biến thành nụ cười lấy lòng ghê tởm.

"Ông chủ Trần!" Một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi mặt mũi bóng loáng, từ quầy tính tiền tiến lên phía trước chào đón, "Trước đây đã phái người tới thanh toán xong xuôi cả rồi, ngài vẫn đích thân tự mình tới đây sao?"

Trần Uyên Sam còn không thềm nhìn hẵn, chỉ lạnh nhạt nói: "Số sách."

Người nợ giật mình, lập tức vội vàng trở về đi ở trên bàn kiểm tra toàn bộ, "Vâng vâng, ngài chờ một chút! Tôi sẽ lập tức tìm ngay, có những người đã trả hết nợ nhưng vẫn muốn xem lại mà, thật không hiểu nổi lão già đầu Nghiêm Khải kia sao có thể lợi hại tìm đến ngài."

Vừa dứt lời, trên đầu người đàn ông kia bị một khẩu súng dí vào, mấy người thuộc hạ của Trần Uyên Sam vẫn luôn theo sau bọn họ lúc này đang đứng bên cạnh quỳ tính tiền.

Nghiêm Thấm Huyền đến nơi này, đã mơ hồ đoán được rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nghe lời người kia nói, bàn tay nắm chặt lấy tay áo của Trần Uyên Sam đã trắng bệch cả ra.

Lão chủ kia cũng sợ đến tè ra quần, run rẩy bật ra từng chữ, "Ông chủ Trần. Chuyện này. Chuyện này."

"Câm miệng của ông lại." Người đàn ông áo đen đang cầm súng dùng lực thêm mấy phần, đẩy tên lão chủ kia ép xuống dưới mặt đất, Trần Uyên Sam cầm lấy sổ sách đưa cho Nghiêm Thấm Huyền, vững vàng ôm lấy bả vai của cô.

Nghiêm Thấm Huyền khẽ run rẩy mở ra, nhìn con số thiếu nợ cùng với chữ ký quen thuộc ngay bên cạnh, lấy tay bịt miệng lại không thốt nên lời.

"1,318 vạn." Trần Uyên Sam không để cho cô nhìn, thả lại sổ sách trên bàn, cố gắng làm cho giọng mình thản nhiên: "Mấy năm nay ba vẫn hay tới chỗ này đánh bạc, một lần rồi một lần cực rất lớn, tiền lời của Nghiêm thị không còn khả năng thanh toán khoản nợ, nên mới đi chi nhánh Nam Bắc để lấy tiền, khoản còn thiếu anh đã trả nốt."

"Ba. Đánh bạc."

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Nghiêm Thấm Huyền vẽ mặt ngây ngốc nhìn cuốn sổ màu đen kia, hoài nghi mình đang ở trong mộng.

Điều này sao có thể? Làm sao có thể?

Đây là người ba từ nhỏ cô luôn kính sợ cùng kính trọng, là một tay ba đã dùng đầu óc cần có của một thương nhân để khai sáng Nghiêm thị, trong mắt cô ba luôn là người cẩn thận tỉ mỉ không bao giờ phạm lỗi.

Phải dùng bao nhiêu sức lực mới có thể tiếp nhận được sự thật kinh hoàng này?

Trần Uyên Sam nhìn Nghiêm Thấm Huyền ở trong lòng anh run rẩy khóc, tiếng nghẹn ngào vang lên bên tai làm cho anh đau như bị xé rách. "Choang " một tiếng, ly thủy tinh trong tay anh đã bị bóp nát.

Ngày hôm nay, cô biết chuyện công ty bị thâm hụt tiền bạc, chính mắt thấy anh ra lệnh cho thuộc hạ giết người, biết chuyện người ba mình luôn kính trọng lấy tiền của công ty để đi đánh bạc.

Lòng anh yêu vợ mình nhiều như vậy làm sao có thể chứng kiến được cô chịu khổ sở?

Trần Uyên Sam không để ý tới việc tay đã rớm máu, một tay bế ngang Nghiêm Thấm Huyền lên sỏi bước vào trong thang máy.

Trong mộng Nghiêm Thẩm Huyền cũng không yên ổn, nhúu mày, thỉnh thoảng sẽ vô tình nắm chặt lưng áo của anh, trong miệng phát ra tiếng rên khe khẽ.

Trần Uyên Sam nằm bên cạnh ôm lấy cô, thỉnh thoảng nắm tay cô thật chặt, vuốt tóc cô, dịu dàng hôn lên trán cô.

"Bảo bối. Không sao." Anh nhỏ giọng an ủi cô, nhẹ nhàng mở bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt của cô ra, mười ngón tay đan xen vào nhau, cau mày đưa tay gạt đi giọt nước mắt còn sót lại trên gương mặt cô.

Anh từng cho rằng trong cuộc đời mình tuyệt đối sẽ không phát sinh những chuyện không thể nắm giữ được, thế nhưng vô pháp dự liệu (không cách nào biết trước được), toàn bộ rắc rối lại nối đuôi nhau mà tới.

Mọi việc đã từng luôn luôn được anh nắm giữ trong lòng bàn tay, theo mọi dự liệu của anh, anh chỉ lạnh lùng ngồi nhìn, chờ cho nó xảy ra. Mà giờ đây tất cả đã bị phá vỡ, anh không có cách nào khống chế được những chuyện này xảy ra.

Anh sẽ sợ hãi, anh sẽ hoang mang, anh sẽ không bao giờ biết trước được tương lai của chính mình.

Chữ tình khế quẩn, cả đời khó thoát.

Anh lẳng lặng ngắm dung nhan khi đang ngủ của cô, vỗ về lưng cô để cô có thể bình tĩnh lại, chờ đến khi cô chìm sâu vào giấc ngủ, anh giúp cô chỉnh lại mép chăn, cẩn thận tắt đèn, nhẹ nhàng đi xuống giường, cầm lấy chìa khóa xe đi ra cửa.

Màn đêm bao trùm, Lục Thiêm Lịch từ tầng hầm lên, vừa mới bước ra khỏi thang máy, đã nhìn thấy một người đứng ở trước mặt hẳn.

"Thế nào? Vừa mới đến đã cho tôi một quyền hay sao?" Lục Thiêm Lịch nhìn thấy người nọ thì sững sờ, ngay sau đó lập tức không chút sợ hãi lạnh lùng nhìn người đối diện.

"Mày vẫn còn tới tìm tao? Tiền của công ty tài chính Nam Bắc kia khá đấy chứ? Vốn định rao bán Nghiêm thị sau đó lại đổi ý tự mình độc chiếm rồi hả?" Trong giọng nói của hắn hàm chứa một tia trào phúng, lộ ra vẻ lạnh lẽo, "Một tay mày che cả thành phố S rồi, Nghiêm Thấm Huyền quả thật có mắt chọn mà."

"Tiểu Phan hứa hẹn cái gì với cậu?" Trần Uyên Sam tựa người vào tường cắt đứt lời của hắn, lạnh nhạt nói, "Hứa hẹn tiền tiêu vật cho cậu hay là tính mạng của cả cậu và tôi?"

Ba chữ tiền tiêu vật này đã làm cho Lục Thiêm Lịch không thể kiên nhẫn được nữa, xông lên phía trước hung hăng giơ nắm đấm ra.

Trần Uyên Sam không nháy mắt nghiêng người túm lấy, một tay cầm lấy quả đấm của hắn bẻ ngược ra phía sau.

Điều này làm cho cánh tay của Lục Thiêm Lịch như muốn gãy ra, hắn đau đến đỏ cả mắt, khoanh tay tựa vào tường thở hổn hển.

Trần Uyên Sam đi tới bên cạnh từ trên cao nhìn xuống hắn, giọng nói lạnh lẽo, "Cậu cho rằng Tiểu Phan là học sinh tiểu học sao? Chỉ vì cậu gây ra xích mích giữa tôi và Thấm Huyền sẽ liền bổ sung khoản tiền thiếu hụt cho cậu? Phải biết nghĩ chứ."

Lục Thiêm Lịch cắn răng hung hăng nhìn anh hồi lâu rồi cất tiếng cười to, "Trần Uyên Sam, bên trong nội bộ của mày có gián điệp của Tiểu Phan, lúc nào cũng báo tin tức của mày cho hắn, hắn sẽ phải coi trọng tao, bên trong nội bộ của mày có mâu thuẫn như thế thì lấy gì mà đấu với Tiểu Phan?"

Trần Uyên Sam nghe hẳn nói thế sắc mặt vẫn không thay đổi, "VẬY THÌ sao?" Dừng một chút, anh rút ra một tờ giấy bỏ vào tay Lục Thiêm Lịch, ý bảo hẳn mở ra xem một chút.

Lục Thiêm Lịch cau mày dùng cánh tay không bị thương mở tờ giấy ra nhìn, nhất thời cả kinh thất sắc, ngẩng đầu vẻ mặt không thể tin được nhìn Trần Uyên Sam.

Trần Uyên Sam không nhìn hẳn nữa, quay lưng lại chuẩn bị rời đi, "Khuyên cậu một câu, vĩnh viễn đừng có ý đồ dính vào chuyện của tôi nữa, không cần ôm tâm lý may mắn dòm ngó người phụ nữ của tôi, lo mà quản lý công ty của mình cho tốt đi, đừng để cho cha mẹ cậu bởi vì cậu mà nếm thử cảm giác ở nơi đầu đường xó chợ."

Đây là lần cuối cùng anh dễ dàng bỏ qua, bởi vì trong lòng anh muốn nhận được sự tín nhiệm của cô, vì vậy vẫn không có ra tay độc ác đuổi giết tận cùng Lục Thiêm Lịch.

Lục Thiêm Lịch nhìn bóng lưng Trần Uyên Sam, chán nản trượt ngã xuống đất, trong mắt không còn chút khởi sắc.

Trên tờ giấy kia là chứng nhận sở hữu cổ phần của Lục thị, mà những cổ phần trên đang nghĩa này, lại thuộc về một người, Trần Uyên Sam.

Thời điểm Nghiêm Thấm Huyền nằm viện, Trần Uyên Sam cho dù đã từ bỏ việc muốn phá bỏ Lục thị, nhưng vẫn còn lưu lại một tay. Cho tới hôm nay mới công khai tất cả như là một đòn cảnh cáo, đáng cho hẳn một cú đau điếng.

Cả gia tộc đã trở thành một con bài trong tay Trần Uyên Sam, hẳn lấy cái gì mà cùng anh tranh giành đây? Lấy cái gì mà khuyên bảo Nghiêm Thấm Huyền quay trở về bên cạnh hẳn?

"Cô ấy là người phụ nữ, là vợ của tôi, chỉ cần cô ấy nhíu mày một cái không hài lòng, tôi nguyện làm tất cả."

Bóng dáng của Trần Uyên Sam rất nhanh biến mất ở sau cánh cửa, Lục Thiêm Lịch ngơ ngẩn nhìn tờ giấy rơi trên mặt đất, mặt cắt không còn giọt máu.

Bi thương đến chết tâm, từ đó, như là người lạ, không còn quay đầu lại nữa.

Thời điểm Trần Uyên Sam đến phòng bệnh của Nghiêm Khải, Vi Diệp đang ngồi nói chuyện với Nghiêm Khải, sức khỏe Nghiêm Khải đã có chút khôi phục, dựa đầu vào gối ngồi yên lặng.

Nghiêm Khải thấy Trần Uyên Sam tới, gật đầu với anh, "Cậu đã đến rồi."

"Ba, mẹ." Trần Uyên Sam đặt vài thứ vừa mới mua xuống một bên, ngồi xuống bên cạnh Vi Diệp.

"Về nhà nghỉ ngơi đi." Nghiêm Khải chống người ngồi dậy, "Huyền Huyền đâu rồi? Buổi chiều mới tới được một lúc không chào hỏi gì đã đi rồi, không biết đi đâu."

Vi Diệp vẫn là bộ dạng không để ý như cũ, khi nghe Trần Uyên Sam nói thế thì vẻ mặt có chút thay đổi, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Trần Uyên Sam.

"Thân thể cô ấy có chút không thoải mái, con đã đưa cô ấy về nhà rồi." Trần Uyên Sam dừng một chút, ánh mắt thâm trầm nhìn Nghiêm Khải, "Ba, con có chút chuyện muốn nói với ba."

Nghiêm Khải nghe anh nói thế, vẻ mặt khẽ thay đổi, ho khan một tiếng rồi cầm ly nước bên cạnh lên uống một ngụm. Vi Diệp thản nhiên đứng dậy, thờ ơ cười cười với bọn họ, "Hai người cứ nói chuyện đi, cháu ra ngoài chờ."

Vi Diệp đang đứng dưới lầu của bệnh viện hút thuốc lá thì bỗng nhiên thấy một bóng dáng quen thuộc bước xuống từ xe taxi ở trước cổng bệnh viện, chậm rãi bước vào.

Lúc tiến đến gần Vi Diệp mới phát hiện sắc mặt tái nhợt của Nghiêm Thẩm Huyền, đôi môi còn hơi bầm tím, vẻ mặt cà lơ phất phơ liền lập tức thay đổi rồi, dụi điều thuốc xuống rồi lập tức nắm lấy tay của cô, "Có chuyện gì vậy?"

"Buông ra, tôi tới tìm ba." Cô nhẹ nhàng phất tay Vi Diệp ra, thân thể có chút run rẩy.

"Cậu bị sao vậy hả? Có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi hay không hả?" Vi Diệp cau mày nhìn cô, nghĩ đến bầu không khí kì lạ giữa Nghiêm Khải và Trần Uyên Sam lúc nãy, lại định dấu hẩn sao, "Trần Uyên Sam?"

"Không phải." Cô tựa người vào cột đèn đường, ngược gương mặt tái nhợt nhìn hẩn, trầm mặc một hồi, cười khổ nhẹ giọng nói ra, "Vi Diệp, chi nhánh Nam Bắc của Nghiêm thị không thể hoạt động được nữa, phải đóng cửa."

Vi Diệp ngẩn người, trong lòng khiếp sợ, trong đầu suy nghĩ thật nhanh, "Nguyên nhân."

Cô lắc đầu một cái, không trả lời lời hẩn, ý định lách người qua hẩn để bước vào thang máy.

"Bởi vì tôi không phải là người nhà của cậu, cậu cảm thấy tôi không giúp được cậu, cho nên cậu không muốn nói cho tôi biết, đúng không?" Vi Diệp nhìn bóng lưng trầm mặc của cô, nghiêm mặt, trong giọng nói hàm chứa sự tức giận, "Nghiêm Thấm Huyền, tôi quen cậu đã 25 năm, tôi đã sớm coi bác trai bác gái như ba mẹ mình, nếu như Nghiêm gia xảy ra chuyện, tôi bằng bất cứ giá nào sẽ giúp một tay, chẳng lẽ cậu không biết sao?"

Nghiêm Thấm Huyền dừng lại, thoáng xoay người lại nhìn hần, trong giọng nói mang theo một tia mệt mỏi, "Vi Diệp, tôi không có ý tứ khách khí với cậu, nhưng chuyện này cậu không cần dính vào, tránh cho rước họa vào thân."

"Bởi vì tôi không phải là Trần Uyên Sam." Vi Diệp cười khổ, đi tới sau lưng cô, quay người cô lại, đôi mắt đào hoa ẩn chứa vẻ thâm tình nhìn cô, "Thật ra thì chỉ vì tôi không phải anh ta, thế nên tôi không thể giúp cậu ngăn cản những sóng gió kia, có đúng hay không."

Ngừng lại một chút, hần nói rành mạch từng chữ từng câu, "Cậu trở thành người phụ nữ của tôi, không được sao?"

Nghiêm Thấm Huyền há mồm tròn mắt nhìn người ở trước mặt cô luôn nói chuyện nửa đùa nửa thật hai mươi mấy năm nay, ngày ngày luôn chửi mắng so kè với cô, thế nhưng bây giờ hần lại dùng ánh mắt sâu sắc như vậy nhìn cô, không còn là lạnh nhạt, không còn là đùa giỡn nữa.

Tình cảm chìm trong xương tủy, từ bốn phương tám hướng tuôn trào trong cô.

"Cậu không cần trêu chọc tôi để làm tôi vui vẻ, cái trò đùa này không buồn cười tí nào." Hồi lâu, cô cười khan hai tiếng, nhú nhú mày, hất tay của hần ra, "Tôi đi lên trước."

Vi Diệp không nhúc nhích nhìn cô biến mất ở trong thang máy, hồi lâu nện một quyền vào bức tường bên cạnh.

Sau khi Vi Diệp rời đi, không khí trong phòng lập tức có chút kỳ quái, Nghiêm Khải để ly nước xuống liếc nhìn Trần Uyên Sam, ngay sau đó lập tức đổi hướng quay ra ngoài cửa sổ.

"Ba, con hi vọng ba đồng ý bán công ty tài chính đi." Trần Uyên Sam trầm mặc một hồi, nhìn Nghiêm Khải điềm đạm nói.

"Cậu nói cái gì? !" Nghiêm Khải nghe xong lời này cả kinh thất sắc, trên mặt hiện lên vẻ tức giận, "Cậu lại muốn tôi bán công ty của Nghiêm thị? Tại sao?"

Vẻ mặt Trần Uyên Sam không đổi, đón lấy ánh mắt của Nghiêm Khải, chỉ nói hai chữ, "Thâm hụt."

Nghiêm Khải nghe hai chữ đó, lập tức căng thẳng, nhìn anh, một câu cũng nói không nên lời, khuôn mặt dần dần đỏ lên.

"Ba, năm trước con đã phái người đi điều tra, tình huống vô cùng bất lợi, nhưng bản thân nội bộ công ty lại không có trở ngại, hơn nữa còn danh tiếng của Nghiêm thị, thu nhỏ lại phạm vi, thông qua đấu thầu chuyển nhượng với giá thấp là lựa chọn tốt nhất rồi, nếu để cho người khác điều tra ra được sổ sách bị thâm hụt, đến lúc đó tuyệt đối chuyện không phải chỉ có thế này."

"Con sẽ chuẩn bị, nếu như ba đồng ý, hành động càng nhanh càng tốt." Trần Uyên Sam dựa người vào thành ghế, mắt nhìn ngoài cửa sổ, chậm rãi trầm thuật.

Theo lời của anh sắc mặt của Nghiêm Khải càng ngày càng khó coi, cuối cùng khẽ run rẩy nhắm hai mắt lại.

"Cậu đã biết từ rất sớm, cuối cùng những khoản nợ kia đều là do cậu trả hết đúng không."

Trần Uyên Sam thu hồi ánh mắt nhìn Nghiêm Khải, khuôn mặt luôn luôn nghiêm túc cứng nhắc giờ phút này lại trở nên già nua, kinh sợ, giống như cây cối héo úa đi, trong một đêm tóc đã bạc trắng đi một nửa.

"Ba, vì mẹ, vì Thẩm Huyền, vì Nghiêm thị, sau khi ra khỏi viện, ba đừng đi nữa." Anh cân nhắc câu chữ, cuối cùng vẫn không nói hai từ "Đánh bạc" ra.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Dù sao cũng là một người cha, là trụ cột cho cả nhà, cho dù trong lòng ông cũng không có trách nhiệm với chức vị người cha này, không để tâm mà vứt bỏ cả chính mình và Nghiêm gia, hành động này làm cho người khác cảm thấy khiếp sợ và tức giận, nhưng hiện tại anh cũng là người của Nghiêm gia, Nghiêm gia xảy ra chuyện, làm sao anh có thể khoanh tay đứng nhìn, thờ ơ được?

"Công ty của Nghiêm thị không thể bị bán đi được!" Đột nhiên cửa bị mở ra, Nghiêm Thấm Huyền bước vào nhìn ba nằm trên giường cùng với Trần Uyên Sam, lớn tiếng nói.

Trần Uyên Sam thấy cô tới, sắc mặt lại trầm xuống thêm mấy phần, vội vàng đứng dậy nhẹ nhàng kéo cô qua, giọng nói cũng không tránh khỏi có vài phần khó nghe, "Bây giờ thân thể của em rất yếu, tại sao không ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi đi?"

"Em ở nghỉ ngơi, hai người đã bàn kế hoạch muốn bán công ty đi đó còn gì!" Cô vừa mới đến cửa phòng liền nghe được Trần Uyên Sam nói, toàn thân cứng nhắc, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Trần Uyên Sam, giọng nói mơ hồ mang tới chút ghen ngào, "Anh không thể làm như vậy! Ba đã vất vả cực khổ nhiều năm như vậy, đó chính là tâm huyết của ba!"

"Huyền Huyền." Lúc này Nghiêm Khải nằm trên giường đột nhiên chậm rãi mở miệng, nhìn Nghiêm Thấm Huyền, ánh mắt có chút thâm lương, hốc mắt đã ươn ướt, "Nghe theo thằng bé."

"Trần thiếu, tin tức đã tung ra, hôm nay bắt đầu đấu thầu." Kim Tuấn đứng ở trước bàn làm việc của Trần Uyên Sam, cung kính thông báo với anh, "Tin tức đã bị phong tỏa, nội tình bên trong không có ai biết."

Trần Uyên Sam tựa lưng vào ghế dựa, hai tay đặt ở trên đầu gối gật đầu với hần.

"Trần thiếu, bên Tokyo."

"Chuyện bên kia cậu tạm thời không cần phải để ý đến, trước tiên xử lý tốt chuyện bên này đã cũng không muộn." Trần Uyên Sam ngắt lời hần, nhìn ánh mắt của hần nói: "Vất vả cho cậu rồi."

Vẻ mặt Kim Tuấn khẽ biến đổi , có chút sợ hãi vội vàng lắc đầu, "Đây là trách nhiệm của tôi, là Trần thiếu ngài đề bạt tôi tin tưởng tôi, cho nên giúp đỡ phu nhân cũng là trách nhiệm của tôi."

Trần Uyên Sam không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng phẩy tay với hần.

"Vậy tôi quay về Nghiêm thị trước đây." Bước chân Kim Tuấn dừng lại, khom lưng cúi chào anh, sau đó những bước chân trầm ổn đi ra ngoài khép cửa lại.

Trần Uyên Sam nhìn bóng lưng của hần biến mất ở sau cánh cửa, ánh mắt khẽ lóe lên, lúc này điện thoại di động để ở trên bàn đột nhiên vang lên.

"Trần thiếu, phu nhân đã rời khỏi công ty." Trong điện thoại truyền đến giọng của thuộc hạ mà anh đã bố trí đi theo để bảo vệ Nghiêm Thẩm Huyền, Trần Uyên Sam nắm chặt tay lại, lạnh nhạt nói, "Cô ấy đi đâu?"

"Hình như là đi về nhà ngài."

Trần Uyên Sam nhìn đồng hồ đeo tay: hai giờ chiều, nhíu nhíu mày, "Theo sát cô ấy."

Nghiêm Thẩm Huyền trở về nhà, nằm trên giường, nhắm mắt lại mới ngưng được những mảnh sáng cứ quấy nhiễu cô trước mắt.

Mỗi ngày bận rộn chuyện ở Nghiêm thị, mệt mỏi cực độ nhưng thỉnh thoảng cô lại nhớ tới chi nhánh bị thâm hụt đang chờ để được đấu thầu kia.

Mấy ngày trước ở bệnh viện Nghiêm Khải đã đáp ứng kế hoạch của Trần Uyên Sam, cô vẫn không nói chuyện nhiều với Trần Uyên Sam, mỗi ngày đi bệnh viện đến thăm Nghiêm Khải, đối mặt với ánh mắt áy náy như muốn nói gì đó lại thôi của Nghiêm Khải, cô cũng không nhắc lại chuyện này nữa, càng không có nói cho Cao Nhận biết.

Mặc dù cô hiểu kế hoạch của Trần Uyên Sam không chỉ có thể cứu chi nhánh công ty thoát khỏi khó khăn, mà còn có thể giúp ba tránh khỏi tù tội.

Nhưng cô biết, chính Trần Uyên Sam cũng biết rõ, rõ ràng còn có biện pháp tốt hơn, có thể không chuyển nhượng tâm huyết mấy chục năm nay của ba cho người khác.

—— Không bán cho người khác, do chính Trần Uyên Sam bổ sung quản thâm hụt này, không dính dáng tới Trần thị, để cho chi nhánh công ty tiếp tục hoạt động, sử dụng tiền bạc của anh, thành toàn cho Nghiêm thị.

Nghĩ tới đây, cô lắc đầu một cái, cười khổ.

Đây là sai lầm do ba phạm phải, bị thiếu nợ, anh đã phải chi ra số tiền không nhỏ để trả hết khoản tồn đọng còn lại, cố sao còn phải giúp trả khoản thâm hụt này của công ty?

Anh không phải là thần, anh còn có Qua Sam, có Trần thị, có các doanh nghiệp lớn nhỏ ở bên Tokyo và Mỹ, nếu khoản tiền kia đưa ra ngoài, tài lực bị mài mòn, hậu quả như thế nào quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ vì yêu cô, nên anh phải có nghĩa vụ làm những việc này sao? Anh là thương nhân, không phải là nhà từ thiện.

Là do cô quá mức ích kỷ, anh vì cô mà đã bỏ ra nhiều như vậy, cô lại còn tham lam muốn nhiều thêm.

Tối đến Trần Uyên Sam vội vàng đi thẳng về nhà, mở cửa, thấy trong nhà tối đen, sắc mặt anh biến đổi, giày cũng không thềm cởi, đèn cũng không bật, liền vội vàng sải bước đi vào trong nhà.

Đi một vòng, cuối cùng mới thấy ánh đèn ló ra từ thư phòng.

Anh thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng bước tới cạnh cửa, cửa không khóa, anh nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ của Nghiêm Thấm Huyền đang vùi mình trên ghế sa lon ở trong thư phòng, trên bàn trà có một xấp tiền giấy, mặt cô được ánh đèn soi chiếu có vẻ hơi mệt mỏi, trên tay lại đang thuận thực sắp xếp tiền giấy, trên đất đặt một khay hoa quả, thực phẩm cùng với hai bó cúc được gói ghém cẩn thận.

Thấy những thứ này, trong lòng anh có chút run sợ giật mình, trong mắt tràn ngập khắc cốt nhu tình.

Cho dù hai ngày nay cô không muốn mở miệng nói chuyện cùng anh, nhưng cô vẫn nhớ, trở về nhà sớm chuẩn bị xong mọi thứ, bởi vì ngày mai là ngày hai người đi thành phố N để viếng mộ mẹ anh.

Thành phố N là quê hương của mẹ đẻ Thấm Sầm của anh, tiếp giáp với thành phố S, trung tâm thành phố cũng coi như là náo nhiệt, nhưng vùng ngoại ô lại hết sức yên tĩnh, những cánh đồng lúa nước kéo dài liên miên không dứt, những căn nhà nho nhỏ phân bố rải rác nơi dọc đường đi,

Nghiêm Thấm Huyền ngồi trên xe chống cằm nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, Trần Uyên Sam lái xe, thỉnh thoảng nghiêng đầu sang nhìn cô.

Thời điểm đến nghĩa trang, đã thấy Trần Thế Phương cùng với Trần Hi San đứng đợi từ lúc nào, tiểu công chúa xa xa thấy bóng dáng Nghiêm Thấm Huyền cũng là hết sức nhớ nhung, chạy tới ôm anh trai, sau đó lại vùi mình vào trong ngực Nghiêm Thấm Huyền.

"Chị dâu, chị và anh trai cãi nhau sao?" Trần Hi San bị Nghiêm Thấm Huyền dắt đi về phía trước, đột nhiên nghẹo đầu lại hỏi một câu.

Nghiêm Thấm Huyền sững sờ, có chút xấu hổ, cô còn chưa kịp nói gì, tiểu công chúa đã chỉ chỉ Trần Thế Phương cùng với Trần Uyên Sam đi ở phía trước, lại tiếp tục nói thêm, "Trước kia anh trai lúc nào cũng nắm tay chị, nếu không thì là ôm lấy chị."

Nghiêm Thấm Huyền nghe lời này, không nhin được ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng cao lớn của người nọ, miệng khô khốc, vuốt vuốt tóc Trần Hi San, "Không có, là do dạo gần đây tâm tình của chị không được tốt lắm, không liên quan gì tới anh trai em đâu."

Trần Uyên Sam đi trước bọn họ, nghe được cuộc đối thoại của hai người đi phía sau rất rõ ràng, trên mặt không biểu lộ tia cảm xúc gì, nhưng trong lòng lại là một tư vị khác. Trần Thế Phương mang theo vẻ thanh thản cười đi bên cạnh anh, vỗ vỗ bờ vai của anh, cũng không nói gì.

Đi đến chỗ mộ, Nghiêm Thấm Huyền cùng với Trần Uyên Sam đưa các thứ mang tới bày ra, Trần Uyên Sam lấy hoa ra không cẩn thận bị gai đâm vào ngón tay, máu lập tức rỉ ra từ miệng vết thương, Nghiêm Thấm Huyền ở bên cạnh thấy được, vội vàng lấy khăn giấy mang theo ở trong túi xách, cau mày kéo tay của anh qua ép xuống.

"Không có chuyện gì, không cần gấp gáp." Trần Uyên Sam khẽ nói, vỗ vỗ tay của cô ý bảo cô lấy khăn giấy ra, "Một lúc là hết thôi."

Anh khẽ buông tay, máu tươi lại tiếp tục chảy ra, Nghiêm Thấm Huyền nhìn thấy màu máu, thân thể không nhịn được khẽ run lên, anh thấy được, lập tức lấy khăn giấy ở trong tay cô, trù lên miệng vết thương.

Thời điểm cúng bái, Nghiêm Thấm Huyền quy củ quỳ gối trên đệm, cầm que nhang nhìn gương mặt tuyệt mỹ được khắc ở trên bia mộ, nhẹ giọng nói, "Mẹ, con, Thấm Huyền tới thăm mẹ."

Trần Uyên Sam nhìn cô nhắm mắt cúi lạy, trong miệng khẽ nói gì đó, nhìn lại khuôn mặt của mẹ trên bia mộ đã khắc sâu vào trí nhớ của mình, ánh mắt không khỏi dịu dàng và chua xót.

Trần Uyên Sam đi tìm người đến quét dọn bia mộ, Nghiêm Thấm Huyền quay đầu lại thấy Trần Thế Phương cười cười nhìn cô, liền vội vàng tiến lên một bước, "Ba."

Trần Thế Phương nghe cô nói thế nụ cười trên môi lại càng đậm, sờ sờ đầu cô, dù đã tuổi trung niên nhưng vẫn còn khí chất phi phàm như cũ, "Ừ." Đáp lại cô ông quay đầu lại nhìn bức ảnh trên bia mộ, ánh mắt có chút âm đạm, "Sầm sầm không có phúc khí để nhìn được Trần gia đã kiếm được cô con dâu tốt như vậy."

Nghiêm Thấm Huyền theo ánh mắt của ông nhìn về phía bức ảnh trên bia mộ, tấm hình đen trắng cũng không che giấu được vẻ tao nhã, so với Trần Thế Phương gương mặt của Trần Uyên Sam lại có nét giống Thấm Sầm hơn.

"Huyền Huyền." Trần Thế Phương trầm mặc một hồi, đột nhiên quay đầu lại nhìn cô nhẹ nhàng nói, "Nó từ nhỏ đến lớn đã quen ăn nhả (ngấm ngầm chịu đựng), cái tính bướng bỉnh vẫn không có sửa đổi, vất vả cho con rồi."

Cô mất một lúc mới ý thức được "Nó" là chỉ Trần Uyên Sam, vội vàng lắc đầu một cái.

"Từ nhỏ nó rất thân thiết với mẹ nó, đối với ta chỉ có lạnh nhạt, mấy năm nay mới khá hơn một chút." Trần Thế Phương nhìn xa xăm, than thở nói: "Nhưng sau này ta mới biết, đứa nhỏ này kỳ thật rất quan tâm đến ta, ngay cả bác sĩ tư nhân của ta đều là do nó lạng lẽ mời bác sĩ tốt nhất tới."

"Huyền Huyền, nó đối tốt với con, trong lòng ta hiểu rõ, nó thận trọng, rất nhiều chuyện trong lòng nó đã sớm có dự liệu, sớm có chuẩn bị, có một số việc kỳ thật không giống với bản chất bên ngoài, mặc dù nó không thói quen nói ra, nhưng điều nó không hi vọng nhất là vì nó mà con chịu tổn thương, khổ sở đau lòng."

"Nó đi theo hắc đạo ta cũng không có ngăn cản nó, cũng không ngăn cản được, những năm kia tận mắt chứng kiến những thủ đoạn cực kỳ cay nghiệt nhưng thành thạo của nó, thế nhưng ta chưa bao giờ thấy nó vì ai mà hao tổn tinh thần như vậy." Trần Thế Phương dừng một chút, ánh mắt như muốn nhìn thấu cô, "Ta có lỗi với mẹ nó, cũng rất xin lỗi Tiểu Khanh, chỉ hy vọng nó cả đời có con bên cạnh, có thể thật vui vẻ bình an."

Nghiêm Thẩm Huyền nghe những lời này, xa xa trông thấy Trần Uyên Sam đi tới, trong lòng nhất thời dâng lên ngàn vạn suy nghĩ, hốc mắt có chút ẩm ướt gật đầu với Trần Thế Phương.

Trần Thế Phương muốn ở lại nghỉ ngơi một lúc nên bảo bọn họ về trước, Trần Uyên Sam đưa Nghiêm Thẩm Huyền về đến nhà, thay quần áo khác chuẩn bị đi ra cửa.

Nghiêm Thẩm Huyền từ phòng ngủ ra ngoài nhìn thấy anh lại muốn đi ra ngoài, căn căn môi, nhìn theo bóng lưng của anh khe khẽ nói, "Anh đi đâu vậy?"

Trần Uyên Sam nghe thấy âm thanh khe khẽ ở sau lưng, quay đầu lại nhìn cô đang đứng ở cách đó không xa nhìn anh, cảm thấy trong lòng khẽ

động, thế nhưng lại lạnh nhạt nói, "Đi công ty, còn có rất nhiều chuyện phải xử lý."

Cô nghe thấy vẻ lạnh nhạt trong giọng nói của anh, ánh mắt có vẻ chua chát, đi về phía cửa, muốn nói cái gì nhưng lại không nói ra được.

Anh nhìn thấy bộ dáng này của cô thì lòng đau như cắt, hận không thể xông lên ôm chặt cô vào lòng, nhưng vẫn cầm tay nắm cửa mở cửa ra, âm thanh có chút ôn nhu, "Anh sẽ về sớm."

Người còn chưa kịp đi ra khỏi đi, lại bị người từ phía sau kéo vạt áo lại.

"Anh không đi, có được không?" Giọng nói của cô đột nhiên từ sau lưng anh truyền đến, nhẹ nhàng đến nỗi anh cho đây là ảo giác.

"Em không muốn nhìn thấy anh, anh ở lại chỗ này làm gì?" Người luôn luôn bình tĩnh, thế nhưng bây giờ trong giọng nói lại có vài phần tức giận, làm cô thật sửng sốt.

Anh đưa lưng về phía cô, bấm vào lòng bàn tay để làm cho mình bình tĩnh lại, lại đột nhiên nghe được cô khẽ nói, "Em không phải không muốn nói chuyện với anh, cũng không phải không muốn nhìn thấy anh. Vấn đề là ở em, em ngay cả một chút năng lực cũng không có, nhưng vẫn mang theo suy nghĩ ích kỉ của riêng mình, lại đổ tức giận lên trên người anh, đều là do em không tốt."

Giọng nói diu dàng đã biến mất mấy này bây giờ lại xuất hiện, anh nghe được trong lòng đều là yêu thương, khẽ xoay người cúi đầu nhìn cô.

Lúc này cô duỗi tay ra nắm lấy tay anh, ý bảo an không cần đi, ở một bên lấy cồn cùng với thuốc sát trùng giúp anh băng bó vết thương.

Trần Uyên Sam nhìn bàn tay mảnh khảnh đang giúp anh băng bó vết thương, lạnh nhạt nói, "Em đã nhìn thấy anh giết người, em sợ máu, vẫn là

để anh tự làm thì hơn."

Cô nghe anh nói thế thì ngẩn người, nhưng không có buông tay, cần môi tiếp tục giúp anh băng bó vết thương, nhưng hốc mắt đã đỏ lên.

Sau khi băng bó xong cô định rời đi, Trần Uyên Sam lại một tay kéo cô lại, thấy trên mặt cô toàn là nước mắt, thở dài một tiếng, ôm cô thật chặt vào trong ngực.

"Không sợ anh? Không ghét anh? Không oán giận anh?" Anh chôn mặt ở bên cổ cô, ngửi thấy mùi hương từ mái tóc cô, hít sâu một hơi, khàn giọng hỏi cô.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Cô vui mình vào lồng ngực quen thuộc, trong lòng tia uất ức và làm nũng cũng dâng lên, mím môi dấm vào bả vai anh, "Khốn kiếp."

Anh cứng chiều mặt cho cô đánh, vòng tay lại càng siết chặt hơn, "Mấy ngày nay em không thèm để ý đến anh, lại còn mắng anh khốn kiếp, đạo lí của em đã bay đến nơi nào rồi hả?"

Cô hít hít mũi lớn tiếng nói, "Chính là vì do anh không tốt."

Trần Uyên Sam buông cô ra, vòng một tay qua hông của cô để bế cô lên, để cho cô ôm cổ của anh, ngẩng đầu hôn lên khóe miệng của cô, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô, yêu thương nói, "Bà xã, tất cả hãy giao cho anh, tin tưởng anh có được hay không."

Nghiêm Thẩm Huyền cúi đầu nhìn đôi mắt đen thâm trầm của anh, phản chiếu lên đó đều là bóng hình của cô, còn có ẩn chứa một tia thâm tình.

Những lời nói của Trần Thế Phương làm sao cô có thể không hiểu được, chỉ là có nhiều chuyện ngoài dự liệu cứ nối đuôi nhau mà xảy ra, cô không ứng phó nổi, lại nhất thời không biết phải làm thế nào mới đúng, sao có thể giống như Trần Uyên Sam luôn luôn kín kẽ cẩn thận.

Nhưng cô nên biết, đây là chồng của cô, hiểu rõ cô như vậy, yêu thương cô như vậy, làm thế nào có thể để cho cô chịu khổ sở.

Cô nhìn anh một lúc, nắm chặt lấy cánh tay của anh, gật đầu một cái.

Trong nháy mắt những nhần nhin của Trần Uyên Sam trong mấy ngày qua bởi vì cái gật đầu của cô mà trở thành hư vô, vội vàng ôm cô sai bước vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô ở bên giường, còn chính mình thì ngồi xuống giường kéo cô ngồi lên đùi hôn.

"Ừmh.Anh không phải nói là muốn đến công ty." Cô bị anh hôn có chút ngẹt thở, giọng nói có chút muốn trêu chọc anh, lại bị vật cứng rắn nóng bỏng ở phía dưới làm cho không ngừng giãy dụa, đưa đến hơi thở của anh càng thêm gấp loạn, càng thêm ôm chặt lấy cô, "Em quan trọng hơn."

Cô đưa tay giúp anh cởi cúc áo, vừa cười híp mắt nhìn anh, "Hôn quân!"

Anh giúp đỡ cô hiểu ra, ở bên vành tai của cô phả ra một lớp khí nóng, "Anh cả giang sơn và mỹ nhân đều muốn!"

Mấy ngày nay hai người lạnh nhạt với nhau, Trần Uyên Sam đến nói chuyện cũng không thể nói với cô, chứ đừng nói đến việc đụng chạm, nhin được sự trêu chọc của cô, Nghiêm Thấm Huyền giúp anh cởi áo nên không ý thức được, quần áo của mình đã bị cởi ra từ lúc nào, anh ngay cả quần còn chưa kịp cởi, đã nhanh chóng ôm lấy cô đi vào phòng tắm.

Trong bụng cô cảm thấy kì quái không biết anh lại có mưu mô gì đây, mặt đỏ bừng dựa vào trên vai anh, anh vào phòng tắm đặt cô ngồi ở trên bồn rửa tay, trên khuôn mặt ôn hòa lại mang theo tia cười xấu xa, cực kỳ hấp dẫn.

"Bảo bối, anh dạy em chơi trò gian trá." Anh cúi đầu hôn lên môi cô, hai tay xoa bộ ngực mềm mại của cô, hiện tại cô cực kỳ nhạy cảm, không bao lâu cảm giác như có dòng điện chạy quanh người, cúi đầu vào vai anh khẽ run.

Mắt của Trần Uyên Sam cũng đỏ ngẫu, một tay cởi đồ cô ra, nhắm ngay tiểu huyết ướm át của cô mà đi vào.

Đừng nói đến Trần Uyên Sam, ngay cả Nghiêm Thấm Huyền cũng bị cảm giác mất hồn này bao vây lấy, thân thể căng lên như vừa được ăn no, nhưng dù sao vẫn có chút dễ chịu, cô dùng sức ôm lấy cổ của anh, hai chân tự động quấn bên hông của anh.

Anh cũng không đoái hoài tới việc quần chưa cởi xuống hẳn, tay nắm lấy hai bên eo của cô đi vào, âm thanh như vậy truyền đến tai lại có vẻ rất vang, cô đỏ mặt nói anh nhẹ một chút, vừa bắt lấy bả vai của anh nói, "Khóa kéo.Đau."

Trần Uyên Sam thở hỗn hển, nhanh chóng tháo dây lưng cởi quần xuống, bế cô xuống khỏi bồn rửa tay, ấn cô ở trên vách tường phòng tắm rồi lại mạnh mẽ luận động.

Cô nhắm mắt lại người dính ở trên bức tường lạnh lẽo, lại thêm động tác mạnh mẽ của anh ở phía sau, âm thanh đã có chút khàn khàn, anh nhếch môi, một tay bật vòi hoa sen lên, nước xối lên người hai người.

"Anh làm gì thế.?" Cô được nước ấm xối vào người rồi cuộc cũng bớt chút cảm giác khó chịu khi bị kẹp giữa hai bên lửa và băng này, lại nghe sau hô hấp của người sau lưng lại càng thêm phần gấp gáp.

Trong mắt Trần Uyên Sam đều là cảnh đẹp mà cô không biết, dòng nước từ bả vai cô chảy xuống khe đùi, làm cho mộng của cô như vênh lên cao.

"Thật là muốn lấy mạng người khác mà." Anh hung tợn than một tiếng, thừa dịp cô còn chưa kịp phản ứng, mạnh mẽ đâm tới.

"Trần Uyên Sam. Anh khốn kiếp." Nghiêm Thấm Huyền bị anh va chạm mãnh liệt làm cho bật khóc, âm thanh nức nức nở nở hòa với tiếng rào rào của nước từ vòi sen.

Thấy cô khóc, anh thoáng dừng động tác, yêu thương ôm lấy cô đưa tay đi xuống chỗ đã trở nên ẩm ướt, ". Đây là cái gì? Nước sao? Sao lại

dính như vậy?"

Cô bị nước làm cho không mở mắt ra được, trong bụng hận không thể giết được cái tên đã hóa sói ở phía sau, cắn răng chịu đựng thân thể đau nhức liều mạng co lại, anh không ngờ cô sẽ chết như thế, thật mất hồn, luận động trong cô, lại từ ngay mặt hung hăng đi vào, cho đến khi cô gần như sắp ngất đi, anh mới gần như thỏa mãn.

Lúc này cô rất mệt nên không để ý đến anh, bị lời ngon tiếng ngọt của anh dụ dỗ tắm rửa sạch sẽ rồi bế lên giường, cô hất tay anh ra một mạch chui vào trong chăn.

"Đi đi Đại Sắc Quỷ, em muốn đi ngủ rồi."

Trần Uyên Sam vẻ mặt thoải mái không kháng nghị, khéo môi cong lên nhìn cô một lúc rồi nhẹ nhàng ra ngoài gọi điện thoại.

Nghiêm Khải ở bệnh viện được chăm sóc bởi bác sĩ tốt nhất do Trần Uyên Sam mời tới, thân thể rốt cuộc cũng đã có chuyển biến tốt, mấy ngày nay chuẩn bị xuất viện.

Ngày ông xuất viện Nghiêm Thẩm Huyền không đi làm, dậy sớm đi tới bệnh viện giúp đỡ Cao Nhận thu dọn đồ đạc, Nghiêm Khải ăn bữa sáng cô mang tới, đi tới ban công thấy con gái đang lấy quần áo, trầm mặc dùng chân nhìn cô.

Nghiêm Thẩm Huyền quay đầu lại thấy Nghiêm Khải liền ngẩn người, trái tim trào lên cơn chua xót.

Lần nằm viện này Nghiêm Khải như đã già đi mấy tuổi, tóc mai hai bên đã bạc đi không ít, ánh mắt khôn khéo lão luyện cũng dần dần có chút tối đậm (tối tăm ảm đạm), thân hình đã gầy gò hơn trước.

"Huyền Huyền." Nghiêm Khải nhíu nhíu mày, cười khổ nhìn cô, "Có người ba như ta thật là khổ cho con rồi."

Nghe thấy ba nói vậy sống mũi cô cay cay tràn ngập chua xót, cầm quần áo ngơ ngác nhìn Nghiêm Khải.

"Đây là việc ta nên làm, những năm này Nghiêm thị phát triển không ngừng, ta như ở trên mây, đi theo người sa vào đánh bạc, không lời thêm được gì, lại còn làm phiền con với Tiểu Sam phải thu dọn cục diện rồi rảnh này."

"Ba."

"Huyền Huyền, ta sẽ không trở về điều hành công ty nữa, bây giờ con cũng đã có năng lực, có thể quản lý tốt Nghiêm thị rồi, con và Tiểu Sam thay ba quản lý công ty, ta và mẹ của con sẽ đi tỉnh dưỡng ở những nơi khác rồi trở về."

"Việc chuyển nhượng công ty tài chính Nam Bắc, con hãy nghe theo Tiểu Sam, đừng vì việc đó mà âm ỉ với nó, việc nó làm không hề sai." Dừng một chút, Nghiêm Khải bước lên trước một bước, che miệng ho khan hai tiếng, vỗ vỗ bả vai của cô, "Con mấy năm nay. Dựa vào chính mình đã có thể trưởng thành như vậy, so với ba."

Nghiêm Thẩm Huyền nhìn Nghiêm Khải, không thể quên được từ khi cô chào đời đến tận bây giờ, ông vẫn là người mà cô kính nể nhất.

Cho dù ông đã phạm sai lầm, một tay phá hủy một phần tâm huyết của chính mình bao nhiêu năm nay, thế nhưng việc đó cũng không lay chuyển được sự kính trọng của cô dành cho ông, người ba cô luôn ngưỡng mộ.

Dù sao ông cũng là một người ba, tựa như ngày đó ở thành phố N biểu cảm của Trần Thế Phương lúc ông nói chuyện với cô về Trần Uyên Sam, cho dù bọn họ cũng thỉnh thoảng dẫn theo người phụ nữ khác bên cạnh,

nhưng sâu trong lòng của bọn họ, luôn luôn ẩn chứa sự chờ đợi và bảo vệ dành cho người phụ nữ của mình.

Mấy ngày nay những oán giận, khó hiểu cùng phần nộ trong nháy mắt đã không còn quan trọng nữa rồi, ngay cả tính mạng của cô cũng là ba cho, vậy cho nên cha nợ con trả, thiên kinh địa nghĩa (đạo lý hiển nhiên).

Vả lại, cô còn có anh.

"Ba, ba và mẹ cứ thoải mái đi chơi, tỉnh dưỡng, chờ chuyện bên này xử lý xong, con sẽ tới đón ba mẹ trở về." Hồi lâu, khóe mắt Nghiêm Thấm Huyền đỏ hoe, ôn nhu cười với Nghiêm Khải.

Buổi tối Nghiêm Thấm Huyền đang giúp Trần Uyên Sa là quần áo, anh cầm điện thoại của cô đi tới, có chút không nhịn được tức tối nói.

Trần Uyên Sam rất ít khi lộ ra loại vẻ mặt này, cô nhận điện thoại liếc một cái, nén cười nói chuyện điện thoại.

"Nói." Nghiêm Thấm Huyền luôn luôn không có kiên nhẫn đối với Vi Diệp, đầu dây bên kia rất ồn ào, âm thanh đinh tai nhức óc truyền qua điện thoại, làm cho màng nhĩ của cô có chút đau đớn.

"Đến uống rượu với lão tử một chút." Vi Diệp không chút để ý đến âm thanh vang lên bên tai, cô có thể tưởng tượng đến bộ dạng khi say rượu của hắn, suy nghĩ một chút vẫn không đành lòng để bạn bè ở trong quán bar một đêm, không khéo hắn sẽ làm cô nào mang bầu thì sao, thế nên để cho hắn báo địa chỉ.

Cúp điện thoại đã nhìn thấy Trần Uyên Sam khoanh tay đứng ở trước cửa, cô liếc vẻ mặt của anh, cười ra tiếng, "Trần gia, ngài đang làm gì vậy?"

Trần Uyên Sam một tay kéo cô vào trong lòng, trầm giọng nói, "Em là phụ nữ đã lập gia đình rồi, em lại có thể ngay trước mặt chồng mình đi uống rượu với người đàn ông khác?"

Nghiêm Thấm Huyền cười khanh khách, "Anh không biết Vi Diệp thích dạng người mẫu vị thành niên sao, diendân;lq'd làm sao hẳn lại thích mẫu người phụ nữ đã lập gia đình rồi chứ, anh cứ coi cậu ta như công công đi, không yên lòng thì đi cùng đi, em không ngại đưa anh theo cùng đâu."

Trần Uyên Sam suy nghĩ tới cái tên nguy hiểm đầy dào hoa đó, cau mày trầm mặt nói với cô, "Một tiếng, không quay về anh sẽ tự mình tới bắt người."

"Trần Uyên Sam em thấy đúng là càng ngày càng không nói lý được với anh mà, sao có thể lộng quyền như vậy được, ngay cả quyền lợi tự do của em cũng bị anh tước đoạt!" Cô vùi mình vào trong ngực anh, siết chặt cầm của anh làm nũng.

Anh khẽ hừ một tiếng, ngụ ý nói, "Anh không yên lòng về cậu ta."

Lúc Nghiêm Thấm Huyền đến quán bar đã trải qua một tiếng kể từ khi nhận được điện thoại, tên kia trước khi đi vẫn còn làm loạn, nhất định phải để lại hai vết đỏ ở trên cổ cô mới bằng lòng bỏ qua.

Trước bàn Vi Diệp ngồi là một đồng chai rượu đã cạn sạch, bên cạnh là bốn, năm bộ ngực nảy nở, chỉ thiếu nước muốn cởi sạch ra, cô bất đắc dĩ từ trong đám đông đi đến chỗ hẳn, vỗ đầu hẳn một cái.

Vi Diệp thấy cô tới, ánh mắt có chút thư thái, đuổi người phụ nữ bên cạnh đi.

"Phụ nữ đã lập gia đình và sinh hoạt hài hòa?" Hân liếc qua cổ của cô, nâng ly với cô, "Chúc mừng tôi....tôi cũng sắp theo bước cậu rồi."

Nghiêm Thấm Huyền dĩ nhiên là biết tiền đồ xán lạn của hân cũng đồng nghĩa với việc đồng ý hôn sự với cô tiểu thư nào đó do ba mẹ hân chuẩn bị, việc này cũng không biết nên an ủi hân thế nào, chỉ có thể đoạt lấy cái ly trên tay hân, "Cậu đừng uống nữa, cứ say khướt như vậy trở về, ba cậu lại đánh gãy chân cậu."

Vi Diệp đặt cái ly trong tay xuống, khoe miệng nhếch lên, cười lạnh, "Còn không phải là do chồng cậu ban tặng."

Việc hân phong lưu không ít người ở thành phố S biết, nhưng vẫn chưa đến tai của ba mẹ hân ở bên kia, giờ đây lại vô thanh vô tức báo cáo lại cho ba mẹ, không có chút bản lĩnh là làm không được.

Nghiêm Thấm Huyền biết Trần Uyên Sam có chút kiêng kị với Vi Diệp, chính cô đối với câu nói nửa thật nửa giả của hân lần trước tại bệnh viện cũng nghĩ không ra, may mắn cũng không để cho chính mình cảm thấy ngột ngạt, nhìn thẳng vào ánh mắt của hân nói, "Vi Diệp, cho dù cậu có thật sự kết hôn hay không, cậu cũng đừng hồ đồ như vậy nữa, lần trước ba cậu đã rất tức giận."

"Bản lĩnh dạy đời người khác của cậu đúng là càng ngày càng lên tay." Vi Diệp để tay ở trên bàn nhìn cô, đôi mắt làm điên đảo chúng sinh thoáng qua một nét cô đơn, "Cậu lo quản chồng cậu cho tốt."

Hân nói những lời này có chút chế nhạo, Nghiêm Thấm Huyền thấy hân vẫn là bộ dạng thờ ơ kia, tức giận hướng liếc mắt, "Tôi còn lười quản cậu, không khéo ngày cậu kết hôn mười mấy người phụ nữ ôm con tìm tới cửa!"

Hân nghe thế thì chỉ cười, thản nhiên nói, "Ba tôi đã an bài cho tôi cưới vị kia, làm sao có thể để cho chuyện đó xảy ra."

Cô suy nghĩ một chút, đối phương là trưởng nữ của gia tộc giàu có nổi danh thành phố S, ném cho hắn một ánh mắt đồng tình, "Dù sao cũng là người ở bên cậu cả đời."

Vi Diệp nghe cô nói những lời này, thu lại biểu tình hồ hững, đưa tay nắm lấy cằm của cô.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 35

"Cả đời? Cậu nói thì dễ dàng lắm, cùng người mình không thích sống chung cả đời, cậu thử xem." Tay hắn siết chặt cảm cô thêm mấy phần, trong đôi mắt ẩn chứa tâm tình hỗn loạn.

Nghiêm Thẩm Huyền bị hành động này của Vi Diệp chọc giận, hất tay hắn ra từ trên ghế đứng dậy muốn rời đi.

Vi Diệp bắt đầu lo lắng, vội vàng kéo tay của cô lại, vẻ mặt cô đơn nói với bóng lưng của cô: "Thật xin lỗi, tôi biết cậu vì muốn tốt cho tôi, hôm nay tâm tình tôi không được tốt lắm."

Cô cắn môi lắc đầu một cái, ý bảo hắn buông tay, "Vậy tôi đi về trước đây."

Chờ một lúc vẫn chưa thấy hắn buông tay, cô có chút bất đắc dĩ quay đầu lại, liền nhìn thấy hắn đang dùng ánh mắt làm cho người khác kinh ngạc nhìn cô, hắn khẽ dùng lực, lôi cô đến trước mặt hắn, dùng ánh mắt chăm chú nhìn cô.

"Nếu như không có Trần Uyên Sam, liệu cậu."

"Không có giả thiết đó, chỉ có mình anh ấy, người tôi nguyện ý bên nhau trọn đời chỉ có thể là anh ấy." Cô ngắt lời hắn, cười cười với hắn, trong mắt chỉ có bình thản cùng ung dung, "Vi Diệp, cậu say rồi."

Vi Diệp cười nhạt, hồi lâu rồi cuộc cũng buông tay cô ra đứng lên rời đi, Nghiêm Thấm Huyền đi sau hần mới vừa đi ra cửa, liền nhìn thấy bước chân của hần khẽ khựng lại.

Trần Uyên Sam dựa người vào xe đứng ở trước cửa quán bar, Nghiêm Thấm Huyền nhìn thấy anh đến thì hai mắt sáng lên, ánh mắt của Trần Uyên Sam đứng ở bên kia trong màn đêm cũng thực dịu dàng, Vi Diệp trầm mặc một hồi, lặng lẽ rút điều thuốc ra hút.

"Thối chết mất." Cô ghét bỏ huơ huơ tay xua đi làn khói trước mắt, dùng bộ dạng bình thản cười đùa với hần: "Vậy tôi đi về trước, cậu đừng về nhà muộn quá, ngày cậu kết hôn tôi sẽ đến để chứng kiến phong thái lỗi lạc của cậu."

Vi Diệp khẽ gật đầu với cô, khuôn mặt bị che khuất sau làn khói có chút mơ hồ không thấy rõ, hần phất phất tay, "Về đi, nóng lòng gặp nhau như là Ngưu Lang, Chức Nữ ở Cầu Ô Thước* ấy."

* Cầu Ô Thước: chiếc cầu do chim hỉ thước bắc qua sông Ngân Hà trong truyền thuyết Ngưu Lang, Chức Nữ, ví với việc vợ chồng, tình nhân gặp lại nhau sau bao nhiêu năm xa cách

Cô giơ chân đá hần một cước, sau đó nhanh chóng đi lại nơi Trần Uyên Sam đang đứng, mà lúc này ánh mắt của Trần Uyên Sam đang dừng lại trên người hần, hồi lâu rồi cuộc cũng dời tầm mắt lên người Nghiêm Thấm Huyền, dịu dàng ôm lấy cô bổ nhào vào lòng anh, chậm rãi đưa cô vào xe.

Hần nhìn bóng dáng của chiếc xe rời đi, đưa vật cầm trong tay ném vào thùng rác, dụi tàn thuốc, xoay người đi về.

Sau khi lên xe Nghiêm Thấm Huyền vẫn luôn dùng ánh mắt như muốn nói gì đó nhưng lại không dám nói nhìn anh, hần rồi cuộc vẫn không nhin

được, đưa tay vỗ đầu cô đang chống cằm cười với anh, nhỏ giọng nói, "Cười mờ ám cái gì?"

"Anh Uyên Sam thật đẹp trai!" Cô vươn nửa người qua ôm lấy cổ của anh làm nũng, hương thơm mềm mại phảng phất bên cổ anh.

Đôi mắt anh càng thêm thâm trầm, khẽ nói: "Anh đang lái xe, ngoan ngoãn ngồi yên đi."

Nụ cười của cô càng sâu hơn, vươn người qua khẽ hôn lên khuôn mặt anh tuần ấy, "Chưa đến thời gian quy định mà anh đã đến kiểm tra rồi! Có phải ở nhà anh toàn nghĩ đến em đứng ngồi không yên rồi đúng không?"

Thân thể mềm mại đặc ý dựa vào người anh, chọc cho Trần Uyên Sam chỉ muốn đè Tiểu Bạch Hoại này xuống mà hôn mãnh liệt, cố ý trầm mặt không quay đầu lại nhìn cô, chỉ là phía dưới lại dẫm chân ga mạnh hơn.

"Không nói thật lỗ mũi sẽ dài ra đấy, người hay ghen sống lâu" Hôm nay cô quyết tâm muốn trêu chọc anh, không đạt được mục đích tuyệt đối không bỏ qua, anh nhìn cô hả hê đến nỗi lông mày như muốn vểnh lên trời rồi, rốt cuộc cũng dừng xe, giang tay kéo cô vào trong lòng.

"Rất hả hê phải không? Đến sớm mấy phút, còn không phải là do sợ em bị khói thuốc làm cho đau mắt sao?" Anh hôn lên cái mũi nhỏ xinh mập mờ chất vấn cô, "Có nhiều chuyện để tán gẫu cùng Vi Diệp như vậy sao?" Cô ôm cổ anh, nháy mắt cười với anh "Thật ra thì em cũng vì nghĩ tới anh mà đứng ngồi không yên!"

Dưới bóng đêm trong mắt của anh chỉ chứa đựng hình bóng cô, bên tai chỉ nghe thấy tiếng cười và giọng nói của cô, trong lòng cảm thấy cô càng ngày càng làm cho người ta không thể rời xa được mà, hận không được ngày ngày buộc cô ở trên thắt lưng để mang đi làm, mỗi phút mỗi giây đều có thể nhìn thấy cô.

"Bà xã." Thiên ngôn vạn ngữ khi bật ra khỏi miệng chỉ còn lại hai chữ ngán ngùi đó, anh siết chặt cô vào lòng, hôn lên vành tai nho nhỏ, trong lòng suy nghĩ tới lời mà thuộc hạ vừa mới thông báo cho anh lúc này, trong lòng tràn ngập nhu tình đến ngẹt thở.

Người anh nguyện ý dốc sức che chở bảo vệ cả đời, cũng chỉ có thể là cô.

Việc đấu thầu công ty tài chính của Nghiêm thị sẽ bí mật tiến hành ở phòng họp của Qua Sam, mấy đại biểu của các công ty đều đã được Trần Uyên Sam kiểm tra kỹ lưỡng, trình tự của buổi đấu thầu diễn ra rất nghiêm ngặt, Trần Uyên Sam ngồi ở vị trí chủ tọa mặt không biến động quan sát xung quanh, đột nhiên thuộc hạ đi tới ghé vào tai anh nói mấy câu.

"Vậy hãy để cho cậu ta đi vào." Vẻ mặt anh vẫn không thay đổi, nhìn thuộc hạ đi ra ngoài, không tới mấy phút đã dẫn vào một người.

Vi Diệp mặc áo sơ mi màu hồng nhạt không nhanh không chậm đi vào, ngồi xuống ghế tựa bên tay trái của Trần Uyên Sam, nhướng nhướng mày, mấy người đấu thầu ngạc nhiên nhìn hắn, lại bị ánh mắt sắc bén của hắn dọa phải quay đầu lại không dám nhìn.

Các công ty tới đây cũng không phải là đặc biệt lớn, nhưng tài sản dồi dào rất sạch sẽ, quang minh chính đại hoạt động bạch đạo, trong quá trình đấu thầu, có một hai công ty quả thật phù hợp với điều kiện, Vi Diệp âm thầm suy tính, quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của Trần Uyên Sam, nghĩ anh nên nhất trí với quan điểm của hắn.

Cuối cùng Trần Uyên Sam đưa ra kết quả làm cho mọi người chấn động, Vi Diệp cảm thấy công ty đó về tài chính và hướng đi có chút kì quặc, hơn nữa so với những công ty khác cũng không phải là xuất sắc nhất lại có thể được chọn.

Trần Uyên Sam đang chuẩn bị kí hợp đồng thì bị Vi Diệp ngăn lại, Vi Diệp chống nửa người lên bàn, ánh mắt mang theo vẻ tức giận thấp giọng nói, "Anh nghĩ anh đang làm gì? Công ty này ai cũng nhìn thấy là có vấn đề, rốt cuộc anh đang dự tính cái gì, mấy công ty tốt hơn lại bỏ qua, anh bán Nghiêm thị cho bọn họ không bằng bán cho tôi!"

Mấy người thuộc hạ đứng sau lưng Trần Uyên Sam đã chuẩn bị tiến lên một bước, Trần Uyên Sam nhẹ nhàng khoát tay, ngay sau đó lạnh nhạt hất bàn tay đang cản trở của Vi Diệp ra, trầm giọng nói, "Cậu không cần phải lo, tôi tự có dự tính."

"Dự tính? Anh dự tính cái gì? Anh nhất định phải mạo hiểm gặp chuyện để cho cô ấy đau lòng khổ sở mới cam tâm?" Giọng nói của Vi Diệp lúc này cũng đã cao thêm vài phần, cái đại biểu đã được đưa đến một phòng họp khác, cả phòng họp chỉ còn lại hai người bọn họ cùng với vài thuộc hạ của Trần Uyên Sam, làm cho giọng nói của hắn trở nên cực kỳ bén nhọn.

Trần Uyên Sam ký xong bay phượng múa ở trên hợp đồng rồi đưa cho thuộc hạ đưa đi, từ trên ghế ngồi đứng dậy nhìn thẳng vào mắt hắn nói: "Lời này tôi đã nói với Lục Thiêm Lịch rồi, cậu muốn tôi phải nói lại với cậu lần nữa? Không nên dính vào chuyện của tôi, vợ của tôi tôi có thể lo liệu được, trên thế giới này người không muốn thấy nước mắt của cô ấy nhất là tôi, không cần cậu lo lắng. Tiễn khách."

Vi Diệp cười lạnh một tiếng nói với anh, "Anh dựa vào đâu mà tự tin vậy?"

Trần Uyên Sam đã đi qua người hắn, không quay đầu lại lạnh nhạt nói với hắn, "Dựa vào việc cậu và cô ấy ở cạnh nhau hai mươi mấy năm cũng không dám bước thêm một bước, dựa vào việc cả đời này tôi muốn ở bên cô ấy."

Sắp tan tằm Trần Uyên Sam nhận được điện thoại của Nghiêm Thẩm Huyền, bên kia vang lên âm thanh lách ca lách cách, hình như cô đang làm gì đó, anh tỉ mỉ lắng nghe, dịu dàng nói với cô, "Em vội cái gì, cẩn thận một chút, ngăn tủ cao lắm, chờ anh về sẽ giúp em lấy."

Cô tùy ý đáp một tiếng, hồi lâu giọng nói mang theo chút ngại ngùng nói với anh, "Hôm nay anh trở về sớm một chút."

Nói xong không đợi anh trả lời liền ngắt điện thoại, anh nghe được tiếng tút tút thì chỉ biết cứng chiều lắc đầu một cái, ngược lại vẫn kiên trên tay được xử lý nhanh hơn một chút.

Khi về đến nhà trong nhà tối om, anh sợ hết hồn cho là đã xảy ra chuyện gì, kêu bà xã tìm một lúc mới thấy người ở trong phòng chứa đồ, cô đang đeo tạp dề đứng lên ghế nhón chân lên tìm cái gì đó trong ngăn tủ.

Nghe được tiếng bước chân cô quay đầu lại âm thanh mang theo một tia ảo não nói, "Không biết làm sao lại đột nhiên bị cúp điện! Tức chết đi được trong nhà nện hay đèn điện dự phòng gì cũng không tìm được!"

Anh nhìn cô đứng cao như vậy thì khẩn trương, vỗ vỗ chân của cô giang tay ra, "Trước tiên em cứ xuống đi đã, đã dặn là không được trèo lên cao chờ anh về lấy cho cơ mà, té xuống thì làm thế nào!"

Cô nghe anh nói thế cũng không thể làm gì khác hơn là trước đưa tay ra đóng hộc tủ lại, lôi kéo tay của anh nhào vào trong ngực anh ôm cổ anh, ngay sau đó liền hôn lên gò má anh nói, "Sinh nhật vui vẻ!"

Anh ngẩn ngơ, ánh mắt lập tức ôn hòa trở lại, căng thẳng ôm lấy cô, giọng nói có chút khàn khàn: "Bảo bối có phải đã chuẩn bị cái gì làm anh vui mừng rồi phải không?"

Cô bị anh ôm ra ngoài, có chút khó chịu khẽ hừ một tiếng, "Bây giờ có nhìn thấy gì đâu, em vừa mới chuẩn bị xong một bàn đầy thức ăn thì lại mất

điện, ngày mai nhất định phải lôi người của sở điện ra đánh cho một trận!"

Anh nghe cô nói ngang ngược mà cười không ngừng, xoa bóp vành tai hôn cô, "Được được, anh giúp em đi đánh người, nhưng nói không chừng lát nữa lại có điện trở lại, anh đi tìm đèn dự phòng, em ở trên ghế salon chờ đi."

Cuối cùng cũng tìm được cây nến soi sáng bàn ăn, Trần Uyên Sam kiên nhẫn bày món ăn ra, hai người ăn cơm dưới ánh nến vừa ăn vừa cười, Nghiêm Thấm Huyền thở dài nói, "Ăn tối dưới ánh nến cũng thật là đặc biệt."

Anh ngồi ở đối diện nhìn cô nói, "Khi còn bé sinh nhật mẹ anh biết làm mỳ trường thọ, cũng là những món ăn bình thường thôi, nhưng cảm giác được tư vị rất tốt."

Cô nhìn anh một hồi, đột nhiên đứng dậy đi vào phòng bếp, từ trong bưng ra một bát mỳ trường thọ, có chút ngại ngùng nói, "Nhất định là không ngon bằng mẹ anh, chỉ là anh nếm thử một chút đi."

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, cười nếm vài hớp, thả chiếc thìa bế cô ngồi lên trên đùi mình, dịu dàng hôn lên môi cô, "Đây là sinh nhật vui nhất của anh."

Cô nhìn ánh mắt ôn hòa sâu thẳm của anh trong bóng tối, nghiêng nghiêng đầu nhỏ giọng nói gì đó, cô nói quá nhỏ anh không nghe rõ, muốn cô nói lại lần nữa nhưng cô không chịu, chỉ nói anh ăn nhanh nhân lúc còn nóng.

Ăn cơm xong Nghiêm Thấm Huyền giúp anh dọn bát đĩa, anh rửa bát xong ra phòng ăn thấy không có ai đoán là cô đang ở trong phòng ngủ.

Mới vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy cô đang làm gì đó ở trước tủ quần áo, bước chân anh nhẹ nhàng ý muốn dọa cô một chút, nhưng không ngờ thời

điểm đi tới trước mặt cô, cô liền lập tức quay người lại, ngay sau đó tí tách một tiếng, như có ảo thuật phòng đã sáng trở lại.

Dưới ánh đèn sáng loáng, Trần Uyên Sam không nhúc nhích nhìn cô, hô hấp ở trong căn phòng yên tĩnh đột nhiên trở nên dồn dập.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Nghiêm Thấm Huyền hiển nhiên cũng không có nghĩ đến sẽ có điện trở lại nhanh như vậy, quần áo trên người cô được phản chiếu qua tấm gương, thật đúng là trình độ, có điện, anh cũng tới.

Mặt đối mặt làm cho Nghiêm Thấm Huyền có chút hoảng hốt, gương mặt đỏ bừng lên hận không thể vùi mặt vào tủ quần áo lần nữa, nhưng cô vừa mới động dậy định tiến lên liền bị Trần Uyên Sam giữ chặt tay lại.

Anh cúi đầu nhìn cô, con người ngày càng sâu, trên người cô chỉ mặc một bộ đồ mỏng màu tím nhạt, nơ con bướm quần ở quanh cổ, phần dưới chỉ được vừa vịn che bởi cái váy mỏng, quang cảnh mê hồn lúc ẩn lúc hiện, toàn bộ eo thon đều lộ ra ngoài, làm cho người ta không thể chịu đựng được, dưới là đôi chân mảnh dài thẳng tắp, cứ đứng như vậy, cho dù không làm gì, cũng đã hấp dẫn cực kỳ.

Nghiêm Thấm Huyền cảm giác được trống ngực mình đập thành thịch, như là áp sát vào tai, mấy ngày trước dẫn đo suy đi tính lại mới quyết tâm mặc bộ đồ này, tặng cho anh một món quà sinh nhật thật ngạc nhiên, thế nhưng khi mặc vào rồi thì cảm thấy đúng là không chấp nhận nổi, hơn nữa thấy anh chỉ chăm chú nhìn mà không nói lời nào thì lại càng thêm sốt ruột.

"Em"

Cô vừa mới nói một chữ liền bị anh giữ chặt, anh vẽ mặt bình thản nhẹ nhàng đưa tay vòng ra sau lưng cô, cẩn thận giúp cô kết lại hai sợi dây

thành một cái nơ xinh đẹp, lòng bàn tay anh ma sát ở trên mặt cô có chút nhờn nhớt, cô khẽ né tránh lại càng thêm ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Anh giúp cô buộc lại sợi dây, cúi đầu nhìn cô, giọng nói khàn khàn đến chính anh cũng không hiểu vì sao, "Thắt chặt rồi."

Cô gật đầu một cái, có chút không chịu nổi ánh mắt chăm chú của anh, khẽ nghiêng đầu không nhìn anh.

Giây tiếp theo, cô bị anh bế lên giường, anh ở phía trên cô, cúi đầu xuống hôn lên môi cô, một đường từ cổ đến ngực để lại một ấn ký màu đỏ, làm cho cô khẽ rên lên như con mèo con vậy, anh thoáng ngừng lại, ánh mắt biến đổi, đưa tay ra xé rách cái áo mỏng manh này.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, trong bụng đã biết tối nay mình không chết thì cũng tàn phế, ánh mắt kia đâu chỉ đơn giản là muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Ném tấm vải mỏng manh sang một bên, Trần Uyên Sam cúi đầu cắn xuống hai núm hồng trước ngực cô, cô có thể cảm thấy chỗ đó của anh đã cứng rắn nóng bỏng ép sát vào thân dưới của cô, nhưng anh có vẻ vẫn rất kiên nhẫn thả ung dung hôn hít xoa bóp trên cơ thể cô.

Cô bị anh hành hạ đã có chút mê loạn không nhận được, lúc này anh lại giang tay ra bế cô đến trước tấm gương lớn trong phòng ngủ.

(Ặc Ặc!!! Anh Sam khẩu vị nặng quá à -_-!!!)

Cô bị anh ôm trong ngực đặt xuống đối diện với tấm gương, căn bản không dám nhìn bộ dạng của mình trước gương, chỉ cảm thấy anh đột nhiên lột cái váy mỏng manh của cô ra sau đó lại đến quần lót, từ phía sau mạnh mẽ đi vào.

"Tắt đèn." Cô bị anh mạnh mẽ ra vào, chân đã mềm nhũn đứng cũng không vững, nghe được tiếng hô hấp sau lưng lại càng trở nên dồn dập

hơn, ánh mắt không biết nên nhìn chỗ nào, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại căn môi chịu đựng.

"Bảo bối, nhìn chính mình đi." Anh thở hổn hển dừng lại, nhẹ nhàng dùng ngón tay mơn trớn lên bờ môi cô muốn cô thả lỏng, ở bên tai cô nhỏ giọng dụ dụ dỗ, "Em chặt như vậy thật làm cho anh muốn giết chết em mà."

Nghiêm Thẩm Huyền nghe được anh nói những lời này thì theo bản năng coi thường trừng mắt với anh, nhưng vừa mở mắt ra lại chứng kiến được một cảnh tượng vô cùng kích động, làm cho cô mắc cỡ lập tức nhắm chặt mắt lại, quay đầu hung hăng cắn một cái trên bả vai anh.

Cô xoay người lại, trên bả vai anh đau nhói, rốt cuộc cũng không còn kiên nhẫn nữa một tay đè cô ở trên gương, từ phía sau nặng nề đi vào.

Người phía dưới bây giờ ngay cả nói liền mạch cũng không nói được, trên người chỉ còn có chiếc váy mỏng không hề có tác dụng che đậy, ánh mắt anh càng ngày càng đỏ ngầu, cho dù biết hôm nay không phải kỳ an toàn của cô, nhưng lại không kiềm chế được mình, sau khi ra vào khoảng mấy chục lần, rốt cuộc cũng dừng lại, ở trên người cô chầm rãi rút ra.

Nghiêm Thẩm Huyền bị anh áp sát vào trước gương, mồ hôi trên hai cơ thể như hòa lẫn vào nhau, cô nghe được người nọ thì thầm đùa giỡn lưu manh ở bên tai mình, trong lòng căm rắng nghiêng lợi tự nhủ sẽ không bao giờ có lần thứ hai tự dâng mình lên miệng sói như thế này nữa.

Buổi tối đó Trần Uyên Sam vui vẻ không chỉ một lần, cho đến rạng sáng mới tha cho cô, nước mắt cùng mồ hôi của Nghiêm Thẩm Huyền đã trộn lẫn vào nhau, ngay cả thời điểm anh giúp cô tắm cô cũng không có cảm giác gì, anh ôm cô lên giường đắp chăn cho cô, hôn lên mặt cô đến mấy lần, cho đến cô vô thức đẩy một cái anh mới lui ra.

Tinh thần anh cực kỳ tốt, nằm xuống lẳng lẳng nhìn cô một hồi, chợt nghe điện thoại di động reo lên, anh vội vã lật người cầm điện thoại di động đi ra ngoài sợ đánh thức cô ngủ.

"Trần thiếu, đã quấy rầy rồi." Giọng nói chững chạc của Diêm Giang từ đầu dây bên kia kia truyền đến, "Tất cả đều đã được kiểm tra cẩn thận, không có vấn đề gì."

Trần Uyên Sam suy nghĩ một chút, trầm giọng nói, "Bên này không biết chuyện chứ?"

"Tôi có thể bảo đảm, tuyệt đối không, cấp dưới cũng đều ngậm miệng lại, phối hợp tốt với nhau, tuyệt đối sẽ không bị bại lộ."

"Tốt." Khóe môi anh cong lên, chống tay vịn lên lan can ngắm nhìn bờ sông ban đêm được soi sáng bởi ánh đèn "Bên kia chuẩn bị xong chưa? Hẳn bị bức ép đến mức này hẳn sẽ cản ngược lại chúng ta."

"Toàn bộ đều đã sắp xếp xong xuôi, ngay cả một ngọn gió cũng không thể lọt ra ngoài." Diêm Giang dừng một chút, trong giọng nói có chút cảm khái, "Chiêu thức này thật sự là rất khéo, nhìn nhiều năm như vậy rồi cuộc cũng có thể mở màn mở màn một lần."

"Hi vọng tất cả đều thuận lợi." Trần Uyên Sam thản nhiên đáp lại, nắm chặt tay, "Bắt ba ba trong rọ."

Ngày hôm sau Nghiêm thắm Huyền đến công ty buồn ngủ kinh khủng, tan việc rời khỏi công ty mới đột nhiên phát hiện hôm nay cầm lái lại là cái người như sói đối tối hôm qua.

Trần Uyên Sam mỉm cười nhìn cô ngồi vào trong xe, vươn người qua giúp cô cài chặt dây an toàn, tinh thần sáng khoái hơn cô một cái, "Trần Phu

Nhân vật vả rồi."

Cô nhìn anh mặt mày hớn hở, không khỏi nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, xấu hổ giận liếc anh một cái rồi quay đầu đi chỗ khác, nụ cười trên môi anh càng đậm, ôm cô khẽ nói, "Phu nhân làm việc khổ cực như vậy, vì phu đương nhiên sẽ rất cố gắng, chăm sóc cho phu nhân thần sắc hồng hào, tinh thần tốt."

Cô nhỏ giọng mắng anh một câu tên đàn ông thối tha, chợt có chút nghi ngờ hỏi anh, "Hôm nay sao anh lại tan làm sớm như vậy?"

Anh một tay cầm vô lăng một tay nắm tay cô, có chút bất đắc dĩ nói, "Cần Mạt không nói với em hôm nay là kỉ niệm trăm ngày của bảo bối nhà họ sao?"

Nghiêm Thấm Huyền nghe anh nhắc tới mới nhớ tới lúc trước có nhận được điện thoại, "Gần đây nhiều chuyện quá nên quên mất, làm sao bây giờ, quà tặng cũng không có mua!"

Trần Uyên Sam cười xoa xoa đầu cô, "Không cần gấp gáp, bây giờ chúng ta sẽ ghé qua cửa hàng trẻ em mua quà."

Cô nghĩ đến những trưởng bối của Ân gia lần trước gặp ở bệnh viện thì có chút lo lắng, " Đến muện Ân Kỳ Hồng và các trưởng bối của anh ấy có tức giận không? Việc nào quan trọng hơn?"

"Hôm nay chỉ là buổi họp mặt các bằng hữu với nhau, ngoài chúng ta ra, thì tên Đan Cảnh Xuyên kia cùng với Lolita nhà cậu ta có việc nên không đến được."

Lúc bọn họ mua đồ xong đến nhà Ân Kỳ Hồng, còn chưa có gõ cửa thì Trần Uyên Sam liền cẩn thận kéo Nghiêm Thấm Huyền ra phía sau, dưới ánh mắt khó hiểu của cô nhấn chuông cửa.

Quả nhiên cửa vừa mở ra, Ân Kỳ Hồng liền giơ một quyền về phía bả vai của Trần Uyên Sam, sớm đoán được ý đồ của hắn nên Trần Uyên Sam thoải mái ngăn chặn năm đấm của hắn ép tay hắn lên cửa, "Đã lên chức ba rồi mà vẫn muốn ăn đòn hả?"

Ân Kỳ Hồng ôm tay gào lên, lúc này Trần Uyên Sam mới kéo người đang đứng sau lưng mình cười trộm ra, khinh bỉ nhìn hắn một cái rồi bước vào nhà.

Cẩn Mạt bế hai tiểu bảo bối ở trong lòng dỗ dành, nhìn thấy bọn họ tới liền vội vàng kêu bọn họ ngồi lên ghế salon, Nghiêm Thấm Huyền sau lần đến bệnh viện chứng kiến hai tiểu bảo bối ra đời thì không có gặp lại bọn họ, lúc này ngồi ở bên cạnh Cẩn Mạt nhìn hai tiểu bảo bối mút ngón tay nhắm mắt ngủ ngon lành, tâm tình nhu hòa như nước.

"Đừng nhìn ngoài chúng nó đáng yêu như vậy, buổi tối lại làm náo loạn lên hại mọi người ngủ không ngon." Lúc này tân vú em Ân Kỳ Hồng đến ngồi bên cạnh Cẩn Mạt, nói với Nghiêm Thấm Huyền, "Cô xem đi gương mặt đẹp trai của tôi đã bị chúng nó giày vò cho có hai quầng thâm mắt đây này, làm cho bà xã của tôi đau lòng."

"Ai đau lòng hả?" Cẩn Mạt liếc hắn một cái, "Hai bảo bối mỗi lần nhìn thấy anh chúng đều khóc."

Trần Uyên Sam ôm Nghiêm Thấm Huyền ngồi ở bên cạnh bọn họ, nghiêng đầu thấy cô dịu dàng nhìn hai tiểu bảo bối, trong lòng rung động, nói với Ân Kỳ Hồng: "Cậu xem hai bảo bối nhà cậu này, đã quyến rũ bà xã tôi mất rồi."

Ân Kỳ Hồng thấy con gái của mình được khen ngợi, lập tức vênh mặt, "Mặc kệ cậu ghep, con gái bảo bối của tôi dĩ nhiên nam nữ đều ăn sạch! Về sau cậu cứ chờ cùng với chính con của mình tranh giành bà xã đi."

Trong nhà tràn ngập tiếng cười nói, Nghiêm Thấm Huyền quay đầu lại nhìn gương mặt anh tuấn cùng với nụ cười như có như không nơi khóe miệng của anh, nhu tình trong lòng ngày càng sâu.

Sau khi cơm nước xong xuôi Ân Kỳ Hồng lén lút kéo Trần Uyên Sam ra ban công, hạ thấp giọng hỏi anh, "Chuyện chăn gối của cậu như thế nào? Cô ấy có biết không? Nghe nói Phong Trác Luân ở Paris ngày đêm không ngủ bị cậu làm chết rồi."

"Cậu dùng từ chính xác một chút." Trần uyên áo bị từ ‘ làm ’ của hấn làm cho sặc, đá hấn một cước, "Chuyện này sao có thể để cô ấy biết? Nói bây giờ thì sau này còn gì ngạc nhiên?"

Ân Kỳ Hồng nghe xong thì cười ha hả, đẩy đẩy bờ vai của anh, "Tôi nói cho cậu biết, giấy đăng kí kết hôn, bà xã, đứa bé đều đã có, cô ấy có muốn từ chối cũng không từ chối được. Trước kia tôi không nhìn ra cô ấy lại mạnh mẽ khác người như vậy, càng ngày càng giống bà xã cậu."

"Cũng vậy." Trần Uyên Sam tựa người vào trên lan can thản nhiên nói, "Cậu đang muốn nói cho tôi biết lúc đấy cậu cầu hôn như thế nào sao?"

Ân Kỳ Hồng nghe anh nhắc đến chuyện cầu hôn thăm thiết năm đó của hấn, vội vàng đầu hàng nói sang chuyện khác, "Đúng rồi, nghe nói cậu chuẩn bị hành động? Bên hấn cũng đã chuẩn bị xong rồi."

Trần Uyên Sam chẳng nói đúng sai gật đầu với hấn, "Cho nên chuyện kia cũng mới kéo dài lâu như vậy mới làm."

Ân Kỳ Hồng biết anh vất vả bố trí mọi chuyện, chỉ vỗ vỗ bả vai của bạn, "Qua là tốt rồi."

"Chỉ hy vọng không xảy ra sai lầm gì." Qua cửa sổ sát đất Trần Uyên Sam nhìn ra phòng khách thấy Cẩn Mạt cùng với Nghiêm Thấm Huyền

đang chơi đùa với hai bảo bối, trong mắt đều là dịu dàng, "Kỷ Hồng, biết hưởng thụ cảm giác của người ba không phải chỉ có một mình cậu."

Nhiệt độ của thành phố S đã bắt đầu ấm lại, gần đây Nghiêm Thấm Huyền cảm giác ngủ bao nhiêu cũng không đủ, thời điểm ở công ty gượng mở mắt ra mà hoàn thành công việc, khi về nhà liền làm loạn đòi Trần Uyên Sam làm một bàn hải sản, ăn rồi cũng cảm thấy đói, ăn xong thì lại đi ngủ, làm hại Trần Uyên Sam gần đây bị bỏ đói, thế nhưng lại thấy cô mệt mỏi, không thể làm gì khác hơn là thuận theo cô.

Buổi chiều Nghiêm Thấm Huyền ở công ty phê duyệt tài liệu vừa định gửi nhắn tin cho Trần Uyên Sam nói anh tới đưa cô về nhà sớm một chút, Kim Tuấn cửa cũng không gõ vội vã bước vào, từ phòng làm việc bên cạnh chạy tới, trên trán đều là mồ hôi, một tay đặt trên bàn nghiêm mặt nói, "Phu nhân, công ty tài chính đang bị người ta tố cáo! Tin tức ở tron cục truyền tới nói đã phái người đi bắt Nghiêm tiên sinh rồi!"

"Cái gì?!" Nghiêm Thấm Huyền nghe xong thì cả kinh thất sắc, giọng nói ngập tràn sợ hãi, không hề nghĩ ngợi vội vàng cầm điện thoại lên gọi cho Trần Uyên Sam.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Dọc theo đường đi Trần Uyên Sam lái xe với tốc độ cực kỳ nhanh, Nghiêm Thấm Huyền ngồi ở ghế lái phụ cúi đầu xuống vẻ mặt không chút cảm xúc, chỉ có nước mắt là lũ lượt rơi xuống, anh ngồi bên cạnh một tay nắm chặt tay của cô, chân mày nhíu lại rất sâu, dưới ánh trăng sáng mũi cao được phản chiếu xuống, có chút ảm đạm.

“Bên kia Đan Cảnh Xuyên đã nhận được lệnh, anh vừa mới nói chuyện điện thoại cùng với ba, để cho ông ấy phối hợp với cảnh sát trước đã.” Ánh mắt anh nhìn về phía trước, khẽ nói với cô.

Nghiêm Thấm Huyền vừa nghe anh nói chuyện thì lại khóc dữ hơn, nắm chặt lấy tay anh, ngửa đầu nhìn anh nghẹn ngào nói, “Ba sẽ không sao đâu đúng không? Có thể không bắt ba ở trong cục được không?..... Ông vừa mới xuất viện không bao lâu, thân thể còn chưa khôi phục tốt.....”

Trần Uyên Sam nhìn cô khóc làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại, lòng đau như đao cắt, lúc này không cần tiếp tục nữa cũng biết kế hoạch đã thất bại rồi, chỉ biết nắm chặt tay cô hơn, “Lệnh bắt giữ không thể thay đổi được, Đan Cảnh Xuyên có quan hệ tốt với anh như vậy cũng không làm gì được, phía dưới có nhiều đôi mắt đang chăm chú nhìn như vậy, anh đã nói cậu ta phong tỏa tin tức rồi, cậu ta nhất định sẽ làm tốt thôi, bây giờ chúng ta trực tiếp đến cục cảnh sát chờ đợi.”

Nghiêm Thấm Huyền nghe anh nói rành mạch phân minh, biết anh đã đồng ý cô sẽ liên bảo vệ được Nghiêm Khải, khẽ dịu mắt nhẹ giọng hỏi anh,

“Sao có thể đột nhiên nhanh như vậy đã bị tố cáo ra ngoài? Công ty nhỏ thế kia, không rảnh rỗi đến nỗi đào ra được tất cả thâm hụt trong một lần.”

Anh lắc đầu một cái nói với cô: “Công ty càng nhỏ thì sẽ càng cảm thấy một công ty lớn như vậy đột nhiên lại chuyển nhượng chi nhánh rất kì quặc, cho dù bề ngoài ngụy trang kĩ như thế nào đi nữa, tâm tình của nhân viên trong công ty sẽ có chút thấp thỏm, tìm hiểu kĩ càng một chút sẽ liền phát hiện ra đầu mối.”

Những năm gần đây cô học về kinh doanh, đạo lý này không phải là không hiểu, vốn ôm may mắn tâm lý cho là có thể Man Thiên Quá Hải (giấu giếm), không ngờ giấy vẫn không bọc được lửa.

Cơ thể mệt mỏi, cô không muốn nói thêm gì nữa, tựa lưng vào ghế nhắm mắt lại, trong lòng nóng ruột nóng gan đối với tình trạng của Nghiêm Khải, cả một đầu óc hỗn loạn, cảm thấy càng ngày càng mệt, cô dần dần ngủ thiếp đi.

Thời điểm Trần Uyên Sam đến cửa cục Đan Cảnh Xuyên còn chưa tới, người bên cạnh đã nhắm mắt tựa lưng chìm vào giấc ngủ, trong giấc mộng cô toàn nhú mày, làm cho anh đau lòng, nhẹ nhàng giúp cô tháo dây an toàn ra, từ chỗ ngồi của mình xuống xe đi vòng qua bên cô, nhẹ nhàng bế cô xuống xe.

Nghiêm Thấm Huyền tựa vào ngực Trần Uyên Sam, thân thể bị di chuyển cũng không biết, anh cẩn thận bế cô đi vào cục từng bước từng bước một rất nhẹ nhàng, chỉ sợ đánh thức cô dậy.

Trước khi đi Đan Cảnh Xuyên đã dặn dò mấy cảnh sát ở đây là Trần Uyên Sam sẽ đến, ở cửa có mấy cảnh sát đứng đó trông thấy có người đến thì thần kinh lập tức trở nên căng thẳng, một người trong số đó mới vào cục cái gì cũng thấy mới mẻ, mắt thấy Trần Uyên Sam càng ngày càng tiến lại

gần, khẽ nghiêng người về phía trước muốn nhìn cho rõ ràng, ai ngờ đứng không vững nên lập tức ngã sấp lên nền đất.

Hai người bên cạnh thấy thế thì không nhịn được phụt cười, lúc này Trần Uyên Sam đã bế Nghiêm Thẩm Huyền đi tới cửa, cô có vẻ nghe thấy được ồn ào có chút không được bịt lỗ tai nghiêng đầu cọ xát trên ngực Trần Uyên Sam, Trần Uyên Sam chau mày, bước chân ngừng lại lạnh lùng nhìn lướt qua bọn họ.

Cái nhìn này nhất thời làm cho mấy cảnh sát trẻ tuổi dựng tóc gáy, mặc dù sắc mặt Trần Uyên Sam vẫn bình thản như thường, nhưng hiển nhiên là đã có chút tức giận, một người trong đó đã hoàn hồn lại dẫn anh đến phòng nghỉ, lễ phép đi rót trà cho anh.

“Ngài ở đây chờ một lát, cục phó sẽ lập tức tới ngay.” Đây chính là người mà đã té úp xuống mặt đất chảy mồ hôi lạnh khẽ nói với Trần Uyên Sam, sau đó rất thức thời đóng cửa lại, Trần Uyên Sam nhìn quanh phòng một tay cầm lên cái áo khoác cảnh phục không biết của ai nhẹ nhàng khoác lên người cô, cẩn thận từng li từng tí ôm cô ngồi trên ghế salon đợi người.

“Khó chịu.....” Cô ngủ được một lúc lại cuộn người trong lòng anh khẽ nức nở, thanh âm rầu rĩ nhẹ nhàng truyền đến, “Phải về nhà..... Ba.....”

Anh nhìn cô cắn môi kéo áo của ạm, cảm xúc trong đáy mắt chợt đổ ập xuống, ôm ái ôm cô vỗ nhẹ nhẹ như dỗ dành trẻ con, “Bảo bối ngoan..... Xử lý xong chuyện chúng ta sẽ lập tức về nhà, có được không?”

....

Đan Cảnh Xuyên vừa mở cửa ra đã chứng kiến một cảnh tượng không ngờ đến.

Cái người luôn trầm ổn lạnh nhạt kia lại đang dùng người mình làm giường, ôm người phụ nữ trong lòng như bảo bối dịu dàng dỗ dành, còn cổ

ý tắt đèn ngồi ở trong bóng tối chỉ vì muốn để cho cô được ngủ thoải mái hơn một chút.

Gặp được người có thể khiến cho mình không cần trả ơn gì cũng muốn dốc hết sức lực tâm can cho người đó, bản thân đã không còn giống như trước đây nữa.

Lúc tỉnh lại Nghiêm Thẩm Huyền cảm giác được có cái gì không đúng lắm, tỉnh dậy phát hiện mình đang nằm trên ghế salon trong một căn phòng xa lạ, cô giật mình, từ trên ghế sa lon đứng dậy nhìn quanh bốn phía một, theo bản năng liền gọi tên của anh.

Lúc này Trần Uyên Sam và Đan Cảnh Xuyên đang đứng ngoài cửa nói chuyện, vừa nghe thấy giọng nói của cô liền mở cửa đi vào, thấy cô đã tỉnh vội vàng bước nhanh đi tới khom người đưa tay lên trán cô hỏi, “May không có phát sốt, người còn khó chịu sao? Có muốn uống nước nóng không?”

Cô thấy anh lo lắng, lắc đầu một cái kéo cánh tay của anh vội vàng hỏi, “Ba như thế nào rồi? Có sao không? Ông ở đâu? Em có thể gặp ông hay không?”

“Bây giờ ông đang ở trong phòng tạm giam, cô yên tâm, có tôi ở đây tôi sẽ không để ông ấy phải chịu một chút uất ức nào.” Đan Cảnh Xuyên nói, “Chỉ là hiện tại cô không thể gặp được ông ấy.”

Nghiêm Thẩm Huyền nghe hẳn nói nửa câu trước thì khẽ thở phào nhẹ nhõm, nghe thấy nửa câu sau liền cảm thấy cả người như lâng lâng, Trần Uyên Sam trầm mặc một hồi, một tay bế cô từ trên ghế salon đứng lên đối mặt với Đan Cảnh Xuyên, “Vậy cậu lưu ý, tôi đưa cô ấy trở về trước, có chuyện gì nhớ báo cho tôi biết.”

Lúc cô ngủ anh bế cô không biết thì thôi, vậy mà bây giờ tỉnh dậy anh lại bế cô trước mặt người khác như vậy, khuôn mặt khế ửng đỏ, có chút ảo não khế đẩy anh mấy cái, cánh tay Trần Uyên Sam không hề rời lỏng bớt, dưới ánh mắt cười như không cười của Đan Cảnh Xuyên đi về.

“Đừng động dậy, chứng sợ hãi giam cầm của em, mới vừa rồi để em ở lại một mình trong phòng lại sợ em không thoải mái, thân thể em yếu, hiện tại tâm can anh như muốn tràn lên đỉnh đầu rồi.” Anh vững vàng ôm cô từ trong cục cảnh sát đi ra ngoài, thanh âm trầm trầm nhưng vẫn ẩn chứa tia hốt hoảng nhàn nhạt lọt vào tai cô.

Cô quay đầu lại nhìn cục cảnh sát, ôm cổ anh cụng vào trán anh nói, “Em rất lo lắng cho ba.....”

Trần Uyên Sam dừng bước hôn lên trán cô, lộ ra một nụ cười nhạt nhòa, “Em cho anh ba ngày.”

Lúc Đan Cảnh Xuyên từ vùng lân cận trở về liền cùng với Trần Uyên Sam đưa Cao Nhận về nhà, sáng ngày hôm sau Trần Uyên Sam cũng đưa Nghiêm Thẩm Huyền trở về Nghiêm gia để cô chăm sóc cho Cao Nhận, không để cho cô tới công ty.

Mặc dù trong lòng Nghiêm Thẩm Huyền còn lo lắng tới tình trạng của Nghiêm Khải, nhưng vì không muốn để cho Cao Nhận càng thêm lo lắng, cho nên khắc chế tâm tình của mình, nói với Cao Nhận là đã có một chút hiểu lầm nho nhỏ sẽ sớm thả người.

Doãn Bích Giới nhanh như tia chớp, ngày thứ ba lúc xế chiều nghiêm Thẩm Huyền đang ngồi ở trên ghế sa lon không yên lòng xem ti vi, mới vừa nhận điện thoại liền bị Bích nữ vương làm cho đình tai nhức óc.

“Nghiêm nhị, nhà người giở ngón này ra thực con mẹ nó hay thật! Tớ đoán chừng cho đến bây giờ bên kia còn chưa có lấy lại tinh thần, mới vừa xuân phong hạ hê liền giống như Đại Công Kê run rẩy, không tới hai giây là lông trên người đều bị lột sạch rồi! Trần Uyên Sam quá nhẫn nhịn rồi, anh ta có phải là học sinh tiểu học thi bơi lội hay không mà nhịn lắm thế!”

Bên này Nghiêm Thẩm Huyền cầm điện thoại, miếng dưa hấu trong miệng vẫn chưa nuốt xuống, thiếu chút nữa là sặc họng, chậm nửa ngày mới đáp lại một câu, “Doãn Bích Giới cậu có thể nói chuyện lô gic được không? Cậu nói cái gì tớ nghe không hiểu!”

Cô có thể tưởng tượng được bên kia đầu điện thoại Doãn Bích Giới đang rất khinh thường cô, hồi lâu mới dùng giọng chỉ tiếc không thể rèn sắt thành thép nói với cô, “Cậu biết không? Người đàn ông của cậu nói chuyện nhượng công ty tài chính đó, thật ra thì anh ta đã sớm biết sau lưng anh ta là đối thủ bên hắc đạo một tay thao túng, bên kia có sơ hở, Trần Uyên Sam liền lập tức rút hợp đồng đầu tư vào trong cục rồi!”

Nghiêm Thẩm Huyền nghe đến đó bàn tay cầm điện thoại di động cũng dần dần toát mồ hôi, “Cậu nói là.....?”

“Nghe Kha Khinh Đăng nói việc đầu tiên Trần Uyên Sam làm khi đến thành phố S là phái người đi thăm dò sổ sách của Nghiêm thị, anh ta đã sớm phát hiện ra việc thâm hụt, cố ý qua nhiều cái miệng làm cho đối phương phát hiện, phản tương nhất quân (phản lại), bên kia vừa nhìn bảng báo cáo tài chính sẽ phải lập tức rút người ra, tay chân cũng không có rút lui sạch sẽ, Trần Uyên Sam theo sát làm cho cục cảnh sát phát hiện ra nguồn gốc công ty nhỏ này là tập đoàn chuyên buôn lậu cho nước ngoài, hiện tại bên Mỹ cũng đang gà bay chó sủa (tình cảnh hỗn loạn) khắp nơi.”

Trong giọng nói Doãn Bích Giới không tìm được có chút hạ hê, dừng một chút, cô thở dài, “Thật ra thì ngay từ đầu anh ta đã âm thầm chuyển tiền vào bù lại khoản thâm hụt của Nghiêm thị rồi.”

Từng chữ từng câu, những nghi ngờ chôn ở sâu đáy lòng đã có lời giải thích, cô chợt nhớ tới ngày đó ở cục cảnh sát anh ôm cô như báu vật quý báu nào đó nói với cô cho anh ba ngày.

“Cậu nói xem anh ta làm sao có thể nỡ lòng bán công ty nhà cậu cho người khác?”

Nghiêm Thẩm Huyền nghe Doãn Bích Giới nói thế nước mắt liền lập tức rơi xuống.

Trong lòng cô từng oán giận sao anh lại quyết định bán công ty với giá thấp, thật ra thì nào biết anh đã có chuẩn bị cả rồi, anh trả lại cho cô người ba không tù tội, anh trả lại cho cô một Nghiêm thị hoàn chỉnh từ đầu tới cuối.

Từng nghe nói qua bao nhiêu tình thâm ý cặn, nhưng đời này cô có thể gặp một người như Trần Uyên Sam, dùng bao nhiêu tiền bạc để đánh cược, một người che chở cho cô không biết bao nhiêu nguy hiểm và giông bão, hoàn toàn chỉ vì muốn cho cô một mái nhà bình an.

Cao Nhận ngồi bên cạnh thấy cô cầm điện thoại vừa khóc vừa cười, đã ngừng tay khẩn trương nhìn cô, bên kia Doãn Bích Giới còn chưa nói hết cô liền điện thoại, trên mặt đầy lệ nói với Cao Nhận “Con đi đón ba về nhà” sau đó liền chạy ra khỏi cửa.

Thang máy cũng không muốn đi, cô từ tầng sáu chạy thẳng xuống, trong lòng tràn đầy tâm tình chờ đến lúc gặp anh để bộc phát, trong lòng tính toán nên nói gì với anh, không để ý tới việc đã chạy xuống dưới lầu.

Mới vừa chạy ra cửa khu nhà đột nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc, cô đứng trước cửa khu nhà vẫy vẫy tay với Kim Tuấn, vẻ mặt vui vẻ nói: “ Anh Kim, anh ấy bảo anh tới đón tôi sao?”

Lúc này vẻ mặt Kim Tuấn khẽ biến đổi, không biến sắc nói, “Ừ, phu nhân cô lên xe đi.”

Nghiêm Thấm Huyền không chút nghi ngờ, ánh mắt còn chẳng dừng lại trên mặt Kim Tuấn đến hai giây, liền vui sướng mở cửa xe ngồi xuống.

Kim Tuấn nhìn cửa xe mở ra, nắm chặt tay lại, trong lòng đấu tranh dữ dội, điều chỉnh lại ánh mắt rồi đi vào xe đóng cửa lại.

Nếu như theo trình độ nhạy cảm bình thường của Nghiêm Thấm Huyền, cô chỉ cần để ý một chút, sẽ liền phát hiện ra chiếc xe này không phải là chiếc bình thường đưa đón cô mỗi ngày, mà sân cỏ trong dưới lầu nhà cô, mấy người đi theo bảo vệ cô đã bị đánh cho ngất đi, khẩn cấp gọi điện thoại báo tin.

Trong xe Kim Tuấn mở nhạc, Nghiêm Thấm Huyền ở ghế sau nghe được còn cười cợt hân mấy câu, “Anh Kim từ khi nào lại có thú tao nhã như vậy? Liên khúc piano cũng nghe qua, chặc chặc.” Phía trên qua gương chiếu hậu Kim Tuấn cười với cô, một lát sau từ hộp tủ trong xe lấy ra một chai nước đưa cho cô.

Cô tự nhiên cảm ơn nhận lấy mở nắp ra uống vài ngụm, nửa tựa vào bên cửa xe chống cằm, nụ cười rục rịch, nghĩ đi nghĩ lại mặt liền đỏ rần, Kim Tuấn ngồi ở trước mặt vẻ mặt thâm trầm lái xe, qua mười phút sau quay đầu lại, thấy cô đã ngất đi trên ghế.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 38

"Phu nhân của ngài hẳn là có thai." Trên bàn làm việc Trần Uyên Sam ngồi đối diện với vị bác sĩ phụ khoa mà anh đã mời tới ở thành phố S, đang nhìn ông ôn nhu nói, "Mệt rồi, ăn nhiều, đã lâu không tới kì sinh lý."

Trần Uyên Sam cảm thấy gần đây Nghiêm Thấm Huyền có chút kỳ quái, mời bác sĩ tới hỏi, không ngờ lại phát hiện ra chuyện lớn như vậy.

"Bác sĩ, nên chuẩn bị những thứ gì? Chú ý những thứ gì? Thân thể cô ấy tương đối yếu, sẽ gặp nguy hiểm sao?" Trần Uyên Sam vừa mừng vừa sợ, bộ dạng điềm tĩnh chừng chạc thường ngày đã quăng ra sau ót, bộ dạng giống như học sinh tiểu học chăm chú ghi nhớ từng điều mà bác sĩ nói, thậm chí còn lấy bút ghi lại thật lâu mới thả cho bác sĩ về.

Bác sĩ vừa rời đi là anh đã lao ra khỏi phòng làm việc, thiếu chút nữa là úp mặt trong thang máy, lái xe thẳng đến dưới lầu nhà cô, nhảy xuống xe đi vào trong khu nhà.

Thời điểm vẫn chưa đi đến cửa lớn đột nhiên anh cảm thấy không đúng lắm, kinh nghiệm cảnh giác nhiều năm thôi thúc anh bước chân về phía bãi cỏ rậm rạp ở trước khu nhà cô, thế nhưng cái mà anh nhìn thấy làm cho toàn thân anh đổ mồ hôi lạnh.

"Trần thiếu. Anh Kim đã ra tay. Phu nhân.
. . ." Lúc này một người đàn ông mặc áo đen miệng đầy máu nằm trên đất khó nhọc mở mắt, gắng gượng chạy tới gần Trần Uyên Sam nói.

Trên mặt Trần Uyên Sam lúc này đã không còn chút sắc máu, trước mắt tất cả như tối sầm lại, phải chống tay vào thân cây mới có thể đứng vững, anh ngừng mấy giây, tay lấy điện thoại ra, nhắc chân liền chạy đi.

.

Thời điểm Nghiêm Thẩm Huyền mở mắt chỉ cảm thấy cả người lão đảo, đầu óc choáng váng, thân thể cũng hoảng hốt, cô gắng gượng chống đỡ thân thể ngồi dậy, đột nhiên không thể khống chế nổi cúi đầu nôn.

Nôn thật lâu đều nôn ra mật xanh mật vàng làm cho cơ thể cô khó chịu, che ngực nửa năm nôn ọe, lúc này đột nhiên nghe được một thanh âm xót xa vang lên ở bên tai, "Dọn dẹp đồ của cô đi."

Cả người cô hoảng hốt, quay đầu lại ngoảnh về bên trái, kinh hãi, bên ngoài cửa sổ là đại dương ban đêm rộng mênh mông tối đen như mực, cô hoảng hốt bò dậy đột nhiên đầu đụng phải cái gì đó.

"Trần Uyên Sam không có mắt hay mắt hấn ta mọc ở trên chân?" Âm thanh kia vẫn tiếp tục truyền đến, mang theo một tia khinh thường rõ ràng, "Tay chân vụng về như vậy, lại không chú ý sạch sẽ." Hấn còn chưa dứt lời, chợt nghiêng mình sang một bên, một cái bình hoa bị đập vỡ ngay trước mặt hấn.

Nghiêm Thẩm Huyền được Trần Uyên Sam nuông chiều thành quen nên bây giờ toàn thân đều là tính khí của địa chủ, còn chưa biết rõ tình hình, liền bị cái người không biết là ai nghi ngờ chất vấn, sao có thể duy trì sự bình thản, toàn thân đều cảm thấy buồn nôn, trong lòng đột nhiên nhanh như tia chớp hồi tưởng lại cảnh tượng lúc trước.

Cô ở trong xe. . . Uống nước Kim Tuấn đưa. . Sau đó liền. . .

Trong nháy mắt, cô đột nhiên nhớ lại câu nói trước khi cô cúp điện thoại mà Doãn Bích Giới còn chưa kịp nói hết "Cẩn thận."

Lúc này chủ nhân của giọng nói xót xa đó đi tới, tóc vàng mắt sáng, khoe miệng hàm chứa tia không kiên nhẫn lại có chút mỉa hoặc cười, cau mày nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô.

"Anh là ai?" Nghiêm Thấm Huyền cẩn thận lui về phía sau một bước cảnh giác nhìn người đàn ông xa lạ trước mắt, bên eo của hắn còn dắt súng, hai tay khoanh sau lưng.

Cô vừa nhìn thấy người này theo bản năng liền muốn lui về phía sau, khí thế trên người của hắn thật sự là quá mức bén nhọn, áp lực làm cho người ta cảm thấy vô cùng hoảng hốt.

Người đàn ông này cùng cô nhìn nhau hồi lâu, đột nhiên lui về phía sau một bước, ngồi xuống ở trên ghế salon đối diện cô, cầm trong tay quả táo đặt ở trên bàn không ngừng vuốt ve, "Thật sự rất cảm tạ chuyện tốt mà chồng cô đã làm, hiện tại cảnh sát Mỹ đã sờ tới tổng bộ lân cận rồi."

Trong đầu Nghiêm Thấm Huyền vội vàng phân tích tình huống, chịu đựng thân thể khó chịu chống người ở bên hộc tủ, sắc mặt tái nhợt, có chút chần chừ nói, ". Tiểu Phan."

Người nọ ngẩng đầu nhìn cô một cái, không có phủ nhận, không chút hoang mang mà đặt quả táo sang một bên, "Hả? Xem ra Trần Uyên Sam đã nói với cô về tôi?"

Trí nhớ của cô luôn luôn rất tốt, lần lễ khai mạc của Qua Sam từng nghe thấy Trần Uyên Sam cùng với Doãn Bích Giới đề cập tới cái tên này, liền theo bản năng nhớ ra.

"Cô đã mang thai." Tiểu Phan từ trên ghế salon đứng dậy, thanh thản nghiêng người dựa vào bên hộc tủ nhìn cô, "Khuyên cô một câu, hãy vứt ý định bỏ trốn của cô đi, trừ phi cô nguyện ý nhất thi lưỡng mệnh (dốc lòng) nhảy vào trong biển, vậy thì xin cứ tự nhiên."

Những chữ này nói ra làm cho người ta có cảm giác rợn tóc gáy, dù sao cũng là thân thể của mình, Nghiêm Thấm Huyền không thể nào không nhận ra, lúc trước phiền lòng vì chuyện tình của Nghiêm Khải, hiện tại vừa định hoan hoan hỉ hỉ ôm anh nói cho anh biết tin mừng này, thì cô đã bị bắt cóc đưa tới đây rồi.

"Anh muốn giết tôi hay muốn dùng tôi để uy hiếp anh ấy?" Cô nhẹ nhàng ngồi xuống đệm, nghiêm mặt lạnh nhạt nói.

Tiểu Phan cười cười, đi tới trước mặt cô từ trên cao nhìn xuống cô, "Đến lúc đó cô sẽ biết."

Trong phòng đã có người đến quét dọn nên có mùi hương thoang thoảng dễ chịu, hai tay Nghiêm Thấm Huyền phủ ở trên bụng không nhúc nhích tựa vào bên cửa sổ.

Một chuỗi tiếng bước chân nặng nề từ cửa truyền đến, Kim Tuấn đứng lại bên cạnh cửa, vẻ mặt phức tạp nhìn cô.

"Anh thật sự rất lợi hại." Hồi lâu, Nghiêm Thấm Huyền tựa vào mép giường quay đầu lại ánh mắt lạnh nhạt nhìn hắn, "Anh ở bên cạnh anh ấy ngụp lặn nhiều năm như vậy, lấy được sự tin nghiệm của anh, cả sự tin tưởng của tôi."

Kim Tuấn nghe được cô nói những lời này, giống như có một tia không đành lòng, khẽ nghiêng đầu.

"Anh ấy có gì không tốt với anh?" Ánh mắt cô di chuyển, âm thanh dần dần nâng cao hơn một chút, "Anh ấy dành cho anh nhiều sự tin tưởng cùng với chức quyền như vậy, nhưng hai chữ trung nghĩa cơ bản nhất anh cũng không có."

"Tôi vốn là người được Tiểu thiếu phái vào." Hấn nắm chặt tay, cắt ngang lời cô nói, "Từ khi vừa mới bắt đầu tôi theo chỉ thị của Tiểu thiếu tiếp cận sư phụ Diêm dành được sự tín nhiệm của anh ấy, sau đó dần dần đến bên cạnh Trần thiếu."

"Đều là vì chủ nhân của mình, cái mạng của tôi đây chính là Tiểu thiếu cho, thế nên tôi phải cống hiến sức lực cho ngài ấy. Thật ra thì tôi đã thất bại, Trần thiếu sớm đã biết tôi là người được Tiểu thiếu phái tới, ngài ấy cố ý gọi tôi từ Tokyo tới đây để nhìn được chỗ sơ hở của Nghiêm thị, mượn tay tôi kéo lực lượng của Tiểu thiếu ra ngoài."

"Vậy anh chưa từng có một chút áy náy? Những năm này anh ở bên cạnh anh ấy, có anh ấy anh có thể tự do phát huy tài năng của mình, hẳn đối xử tử tế với cha mẹ của anh, coi anh như anh em của mình, lần đó anh trúng đạn anh ấy chờ ở bên ngoài cả đêm, còn gọi bác sĩ tốt nhất tới chữa bệnh và y tá tới chăm sóc."

Nói tới chỗ này, cô nhìn hấn yếu ớt nói, "Lần trúng đạn đó, thật ra anh cố ý vì muốn tranh thủ sự tin tưởng của anh, anh đã biết trước góc độ bắn nên mới tiến lên giúp anh ấy ngăn chặn viên đạn."

"Kim Tuấn, anh thật sự thủ đoạn, chừng ấy năm anh có thể yên tâm mà ngủ được sao?"

Cô làm sao lại không oán hận, cô tin hấn như vậy, đối với hấn như đối với anh trai mình, thế nhưng nội công ngoại kích trói người vợ đang muốn cùng người mình yêu chia sẻ niềm vui khi được làm ba làm mẹ, không thể ngờ tới đứa bé mới được hình thành trong bụng mình lại vô tình trở thành lợi thế để áp chế Trần Uyên Sam.

Nghiêm Thẩm Huyền sau khi nói đến đây đã không muốn nói thêm gì nữa, nhắm mắt lại kéo tấm thảm trên người mình, Kim Tuấn đứng cách cô không xa, đối mặt với từng câu chữ chất vấn như muốn xuyên thẳng vào

tim hần, mặt xám như tro tàn đứng đó một hồi, sau đó mới xoay người đi ra ngoài.

"Điều tra đến đâu rồi?" Trần Uyên Sam đứng trước hàng thuốc hạ, trầm mặt hỏi, "Nhìn kỹ, không được bỏ qua cái nào."

"Không có Trần thiếu, chuyển bay cùng với chuyển bay tư nhân đều không có."

Đan Cảnh Xuyên đứng một bên thả di động xuống cũng nhìn Trần Uyên Sam lắc đầu.

Sắc mặt của Trần Uyên Sam lúc này chỉ có thể dùng từ cực kỳ bi thảm để hình dung, anh mất đi thăng bằng suy sụp tựa vào ghế dựa bên cạnh, nắm tóc của mình lộ ra vẻ sầu thảm lắc đầu, "Thân thể cô ấy yếu như vậy. Hơn nữa bây giờ trong bụng còn có đứa bé."

Thanh âm cùng với những câu nói thảm thương kia khiến cho Ân Kỳ Hồng đứng bên cạnh nghe cũng rất lo lắng, hần và Trần Uyên Sam lớn lên cùng nhau, suy bụng ta ra bụng người, cũng biết rõ lần này Trần Uyên Sam gặp phải chuyện gì, hần cau mày suy nghĩ một chút, đột nhiên nói với mọi người đang tra chuyển bay một câu, "Mọi người điều tra tàu thuyền xem, Tiểu Phan có tàu của riêng mình, có thể đi bằng đường thủy."

Nghiêm Thấm Huyền không biết mình rốt cuộc phải nán lại trên con tàu này đến khi nào, cũng không có ai nói cho cô biết con tàu này đang đi về đâu.

Thời điểm ở bên cạnh Trần Uyên Sam, mỗi buổi tối anh sẽ dỗ dành cô ngủ, buổi sáng cũng nhất định sẽ tỉnh dậy ở trong lòng ngực anh, mấy ngày nay ở trên thuyền cô có lúc nghe thấy tiếng sóng biển sẽ giật mình tỉnh dậy, mơ mơ màng màng không ngủ được.

"Nghiêm tiểu thư, Tiểu thiếu mời cô đến khoang tàu." Người giúp việc nữ mà hai ngày nay vẫn luôn chăm sóc cô nhẹ nhàng nói, Nghiêm Thấm Huyền thở dài, khoác áo khoác để ở trên thảm, đi theo người giúp việc tới khoang tàu.

Còn chưa tiến vào khoang tàu liền nghe thấy tiếng đàn du dương, cô đi về phía trước mấy bước nhất thời sợ hết hồn, trong khoang tàu là mấy người đàn ông cao lớn đang nửa quỳ trên mặt đất, cúi đầu cả người khẽ run. Mà trong khoang tàu Tiểu Phan mặc áo ngủ bằng lụa mỏng tựa lưng vào ghế ngồi, thanh thần kéo Violin.

Cô thề đời này cô chưa từng chứng kiến qua cảnh tượng nào quý dị như vậy.

"Ngồi đi." Tiểu Phan để Violin ở một bên, giúp cô kéo ghế ra ngoài, Nghiêm Thấm Huyền nhìn hẩn đến mấy lần, cả người sợ hãi ngồi xuống ghế dựa.

Trên bàn bày mấy món ăn tinh xảo ngon lành, đáng vẻ rất chộc người muốn ăn, Tiểu Phan nhìn qua giống như tâm tình vẫn còn rất tốt, cầm một cái bánh tart trứng ăn, trên mặt vẫn cười vẻ tà mị, hình như hoàn toàn không thấy có người đang quỳ dưới đất.

Nghiêm Thấm Huyền không dám động đến đồ trên bàn, chỉ sợ nhân bánh bao xá xiu này được làm từ thịt của người hầu, cô như ngồi trên đồng lửa, chỉ nghe thấy người đàn ông đang quỳ gối trước mặt nói đứt quãng, "Tiểu thiếu. Khỏi buồn lậu ở Nam Phương đã không thể cứu vãn, đã bị đào được, số tiền tổn thất cùng với nhân viên tôi đã liệt kê ra, Cao Tăng đã tự sát, không có khai ra ngài ."

Lúc này Tiểu Phan từ trên ghế đứng dậy, cầm trong tay một con dao lau đi mở ở trên bánh dứa, hẩn đi tới cạnh người đàn ông vừa mới nói chuyện

đó, trên cao nhìn xuống nhìn hẳn, "Cái bánh này rất ngon, người nếm thử một chút đi?"

Người kia nghe được câu này thì cả người run rẩy như lá run trong gió, đầu cũng không dám ngẩng lên, lúc này Tiểu Phan thoáng ngồi xuống, đặt con dao ở trên sàn nhà, "Quy củ người tự biết."

Nghiêm Thấm Huyền ngồi ở trên ghế thấy cảnh tượng như vậy, theo bản năng đứng lên, "Anh phải giết hẳn? Hẳn đã làm sai điều gì?!"

Tiểu Phan quay người lại nhìn cô, thờ ơ nhún nhún vai chậm rãi nói, "Hẳn không có giữ được mình trong phạm vi của tổ chức, một khi bước ra ngoài, đó chính là lỗi của hẳn."

Hẳn còn chưa dứt lời, cô liền nhìn đến người đàn ông đang quỳ trên đất kia run rẩy cầm con dao lên, dứt khoát hướng vào cổ mình.

Hoàn toàn tĩnh mịch, Nghiêm Thấm Huyền trợn mắt há mồm nhìn Tiểu Phan lúc này khom lưng cầm lên con dao dính máu, tiếp tục cầm bánh lau, đặt ở trên khoe miệng cắn một cái, còn có chút khen ngợi gật gật đầu.

Nhìn một màn khiến cho người ta phải khiếp sợ này, người thấy được mùi máu tanh, cô không thể nhịn được nữa ôm ngực nôn ra, Tiểu Phan nghe được âm thanh cô nôn, phất tay bảo người dọn dẹp thi thể, đi tới bên cạnh cô ngồi xuống.

Nghiêm Thấm Huyền nôn đầy mắt có chút ửng hồng, nhìn thấy hẳn bước lại, lão đảo vội vàng lui về phía sau mấy bước, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hẳn, "Anh gọi tôi đến để xem cái này? Anh thật ghê tởm."

Tiểu Phan cười cười, nhàn nhã tiếp tục ăn điểm tâm trên bàn, "Mới cái này đã cảm thấy buồn nôn rồi? Đây đã là kiểu chết cực kỳ đơn giản rồi." Dừng một chút, hẳn nhìn cô nói, "Giống như loại người ngụy quân tử như Trần Uyên Sam, nói thật dễ nghe xem từng thuộc hạ như huynh đệ, thuộc

hạ làm sai cũng không trừng phạt nặng nề, hẳn mới thực làm cho người ta chán ghét."

"Anh cho rằng tất cả mọi người đều biến thái như anh chắc?" Cô hung hăng trừng mắt liếc hẳn một cái, "Tôi biết trong giới hắc đạo giết người đã quen lắm rồi, nhưng anh quả thật không coi trọng mạng sống của người khác, anh cho rằng đây là trò chơi sao? Anh có quyền gì mà quyết định việc sống chết của người khác? !"

Tiểu Phan đột nhiên cất tiếng cười to, giống như là vừa nghe được chuyện buồn cười nhất trên thế gian, cười đến không kịp thở, "Nghiêm Thẩm Huyền, cô như vậy Trần Uyên Sam làm sao có thể thích cô được nhỉ? Cô nên đi làm cô giáo nhà trẻ đi!" Nói xong, sắc mặt hẳn chợt biến đổi, "Tại sao tôi có thể quyết định việc sống chết của người khác? Bằng việc tôi mạnh hơn bọn họ, bằng việc bọn họ không có năng lực phản kháng tôi!"

"Lực lượng mạnh yếu căn bản không phải dùng vũ lực để cân nhắc, bọn họ không dám phản kháng anh chẳng qua là bởi vì anh chỉ biết dùng thủ đoạn bạo lực, từ trong đáy bọn họ căn bản không phải là chân chính kính phục anh." Cô tựa vào bên hộc tủ, sắc mặt tái nhợt nhìn Tiểu Phan, trong ánh mắt mang theo tia thương hại.

Hắn bị cô nhìn bằng ánh mắt này thì có chút nổi cáu, từ trên ghế đứng lên đi tới trước mặt cô, hé mắt nói với cô, "Dùng cái loại thủ đoạn làm bộ để đạt được sự kính phục của người khác thì có lợi gì? À? Năm đó ba ta đã dành được sự kính nể cùng với tôn trọng của thuộc hạ, nhưng cuối cùng thì được gì?"

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Nói tới chỗ này, thanh âm của hắn càng thêm bén nhọn, "Cuối cùng, ông đã bị thuộc hạ bán đứng, những người đó làm nội gián liên thủ với Trần Uyên Sam bưng công xưởng đi mất, cuối cùng ông ấy chết thảm dưới họng súng của Trần Uyên Sam."

"Cái lòng lang dạ sói mà cô nói đến, có cái gì hơn được việc dùng vũ lực để chinh phục?" Con dao trên tay bị hắn hung hăng ném xuống mặt đất, lớn tiếng nói với nữ giúp việc: "Đưa cô ta trở về."

Thời điểm Trần Uyên Sam tới nước Mỹ đã là ba giờ sáng, cả đêm anh đi máy bay trực thăng đến đây, lấy Diêm Giang làm trung tâm đã có cả đám người đứng đó đợi anh.

"Trần thiếu, dự tính chắc hẳn là ở bờ biển phía đông, nhưng chúng ta cũng sẽ bố trí thêm người ở bờ Tây Hải, đến lúc đó nơi đó có tin tức gì lập tức sẽ có người trợ giúp, kho vũ khí đầy đủ, người đầy đủ, toàn bộ đã bố trí xong theo lệnh của ngài." Diêm Giang đi đến bên cạnh Trần Uyên Sam cung kính nói.

"Ừ." Lúc này Trần Uyên Sam đã không còn nửa phần tính tình ôn hòa như thường ngày mà chỉ còn lại vẻ lạnh nhạt, sắc mặt anh tái mét đi đến trước cửa xe, "Đến ngày đó rút lui sạch sẽ người ở cảng tàu, thông báo cho cảnh sát Mỹ không nên tới gần nửa bước, nếu không tự gánh lấy hậu quả."

Nói xong anh phất tay mặt không thay đổi kéo cửa xe mấy lần, thế nhưng cửa xe vẫn không nhúc nhích.

"Trần. Trần thiếu, cửa ngài kéo là cửa xe của tài xế, ngài muốn cho cậu ta xuống sao?" Diêm Giang đứng ở một bên có chút đứng ngồi không yên, cả đám thuộc hạ áo đen cũng đều liếc nhìn nhau.

Lúc này Trần Uyên Sam như mới hoàn hồn lại, nghiêm mặt lui về phía sau mấy bước ngồi vào chỗ ngồi phía sau, Diêm Giang khẽ thở ra một hơi, vội vàng đi theo ngồi vào phía trước.

Không khí trong xe vẫn nặng nề như cũ, Diêm Giang ngồi ở phía trước như ngồi trên đồng lửa, hồi lâu mới nghe được Trần Uyên Sam ngồi phía sau than nhẹ, "Lão Diêm, để cho anh chê cười rồi."

Diêm Giang vội quay đầu lại khoát tay với anh, Trần Uyên Sam một tay chống cằm tựa vào bên cửa xe, ánh mắt sâu trầm ngẫm, "Lão Diêm, chưa khi nào tôi giống như bây giờ, đời này việc tôi hối hận nhất là lưu tình với Tiểu Phan."

Giọng nói của Trần Uyên Sam vào tai Diêm Giang đều là lạnh lùng, trong lòng hắn cũng hiểu lần này Trần Uyên Sam tuyệt đối không giữ lại tình cảm và thể diện cho Tiểu Phan nữa, mười năm dây dưa không dứt có thể kết thúc ngay tại nơi đây.

Ai biểu Tiểu Phan động vào ai không động, lại cố tình động vào người Trần Uyên Sam coi trọng hơn cả mạng sống của mình.

. . . .

Từ lúc Nghiêm thẩm Huyền trở về từ khoang tàu, cho tới bây giờ đều không ầm ĩ không ồ ào, không đề cập tới bất kỳ yêu cầu gì, chỉ là nhờ nữ giúp việc chuẩn bị quần áo và bút cho mình.

Thái độ của cô đối với nữ giúp việc cũng rất ôn hòa, cho dù bị nhốt ở nơi này cũng không có giận cá chém thớt, cho nên nữ giúp việc biết cô có thai đều sẽ len lén tới phòng bếp chuẩn bị chút thực phẩm hữu ích với thai nhi, chăm sóc cho cô cũng rất chu toàn, việc nôn nghén dần dần có chuyển biến tốt.

Trong khoang tàu này vô luận bên ngoài là trời trong nắng ấm hay mưa đông ào ào đều không chịu ảnh hưởng, Nghiêm Thấm Huyền tựa vào trên đệm ngăn người, trong căn phòng này không có TV, không có thiết bị truyền tin nào, cô chỉ biết hôm nay đã là ngày thứ bảy rồi, xa xa rốt cuộc có thể trông thấy bóng hình của một hòn đảo.

Thời điểm Tiểu Phan tới cô đang cầm quyển sổ viết gì đó, "Cô ở đây viết cái gì? Nghe nữ giúp việc nói ngày ngày cô đều ở đây viết." Ngay cả tiếng bước chân cũng không có, Nghiêm Thấm Huyền bị hấn dọa cho sợ đến rợn cả tóc gáy, tự động lùi vào trong, chưa trả lời câu hỏi của hấn.

Tiểu Phan cũng không có kiên nhẫn, chớp mắt liền đoạt lấy quyển sổ, liếc qua liền hỏi, "Cô ở đây viết nhật ký?"

Nghiêm Thấm Huyền tức giận giành quyển sổ đóng lại, "Mắc mớ gì tới anh."

Hấn bị cô chống đối nhưng không có tức giận, chỉ dùng ánh mắt thuyết bất thanh, đạo bất minh (nói không ra tiếng, nhìn không thấy đường) nhìn cô, "Tôi phát hiện cô đúng là quái đản, loại thời điểm này vẫn còn có tâm tư viết nhật ký?"

Cô đặt quyển sổ sang một bên, "Không anh muốn tôi làm gì? Nhảy xuống biển hoặc thắt cổ tự tử? Đẳng nào cũng chết vậy tại sao không nên sống yên ổn trong mấy ngày ngày chứ."

Tiểu Phan quan sát cô hồi lâu, khóe môi khẽ cong lên, "Cô rất thức thời. Cô không sợ chết sao?"

Nghiêm Thấm Huyền nhìn thẳng vào mắt hắn nói, "Làm sao không sợ? Nhưng sợ thì có tác dụng sao? Chẳng lẽ anh không biết phụ nữ có thai không nên để tâm tình bất ổn sao? Tôi chính là vì bảo bối trong bụng mình nên mới có thể khống chế tâm tình như thế."

Nói xong cô nghiêm mặt, "Tiểu Phan, anh có thể dùng tôi để áp chế anh ấy, nhưng nếu như gặp nguy hiểm, tôi nguyện hy sinh tính mạng của mình cùng đứa bé, tuyệt đối không để anh ấy bị liên lụy."

"Cô không sợ bây giờ tôi sẽ giết chết cô sao?" Hắn nghe hết lời của cô nói liền tiện tay rút khẩu súng dắt bên hông ra dí vào trán cô, trên mặt không hề có dáng vẻ đùa giỡn.

Nghiêm Thấm Huyền chấn động, hồi lâu mới lạnh nhạt nói, "Anh muốn chứng kiến sự kích thích, bây giờ còn chưa thấy được công dụng của tôi, anh tự nhiên sẽ tò mò ảnh hưởng của tôi đến Trần Uyên Sam lớn như thế nào, bây giờ anh sẽ không giết tôi."

Mặc dù lúc nói chuyện giọng nói của Nghiêm Thấm Huyền rất bình thản, nhưng cũng không thể che giấu được sự sợ hãi thấu xương, Tiểu Phan hỉ nộ thất thường, giết người bừa bãi, cô không biết chính xác tiếp theo hắn sẽ làm gì, chỉ có thể đánh cược một lần.

Tiểu Phan nhìn cô lúc lâu, không có lên tiếng, thu súng lại bước ra ngoài, thời điểm bước đến cửa hắn dừng lại một chút, "Hắn ta có cái gì để cô đáng phải đánh đổi cả sinh mạng của mình như vậy?"

Lúc này cô đã thoát khỏi họng súng thì khẽ thở phào nhẹ nhõm, trì hoãn tâm tình, chỉ cười nhạt nói, "Nếu như đổi lại là anh ấy, anh ấy cũng sẽ làm như vậy. Tiểu Phan, chẳng qua là anh cảm thấy nhất định phải đào ra được bộ mặt đáng ghê tởm của anh ấy, không đấu với anh ấy thì không cam lòng, thật ra thì vẻ giả nhân giả nghĩa chính là một mặt của anh ấy, tôi biết lời xin

lỗi không thể đánh đổi được với ba mạng người, như vậy anh ấy nợ anh, tôi cũng có thể trả lại."

Sáng ngày hôm sau lúc tỉnh lại Nghiêm Thấm Huyền mới phát hiện con tàu đã ngừng lại, trong lòng cô vui mừng, lập tức từ trên giường bò dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, có vẻ như con tàu này đã cập bến ở cảng nào đó.

Lúc này Kim Tuấn từ ngoài cửa đi vào, trầm mặt dùng sợi dây trói chặt tay cô, không nói lời gì liền kéo cô đi ra ngoài.

Toàn thân cô đã vang lên hồi chuông báo động, trong khoang tàu bây giờ đã không còn bất kỳ ai, trong lòng cô vô cùng nghi hoặc, đi theo Kim Tuấn lên boong thuyền.

Tất cả thuộc hạ của Tiểu Phan đều đã tập hợp trên boong, xa xa thấy bên tàu trống không, một nhóm người bên Tiểu Phan đã đứng dưới tàu, mà cách đó một chút, cũng có một nhóm người đứng đó.

Cô lạng lẽ mở mắt, thời điểm thấy người đứng trước mặt mình, hốc mắt lập tức đỏ lên

Cảng Newyork Elizabeth bây giờ yên tĩnh như đã chết.

Trong những năm Trần Uyên Sam cùng Tiểu Phan đối đầu với nhau, cho tới bây giờ cũng chưa có một lần xung đột chính diện nào, Tiểu Phan từng bước từng bước mà ép sát tới, Trần Uyên Sam vẫn lựa chọn cách trở về. Hiện tại hai phe đối mặt giằng co, chỉ cần một bên có hành động gì là sẽ lập tức khai chiến.

Tiểu Phan thấy Kim Tuấn dẫn người tới, ánh mắt thay đổi, kéo Nghiêm Thấm Huyền qua chỗ mình, đẩy cô tới chỗ cao nhất của boong tàu.

Trần Uyên Sam không chớp mắt nhìn tình cảnh trước mặt, khi thấy bóng dáng của Nghiêm Thấm Huyền đứng tại nơi cao nhất của boong thuyền, khuôn mặt anh lập tức lộ rõ vẻ căng thẳng, gân xanh nổi lên, khẩu súng trên tay cơ hồ như bị bóp nát.

"Mày tới rất nhanh." Giọng nói xót xa của Tiểu Phan vọng lên trên boong tàu trống trải, "Thế nào? Không kịp đợi được chứng kiến cảnh tượng đẹp để một người hai mạng hả?"

Trần Uyên Sam theo dõi ánh mắt của hắn, gằn từng chữ nói, "Tiểu Phan, đưa cô ấy xuống."

Lúc này Tiểu Phan vỗ tay một cái, vốn ở bên cạnh con tàu không có gì giờ phút này lại xuất hiện những con thuyền, mà thuộc hạ của Tiểu Phan đứng ở đó hướng nòng súng về phía Trần Uyên Sam.

Nghiêm Thấm Huyền nhìn đám người của Tiểu Phan trong nháy mắt đã tăng lên nhanh chóng, khẩn trương nhìn Trần Uyên Sam đứng ở đó không nhúc nhích.

Lúc này bàn tay đè ép sau lưng cô của Tiểu Phan ra sức, Nghiêm Thấm Huyền bị hắn đẩy tới mũi nhọn của đầu tàu, cô làm sao có thể đấu được với hắn, vừa mới động dậy mấy cái liền bị hắn hung hăng ấn lên thành lan can, hắn cầm lấy cổ cô kéo cả thân thể cô ra bên ngoài tàu, mà ngay phía dưới cô lại là khối đá nhọn hoắt.

Trần Uyên Sam chứng kiến cảnh tượng này liền rút súng hướng vào Tiểu Phan, sắc mặt đã tái nhợt không có chút tia máu.

"Mày buông cô ấy, tay của mày mà còn hạ xuống nữa, hôm nay ai cũng đừng nghĩ đến việc rời khỏi đây."

Tiểu Phan cười to, thế nhưng ánh mắt lại lạnh như băng nhìn hắn, "Rốt cuộc hôm nay mày cũng dám đối đầu trực diện rồi hả kẻ nhát gan? Tới đây,

một đôi một, hôm nay chúng ta sẽ tính toán rõ ràng."

Trần Uyên Sam nhìn từng cử động của hắn, lạnh nhạt nói, "Tính mạng của ba mày đúng là do tao giết, hôm nay mày giết được tao cũng là trả lại mạng cho ba mày, nếu mày dám động đến dù chỉ một sợi tóc của cô ấy, tao có chết cũng phải kéo mày xuống theo."

"A, quả là một đôi vợ chồng thâm tình." Tiểu Phan giật giật khoe miệng, chợt giọng điệu thay đổi, bèn nhón nói, "Tao cho mày biết con mẹ nó mày đừng nhắc tới ba tao, mày không có tư cách nhắc đến ông ấy! Nếu không có đám cầu vật kia giúp mày, mày cho rằng mày có thể giết được ba tao? !"

"Trần Uyên Sam, đợi nhiều năm như vậy rốt cuộc tao cũng có thể để cho mày nếm thử tư vị này rồi." Tiếng nói vừa dứt, trên tay hắn liền vừa dùng lực, một tay hắn xách theo Nghiêm Thấm Huyền, làm cho cả người cô lơ lửng ở ngoài thành tàu.

Lúc này đại não Nghiêm Thấm Huyền trống rỗng, nhìn khối đá nhón hoắt phía dưới kia, tinh thần rối loạn, trong cuộc đời chưa bao giờ cô sợ hãi đến thế, hiện tại chỉ cần cánh tay trên người cô buông lỏng ra, cơ thể cô sẽ bị khối đá này xuyên qua.

Trần Uyên Sam gắng sức nhắm hai mắt lại rồi mở ra, thần thờ nhìn Tiểu Phan nói, "Mày nhìn qua trên tàu một chút đi."

Tiểu Phan dừng lại mấy giây, nghiêng đầu đột nhiên phát hiện trên lan can tàu đã mắc vài cái móc nối với những sợi dây thừng dài, ánh mắt hắn biến đổi, vút Nghiêm Thấm Huyền xuống mặt đất men theo mép tàu mà đi.

Chỉ vài giây, thừa dịp lúc hắn xoay người lại, tiếng súng trên tay Trần Uyên Sam cũng vang lên, kích thích đến những người ở phía dưới, nhanh chóng men theo dây thừng leo lên tàu, phía sau anh thuộc hạ đồng loạt nổ súng, mà Tiểu Phan vừa mới bước mấy bước, những thuộc hạ bên cạnh

nhanh chóng tiến lên bảo vệ hân, không ngờ trên boong tàu vẫn còn sót lại người của Tiểu Phan.

Bầu trời cảng khẩu vang dội tiếng súng, trên mặt đất máu ở khắp nơi, trên boong tàu Tiểu Phan mặt không đổi sắc cười lạnh một tiếng, nhanh như chớp rút cây súng bên hông ra, hướng về phía mấy người vừa mới leo lên tàu đó bóp cò.

Từng thi thể một ngã xuống đất, Tiểu Phan không chớp mắt nhìn xác chết đầy máu, hân lộn vòng về phía lan can tàu giờ súng xuống dưới bóp cò, lúc này đã có rất nhiều thuộc hạ của Trần Uyên Sam dọc theo sợi dây leo lên, đối đầu với nhóm người của Tiểu Phan ở trên thuyền.

Trần Uyên Sam điên cuồng chạy về phía đầu tàu, thuộc hạ sau lưng giúp anh mở đường, mắt anh đục ngầu, thấy trước có người chặn đường lập tức giờ súng ra bóp cò.

Nghiêm Thẩm Huyền vừa mới bị Tiểu Phan đẩy ra đụng đầu vào lan can tàu, máu tươi từ trên trán không ngừng chảy ra, nơi bụng co rút đau đớn, cô cố gắng chống cánh tay run rẩy bò dậy, chợt bị người nào đó bắt lấy cánh tay kéo dậy.

Ánh mắt của cô mờ mịt, mơ hồ nhìn bóng dáng quen thuộc, hình như là Kim Tuấn, xung quang mép tàu đám người đang đối đầu, người trước mặt kéo cô ra phía sau bảo bọc cô, vừa dùng súng tiêu diệt người phía trước.

"Kim Tuấn?" Cô lấy tay quạt đi vệt máu trước mắt, hơi thở yếu ớt khẽ hỏi.

Người phía trước không trả lời, chỉ tăng nhanh tốc độ kéo cô, sau lưng thuộc hạ của Tiểu Phan phát hiện găm lên đuôi theo bọn họ, đạn từ phía sau họ gào rít phóng đến, trên vai người kia đã trúng đạn, nghiêm Thẩm Huyền cắn răng, liều mạng đi theo hân chạy về phía trước.

Queo qua chỗ ngoặt có một cabin nhỏ, người nọ hung hăng đẩy cô vào, rống to, "Chạy mau! Men theo sàn nhà có một cầu thang thoát hiểm , chạy xuống phía dưới, sau đó tiếp tục chạy về phía trước! Chạy ra ngoài sẽ thấy cảng khẩu! Mau lên!"

Nghiêm Thấm Huyền che trán bước vào tìm thấy cầu thang thoát hiểm, rơi nước mắt hô lên với người nọ, "Cám ơn!"

Người nọ bước ra ngoài nổ hai phát súng, ánh mắt lo lắng nhìn cô, đứng là Kim Tuấn, "Phu nhân, cô đi mau! Trần thiếu sẽ lập tức tới cảng khẩu đón cô!!"

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Cô quay lại nhìn hần thêm vài lần, cắn răng gật đầu một cái, không do dự chạy xuống cầu thang như điên.

Kim Tuấn che vết thương trên vai lại bước mấy bước, vừa mới nhắc phiến đá trở lại vị trí ban đầu, thuộc hạ của Tiểu Phan đã đuổi tới cửa, "Kim Tuấn mày đúng là kẻ ăn cây táo rào cây sung (Nhận lợi ích từ của nơi này nhưng lại bán sức cho nơi khác)!"

Lúc này ánh mắt hần không cảm xúc, không đợi cho đối phương kịp phản ứng, hướng họng súng về phía họ bóp cò.

Sau khi kết thúc hần đá mấy thi thể trên mặt đất, ngoảnh lại nhìn phiến đá kia mấy lần, kéo lê cái ghế trên sàn, bước ra ngoài.

Trần Uyên Sam một đường chạy tới cảng khẩu, nhìn quanh, nhíu nhíu mày hỏi Diêm Giang bên cạnh, "Từ bên trong khoang tàu chạy ra thì lối ra ở đâu?"

Diêm Giang nhìn vào bản đồ điện tử, vừa mới đưa ngón tay ra chỉ, thì nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bé bò từ trong tàu ra chạy tới chỗ bọn họ đang đứng.

Trần Uyên Sam sửng sốt hai giây, lập tức liều chết chạy về phía người kia.

Lúc này ở trên sàn tàu Tiểu Phan theo dõi biến hóa ở dưới mặt đất, híp mắt cầm súng nhắm vào Trần Uyên Sam đang chạy tới bên cạnh Nghiêm Thấm Huyền, bóp cò.

Diêm Giang đứng phía sau thấy Tiểu Phan cầm súng nhắm vào Trần Uyên Sam, hét lên, "Cẩn thận ——!"

Ánh mắt Trần Uyên Sam di chuyển, đột nhiên nhanh như tia chớp vươn tay ra đẩy Nghiêm Thấm Huyền xuống, cô bị đẩy mạnh ngã xuống đất, trong gang tấc viên đạn bay sượt qua vai cô.

Đám người của Trần Uyên Sam cũng đã chạy lại bên cạnh Trần Uyên Sam và Nghiêm Thấm Huyền, Trần Uyên Sam ôm lấy Nghiêm Thấm Huyền đã hôn mê bất tỉnh, hét to, "Đi!"

...

Trong sương mù Nghiêm Thấm Huyền chỉ cảm thấy trên trán có cảm giác nhói nhói, ánh đèn sáng choang đâm vào mắt cô, cô cảm thấy cả người từ đầu đến chân đều mệt mỏi, muốn mở mắt cũng không mở được, lại tiếp tục nhắm mắt chìm vào hư vô.

Buổi tối ngày hôm sau, cô mới chỉ có chút tỉnh táo, cảm giác đau đớn bên vai trái truyền đến, cô khẽ hít vào một hơi, vừa mới mở mắt đã nhìn thấy con người sâu thẳm quen thuộc.

Quanh cằm Trần Uyên Sam mọc râu lún phún, mắt giống như bị bụi bay vào đỏ như máu, hình như anh vẫn còn có chút không thể tin được là cô đã tỉnh lại, khẽ giật mình nhìn người trước mắt.

Sống mũi cô cay cay, thiên ngôn vạn ngữ trong lòng như muốn trào lên, cố gắng kìm nén đau đớn trên trán, nhẹ nhàng mỉm cười với anh.

Toàn thân Trần Uyên Sam chấn động, anh còn chưa phản ứng kịp, nước mắt "Tách" đã rơi xuống.

Anh vươn tay ôm cô thật chặt vào trong ngực, ôm chặt đến nỗi xương cốt trên người cô như muốn vỡ vụn, Nghiêm Thấm Huyền gắt gao ôm lấy bờ vai của anh, nước mắt rơi xuống làm cho cổ áo sơ mi của anh ướt nhẹp.

Qua một lúc lâu anh mới buông cô ra, từ từ quỳ gối bên mép giường trên sàn nhà nắm tay của cô khàn khàn nói từng câu từng chữ: "Cái ngày em bị bắt cóc đó anh đã suy nghĩ, anh có thể cho Tiểu Phan lấy đi tất cả cơ nghiệp cùng tài sản, hay kể cả đầu của anh."

Nghiêm Thấm Huyền nhìn anh, mắt đã bị tăng nước bao phủ có chút mờ hồ.

"Nhưng nếu như em chết, trên thế giới này ngay cả ba chữ Trần Uyên Sam cũng không còn tồn tại nữa."

Nếu như không có em, cho dù anh có sống qua loa như thế nào, cũng chỉ là một cái xác không hồn. Vài năm nay anh chỉ có một mình, không vương vếu, cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày có một người có thể làm cho anh không màng sống chết tới như thế.

Đời này anh đã trao toàn bộ tình cảm của anh cho em, bao gồm cả mạng sống của anh.

May mắn trên người Nghiêm Thấm Huyền không có vết thương gì quá lớn, trừ việc trán bị thương cùng với vết thương trên bả vai do Trần Uyên Sam bất đắc dĩ đập phải, cơ hồ không có gì đáng ngại, chỉ là trong bụng cô còn có đứa bé, thật đúng là dọa cho Trần Uyên Sam mất nửa cái mạng rồi.

Anh đưa cô về căn cứ, nhanh chóng mời bác sĩ tới kiểm tra toàn thân cho cô, mặc dù cô gặp va chạm, chạy nhanh cùng với nhiều vấn đề khác, thế nhưng thật kì lạ là đứa bé trong bụng lại không gặp vấn đề gì.

Trần Uyên Sam khi nghe bác sĩ chuẩn đoán thì thở dài một tiếng, lắc đầu nói với bác sĩ, "Đứa bé của tôi so với tôi còn lợi hại hơn."

Kể từ sau khi Nghiêm Thấm Huyền tỉnh lại, anh một tắc cũng không rời cô, lúc cô đi vệ sinh cũng phải đứng ở cửa nhà vệ sinh chờ cô, cô dờ khóc dờ cười nói anh đã lo lắng quá mức rồi, người đã ở đây dưới tầm mắt của anh rồi còn có thể gặp chuyện gì được nữa, nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của anh, cô không thể nói nổi gì nữa.

Suy bụng ta ra bụng người, cô biết bảy ngày nay anh rất khổ sở, khi đó chỉ trong một giây thôi, có lẽ hai người đã âm dương cách biệt, không có đường lui nữa.

"Trần thiếu." Diêm Giang gõ cửa đi vào, định nói gì đó, đã nhìn thấy Trần Uyên Sam tựa người vào giường nhìn vật gì đó, trong ngực là Nghiêm Thấm Huyền đang say ngủ.

Diêm Giang biết lúc này cho dù sự tình gấp gáp thế nào đi chăng nữa cũng phải để sang một bên, gật đầu với anh xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Thân thể Nghiêm Thấm Huyền rốt cuộc cũng hồi phục lại, chỉ là cả ngày nghỉ ngơi trên giường, ngủ một mạch từ tối đến trưa ngày hôm sau, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy cái cầm kiên nghị mà gợi cảm của Trần Uyên Sam.

"Anh lamg gì đấy?" Nghiêng mắt nhìn đến vật anh cầm trên tay, cô lập tức tỉnh táo trở lại, mặt đỏ lên, vật anh đang cầm trên tay không phải là quyển nhật ký cô đã biết lúc bị giam trên tàu của Tiểu Phan sao, "Anh xâm phạm quyền riêng tư của người khác!"

Trần Uyên Sam gấp cuốn sổ lại đến bên cạnh cô, trên mặt là nụ cười không thể che giấu, "Bà xã, anh còn không biết em đã chuẩn bị tên đầy đủ cho con của chúng mình rồi? Hả? Còn có việc ngày sinh nhật anh hôm đó em còn chuẩn bị một món quà khác? Ở đâu vậy?"

Cô nghe thấy ý tứ trêu chọc trong lời nói của anh, mặt càng đỏ hơn, trở mình quay lưng lại với anh, ".Em...Đó là em viết lung tung thôi, ở trên tàu buồn chán quá nên."

Thật ra thì cô không nói ra, cô phải ghi nhớ những thứ này, là bởi vì cô sợ không thể nhìn thấy anh.

Anh làm sao lại không biết cô đang suy nghĩ gì, anh thở dài, ánh mắt dời đến trên bụng của cô, nơi này đang lưu giữ đứa bé mang dòng máu của anh, anh vươn tay bế cô lên, dịu dàng hôn lên thái dương cô, khẽ nói, "Chờ anh xử lý tốt chuyện tình ở đây, khi xong chúng ta sẽ lập tức trở về nhà."

Cô vui ở trong ngực hân, nghiêm túc gật đầu một cái.

"Thật xin lỗi vì để cho em chịu nhiều khổ sở như vậy, tất cả đều là do anh không tốt." Vòng tay Trần Uyên Sam càng thêm siết chặt, trên mặt là vẻ sợ hãi khó có thể che giấu, hơi thở có chút gấp gáp, "Em biết tại sao anh không thích sinh con không? Anh làm sao có thể không muốn em sinh một đứa con cho anh, thật ra thì chỉ là vì anh biết rõ chuyện của anh chưa xử lý xong, anh không muốn em phải ôm con đi theo anh chịu khổ."

Dừng lại một chút, anh lộ ra vẻ bi thương khẽ lắc đầu, "Em có biết khi anh biết em bị Tiểu Phan bắt đi anh có cảm giác gì không?"

Loại cảm giác đó cả đời này anh chưa bao giờ có, cảm giác như cả thế giới sụp đổ, sự tỉnh táo cùng với lạnh nhạt được tu luyện nhiều năm của anh đã biến mất, anh sợ hãi, lục phủ ngũ tạng như muốn nứt ra, gần như không suy nghĩ được gì nữa.

"Em không biết anh phải có bao nhiêu may mắn, em mới có thể hoàn hảo quay trở lại bên cạnh anh. Mười năm anh cho là việc gì mình cũng có thể nắm giữ trong lòng bàn tay, quay đầu lại, thế nhưng ngay cả người phụ nữ cùng với đứa con của mình cũng không bảo vệ được."

Cô cảm nhận được trên người hắn hơi khẽ run, trong lòng căng thẳng, dùng sức nắm lấy tay anh.

Từ trong ngực anh cô xoay người nhìn vào mắt anh, chậm rãi nói, "Thời điểm ở trên con tàu kia em rất sợ, sợ hãi, ở trước mặt em Tiểu Phan còn có thể thản nhiên cắn bánh bao mà hắn ta đã đưa cho tên thuộc hạ đã tự sát kia, em biết nếu em không gặp anh, loại chuyện như vậy cả đời này em cũng không bao giờ chứng kiến."

"Nhưng ngày cuối cùng thời điểm Tiểu Phan chĩa súng về phía em trong lòng em liền suy nghĩ, nếu để cho em lựa chọn một lần nữa, em vẫn sẽ ở bên cạnh anh, gả cho anh."

Đây chính là người vợ mà anh yêu thương. Kim nén đau đớn để có thể từng bước từng bước tra ra hành tung của cô, bày ra Thiên La Địa Võng (bủa vây kín khắp nơi), chịu đựng qua bảy ngày như sống trong địa ngục này, chính là vì muốn có thể thấy nụ cười của cô một lần nữa.

Trần Uyên Sam ôm cô thật chặt vào trong ngực, hôn dồn dập lên tóc và gương mặt cô, hồi lâu mới khàn khàn nói, "Sử dụng phương thức nghệ thuật mà nói, Nghiêm Thấm Huyền, em đã là tín ngưỡng của anh."

Tín ngưỡng, người đàn ông hùng mạnh, lạnh nhạt nhưng cũng thật dịu dàng, lại có thể nói, cô là tín ngưỡng của hắn.

Nghiêm Thấm Huyền nghe mà ngẩn người, hồi lâu nhìn thẳng vào mắt anh cười một tiếng, nhưng dần dần nước mắt cũng đã tuôn rơi cùng với nụ cười.

Buổi chiều thời điểm Diêm Giang đến phòng bệnh, Trần Uyên Sam đang ôm Nghiêm Thấm Huyền vào trong lòng, thối cháo cho nguội rồi dứt từng miếng từng miếng cho cô.

"Trần thiếu, phu nhân." Diêm Giang chừng chặc lão luyện như thế mà giờ này mặt tái xanh, tay nắm chặt lại còn phát ra âm thanh, "Tiểu Phan phái người tặng. Đến cửa căn cứ."

Động tác trên tay của Trần Uyên Sam không dừng lại, nhìn sắc mặt của hần lạnh nhạt hỏi, "Tặng cái gì?"

"Tặng thi thể của Kim Tuấn, đã bị làm cho nát bét đến nỗi không nhìn ra hình người." Diêm Giang nói xong, không đành lòng nói thêm gì nữa, lắc đầu một cái, nặng nề thở dài, "Tôi sợ phu nhân nghĩ thấy được mùi máu tươi, cho nên cũng chưa sai người vận chuyển vào trong căn cứ."

Nghiêm Thấm Huyền nghe thế, thân thể lập tức cứng đờ, sắc mặt của Trần Uyên Sam cũng có chút khó coi, anh nhìn cô, đặt cái bát trong tay sang một bên, sờ sờ tóc của cô, nhỏ giọng nói, "Em không chịu được mùi máu tanh, em chờ anh trở lại, có được không?"

Cô không biết nói gì tiếp lời, trầm mặc một hồi, lắc lắc tay của anh, ". Có thể đưa em đi được không, em có thể trốn ra được đều là vì Kim Tuấn cứu em, anh ta là người của Tiểu Phan, vốn là hoàn toàn không cần thiết phải cứu em, là em làm liên lụy tới anh ấy."

Anh nghe cô nói thì ánh mắt di chuyển, cầm tay của cô, trầm mặt gật đầu.

. . .

Lúc đến cửa trụ sở, cô nhìn thấy đám thuộc hạ lúc ở bên Tokyo luôn đi theo Kim Tuấn đang chinh tề đứng ở bên cửa lớn nhìn về phía thi thể đang đắp vải trắng kia.

Một hàng nam tử hán cao to thấy Trần Uyên Sam tới, vội vàng cung kính gập đầu, Nghiêm Thấm Huyền thấy có vài người khỏe mắt đã phiếm hồng.

"Trần thiếu." Một người trong số đó lấy can đảm tiến lên phía trước quỳ xuống, vẻ mặt không cách nào che giấu được vẻ kích động, "Tôi biết Kim ca là người do Tiểu Phan phái đến, anh ấy suýt hại ngài mất mạng, hại phu nhân mất mạng, khiến rất nhiều những anh em bên nước Mỹ phải chết. Thế nhưng vài năm năm, mấy người chúng tôi đều là một tay anh ấy mang theo, ba mẹ chúng tôi anh ấy coi như ba mẹ mình, ngay cả khi em họ tôi gặp khó khăn anh ấy cũng giúp."

Nói tới chỗ này, người đàn ông kia đã rơi nước mắt, "Tôi nghĩ anh ấy thật tâm coi chúng ta như anh em, phu nhân cuối cùng vẫn là một tay anh ấy cứu ra, tên Tiểu Phan khốn kiếp kia phát rồ, hắn lại có thể cắt từng khúc trên người Kim ca như thế này, mỗi một khối cũng trầy da sứt thịt, không có nổi một chỗ hoàn chỉnh! Trần thiếu, tôi cầu xin ngài."

Hắn lập tức quỳ xuống, một hàng người phía sau cũng quỳ xuống theo, "Mong ngài tuyệt đối không lưu tình với Tiểu Phan, tất cả mọi người đều muốn nhìn thấy hắn chết."

Nghiêm Thấm Huyền nghe xong những lời này, người thấy không khí nồng nặc mùi máu tanh, trên mặt không có một tia huyết sắc, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Tay Trần Uyên Sam đặt trên vai cô siết chặt, kéo cô lại gần mình, nhìn tất cả thuộc hạ đang quỳ dưới đất cùng với thi thể được đắp tấm vải trắng, trầm mặc trong chốc lát, sau đó nói, "Đưa thi thể đi hỏa táng, sau đó lập tức

đưa về Tokyo chọn khu nghỉ trang tốt nhất để chôn cất, lập tức phái người đi Tokyo chăm sóc tốt cho cha mẹ của Kim Tuấn, tối hôm nay, triệt để xử lý sạch sẽ khối căn cứ ở phía Đông kia."

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Thời điểm từ cửa trụ sở trở lại phòng bệnh, Trần Uyên Sam vẫn không nói gì, lúc Nghiêm Thấm Huyền ngồi xuống giường cũng khẽ kéo anh ngồi xuống, tự nhiên tiến sát vào trong ngực anh.

Vẻ mặt anh thâm trầm để cho cô điều chỉnh tư thế thoải mái nhất, thả cặp chân cô gác trên đùi mình nhẹ nhàng vôn vôn, cúi đầu hôn lên trán cô, "Anh vốn đã đồng ý với em, có thể không quá xúc động mà án binh bất động, nhưng buổi tối hôm nay anh phải đại khai sát giới rồi."

"Nếu có người xâm phạm đến vợ của anh, người nhà hoặc là bằng hữu, anh sẽ trừng phạt hẳn." Cô lắng nghe nhịp tim vững vàng của anh, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn anh, "Em cũng ích kỷ như vậy, coi như Tiểu Phan và những thuộc hạ của hắn đối với em không thù không oán, nhưng bọn họ muốn giết anh, bọn họ muốn giết em cùng với con của chúng mình, bọn họ đã giết Kim Tuấn, em hận bọn họ."

Cô thông suốt thấu hiểu, lời nói chứa đầy hàm ý, Trần Uyên Sam nhìn vẻ mặt dịu dàng của cô, cũng đã hiểu tâm tình ủng hộ của cô, trong lòng trào lên nhu Tình nhân nhạt, ôm lấy cô cười, "Nhìn lại người phụ nữ của anh một chút, quả nhiên rất có khí chất làm phu nhân của lão đại hắc bang, tốt!"

Nghiêm Thấm Huyền cười với anh, hai lúm đồng tiền nổi lên, đưa tay vuốt ve trán của anh, "Em vẫn còn muốn nói thêm một câu nữa, cho dù anh muốn thống trị thiên hạ, chống lại trời đất, đi xa ngàn dặm, em vẫn sẽ luôn ở bên cạnh anh."

"Người bị dính máu tanh, không tốt cho đứa bé cũng không sợ?" Anh cười cười hên lên mắt cô.

"Không sợ!"

Buổi tối cả căn cứ chìm vào bầu không khí nghiêm túc, trừ thời điểm bác sĩ y tá và một đám người nhận lệnh bảo vệ Nghiêm Thẩm Huyền, thì tất cả mọi người theo lệnh của Trần Uyên Sam phát động tấn công với phe của Tiểu Phan.

Cô một mình ngồi ở trong phòng bệnh rộng rãi, trên mặt mơ hồ có chút nước mắt, đang lẳng lặng nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Bóng đêm bao trùm, nhưng cô vẫn có thể thấy xa xa phía tây đã lửa cháy ngút trời, tiếng súng cùng với tiếng hét giận dữ vang lên như được pha loãng trong không khí, truyền vào tai cô.

Mỗi phút mỗi giây cô chờ đợi ở nơi này như đang sống trong địa ngục.

Vốn là Trần Uyên Sam cũng định tự mình đi, nhưng trước khi anh lại ôm cô đứng bên cạnh cửa sổ nói, "Hôm nay anh tuyệt đối không thể lưu lại cho bất cứ thứ gì có thể mang đến nguy hiểm cho em được nữa, anh phải tự mình đối mặt với hắn để giải quyết rõ ràng."

"Tên Tiểu Phan đó giết người còn không thèm chớp mắt." Cô nhìn anh trong mắt đã ngập nước, thanh âm run rẩy đến độ không nói được một câu hoàn chỉnh, ngộ nhỡ anh không quay trở về được?

Anh vẫn là dáng vẻ diu dàng như cũ, hên lên khóe mắt cô, chỉ lạnh nhạt cười, "Em nhất định phải tin tưởng người đàn ông cũng là ba của đứa bé trong bụng em."

.

Trên bầu trời đã sáng rồi, cả thành phố Newyork dần dần tỉnh dậy, cô cả đêm không có chợp mắt, bác sĩ theo đúng lịch trình đến kiểm tra cho cô, mỹ nữ tóc vàng mắt xanh bên cạnh bác sĩ tủm tỉm cười giúp cô đắp lại chăn vừa nói cho cô biết, hiện tại thai nhi trong bụng cô rất khỏe mạnh, chỉ cần điều dưỡng tốt, thân thể cô cho dù yếu, cũng có thể bảo vệ cả mẹ cả con bình a.

Đây là con của cô và anh, là đứa bé đã theo cô trong suốt chặng đường nguy hiểm đầy kinh sợ, vậy mà nó vẫn lớn lên đầy khỏe mạnh như vậy, ai có thể nói cho cô biết, bọn họ sẽ có thể thoát khỏi trận chiến đẫm máu này hay không?

Lúc này cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, cô như muốn nhảy dựng lên, bác sĩ ở bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đỡ cô nên cô mới không ngã xuống đất.

Lúc đi đến cửa cô dừng bước, cảm thấy sau lưng mình đã bị mồ hôi thấm ướt, hai lòng bàn tay đều là mồ hôi, Trần Uyên Sam ném áo khoác cho thuộc hạ đứng bên cạnh, bước tới bế cô lên.

"Về nhà thôi."

Nghiêm Thẩm Huyền bị Trần Uyên Sam ôm vào trong ngực, trên mặt của anh vẫn còn vẻ lạnh lùng cùng tia sát khí còn chưa tiêu tan, cô đưa tay ôm cổ của anh nhẹ giọng hỏi anh, "Đã giải quyết xong xuôi rồi sao?"

Anh càng ôm cô chặt hơn, sắc mặt thoảng đã ôn hòa hơn một chút, hôn một cái lên trán cô, "Toàn bộ căn cứ của Tiểu Phan ở Mỹ đã bị phá hủy, có thể không giết người cũng không có động tay động chân, trực tiếp gây kinh động làm cho FBI mò đến, người của anh cùng với hân đều đã rút về Tokyo, không thể nán lại ở nơi này thêm nữa."

Anh dừng một chút, cau mày nói, "Chỉ là thi thể của Tiểu Phan vẫn chưa có tìm thấy."

Cô nghe anh nói có chút lo lắng gật gật đầu, Trần Uyên Sam cẩn thận đặt cô xuống, sờ sờ tóc của cô nói với cô, "Bây giờ em đang mang thai không thể ngồi máy bay, anh nghĩ, đi tàu tương đối ổn, chúng ta sẽ đi tàu trở về."

Căn bản không có thứ gì cần mang theo, Trần Uyên Sam còn không chờ cô đáp lời, cô chỉ ngoan ngoãn ngồi một bên nhìn, cả căn cứ đều đã rút lui, tất cả nhân viên cứu hộ cùng với toàn bộ thuộc hạ của Trần Uyên Sam đều đã lên tàu.

Nghiêm Thấm Huyền bị Trần Uyên Sam dắt đi không kịp được quay đầu lại nhìn căn cứ vắng tanh không bóng người, anh chú ý thấy liền dừng lại, kéo cô vào lòng vén tóc cô lên, chỉ vào căn cứ nói: "Mười năm trước, đây là nơi anh bắt đầu."

Cô gật đầu một cái, mở to hai mắt với anh, "Làm sao bây giờ? Hiện tại lại phải kết thúc ở nơi này."

Áo sơ mi đen càng làm nổi bật lên vẻ ôn nhu như ngọc của anh, anh kéo tay cô đặt một nụ hôn lên đó, ra vẻ không sao cả cười cười, "Kết thúc cái gì? Anh đã có vợ cùng với đứa con của mình."

. . . .

Nghiêm Thấm Huyền lại một lần nữa ngồi trong tàu có cảm giác kì quái, lần trước cô một thân một mình ôm đứa bé bị người ta nhốt ở trong tàu, kêu trời không nghe kêu đất không được, lần này cô lại ở bên cạnh người yêu, bị anh chăm sóc giống như cô là động vật quý hiếm vậy.

Trần Uyên Sam đã sớm sai người sửa lại phòng ngủ, cơ hồ tất cả các nơi có góc nhọn đều được dùng vải bông bọc lại cẩn thận, đồ ăn, đồ dùng hằng ngày. Toàn bộ đều là anh dựa theo lời dặn của bác sĩ chọn lựa cẩn thận.

"Hiện tại em cảm thấy như thế nào? Khó chịu sao?" Trần Uyên Sam đóng cửa lại đi tới cạnh người phụ nữ mang thai đang nằm xem TV kia, cẩn thận đưa tay ôm lấy cô.

Cái dáng vẻ thận trọng kia làm cho cô bật cười, đưa tay đẩy đẩy lồng ngực của anh, "Trần Uyên Sam, em không phải là Long Vương Tam thái tử, em cũng phải là búp bê pha lê mới khế đựng một cái đĩa vỡ đâu."

Anh nghe lời nói của cô thì có chút bất đắc dĩ nhéo nhéo mặt cô nói: "Đối với anh mà nói con của chúng ta cũng tương đương với Long Vương Tam thái tử, thân thể em lại yếu, trước lại đựng phải loại tình huống đó, đứa con trong bụng vẫn có thể khỏe mạnh như vậy anh đã muốn cầu thờ khẩn Phật rồi."

Cô cười khẽ đưa tay sờ bụng của mình, trên mặt cũng là vẻ dịu dàng, "Nếu như là con trai, nhất định phải giống anh như đúc."

"Không được."

Nghiêm Thẩm Huyền có chút kinh ngạc ngẩng lên đầu nhìn anh, chỉ thấy Trần Uyên Sam luôn luôn lạnh nhạt trầm ổn lúc này lại cau mày nhẹ nhàng lắc đầu một cái, "Nếu như thế em sẽ nhầm nó thành anh."

Nghe lời này, cô sửng sốt nửa ngày mới phản ứng trở lại, có chút dở khóc dở cười ngẩng lên đầu nhìn anh, "Em phát hiện bây giờ anh càng lúc càng giống Ân Kỷ Hồng rồi, cùng với con của mình trang giảnh người? Hả?"

Sắc mặt Trần Uyên Sam vẫn không thay đổi, trong mắt lóe lên tia sáng狡 hoạt, thừa dịp cô không chú ý liền lập tức cúi đầu xuống căn môi của cô.

Lúc đầu anh còn nhẹ nhàng mút vào, một lát sau liền dần dần có cái gì không đúng rồi, cô bị anh hôn có chút hít thở không thông, nhẹ nhàng bóp

tay của anh, anh mới phản ứng kịp vội vàng lui ra một chút, còn chưa đã lại tiếp tục hôn cô vài cái.

"Bác sĩ nói. Hiện tại không thể." Anh có chút ảo não nhìn nàng, cố gắng khôi phục lại hô hấp của mình, cô nhìn anh thấy trên mặt làm sao cũng không che được vẻ chưa thỏa mãn dục vọng, nghĩ một lát, đỏ mặt nhỏ giọng ghé vào lỗ tai anh nói một câu.

Anh nghe xong thì sững sờ, nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng hồng của cô, hồi lâu khóe miệng cong lên, "Nếu bà xã đại nhân đã nguyện ý giúp đỡ, vậy anh liền nhận."

Một đoạn thời gian trước Nghiêm Thấm Huyền thích ngủ, sau lại bởi vì có con, đã hơn một tháng không cho anh chạm vào, bình thường anh không nỡ để cô giúp mình như vậy, nhưng bây giờ đã thật sự là nhịn không nổi nữa.

Nghiêm Thấm Huyền đưa tay kéo khóa quần của anh xuống, nơi kia lập tức được giải phóng ra ngoài, anh thở hổn hển, liều mạng mới nhịn được không bắn ra ở trong tay cô. Cô ngẩng đầu lên nhìn vẻ mặt của anh, cắn răng, đỏ mặt nhẹ nhàng lấy tay cầm lấy vật nóng rực đó.

Toàn thân anh chấn động, khàn khàn rên rỉ, "Bảo bối, em đúng là muốn giết chết anh mà."

Cô da mặt mỏng, bị anh nói thế lại càng ửng đỏ, không để ý còn nhẹ nhẹ nắm chặt, anh hít vào một hơi, biểu hiện trên mặt vừa khổ sở lại hưởng thụ, nhìn bộ dáng ý bảo cô tiếp tục.

Nghiêm Thấm Huyền vừa hoạt động vừa nhìn vẻ mặt anh, dần dần cũng tỉnh táo lại động tác trên tay lúc nhanh lúc chậm, hình như dần dần đã tìm được kỹ xảo, hơn nữa lúc chạm đến điểm nào đó, anh còn nhắm mắt lại thả ra một hơi.

Chốc lát mặt trời đã lặn, cô vội vã muốn buông tay, hiệu suất của hai bên ngày càng tăng cao, trên tay của cô rất nhanh đã nắm lấy mảng trơn ẩm ướt, hô hấp của Trần Uyên Sam càng ngày càng nặng, đưa tay kéo cô vào trong lòng, từ môi của cô hôn xuống, thời điểm hôn đến ngực, cô bị hơi hơi thở của anh làm cho nhột, nhẹ nhàng lui về phía sau trốn, trên tay liền dùng sức, bên tai không ngoài dự liệu nghe thấy anh gầm nhẹ một tiếng.

Hành trình dự tính chừng năm ngày, dọc đường đi thời tiết cũng không quá xấu, cho nên hành trình đi rất thuận lợi, Nghiêm Thấm Huyền được Trần Uyên Sam chăm sóc, nghĩ đến sắp được trở về thành phố S, tâm tình hết sức tốt.

Nhưng là hai ngày nay trên tàu cho dù có thoải mái thế nào đi chăng nữa cũng có chút buồn bực, cô ở trong khoang tàu sẽ nôn, anh thấy lại đau lòng không chịu được, đúng giờ liền đưa cô lên boong tàu hóng gió một lúc.

Ngày cuối cùng buổi chiều Trần Uyên Sam đưa Nghiêm Thấm Huyền lên boong tàu tản bộ, ở trên sàn tàu ngồi lên trên ghế dựa, cô có chút khát nước, bởi vì cô vẫn còn tựa vào trong ngực anh, cho nên cô vừa động đây là anh đã cảm nhận được ngay, vội vàng ngoắc tay bảo thuộc hạ bên cạnh lấy giúp anh cốc nước.

Người hầu rất nhanh đã đưa nước tới, Trần Uyên Sam đưa tay ra định nhận lấy, nhưng vừa đưa tay sắc mặt anh liền thay đổi, tốc độ cực nhanh lập tức từ trên ghế đứng dậy, một tay kéo Nghiêm Thấm Huyền về sau lưng, mang theo cô lui về phía sau mấy bước.

Nghiêm Thấm Huyền hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì, trợn mắt há mồm nhìn tình cảnh trước mắt, chỉ thấy người hầu bàn kéo vành nón che mặt lại đứng bên cạnh cái ghế dựa mà mấy giây trước cô và anh vừa mới nắm, ném cái ly trên tay xuống, từ phía sau rút súng ra.

"Mày phản ứng rất nhanh." Lúc này người kia thoáng ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười lạnh lẽo với bọn họ, là khuôn mặt của Tiểu Phan!

Bởi vì bọn họ ở trên boong tàu nghỉ ngơi, nên Trần Uyên Sam không có đưa thuốc hạ ở bên cạnh, người lúc này đã bị đánh gục, thế nên giờ phút này trên boong tàu chỉ có ba người bọn họ.

"Như thế nào? Thấy tao chưa chết có phải rất vui mừng hay không?" Tiểu Phan cầm trên tay một khẩu súng màu bạc hướng về phía bọn họ, trên mặt vẫn là vẻ cười như không cười như cũ, chỉ thấy từ cằm kéo dài đến dưới cổ áo hằn là vết sọc bóng kinh người

Nghiêm Thấm Huyền bị Trần Uyên Sam kéo ra sau lưng, hơi thở của anh quanh quẩn ở bên người cô, giờ phút này người anh là cả một mảng lạnh lẽo.

Hiện tại trên người Trần Uyên Sam không hề có khẩu súng nào, cô biết.

Anh chỉ sợ khẩu súng sát khí nặng không tốt cho thân thể cô, thế nên trước lúc lên boong đã cất đi.

Tiểu Phan đi về phía trước mấy bước, nhìn Trần Uyên Sam nói từng câu từng chữ, "Trần Uyên Sam, mày chưa chết, thì tao chưa chết được, mạng sống của ba tao phải có người bồi thường."

Trần Uyên Sam nắm chặt tay Nghiêm Thấm Huyền, hồi lâu, vẻ mặt không đổi nhìn hắn ta nói, "Phải nói là bởi vì ba mày không chết ở trong tay mày, cho nên mày mới canh cánh trong lòng, lấy tao ra làm bia đỡ đạn, đúng không?"

Tiểu Phan nghe anh nói mấy câu đó, sắc mặt lập tức đại biến, Trần Uyên Sam nhìn ánh mắt của hắn, lạnh nhạt tiếp tục nói, "Tao dễ dàng để yên cho mày nhiều năm như vậy, đơn giản là vì tao cảm thấy mắc nợ ba mày, không cần thiết phải kéo đến trên người này nữa, nhưng thật ra thì nếu như ngày

đó tao không động tay, mày cũng đã bố trí xong chuẩn bị cướp lại tổ chức trên tay ba mày."

"Lòng lang dạ thú, Tiểu Phan, mày cứ như vậy không kiềm chế được lại có thể cùng với người thân của mình."

"Đừng có nói đến cái nhà đó với tao!" Tiểu Phan đột nhiên cắt đứt lời của hắn, đôi mắt đỏ ngầu giận dữ nói, "Lão già kia căn bản không phải ba của tao! Ông ta dám nói muốn giải tán tổ chức, để lại toàn bộ tiền bạc cho tạp chủng kia! Tao con mẹ nó từ nhỏ đã giúp ông ta giết bao nhiêu người, đoạt bao nhiêu thứ, chìm trong bão đạn, toàn bộ đều là tao mạo hiểm tính mạng giúp ông ta chiếm lấy giang sơn!"

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Ông ta cũng giống như mày, chính là cái loại tiểu nhân hèn hạ giả nhân giả nghĩa, tao có điểm nào kém hơn tạp chủng Tiểu An đó hả?! A?!"

Cả boong tàu tràn ngập tiếng gào thét của Tiểu Phan, lồng ngực hấn kịch liệt phập phồng, khuôn mặt gầy gò cũng trở nên vằn vẹo.

Nghiêm Thấm Huyền nghe hấn hét lên đầy tức giận, không tự chủ được rụt người lại sau lưng Trần Uyên Sam.

"Tiểu An quả thật có đủ tư cách hơn so với mày." Trần Uyên Sam vững vàng nắm tay của cô, không chút né tránh nhìn thẳng vào Tiểu Phan.

Tiểu Phan nghe anh nói thế, đột nhiên lộ ra nụ cười cực kỳ quỷ dị, "Hôm nay tao tới nơi này, chính là vì ct muốn chứng kiến mày chết, ai cho phép mày động thủ trước, không để chính tay tao giết chết lão già đó."

"Mày có thể lựa chọn, nếu người chết không phải mày, thì sẽ là của vợ và con mày. Người của mày sẽ chạy tới nhanh thôi, tao chỉ cho mày năm giây."

Hắn cầm súng hướng về phía Trần Uyên Sam, thanh âm nặng nề vang lên, "Năm ——"

Ánh mắt Trần Uyên Sam biến đổi, lúc này lập tức xoay người lại, nhìn thấy Nghiêm Thấm Huyền đang run rẩy, giang tay ra ôm cô thật chặt vào trong ngực, lộ ra cả tấm lưng về phía Tiểu Phan.

"Bốn ——"

"Không cần.Em xin anh. Không cần." Nước mắt của cô từng giọt từng giọt một rớt xuống, khuôn mặt tái nhợt ra sức lắc đầu với Trần Uyên Sam, vừa muốn đẩy anh ra, khóc đến nỗi giọng nói bắt đầu trở nên mơ hồ không rõ, "Trần Uyên Sam. Không cần."

Cô biết Tiểu Phan đã hoàn toàn phát điên, không có biện pháp khuyên bảo được nữa, hẳn biết hôm nay mình nhất định sẽ chết, cũng nhất định phải kéo theo một người chết cùng hẳn.

"Ba ——"

"Không sao đâu, Thẩm Huyền, đừng khóc." Trần Uyên Sam khẽ nói lỏng vòng tay, giơ tay lau đi nước mắt còn dính trên mặt cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cô, hình như không chút để tâm tới việc sắp phải đối mặt với cái chết, "Đừng khóc, không tốt cho con của chúng ta."

Nghiêm Thẩm Huyền mơ hồ nhìn gương mặt anh, trong đầu trống rỗng, nỗi đau thấu xương.

Đây là người đàn ông cô yêu, là cô nghĩa vô phản cố*, quyết phải ở bên người này cả đời.

* NGHĨA VÔ PHẢN CỐ: Làm việc nghĩa không được chùn bước

"Hai ——"

Anh vững vàng không chế bả vai cô không cho cô giãy dụa, gắt gao ép cô vào trong lồng ngực mình, "Nếu như anh động thủ với hẳn, hẳn sẽ mượn cơ hội để làm tổn thương em. Bọn Diêm Giang sẽ ngay lập tức chạy tới, hôm nay hẳn không thể trốn thoát."

" __ ——"

"Tin tưởng anh."

Anh chỉ muốn em được bình an.

"Pằng—————"

Tác giả có lời muốn nói: o(͡ ͡ ͡)o . . Nếu như mà ta để cho Uyên Sam chết, các người có giết chết ta hay không. . . A a a a a.

Vi Diệp một đường chạy như điên đến đây, còn chưa chạy đến cổng chính của bệnh viện đã bị người chặn lại.

Các người đàn ông mặc áo đen khuôn mặt nghiêm túc nhìn hẩn, "Anh là ai? Hiện tại bệnh viện bị phong tỏa rồi, không thể đi vào."

Vi diệp một thân mặc tây trang màu trắng, chạy đến đây trông đã xốc xếch không chịu nổi, nhưng vẫn vô cùng anh tuấn, đôi mắt hoa đào nguy hiểm nheo lại, một tay hung hăng nắm cổ của người áo đen nói, "Các người là người của Trần Uyên Sam? Tránh ra cho tao, tao muốn vào xem Nghiêm Thẩm Huyền."

Mấy người áo đen nghe được hẩn gọi thẳng tên lão đại và phu nhân, nhúu nhúu mày, người áo đen bị hẩn tóm cổ áo đã tức giận, tay mới vừa giơ lên về phía hẩn, chợt nghe một tiếng quát lạnh lùng, "Cho cậu ta vào đi."

Kha Khinh Đẳng từ khúc quanh đi tới, Doãn Bích Giới vẻ mặt không chút kiên nhẫn đi theo phía sau hẩn, các người áo đen thấy là hai người bọn họ, vội vàng có chút sợ hãi lui về sau một bước, "Cô Doãn, Kha thiếu."

Vi Diệp khoát tay với Doãn Bích Giới coi như là chào hỏi, lập tức chạy nhanh vào trong bệnh viện.

"Tình huống bây giờ như thế nào?" Doãn Bích Giới cùng Kha Khinh Đẳng từ nước Mĩ chạy về, không tránh khỏi có chút mệt mỏi, người áo đen

cầm đầu trầm ngâm một lúc, cung kính nói, "Trần thiếu vẫn còn ở trong phòng cấp cứu, phu nhân có chút nguy hiểm, có khả năng sẽ sinh non."

"Cái tên lang băm kia nếu dám làm hai vợ chồng bọn họ xảy ra chuyện gì, tôi sẽ phá hủy bệnh viện này, đổi thành cái khác!"

Doãn Bích Giới giận dữ nói khoát tay rồi đi vào trong tòa nhà, bước chân cũng có chút nặng nề, Kha Khinh Đăng sau lưng nhú nhú mào, vội vàng đuổi theo vòng tay qua ôm lấy cô, ct Doãn Bích Giới vừa đi vừa gọi điện thoại cho Cổ Chi Trùng, bảo hẩn ta đưa Nghiêm Khải và Cao Nhận tới đây.

Trong hôn mê Nghiêm thắm Huyền chỉ cảm thấy giống như được sống lại một lần nữa, trên người từ trong ra ngoài giống như máy móc bị tháo dỡ ra một lượt vậy.

Trước mắt dừng lại ở hình ảnh đỏ chói mắt đó, thời khắc cuối cùng Trần Uyên Sam dần dần buông tay cô ra ngã xuống đất, trước ngực anh là một mảng đỏ, nhìn thấy mà ghê, cô hoảng loạn gào khóc ngồi xuống ôm lấy anh, bụng dưới đau đớn, ngay sau đó trước mắt dần dần mờ hồ rồi tối hẳn.

Trần Uyên Sam, anh cho rằng nếu rời khỏi anh, em có thể thoải mái sống tiếp sao?

Chẳng lẽ anh không biết, cho dù là thiên đường hay địa ngục, chỉ cần nơi đó có anh, em sẽ đều đi cùng.

.

"Thắm Huyền, Thắm Huyền." Từng tiếng la hét khe khẽ vang ở bên tai, Nghiêm Thắm Huyền chỉ cảm thấy hình như đây là một giấc mộng

dài, cô cố gắng dùng sức, đôi mắt khê hé mở.

Vi Diệp quỳ gối bên giường nắm tay cô thật chặt, đôi mắt đỏ ngầu, trên mặt đều là vẻ thống khổ, Cao Nhận và Nghiêm Khải đứng bên cạnh, Cao Nhận khóc đến độ âm thanh đã có chút khàn khàn, thấy cô tỉnh lại, lập tức lao đảo nhào tới bên giường.

Doãn Bích Giới và Cổ Chi Trùng đứng ở sau lưng Vi Diệp đều không hện mà cùng lúc thở phào nhẹ nhõm, cho dù là người như Doãn Bích Giới, thì trên mặt cô lúc này cũng còn lưu lại vết nước mắt.

"Anh ấy đâu?" Nghiêm Thấm Huyền đã thích ứng được với ánh sáng trước mắt, chậm chạp một hồi mới nhẹ nhàng mở miệng nói ba chữ, Vi Diệp nhìn sắc mặt tái nhợt của cô thì dừng trong chốc lát, khê gằn từng chữ, "Thật may là trên người anh ta có áo chống đạn, phát súng kia bởi vì ở cự ly gần, lực sát thương mạnh nên vẫn bị thương, viên đạn không lấy ra kịp thời, thời điểm được đưa đến bệnh viện mất máu quá nhiều."

Cô nghe hẳn nói đến đây, thân thể đã bắt đầu khê run, trong lòng cảm thấy đau đến cực hạn, cô nhắm mắt lại không dám nghe tiếp, trong mắt mờ hồ đã có nước mắt ẩn hiện.

"Mới được đưa từ phòng cấp cứu ra, đã thoát khỏi nguy hiểm rồi." Hồi lâu, Vi Diệp điềm đạm nói với cô, "Bây giờ đang ở phòng bệnh ngay bên cạnh phòng cậu."

Nghiêm Thấm Huyền nghe xong hẳn những lời này, toàn thân như bị rút hết toàn bộ sức lực, cảm giác như người mình như đang lơ lửng giữa không trung, chỉ cần rớt xuống là hố sâu vô tận.

"Tôi muốn đi xem anh ấy." Khóe miệng cô giật giật, mới vừa định nhồm dậy, Cao Nhận đứng một bên vội vàng đè cô lại, giọng nói có chút gấp loạn nói với cô, "Huyền Huyền, con vất vả lắm mới giữ lại được đứa bé, Tiểu

Sam đã không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa, sẽ hồi phục rất nhanh thôi, trước tiên con cứ nghỉ ngơi thật tốt đã."

Cao Nhận nói xong âm thanh liền trở nên nghẹn ngào, Nghiêm Thấm Huyền nhìn khuôn mặt hiện lên nếp nhăn của mẹ và ba đứng ở một bên bằng ánh mắt thâm trầm, nói giọng khàn khàn, "Ba, mẹ."

Cô nói rất khẽ, Nghiêm Khải nghe được thì hốc mắt cũng đỏ lên, vội vàng ngồi xổm xuống bên cạnh Cao Nhận nắm lấy tay của con gái.

Thân thể Nghiêm Thấm Huyền suy yếu, gần như là nhờ vào số mệnh mới giữ lại được đứa bé trong bụng, cả người bây giờ vô cùng yếu ớt, chưa nói mấy câu nói, mắt đã dần dần nhắm lại rồi thiếp đi. Mấy người bên cạnh, đợi cô ngủ say Cổ Chi Trường xuống dưới lầu mua đồ ăn mang lên, Cao Nhận và Nghiêm Khải tiếp tục ở bên cạnh Nghiêm Thấm Huyền, Vi Diệp thì đi theo Doãn Bích Giới ra khỏi phòng bệnh.

Phòng bệnh bên cạnh được mời mấy người đàn ông áo đen nghiêm túc canh gác, bác sĩ dặn hiện tại bất cứ ai cũng không được vào thăm Trần Uyên Sam, phải để cho anh tĩnh dưỡng, vậy nên tất cả thuộc hạ của anh đều ở bên ngoài.

Kha Khinh Đằng đang nói chuyện với Diêm Giang, lúc này Doãn Bích Giới cũng quay đầu lại nói với Vi Diệp, "Trước tiên cậu về đi, lần này Vi thúc thật sự nổi trận lôi đình rồi, đang kết hôn chú rể lại chạy mất, cậu khiến cả Lương Thần lẫn Lương gia mất mặt? Hiện tại Lương gia đang nắm quyền, ảnh hưởng rất lớn, ai tới giúp cậu dọn dẹp tàn cuộc?"

Vi Diệp trầm mặc nghe cô nói, quay đầu lại nhìn về phía phòng bệnh của Nghiêm Thấm Huyền, có chút phiền não nói lỏng cà vạt, "Tôi biết rồi, tôi sẽ trở về ngay."

Doãn Bích Giới thở dài, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hân, không nói gì.

Vi Diệp cả đêm mất ngủ nên vẻ mặt có chút mệt mỏi, cau mày đi được vài bước thì quay đầu lại nói, "Nếu cô ấy có chuyện gì thì cậu hãy ngay lập tức báo cho tôi biết."

Liên tiếp hai ngày nay Nghiêm Thấm Huyền đều ở trong giấc mộng, chìm nổi trôi giạt, nửa đêm thỉnh thoảng giật mình tỉnh dậy, Cao Nhạn và Nghiêm Khải cùng với bọn Doãn Bích Giới vẫn một tấc cũng không rời, thay phiên trông chừng cô.

Kha Khinh Đăng và Trần Uyên Sam là huynh đệ tốt của nhau, hắc đạo xảy ra chuyện gì đều ra tay giúp đỡ nhau, hợp với Đan Cảnh Xuyên và Ân Kỷ Hồng, mấy người liên thủ lại giải quyết Tiểu Phan. Chỉ là thuộc hạ của Trần Uyên Sam hiện tại chỉ có thể rút lui ở Tokyo, Mỹ đang tra xét người của Tiểu Phan, nếu như Trần Uyên Sam không tỉnh lại, tiếp theo nên làm thế nào không ai có thể biết trước được.

Ngày thứ ba thời điểm Nghiêm Thấm Huyền mới tỉnh dậy, Cao Nhạn vội vàng dứt cô ăn cháo, cô nỗ lực chống thân thể lên để xuống giường.

Cao Nhạn biết không thể ngăn được, thở dài gọi bác sĩ tới kiểm tra thân thể cô một lượt sau đó mới đỡ cô đi đến phòng bệnh sát vách.

Trần Thế Phương mới từ trong phòng bệnh đi ra, thấy Nghiêm Thấm Huyền vội vàng đi tới ân cần hỏi thăm cô, "Thấm Huyền, thân thể khỏe hơn rồi sao? Con về nghỉ đi, nó không có việc gì cả."

Trần Thế Phương cùng với Phùng Khanh, Trần Hi San đến bệnh viện vào ngày hôm qua, trong lúc đến thăm Nghiêm Thấm Huyền thì cô còn đang ngủ, cũng không biết bọn họ đã tới.

"Ba, con muốn nhìn thấy anh ấy một chút." Nghiêm Thấm Huyền căn môi, sắc mặt vẫn còn rất yếu ớt, trong mắt mơ hồ lộ ra vẻ khẩn cầu.

Trần Thế Phương chú ý đến thân thể đang mang thai của cô, dẫn cô vào phòng bệnh ngồi xuống chiếc ghế đặt bên cạnh giường của Trần Uyên Sam, sau đó mới cẩn thận đi ra ngoài.

Căn phòng rất yên tĩnh, chất lỏng trong bình cứ từng giọt từng giọt một chảy xuống, Trần Uyên Sam nằm yên ở trên giường không nhúc nhích, cô nhẹ nhàng giơ tay ra chạm vào khuôn mặt dịu dàng anh tuần đó, bàn tay có chút run rẩy.

Thật sự giống như đã rất lâu rồi không có gặp được anh, bằng không tại sao người này không giống như bình thường dịu dàng ôm cô, dùng ánh mắt tràn ngập nhu tình nhìn cô, nghiêm túc kiên nhẫn nghe cô nói chuyện?

Tiếng cười trầm ấm của anh hình như vẫn còn vang vọng ở bên tai, cô nhớ rõ ràng mỗi động tác của anh, mỗi một câu nói, những thứ kia toàn bộ cũng tầng tầng lớp lớp hiện hữu trong tâm trí cô.

Cô cứ như vậy ngồi yên nhìn anh, nhìn được một lúc, nước mắt liền rơi xuống.

Là do cô không tốt, anh vì cô mà che mưa chắn gió, anh vì cô mà không để ý đến tính mạng của ct mình, nhưng cô cái gì cũng không làm được, chỉ có thể nhìn anh yên lặng nằm ở trước mặt mình như vậy, lòng đau như cắt.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Suốt cả buổi chiều Nghiêm Thẩm Huyền luôn ở bên cạnh Trần Uyên Sam, mấy vị trưởng bối cũng đi vào nhiều lần, muốn cô trở về phòng bệnh nghỉ ngơi, thế nhưng cô nhất quyết không chịu rời đi.

Hoàng hôn, trên người cô được đắp một tấm chăn mỏng, nằm xuống ở bên giường, có vẻ như đã ngủ thiếp đi một hồi, không ngờ khi mở mắt lại nhìn thấy được đôi mắt quen thuộc đang nhìn mình.

Trần Uyên Sam đã tỉnh lại từ lâu, chỉ lẳng lặng nhìn cô như vậy, anh đưa tay ra ngoài chăn nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, "Sao tay lại lạnh như vậy?"

Giọng nói quen thuộc vang lên ở bên tai, làm cho sống mũi cô cay cay, chậm mất mấy giây, cô lập tức cúi người ôm lấy bờ vai của anh.

Trong căn phòng ánh sáng mờ ảo, tóc của cô như bị nhiễm quầng sáng đó, người đàn ông anh tuần năm trên giường dịu dàng hôn lên tóc cô, cánh tay không phải truyền dịch khẽ xoa nhẹ lưng cô, trong mắt chỉ có dịu dàng, mà cô giờ phút này được dựa vào cơ thể của người mình yêu thương, nước mắt nhịn mấy ngày nay rốt cuộc cũng đã tràn mi, từng giọt từng giọt rơi xuống cổ anh.

"Để cho em phải lo lắng rồi." Anh chậm rãi vỗ lưng của cô, trong lời nói mang theo ý cười, "Ừm. Cái áo chống đạn này thật không ra gì, đợi lát nữa Ân Kỳ Hồng tới anh sẽ cho cậu ta một trận, hỏi cậu ta nơi nào đã làm ra cái này?"

Cô nghe lời anh nói, nước mắt vẫn còn đang chảy nhưng không nhin được cười lên, "Anh đã sớm biết là Tiểu Phan sẽ lên tàu, là cố ý ra lệnh cho mọi người tránh ra, chờ đến lúc hấn động thủ thì sẽ xông lên bắt hấn đúng không?"

Trần Uyên Sam nghe cô nói vậy, chẳng nói đúng sai chỉ cười cười, "Bà xã anh càng ngày càng thông minh hơn người rồi."

"Anh vẫn không biết xấu hổ mà dám nói thế!" Nghiêm Thấm Huyền giận đến mắt cũng đỏ lên, đưa tay bóp nhẹ vai anh, "Dù có tự tin thế nào cũng không thể lấy tính mạng mình ra đùa giỡn như thế, anh có nghĩ tới em hay không?!"

Anh đưa tay ra vuốt tóc cô, tâm tình khá dễ chịu nhẹ giọng dỗ dành cô, "Bà xã đại nhân, anh mới tỉnh lại nên còn yếu ớt, đừng động thủ mà chỉ nói chuyện thôi được không?"

Cô biết anh tự đặt mình vào nguy hiểm, nhưng lại có thể đạt tới hiệu quả tốt nhất, Tiểu Phan cho là sau khi giết người không còn đường lui nữa, nên không phản kháng để cho người của Trần Uyên Sam bắt lại.

Vợ chồng son còn chưa nói được mấy câu, cánh cửa liền bị người nào đó nhẹ nhàng mở ra, Diêm Giang nhẹ nhàng đi vào thế nhưng thấy Trần Uyên Sam đã tỉnh lại, mừng rỡ không nhin được, vội vàng đi tới bên cạnh anh cung kính xin phép, "Trần thiếu, lão nhị của Tiểu gia vừa mới tới, có cho cậu ta vào không ạ?"

Trần Uyên Sam khẽ gật đầu với hấn, Nghiêm Thấm Huyền vội vàng rút gối đầu, cẩn thận đỡ anh dậy dựa người vào gối.

Sau khi Diêm Giang ra ngoài rất nhanh đã dẫn một người đi vào, người đàn ông kia toàn thân mặc quân trang màu xanh lam, khuôn mặt tuấn tú, khóe môi nhếch lên tia cười nhạt, cho dù là Nghiêm Thấm Huyền đã quen gặp mỹ nam cũng không nhin được mà hai mắt sáng lên.

"Mới vừa tỉnh lại mà cậu đã đến rồi, thế nào? Coi như là tâm linh tương thông?" Trần Uyên Sam cười nhạt nhìn người đàn ông đứng ở mép giường.

Tiểu An nhú mày, khoát tay với anh một cái rồi nói, "Quấy rầy anh nghỉ ngơi thật sự rất xin lỗi, tôi nhận được tin liền lập tức tới đây."

Lúc này Nghiêm Thấm Huyền đứng một bên quan sát kỹ dung mạo của Tiểu An, dung mạo của hắn và Tiểu Phan quả thực rất giống nhau, nhưng Tiểu Phan lại âm u và quý dị, vừa nhìn đã làm cho người ta rất không thoải mái, còn Tiểu An thì hoàn toàn ngược lại, gương mặt tuấn tú, mạnh mẽ khí khái.

Cô biết bọn họ có chuyện muốn nói, vội vàng ngoan ngoãn từ trên ghế đứng dậy muốn rời đi, Trần Uyên Sam kéo tay cô lại khẽ nói, "Anh sẽ gọi y tá đưa em trở lại phòng bệnh, em hãy ngoan ngoãn nghỉ ngơi, anh nói chuyện xong sẽ qua đó ngay."

Khóe miệng Tiểu An hàm chứa tia cười nhạt, gật đầu với Nghiêm Thấm Huyền một cái, nụ cười này quả thật có sức sát thương lớn, cô y tá đến đưa Nghiêm Thấm Huyền về phòng bệnh thiếu chút nữa là ngã lăn ra đất.

Cửa bị đóng lại, Trần Uyên Sam thu tay lại nhìn về phía Tiểu An, "Hiện tại Tiểu Phan như thế nào rồi? Đã bị cậu lột da rút gân rồi hả."

Tiểu An ngồi xuống ghế, thản nhiên nói: "Đó là việc của những người đó, bọn họ có muốn quăng hắn vào nhà tù, hay đâm chém người hắn cũng không quan hệ gì tới tôi, tôi chỉ phụ trách việc giao người cho bọn họ."

"Không phải là tôi khen cậu, Tiểu An, cậu tỏ ra vẻ chuyện không liên quan tới mình, nhưng nếu như không phải cậu ngằm động tay động chân, tôi cũng không thể bắt được hắn nhanh như vậy." Trần Uyên Sam con người nhàn nhạt, giọng điệu bình thản, "Nói cho tới cùng cậu vẫn rất hận hắn."

Tiểu An không có phủ nhận, cười nhẹ, "VẬY coi như đó là quà tân hôn tôi tặng cho anh."

Trần Uyên Sam cũng cười, cầm cái ly trên bàn lên uống hai ngụm, đột nhiên nhẹ nhàng ho khan hai tiếng. Tiểu An đưa tay nhận lấy cái ly, nhỏ giọng hỏi anh, "Hiện tại bên nước Mỹ thắt chặt như vậy, lật cả đáy lên trời, người của anh thật may cũng đã rút lui rồi, thế nhưng lần này hình như là muốn tra đến tận gốc, tôi không thể ngăn cản được lâu, rất nhanh sẽ có thể tra được Tokyo, anh định giải quyết như thế nào?"

Trần Uyên Sam không nhanh không chậm vỗ tay một cái, giọng nói nghe rất bình thản, "VẬY hãy để cho bọn họ tra ra đi."

Tiểu An nhất thời không kịp phản ứng lại, khẽ nhíu mày nghi hoặc nhìn anh.

"Tra hay không tra là chuyện của bọn họ, buôn bán làm ăn là chuyện của tôi. Cậu có hiểu không?" Anh điều chỉnh lại tư thế ngồi, đối mặt với Tiểu An nói: "Mấy năm nay tôi chưa từng nằm trên giường bệnh, hiện tại dùng vết sẹo này để đổi lấy bình yên cả đời, cậu nói xem có đáng không?"

"Anh dẫn bọn họ tới Tokyo?" Ánh chớp khẽ lóe qua trong mắt của Tiểu An như đã hiểu được gì đó, trong mắt có chút tán thưởng nhìn anh, "Anh lưu lại đường lui thật sớm."

Trần Uyên Sam cười cười với hắn, "Hiện tại không còn phổ biến việc muốn đánh là đáng muốn giết là giết, cho dù ngày ngày vừa cầm súng vừa buôn bán rất là mệt mỏi, nhưng chờ lúc bọn họ có thể điều tra ra, đoán chừng bên tôi cũng có thể ứng phó thành thạo rồi."

"Lúc bọn họ tới, động tay động chân một chút để cho bọn họ thấy rõ ràng, về sau sẽ không gây phiền toái cho tôi nữa, giải quyết từ bây giờ để tránh lưu lại hậu quả về sau."

"Anh cam lòng sao? Bao nhiêu kho vũ khí, các tổ chức khủng bố nhìn thấy chảy nước dãi cầu xin còn chưa được nữa là." Tiểu An có chút hả hê nhìn anh.

"Chờ danh tiếng đã qua, tôi sẽ đưa tất cả đến chỗ Kha Khinh Đằng, vợ chồng bọn họ ứng phó được, tôi không có ý định quay trở lại nữa." Trần Uyên Sam nhìn Tiểu An, hồi lâu chậm rãi nói, "Từ nay về sau tôi muốn thoả mái hưởng thụ cuộc sống trên cương vị của một người chồng, người ba."

Tiểu An nhớ tới người có sắc mặt hồng nhuận vừa mới đi ra kia, có vẻ khéo léo dịu dàng động lòng người của phụ nữ có thai, cũng ôn hòa cười cười, "Vận khí thật tốt."

Sau khi Tiểu An rời đi Ân Kỳ Hồng cũng tiến vào phòng bệnh, bác sĩ đang đổi thuốc thay băng cho Trần Uyên Sam, vẻ mặt anh vẫn như cũ định xuống giường đi tìm Nghiêm Thấm Huyền, thấy Ân Kỳ Hồng tiến vào, chân mày lập tức nhíu lại.

Ân Kỳ Hồng là một thương nhân giỏi, nhưng bản lĩnh đánh nhau hoàn toàn không thể so sánh với anh, vì vậy kể từ lúc bước vào phòng bệnh luôn duy trì cự ly cách xa mấy mét với anh, gương mặt tuần tú có vẻ gấp gáp trông thật buồn cười.

"Không dám tới đây sao?" Trần Uyên Sam thản nhiên sửa sang lại quần áo, tựa vào bên giường nhìn Ân Kỳ Hồng.

"Uyen Sam.Cái áo kia thực ra rất chắc chắn, thậm chí đạn bắn vào sẽ bật ngược ra ngoài. Tôi bỏ ra bao nhiêu tiền mới đoạt được từ đám thổ phỉ Nam Á kia! Cậu không thể như vậy được!"

Thấy hắt nước mắt nước mũi diễn như thật, Trần Uyên Sam bật cười một tiếng, lạnh nhạt nói, "Chẳng lẽ tôi còn phải cảm ơn cậu, đạn bắn vào sẽ bật ngược ra ngoài, bật ngược ra vào trong người tôi? Ừ, thật sự là phải cảm ơn cậu."

Trần Uyên Sam nói chuyện bất ôn bất hòa, làm cho Ân Kỳ Hồng nghe mà dựng tóc gáy, hắt vội vã từ trong túi móc ra một vật, vô cùng lo lắng ném vào trong tay Trần Uyên Sam, co cẳng chạy, "Buổi sáng Phong Trác Luân mới vừa sai người đưa tới, tôi về nhà trước —————con gái bảo bố đang ở nhà chờ tôi ăn cơm —————"

Trần Uyên Sam nhìn vật trong tay, trong mắt dịu dàng đi mấy phần, cũng không đoái hoài tới người vừa bỏ chạy, mở cửa ra đi sang phòng bệnh sát vách.

.....

Phòng bệnh của Nghiêm Thâm Huyền gần như tương đương với hai phòng khách, ban công rộng rãi, bắt được ánh nắng, Doãn Bích Giới ngoài miệng mặc dù ghét bỏ chê cô vừa mập vừa lười, nhưng vẫn l giúp cô chuẩn bị ghế nằm cùng một chồng sách dưỡng thai, âm nhạc, còn tất cả những đồ vật sống âm cũng được đặt cách xa cô.

Trần Uyên Sam vừa mới bước vào phòng đã thấy được cảnh tượng như vậy, tóc mai vén lại ở sau tai, đang nằm trên ghế dựa ở ban công, một tay nhẹ nhàng cầm một quyển sách, một tay đặt ở trên bụng của mình nhẹ nhàng vuốt ve.

Thời điểm anh tới cô cũng đã phát hiện ra, vội vàng từ trên ghế dậy kéo anh tới đây rồi ngồi xuống, Trần Uyên Sam ngồi xuống, nhẹ nhàng đặt cô ở trên đùi cẩn thận ôm vào lòng.

"Đây là sách gì vậy?" Anh khẽ hôn lên gương mặt cô, dịu dàng nói.

"Dạ, Bích Giới đưa đến, em xem một chút." Cô phất phất tay, "Dưỡng thai đối với người mẹ mà nói là rất quan trọng, giống như việc ngày ngày được nhìn trai đẹp, nên bảo bối cũng sẽ rất xinh đẹp và đáng yêu."

Anh nhìn trong mắt cô lấp lánh ánh sáng, thân nhiên nói, "Em muốn nhìn ai? Vi Diệp hay là Tiểu An?"

Nghiêm Thẩm Huyền có chút kinh ngạc nhìn anh, một lát sau làm bộ bất đắc dĩ lắc đầu, "Càng ngày càng hẹp hòi, em thậm chí còn không quen Tiểu An."

"Không biết mà em còn nhìn cậu ta chăm chăm." Trần Uyên Sam ngậm lấy vành tai của cô, thở dài, "Vi Diệp thì càng không nên nói ra, lại nhiều lần đụng vào người phụ nữ của anh, lần trước nên xuống tay nặng hơn chút nữa mới đúng."

"Anh đánh nhau với cậu ta?" Cô nhìn anh, "Xảy ra khi nào vậy?"

Anh đầu vúi vào trong cổ của cô, thoải mái thở ra một hơi, mơ hồ không rõ nói, "Vào cái ngày em bị Kim Tuấn bắt đi đó, cậu ta từ bữa tiệc đính hôn chạy đến cho anh một quyền."

Cô kinh ngạc tiêu hóa lời nói của anh, chợt cười khẽ, đưa tay ôm cổ của anh, "Cậu ta đánh vào nơi nào? Có cần em xoa bóp hay không?"

Trần Uyên Sam cong môi nói, "Đánh vào bên mặt trái, em hôn vài cái liền hết đau."

Cô bật cười vì cái tính trẻ con của anh, hơi nghiêng về phía trước hôn một cái lên gương mặt anh.

Anh một thân mặc quần áo bệnh nhân, hai hạt nút áo trước ngực cũng không có cài nút, tấm băng quấn vài vòng quanh người anh mơ hồ lộ ra,

quần áo rộng lòng thùng gắn vào cơ thể trắng kiện của anh mang theo hương vị đàn ông.

Thấy cô nhìn mình chăm chăm, Trần Uyên Sam khẽ cười cúi đầu lên môi cô, anh chưa cạo râu, có chút nhếch nhác, đâm vào người cô làm cô cảm thấy nhồn nhột, không bao lâu liền bật cười muốn tránh, anh nhất quyết không tha đuổi theo, đặt môi mình lên cánh môi hồng của cô nồng nhiệt hôn.

"Em là của anh." Anh nắm tay cô thật chặt, đưa ngón tay vân vê bờ môi cô, nghiêm túc nhìn cô nói, "Ai cũng đừng nghĩ đến việc dòm ngó."

Cô cười, mắt nhìn anh, "Ngay cả đứa nhỏ trong bụng cũng là của anh, anh nghĩ còn có ai dám dòm ngó?"

Âm cuối vừa dứt, Trần Uyên Sam cảm thấy trong lòng là một hồi tê dại, khóe mắt anh giật giật, chợt khẽ đứng dậy, cẩn thận đặt cô xuống ngồi lên ghế dựa.

Bạc dương tây hạ, cả thành phố S như bị khoác lên một cái áo khoác màu vàng, khẽ khoác lên mỗi người, lâu dưới bệnh viện người đến người đi, đến để thăm người thân của mình.

Trần Uyên Sam nhìn cô một hồi, chợt quỳ một chân trên đất.

"Ba anh vẫn cảm thấy anh sẽ không kết hôn em biết không?" Anh nhìn ánh mắt của cô, chậm rãi nói, "Cái cách trước kia anh dùng để giải quyết công việc em chưa từng được thấy, thật ra thì cũng không kém Tiểu Phan là bao, chỉ là anh so với hắn còn có chút đạo lý hơn. Bởi vì từ nhỏ đã có người nói cho anh biết, vĩnh viễn đừng làm chuyện gì khiến cho mình phải hối hận, cho nên anh nghiêm túc suy xét mọi chuyện, cũng chưa từng có đối với bất cứ chuyện gì để tình cảm quá lớn, bởi vì anh cảm thấy không bỏ ra tình cảm, thì cũng sẽ không hối hận và thất vọng."

Một tay Nghiêm Thấm Huyền bị anh nắm lấy, giật mình nhìn người đàn ông đag quỳ gối trước mặt mình, trong lòng tim đập thành thịch, không nói gì.

"Lúc ấy ở Tokyo anh cứu em, anh biết anh đã xong rồi. Kha Khinh Đăng có cảnh báo anh, không nên vì chuyện của anh mà làm liên lụy tới em. Quả nhiên, cho dù anh đã bảo vệ em đến cả giọt nước cũng không chui lọt, nhưng vẫn để cho em chịu nhiều cực khổ như vậy."

"Nhưng anh không hối hận." Anh khẽ cười, "Anh lại cảm thấy việc đúng nhất mà anh từng làm, chính là đến thị trấn G tìm em."

"Cho dù em phải chịu tổn thương, anh so với em còn đau hơn gấp trăm lần, nhưng anh không hối hận để cho em cùng anh trải qua những chuyện này. Bởi vì đây là toàn bộ quá khứ của anh, mà từ nay về sau, hãy chào tạm biệt những quá khứ nặng nề đó."

"Anh vốn tưởng rằng khi còn sống theo đuổi em, đổi lại cho anh mỗi ngày về đến nhà đều có thể nhìn thấy em, để cho mỗi ngày em đều được hạnh phúc bình yên ở lại bên anh."

"Nghiêm Thấm Huyền, em gả cho anh có được không?"

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Anh vốn tưởng rằng cuộc đời anh chỉ có máu và chết chóc, không bỏ vào quá nhiều tình cảm, không có những cảm xúc quá khích, bình tĩnh yên lặng, không vướng không víu.

Thế nhưng khi gặp được em, anh nguyện đánh đổi tất cả tình cảm của mình, chỉ để đổi lấy sự bình yên cho cả hai.

Từ phía sau Trần Uyên Sam lấy ra một cái hộp nhỏ mở nó ra, một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh nằm ở trong hộp, sáng chói làm cho Nghiêm Thẩm Huyền rơi lệ.

Thật ra thì đây không phải là một cảnh tượng hoa mỹ, đối tượng cầu hôn một thân mặc quần áo bệnh nhân, sắc mặt còn có chút tái nhợt, mà chính cô cũng mới vừa khỏi bệnh, tóc tai rối bời mặt không trang điểm, trong bụng cũng đã mang thai con của đối phương.

Nhưng cô lại cảm thấy trên thế giới này có chuyện như vậy, có thể gọi là đoạt nhân tâm phách.

Có lẽ anh không phải người đầu tiên dạy cô cách yêu, tình cảm yêu đương nồng nhiệt tuổi trẻ của cô không phải dành cho anh, nhưng anh lại dạy cô thứ tình cảm sâu sắc trong cuộc sống, máu mủ tình thâm, thân như người nhà.

Trần Uyên Sam quỳ trên mặt đất tay giơ lên có chút mỏi, nhưng người trước mặt vẫn còn mở to đôi mắt ngập nước mông lung nhìn anh, cái mũi

nhỏ động đậy, cả khuôn mặt phỉếm hồng, làm cho anh nhìn thấy chỉ muốn hung hăn cắn cô.

"Ai, anh bắt Phong Trác Luân ngày đêm không nghỉ thiết kế ra chiếc nhẫn kim cương này, em đến nhìn cũng không thèm nhìn lấy một cái?" Anh thở dài, dịu dàng nhìn Nghiêm Thấm Huyền, nhẹ giọng nói, "Đây là vật độc nhất vô nhị trên thế giới, cũng không có cân nhắc tiêu chuẩn."

Cô bật cười, cả khuôn mặt như con mèo con, hoàn toàn mất hình tượng, Trần Uyên Sam giơ một tay khác ra giúp cô lau nước mắt nước mũi, lấy mu bàn tay chạm vào khuôn mặt cô. Trong lòng cô hiện tại là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hồi lâu mới nhìn anh, thút tha thút thít mà cười hỏi, ".
. Phong Trác Luân. Là nhà thiết kế nổi tiếng đó sao?"

Ánh mắt anh nhíu lại, "Đó không phải là trọng điểm."

Nghiêm Thấm Huyền cười vui vẻ, nước mắt rốt cục cũng ngừng lại, giơ tay nhận lấy chiếc nhẫn kim cương trong tay của anh, đặt ở trước mắt tỉ mỉ quan sát.

Anh thấy cô có vẻ rất thích, cầm ở trong tay chăm chú nhìn mãi không buông, trong lòng suy nghĩ đợi lát nữa sẽ gọi điện cảm ơn cái tên yêu nghiệt kia.

"Ừ. Như vậy kết hôn sẽ là nghi thức bổ sung sao?" Nghiêm Thấm Huyền cẩn thận lấy chiếc nhẫn kim cương ra khỏi hộp, nhẹ nhàng đặt vào tay Trần Uyên Sam, "Giúp em đeo vào."

Anh thở phào nhẹ nhõm, nắm lấy tay cô lấy chiếc nhẫn kim cương đeo vào ngón áp út của cô, kéo lên đặt ở khóe miệng hôn một cái, khẽ cười nói, "Tất nhiên rồi, Trần phu nhân."

.

Thời điểm Doãn Bích Giới cùng với Kha Khinh Đăng đến bệnh viện, Nghiêm Thấm Huyền đang tựa người vào thành giường, trên mặt đeo gọng kính cỡ đại có chút buồn cười, cầm trên tay một cái kính lúp, đang tỉ mỉ nghiên cứu chiếc nhẫn kim cương trên tay, Trần Uyên Sam tựa vào người cô, một tay ôm lấy bả vai của cô sờ soạng, buồn cười nhìn cô nghiên cứu đồ vật trước mắt.

"Chắc chắc chắc, nhìn cặp vợ chồng này thật ngu ngốc." Doãn Bích Giới đặt cái túi xuống bên cạnh, tựa vào tường có chút khinh bỉ nhìn hai người ở trên giường, "Hai người này đúng là khác người mà."

Kha Khinh Đăng đồng tình với vợ, gương mặt tuần tú khẽ nhăn lại, "Trần Uyên Sam cậu đúng là."

Nghiêm Thấm Huyền thả cái kính lúp trong tay xuống, giơ chiếc nhẫn kim cương trong tay lên, vui sướng nói với Doãn Bích Giới: "Ghen tị thì bảo chồng cậu cũng đi làm lấy một cái đi."

Doãn Bích Giới luôn luôn ghét lăng mạn, so với chiếc nhẫn kim cương cô thích khẩu súng hơn, vì vậy vô cùng chán ghét liếc Nghiêm Thấm Huyền, đẩy đẩy Kha Khinh Đăng bên cạnh, "Lần trước anh hứa đáp ứng em cái gì còn nhớ không?"

Kha đại thiếu gia nghe cô nói vậy, thái độ nguy hiểm biến đổi, hồi lâu chậm rãi tựa vào bên tai cô khẽ nói một câu.

"Cút đi, em không cần, anh đưa cho người khác đi." Doãn Bích Giới lập tức xù lông lên, khuôn mặt đỏ ửng, đôi chân dài không chút do dự hướng tới Kha Khinh Đăng, "Đồ lưu manh."

Nghiêm Thấm Huyền tựa vào trong ngực Trần Uyên Sam cười híp mắt nhìn hai người kia đang chiến đấu với nhau, khẽ rử rử bên tai anh, "Anh đoán xem Kha Khinh Đăng vừa nói gì?"

Trần Uyên Sam thản nhiên chỉnh lại tư thế, đôi mắt đẹp lóe sáng, "Doãn Bích Giới đơn giản muốn vài vũ khí có tính sát thương lớn, trước kia Kha Khinh Đằng để cô ấy chiến đấu cũng không sao cả, hiện tại cũng chuẩn bị muốn đưa bé cậu ta làm sao có thể cho phép bà xã mình mang bầu cầm súng. Về phần cậu ta nói gì."

Anh có chút hài hước quay đầu nhìn cô, hôn lên trán cô, "Mặc dù Kha Khinh Đằng không đưa được súng thật cho cô ấy, nhưng bản thân cậu ta cũng có, cũng có thể cho, cũng không nguy hiểm."

Cô đi theo anh lâu như vậy, đầu óc cũng trở nên linh hoạt hơn, chỉ sửng sốt hai giây liền đã hiểu ý tứ của anh, ngại ngùng nhìn anh sáng giọng nói, "Thật không hổ danh là bằng hữu."

Trần Uyên Sam cười vang, vuốt vuốt tóc của cô, cưng chiều hỏi cô, "Hiện tại em đã mang thai qua hai tháng, còn một tháng nữa là vượt qua giai đoạn nguy hiểm, một tháng này em muốn ở bệnh viện hay là về nhà tĩnh dưỡng? Hả?"

Cô giao hoạt mở trừng hai mắt, ngẩng đầu nhìn gò má của anh, "Em biết anh muốn đưa em về nhà." Anh nghe cô nói lời này, có chút kinh ngạc nhúu mày hỏi cô, "Tại sao?"

Trong lòng Nghiêm Thẩm Huyền hiểu rõ, nhưng ngoài miệng không nói ra. Có mấy lần anh đang ở trong phòng bệnh thật sự là nhịn không được, dục hỏa đốt người ôm cô sờ mó hôn hít, làm cô lộ cả nửa ngực, người áo đen ngoài cửa gõ cửa thấy không có ai trả lời liền trực tiếp mở cửa đi vào.

Đã không có cách nào ăn thịt, thân thiết cũng phải bị người khác quấy rầy, thiếu chút nữa bà xã đã bị người ta nhìn thấy, vì thế cho dù là người có tính khí tốt như Trần Uyên Sam, nhanh chóng dùng chăn bọc cô lại, dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn thuộc hạ, thiếu chút nữa ném cái ly trong tay vào mặt hắn.

"Ừ, ít người dễ làm chuyện." Hồi lâu, cô nói, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay mình.

Anh nghe thế thì nụ cười trên khóe môi càng đậm, Kha Khinh Đăng đã dùng chiến đấu ôm doãn bích giới đang kịch liệt giãy giụa vào trong ngực lạnh lùng chen vào một câu, "Trần Uyên Sam, nụ cười của cậu thật đậm đắng."

Trần Uyên Sam không trả lời hẳn, từ trên giường đứng dậy, sửa sang lại quần áo nhẹ nhàng ôm Nghiêm Thấm Huyền xuống giường, "Chúng ta chuẩn bị trở về thôi."

"Vết thương của cậu còn chưa lành? Dù sao cũng đã phong tỏa cả bệnh viện rồi, lại nói Nghiêm Thấm Huyền mới mang thai được hai tháng còn chưa đến tháng thứ ba, trở về ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?" Doãn Bích Giới có chút bận tâm hỏi.

"Tôi đã bàn bạc với bác sĩ, Diêm Giang đã sắp xếp một căn phòng nhỏ ở trong căn hộ, tôi đã sắp xếp mỗi ngày đúng giờ sẽ có bác sĩ tới kiểm tra cho cô ấy." Nghiêm Thấm Huyền cười nhìn Trần Uyên Sam một bên cầm quần áo, hình như là sốt ruột muốn đi làm thủ tục xuất viện.

Thời điểm xuất viện bác sĩ còn cẩn thận kiểm tra thân thể Nghiêm Thấm Huyền một lần nữa, tỉ mỉ dặn dò cô đủ thứ, chảy mồ hôi tươi cười tiễn vị bác sĩ này ra ngoài.

Vợ chồng Trần Uyên Sam rời đi, cả bệnh viện mới có thể hoạt động lại như bình thường, gần nhiều tuần lễ bị phong tỏa, hơn nửa bon họ rời đi thì ý định muốn tháo dỡ bệnh viện này của Doãn Bích Giới mới có thể giải trừ.

Viện trưởng cùng toàn bộ lãnh đạo cung kính tiễn bọn họ xuống dưới lầu, Trần Uyên Sam ôm Nghiêm Thấm Huyền cẩn thận đi xuống, lịch sự nói cảm ơn với bọn họ, đi ra cửa.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, khước mắt Trần Uyên Sam giật một cái, một bóng dáng nho nhỏ xuất hiện trong tầm mắt của anh, anh vội vã giơ tay ra cản lại.

"Anh." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Trần Hi San hiện lên mấy chữ "Anh dám đối xử với em như vậy", dùng ở trước cánh tay của anh, tức giận nhìn anh trai của mình.

Nghiêm Thẩm Huyền cười cười, đẩy tay Trần Uyên Sam ra, thoáng cúi người xuống vuốt tóc rồi hôn cô bé một cái, "Hi San."

Tiểu công chúa rất nhanh chóng đưa tay ôm lấy chị dâu của mình, điều võ dương oai trừng mắt nhìn anh trai một cái.

"San San, hiện tại trong bụng chị dâu em đang có em bé, không thể trực tiếp nhào lên như vậy, em bé trong bụng bị em hù dọa cho sợ thì làm thế nào." Trần Uyên Sam bất đắc dĩ nhìn Trần Hi San, lắc đầu một cái.

"Anh nghĩ quá nhiều, sao em lại hù em bé được." Trần Hi San ôm lấy Nghiêm Thẩm Huyền bất mãn nói, "Em chính là cô của nó đấy."

Tiểu công chúa biết rõ ràng vai vế như vậy, Nghiêm Thẩm Huyền không khỏi cười ra tiếng, dắt tiểu công chúa cùng nhau đi ra ngoài, "Ba và dì Khanh cũng tới đây sao?"

"Ba và mẹ đang đợi trong xe, chúng ta sẽ ngồi ghế sau, cùng nhau trở về ăn cơm." Trần Hi San cũng đã cao hơn rất nhiều, bộ dạng phát tay càng ngày càng giống Trần Uyên Sam, giống như một tiểu đại nhân nói.

Trần Uyên Sam đi phía sau, nhìn vợ và em gái vừa đi vừa cười nói, không khỏi nghĩ tới lúc ấy ở Tokyo, bọn họ mới quen nhau, cô chỉ dùng một cái bánh ngọt đã dành được trái tim của tiểu công chúa, cũng lặng lẽ dành lấy trái tim của anh.

Hiện tại cũng giống như lúc đó, không còn có nguy hiểm, nắng ấm trời trong, cuộc đời bình an.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Trần gia vô cùng náo nhiệt, Trần Thế Phương đã sớm nói người làm chuẩn bị đồ ăn, bọn Trần Uyên Sam vừa đến, năm người ngay lập tức ngồi vào bàn ăn cơm.

"Thấm Huyền con có cái gì không thoải mái, muốn cái gì, cứ nói cho Tiểu Sam biết, nếu nó không nghe con cứ trực tiếp gọi điện cho ta và dì Khanh." Trần Thế Phương ngồi đối diện Thấm Huyền, ân cần nói với con dâu.

"Vâng, cha yên tâm đi, con sẽ hành hạ anh ấy tốt." Nghiêm Thấm Huyền liếc nhìn Trần Uyên Sam đang giúp cô gấp thức ăn, nghịch ngợm cười với Trần Thế Phương.

"Cha, mấy ngày này con muốn đi Tokyo một chuyến, định đưa Thấm Huyền về nhà cô ấy, cha thấy thế nào?" Trần Uyên Sam liếc nhìn Trần Thế Phương, chậm rãi nói: "Hay là con đưa cô ấy cho dì Khanh chăm sóc?"

Trần Thế Phương vừa mới nghe con trai muốn cướp người, vội vàng cười híp mắt nói, "Ta cảm thấy đưa Thấm Huyền về nhà, Thấm Huyền cũng có thể thoải mái hơn, hơn nữa mẹ của nó cũng chăm sóc tốt hơn."

"Hai con lúc nào thì làm hôn lễ?" Phùng Khanh ở một bên nhàn nhạt mở miệng.

"Chờ Thấm Huyền qua ba tháng, thân thể ổn định đã, con sẽ bắt đầu chuẩn bị." Trần Uyên Sam ôn hòa nói.

"Ừ, tuyệt đối không thể để cho con dâu của Trần gia phải chịu uất ức, làm như thế nào cũng tốt, nhưng không thể quá phức tạp, không thể để cho Thẩm Huyền mệt mỏi được." Trần Thế Phương nghiêm túc dặn dò con trai mình, "Nhà tân hôn thì sao? Định ở nhà con sao?"

"Không phải." Nghiêm Thẩm Huyền nghe được anh trả lời thì có chút sững sờ, kinh ngạc ngẩng lên đầu nhìn anh, chẳng lẽ ở tại Trần gia?

"Con đã mua một ngôi nhà, đã sửa sang xong rồi, xong tháng này sẽ chuyển vào." Trần Uyên Sam khì định thần nhàn trả lời, thế nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn vào bà xã của mình.

Nghiêm Thẩm Huyền càng thêm kinh ngạc, đây là chuyện gì, sao cô cái gì cũng không biết? Ở căn nhà đó, hoàn cảnh đều tốt, cũng đã thành quen, sao đột nhiên lại muốn chuyển đi vậy?

Buổi tối về nhà Nghiêm Thẩm Huyền nhìn người đang lái xe bên cạnh với vẻ mặt có gì muốn nói nhưng lại thôi, Trần Uyên Sam bị cô nhìn làm trong lòng ngứa ngáy, thừa dịp đèn đỏ kéo cô vào trong ngực hôn mấy cái, chống đỡ cái trán của cô nhỏ giọng nói, "Gì mà nhìn không chớp mắt như vậy, muốn quyến rũ anh hả?"

Cô bị con người đen bóng của anh nhìn chăm chăm, dịu dàng cười với anh, "Đâu dám, ngay cả việc chuyển nhà em cũng không biết, sao có thể đảm nhiệm chức vụ Trần phu nhân được?"

Trần Uyên Sam nói lỏng vòng tay ôm cô đưa tay vân vê khuôn mặt cô, nói: "Quý hẹp hòi, vốn là muốn cho em sự bất ngờ, hôm nay cha hỏi anh không thể làm gì khác nên phải nói ra."

Cô nháy mắt, nhìn gò má của anh hỏi, "Căn nhà đó cũng tốt mà? Tại sao lại phải chuyển đi?"

Cô luôn luôn chủ trương không lãng phí, từ nhỏ cô đã quản lý tiền trong nhà, nhưng chưa bao giờ dùng lãng phí, mặc dù biết người đàn ông này có thể vì cô mà tiêu tiền như nước, nhưng chi phí sinh hoạt trong cuộc sống tới giờ đều là do cô quyết định.

Trần Uyên Sam chỉ cười mà không nói, xe vẫn tiếp tục chuyển hướng, Nghiêm Thấm Huyền càng thêm nghi ngờ, cho đến khi anh dừng xe ở bên một tòa cao ốc mới ở trung tâm thành phố cô mới phục hồi tinh thần.

Anh cẩn thận đi vòng sang mở cửa dúi cô xuống xe, dắt tay cô đi vào trong tòa cao ốc.

Cạnh cửa bảo vệ thấy anh đến, vội vàng chạy tới giúp anh quẹt thẻ, cười híp mắt nói, "Trần thiếu trẻ như vậy rồi ngài vẫn tới coi phòng sao?"

Trần Uyên Sam khẽ cười gật đầu với hân, nhận lấy thẻ trên tay người bảo vệ rồi dắt Nghiêm Thấm Huyền đi tới chính giữa tòa cao ốc, cô vừa đi vừa quan sát xung quanh, trong lòng thầm than nơi này quả thực có thể so sánh với địa điểm du lịch được rồi.

Sau khi vào thang máy anh nhấn vào tầng 33, lúc này Nghiêm Thấm Huyền rốt cuộc không chịu được rồi, nắm lấy cánh tay anh ngẩng đầu lên nhìn anh, "Là nhà mới của chúng ta sao?" Trần Uyên Sam nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, ôm cô đến trước ngực cúi đầu hôn một cái, cười nói, "Em nghĩ sao?"

Thang máy "Tinh" một tiếng lên đến tầng cao nhất, sau khi cửa thang máy mở ra Nghiêm Thấm Huyền sững sờ, nhìn khung cảnh trước mắt không nhận được che miệng lại khẽ hét lên.

Đập vào mắt là khung cảnh bên trong căn nhà, phòng khách rộng rãi, bên trong công nhân đang quét tường, nhìn đến bọn họ đến vội vàng đi tới, "Trần thiếu."

Trần Uyên Sam khoát tay cho bọn họ lui ra, "Các cậu cứ đi làm việc đi, chúng tôi đi xem một chút."

Công nhân một lần nữa trở lại vị trí công việc của từng người, Trần Uyên Sam lôi người đã há hốc mồm vào bên trong căn nhà.

Trong phòng khách là một cái cửa sổ lớn sát đất, nối tiếp với bên trong là một hành lang dài, những căn phòng như phòng ngủ chính, phòng khách, thư phòng. Đi tới đại sảnh có một cầu thang, Trần Uyên Sam cẩn thận đỡ cô đi lên.

Thấy cảnh tượng hiện lên trước mắt Nghiêm Thấm Huyền càng thêm không nói được gì, Trần Uyên Sam ôm cô cười nói với cô, "Ừm, căn phòng thứ nhất là bếp đặc biệt, công cụ nấu ăn đầy đủ, còn có lò nướng đặc biệt, về sau tùy em sử dụng, căn phòng thứ hai là để cho em chụp ảnh, còn có cả màn chiếu nữa, căn phòng thứ ba."

Anh nhẹ nhàng vận tay nắm cửa, làm điệu bộ mời cô đi vào.

Căn phòng thứ ba là một căn phòng lớn dành cho trẻ con, mặc dù còn chưa hoàn thành xong, nhưng trên mặt đất đã trải thảm, phía trên đặt một chiếc giường dành cho trẻ con và một đồng hồ chơi, bên cạnh còn có một chiếc lều nhỏ vô cùng dễ thương.

"Về sau bảo bối có nơi để nó nghịch ngợm rồi, cho dù là con trai hay con gái." Anh vòng tay ôm cô từ sau lưng, bao bọc cô vào trong ngực mình, "Thích không?"

Đâu chỉ thích.

Nghiêm Thấm Huyền quay đầu lại nhìn anh, "Có phải anh đã sớm thấy được món quà kia không?"

Anh từ chối cho ý kiến, chỉ nhú mày, "Một vật lớn như vậy đặt ở góc thư phòng, anh có thể không thấy được sao?"

Lần đó thật ra thì cô còn có một món quà sinh nhật nữa dành cho anh, chính là cô giấu anh, làm bộ mô hình của một căn nhà, chỉ là đến lúc sinh nhật anh vẫn chưa có hoàn thành, nên không lấy ra cho anh nhnf nữa.

Mà cả căn nhà này, không khác tí nào, toàn bộ đều là mô phỏng theo cái mô hình cô làm kia, điểm khác duy nhất chính là, căn nhà này có phục thức (ai biết từ này nghĩa là gì chỉ cho mình với), mà mỗi căn phòng trên lầu hai này đều là tự tay anh bố trí vì cô.

"Từ nhỏ anh đã rất muốn tự mình thiết kế một căn nhà, trong phòng khách cả một hàng đều là cửa sổ sát đất, còn có thể mang một bồn tắm lên, buổi tối mùa hè có thể nằm ở trên sàn nhà ngắm những vì sao, mùa đông bật lò sưởi trong phòng khách để có thể trực tiếp tắm ở đó."

"Bây giờ không phải là cũng thực hiện được sao?" Anh khẽ thì thầm ở bên tai cô.

Cô vòng tay ra ôm lấy thắt lưng của anh, hôn lên cằm anh nói, "Có phải em là bà vợ đặc biệt đáng ghét hay không, kiểu cách trên thế giới này cũng tìm không ra người thứ hai, luôn có thể tìm được chuyện khiến cho anh phải bận lòng?"

Trần Uyên Sam nghe lời cô nói thì rất vui vẻ, cong cong môi, "Ừmh, cũng may, coi như là cho anh cơ hội thể hiện trí óc hơn người của mình đi."

Cô lườm anh một cái, néo bờ vai của anh, lại thấy anh cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô nói rành mạch từng câu từng chữ, "Em muốn cái gì, tất cae, chỉ cần anh có thể làm được, thì anh nguyện dâng tất cả những thứ đó lên trước mặt em."

Đúng là nói không sai, tình yêu chính là một dạng của nguyện đánh đổi và chịu đựng, cô có thể tùy ý kiểu cách ở trước mặt anh, anh cho dù lên trời xuống đất cũng sẽ làm cho cô.

Chuyện tình bên hắc đạo cần phải được kết thúc, vài ngày sau Trần Uyên Sam liền đưa Nghiêm Thấm Huyền về nhà để Cao Nhận và Nghiêm Khải chăm sóc cô, ngay sau đó liền chạy đi Nhật Bản, tranh thủ xử lý xong chuyện để có thể trở về sớm.

Cao nhận ngày ngày ở nhà nấu món ăn yêu thích cho con gái, làm cho Nghiêm Thấm Huyền bộc phát tính lười, trừ ăn ra chỉ có nằm ở trên giường đọc sách, hoặc là cùng với Nghiêm Khải chơi cờ, nhưng là mỗi ngày tất nhiên sẽ dành ra chút thời gian, để cho thuộc hạ của Trần Uyên Sam lái xe đưa cô đến căn nhà mới xem một chút.

Nhiệt độ của thành phố S cũng ngày càng tăng lên, buổi chiều lúc Nghiêm Thấm Huyền đi đến căn nhà mới, đứng ở căn phòng dành cho trẻ con trên lầu hai mà có chút khó chịu, trong lúc mơ mơ màng màng lại nghĩ tới Trần uyên áo, mùa đông thân thể ấm áp của anh sưởi ấm cho cô, thời điểm trời nóng nực cô cũng cực kỳ thích được anh ôm trong ngực, nấp ở trong lòng anh tuyệt đối sẽ không nóng.

Chuyến đi này của anh kéo dài hai tuần lễ, mặc dù buổi tối mỗi ngày đều trò chuyện video với cô, nhưng chỉ cần lúc yên tĩnh cô đã thấy nhớ anh không chịu được.

Buổi tối Nghiêm Thấm Huyền mặc đồ ngủ khoanh chân ngồi ở trên giường đọc sách, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ, quả nhiên đồng hồ đặt chuông lúc mười giờ ở bên cạnh bàn máy tính liền reo lên, cô vội vã thay quần áo chống phóng xạ, đeo mắt kính chống phóng xạ lên rồi lấy máy tính đưa lên giường.

Trần Uyên Sam hiển nhiên là vừa mới xử lý xong công việc, gương mặt tuần tú có chút mệt mỏi, "Bà xã, em đặt máy vi tính ra xa một chút, đừng để gần quá, mắt kiếng đeo rồi, ngồi nhìn thôi, không cần nằm nhìn."

Cô vẫn không nói gì, ở bên kia lo lắng dặn dò đủ thứ, trong lòng cô cảm thấy ấm áp, ngoan ngoãn tiếp thu lời dặn dò của anh, dịu dàng hỏi, "Còn chưa có xử lý tốt sao?"

Anh vuốt vuốt mi tâm, "Nhanh thôi, người bên kia có chút khó dây dưa, nhưng cũng sẽ kết thúc nhanh thôi."

Dừng một chút, anh dịu dàng cười với cô, "Bác sĩ nói qua ba tháng rồi, trong bụng em đã hình thành dáng dấp của con rồi đấy, nó có làm em khó chịu không?"

Mặc dù anh đang ở Tokyo, nhưng mỗi ngày bác sĩ đều báo cáo tình hình sức khỏe của cô cho anh. Nghiêm Thấm Huyền cười híp mắt, nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình nói với anh: "Con ăn nhiều, em cũng ăn được nhiều, anh xem trên mặt em bắt đầu xuất hiện gân mờ rồi đấy."

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Mỗi ngày anh bận rộn không ngừng, thế nhưng buổi tối chỉ cần được nhìn thấy cô là mọi mệt mỏi đó đều tan biến, cô ở bên kia nghiêng đầu cùng anh nói đông nói tây, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp hơn so với trước kia rất nhiều, thế nhưng anh càng nhìn lại càng thích, không nói lời nào mà chỉ chăm chú nhìn cô.

Cô nói được một lúc thì đột nhiên ngừng lại, nhìn anh buồn buồn nói:
"Em rất nhớ anh."

Nghiêm Thấm Huyền da mặt mỏng, bình thường yêu quá tha thiết cũng chỉ là ôm lấy anh không buông, không nói những câu sến súa, chỉ cần kêu ông xã là cũng đỏ mặt mất nửa ngày.

Bên kia Trần Uyên Sam nghe cô nói xong lại càng thêm trầm mặc, vẻ mặt như đang suy nghĩ điều gì đó, Nghiêm Thấm Huyền lập tức đỏ mặt qua loa nói chúc ngủ ngon với anh rồi gập máy vì tính lại.

....

Tám giờ sáng hôm sau, Cao Nhận mới vừa đi chợ mua thức ăn về liền nhìn thấy một người đứng trước cửa nhà.

"Tiểu Sam, con về rồi sao?" Trần Uyên Sam mệt mỏi tựa vào cạnh cửa, Cao Nhận vội vàng vội vàng vàng vênh đón mở cửa, "Sao không gọi điện thoại cho mẹ?"

"Không có chuyện gì đâu mẹ." Anh đi theo Cao Nhận vào nhà, thấy Cao Nhận muốn đi đánh thức Nghiêm Thấm Huyền dậy, vội vàng ngăn bà lại, "Mẹ cứ để cho cô ấy ngủ, con đợi cô ấy tỉnh lại, trong lúc đó con sẽ chơi cờ với ba."

....

Thời điểm Nghiêm Thấm Huyền mới vừa mở mắt còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, bằng không làm sao Trần Uyên Sam lại ngồi ở mép giường, vẻ mặt dịu dàng cúi đầu nhìn cô cười đây?

Cô sững sốt hai giây, lấy tay dụi dụi con mắt, thấy người trước mắt vẫn chưa biến mất, mở miệng nói, "Anh đã trở về?"

"Nếu không thì là ai?" Anh nhìn dáng vẻ mơ mơ màng màng của cô, cúi đầu hôn lên khuôn mặt cô, "Bà xã anh hiếm khi nói muốn anh... anh vui mừng không ngủ được, nửa đêm từ trên giường bò dậy ngồi máy bay trở về."

Thấy cô bị anh chọc cho mặt đỏ bừng, anh giang tay ôm cô vào trong ngực, nói với cô, "Anh thật sự hoàn toàn xong rồi, đi họp cũng tự nhiên cười khúc khích, cũng thiếu chút nữa làm cho người ta nghi ngờ."

"Bây giờ chúng ta về nhà có được không?" Anh thấy cô không nói lời nào, cánh tay dần dần siết chặt, hận không thể giam cô vào trong thân thể của mình.

Nghiêm thắm Huyền đỏ mặt gật đầu liên tục, tay ôm lấy cổ của anh cũng không chịu buông ra.

Mới vừa bước vào cửa nhà, Trần Uyên Sam liền ném hành lý đi, một tay bế ngang người cô sải bước đi vào phòng ngủ.

Nghiêm Thấm Huyền nằm ở trên giường bị anh nửa đè ở phía dưới hôn, không bao lâu hô hấp liền trở nên gấp gáp, bàn tay nhỏ bé cũng có chút vội vã cởi nút áo trên người của anh, Trần Uyên áo để mặc cô đùa giỡn, không bao lâu sau liền cảm thấy nơi đó của mình trưởng đau.

"Có thể không?" Anh hồi lâu chống đỡ cái trán của cô, thở hổn hển hỏi cô, dù đã qua ba tháng, nhưng thân thể cô vẫn yếu, anh sợ mình không khống chế được sẽ làm tổn thương cô.

"Anh nhẹ một chút là được." Cô giúp anh cởi quần áo ra, sau đó tự mình cởi quần áo.

Trần Uyên Sam gần như muốn điên lên rồi, nhìn cô chậm rãi cởi quần áo, lộ ra da thịt mềm mại trắng nõn, hai luồng tuyết trắng được bao bọc bởi áo lót ở trước mắt, trong đôi mắt chỉ toàn lửa cháy rừng rực.

Làm hòa thượng tận ba tháng trời, lúc này Trần Uyên Sam mới có thể cảm nhận được lúc Cận Mạt vừa mới mang thai, Ân Kỷ Hồng mỗi ngày mặt đều xanh lét bị bọn anh cười nhạo, bởi vì mang thai nên thân hình tựa như cây đào mặt trắng trẻo mũm mĩm, làm cho anh hận không thể trực tiếp ăn tươi nuốt sống.

Nghiêm Thấm Huyền nằm ở dưới người anh khẽ thở gấp, bị anh trêu chọc nơi đó đã sớm ẩm ướt, Trần Uyên Sam đưa tay đi xuống thăm dò, cúi người cắn lỗ tai của cô cười khẽ nói, "Ừ.Cực kỳ nể tình."

Thân thể cô nhạy cảm, bị hơi thở nóng rực của anh phả vào bên tai làm cho thân thể phát run, đôi mắt xinh đẹp di chuyển, đột nhiên cặp chân nhẹ nhàng vòng qua hông của anh, bắt chước anh cạo người vào thứ dưới thắt lưng của anh.

Trần Uyên Sam đang cúi đầu chôn ở trước ngực cô gặm cắn, đột nhiên nơi đó bị cô cạo xát, toàn thân chấn động, lập tức con người híp lại, hung

hăng cấn đôi môi nhỏ của cô, khẽ nói: "Hôm nay em đừng nghĩ đến việc xuống giường."

"Sợ thật nha!" Nghiêm Thấm Huyền cười vui vẻ hơn, đưa tay ôm cổ của anh nghiêng đầu trên chọc anh, "Anh không cần quá kích động, được mấy giây liền đầu hàng a."

Năng lực đó của đàn ông không được phép nghi ngờ, hôm nay cô quả thực là đổ thêm dầu vào lửa, thái độ của Trần Uyên Sam cũng thay đổi, nhìn chằm chằm vào mắt của cô cắn răng nghiêng lợi nói: "Nghiêm Thấm Huyền em cứ chờ đó cho anh!"

Trong lúc nói chuyện tay anh nhẹ nhàng cử động, cô thuận thế lật người ngồi ở trên người anh, từ góc độ của anh nhìn sang, quần áo của cô mở hơn phân nửa, hai luồng tuyết trắng theo hơi thở dốc của cô nhẹ nhàng lay động, anh cố gắng khắc chế mình không được mạnh bạo thô lỗ, vồ vồ cái hông của cô vội vàng nói: "Bảo bối, tự mình tới đi."

Cô đỏ mặt, đưa tay cởi quần của anh, nắm lên vật đã nóng rực như cái bàn ủi, khẽ run chậm rãi hướng lên trên.

Anh cảm kích nhìn cảnh tượng trước mắt, dòng khí nóng xông lên đỉnh đầu, gương mặt tuần tú kìm nén đến đỏ bừng, cảm giác được cái miệng nhỏ nhắn sát sao ngậm nơi đó của anh.

Của anh thật sự quá to, cô cố gắng thế nào cũng chỉ nuốt vào được phần đầu, khó chịu muốn rút về, nhìn về phía anh cầu xin tha thứ, "Em thật sự không chịu được nữa."

Hai tay Trần Uyên Sam đặt ở trên hông cô cũng không động đậy, từ trong kẽ răng cứng rắn nặn ra mấy chữ, "Cầu xin anh."

Cô ngồi ở phía trên anh khẽ run không tự chủ được ngậm vào, hồi lâu nhẹ nhàng nói, "Van cầu anh, nhanh lên một chút."

(Ta thật sự rất muốn cắt đoạn này a ><)

Lúc này anh thật sự cũng không chịu nổi, khống chế sức lực bên hông khẽ đi lên đỉnh đầu, cả cơ thể cô trướng lên, bàn tay nắm nơi nóng rực đó lại càng thêm siết chặt, anh làm sao có thể nhịn được nữa, chôn vật cứng rắn vào trong nơi mềm mại ẩm ướt của cô.

"Thật chặt." Trần Uyên Sam hài lòng cảm thán, còn vừa đưa tay vuốt ve hai luồng tuyết trắng nõn nà, "Anh thật sự là muốn chết ở bên trong em mà"

Bình thường anh luôn khiêm nhường, ôn nhu lịch sự, nhưng mỗi lần đến lúc này, luôn là không tránh được sẽ có hứng thú tột hại, cô cười trên người anh nghe thấy lời anh nói, mắc cỡ mặt lại thêm đỏ bừng, hét lên.

Trần Uyên Sam cảm nhận được từng đợt co rút ở phía dưới, hung hăng động mấy lần nữa, nhanh chóng rút ra, rồi lại đi vào, làm tận mấy chục cái, rốt cuộc tinh dịch nóng bỏng cũng bắn ra ngoài.

Đã bao lâu không chạm tới cô nên vẫn chưa thỏa mãn, nhưng biết phụ nữ có thai không chịu nổi kịch liệt, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì lại hối hận không kịp, mặc dù vẫn còn đói bụng, nhưng là vẫn đành nhịn xuống, ôm thân thể mềm mại của bà xã đại nhân đi vào phòng tắm.

Nghiêm Thẩm Huyền tựa vào ngực anh, mặc cho anh cẩn thận giúp cô tắm rửa, Trần Uyên Sam vốn định nghiêm chỉnh giúp cô tắm, nhưng lúc tắm bàn tay lại mềm mại đi xuống, cô nhắm hai mắt thở khẽ một tiếng, ngón tay anh linh hoạt, vân vê sờ mó, cô thở gấp, sau đó lại bị ngón tay của anh trêu chọc, căn môi không bao lâu liền lại bị anh đưa lên đỉnh.

Trần Uyên Sam buồn bực rút ngón tay ra, có chút uất ức hỏi, "Ngài có hài lòng với sự phục vụ của anh không?"

Cô che miệng cười, cười híp mắt hơi nghiêng đầu nhìn anh, "Ừ, tạm được." Anh vừa nghe được lại càng thêm oán giận, người bình thường vẫn luôn bị anh hung hăng đè dưới thân lúc này lại chọc anh tức đến hộc máu, từ trong bồn tắm khẽ đứng dậy a, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng khom lưng vồ lên cái nơi đã nhô cao của anh, "Cho phép anh bảy tháng sau lãnh thưởng."

Lần này, người nào đó mặt đã hoàn toàn xám như tro tàn rồi.

Hiện tại Nghiêm thị tiếp tục trở về quỹ đạo, Nghiêm Khải kể từ sau khi chuyện đánh bạc đó kết thúc đã không còn quan tâm tới công ty nữa, ngày ngày ở nhà đánh cờ hoặc là đi Câu Lạc Bộ rèn luyện rèn luyện thân thể, đã tiến vào trạng thái về hưu, Nghiêm Thấm Huyền mang thai đã qua giai đoạn nguy hiểm nên có thể làm việc, nhưng Trần Uyên Sam ngay cả cơ hội cũng không cho, cái gì cũng đều không cho cô nhúng tay vào.

Qua Sam, Nghiêm thị, Trần thị. Tất cả công việc gần như đều đè lên người Trần Uyên Sam, càng ngày càng nhiều thương nhân của thành phố S nịnh bợ anh, anh lại vội vàng chuyện công việc, lại muốn đúng giờ tan sở về nhà với cô, còn phải chuẩn bị chuyện hôn lễ, cả người gầy đi trông thấy, cô nhìn đau lòng không chịu được, không thể làm gì khác hơn là chăm sóc bản thân thật tốt, ở nhà ngày ngày làm một bàn thức ăn ngon chờ anh trở về.

Lúc về đến nhà Trần Uyên Sam mở cửa, đặt cặp công văn sang một bên, lập tức chạy đến phòng bếp đi tìm người, cặp vợ chồng trẻ ngọt ngào trong phòng bếp chán rồi lại đi ra ngoài, như trẻ sinh đôi kết hợp đi đến trước bàn ăn ăn tối.

"Hôm nay như thế nào? Tiểu tử có đá em không?" Trần Uyên Sam giúp cô xới cơm, dịu dàng nhìn cô, thời gian mang thai đã qua bốn tháng, mấy

ngày trước đột nhiên có hiện tượng động thai, làm cho hai ba mẹ trẻ vui muốn chết. Nghiêm Thấm Huyền nhận lấy bát cơm, cười híp mắt lắc đầu, "Đoán chừng lại lười bất động, giống như em, ngày ngày ở nhà hết ăn lại nằm."

Trần Uyên Sam nghe được thâm ý trong lời nói của cô, buông bát đĩa xuống, ngồi vào bên cạnh cô ôm lấy bả vai của cô, "Kiếm tiền mua sữa cứ giao cho anh, e cũng có nhiệm vụ, em phụ trách chăm sóc tốt con gái của anh và trở thành một cô dâu xinh đẹp là được."

Cô khẽ dựa vào bờ vai của anh, "Làm sao anh biết nhất định là con gái?"

"Ừm, bởi vì nếu như là con gái, khẳng định sẽ giống mẹ, khi đó ngay cả sao trên trời nếu nó muốn anh cũng sẽ hái xuống cho nó." Anh hôn lên trán cô, "Bà xã, xế chiều ngày mai em đi chọn áo cưới đi, tan việc anh tới đón em về sau, có được hay không?"

Nghiêm Thấm Huyền suy nghĩ một chút, vui mừng gật đầu một cái, gấp thức ăn vào bát cho anh.

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Trần Uyên Sam muốn bao trọn cả tiệm váy cưới để cho cô có thể thoải mái thử, nhưng cô kiên trì không cần phô trương như vậy, cho nên anh đã cân nhắc một chút, để cho nhân viên sẽ giới thiệu đồ và chăm sóc cho cô, phái người đến bảo vệ cô.

Doãn Bích Giới đã bị Kha Khinh Đăng đưa trở về Mỹ, Cẩn Mạt bận rộn chuyện con cái không thể đi được, cô một mình đi vào đại sảnh, thấy nhiều nữ nhân viên phục vụ rất nhiệt tình giới thiệu cho cô nhiều kiểu dáng mới, cô quan sát kỹ thấy cái nào cũng rất đẹp, nhưng cũng không cái cô đặc biệt thích.

Đi tới đi lui đột nhiên nghe thấy nữ nhân viên bên cạnh khẽ kêu lên, cô ngẩng đầu lên nhìn, một người đàn ông đang thanh toán tựa vào phòng thanh đồ cách đó không xa cười với cô, hắn vẫn như thường ngày tỏa ra cái loại khí chất phong tình đó.

"Sao cậu lại ở đây?" Nghiêm thắm Huyền có chút vui mừng đi lại gần Vi Diệp.

"Đưa Thần Thần đến xem áo cưới." Vi Diệp chỉ chỉ vào phòng thay đồ, "Lần trước nghi thức kết hôn bị tôi phá hỏng rồi, lần này là bổ sung, nên muốn mua mấy bộ váy cưới bồi thường cho cô ấy."

Cô nhìn phòng thay đồ, ngẩng đầu tặc tặc đẩy đẩy hắn, "Ồ, Thần Thần Thần Thần, đã gọi thân mật thế kia rồi à."

Vi Diệp cười cười, không trả lời cô..., chuyển đề tài, "Không trách được hôm nay trong tiệm không có người, thì ra là Trần Uyên Sam đưa cậu tới đây chọn váy cưới." Dừng một chút, hắc lơ đang hỏi, "Anh ta không tới cùng cậu?"

"Anh ấy nhiều việc quá, chắc tan làm xong anh ấy sẽ tới." Nghiêm Thấm Huyền trong lúc nói chuyện liếc qua dãy trưng bày váy cưới một chút, đột nhiên tiến lên vài bước lấy ra một bộ ướm thử lên người, nói với nữ nhân viên bên cạnh, "Tôi thử một chút."

Nữ nhân viên đang còn bị Vi Diệp hấp hồn, qua một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, vội vàng vén rèm một gian phòng thay đồ khác lên cùng cô tiến vào.

Lúc Lương Thần từ trong phòng thay đồ đi ra, mấy nữ nhân viên bên cạnh khen không dứt lời, trường nữ của gia tộc số một thành phố S khí chất tài hoa, vóc người cao gầy, diện mạo bộ váy cưới màu đỏ càng làm nổi bật cô khiến cho người ta không thờ dờ mắt được, cô xoay người ở trước mặt Vi Diệp, cười hỏi hắc, "Như thế nào?"

"Ừ." Vi Diệp vuốt vuốt cằm, "Tiên nữ giáng trần."

Lương Thần biết anh miệng lưỡi trơn tru từ lâu, cười liếc hắc một cái, mới vừa quay đầu lại đã nhìn thấy rèm ở phòng thay đồ bên cạnh bị kéo ra.

"Trần phu nhân, bộ váy cưới này thực sự rất hợp với cô." Nữ nhân viên đi theo vào giúp cô kéo vạt áo, vén vén tóc của cô, "Thời điểm làm nghi thức nếu vén tóc lên khẳng định sẽ càng đẹp hơn."

Nghiêm Thấm Huyền mặc trên người một bộ váy cưới màu tím nhạt, lộ nửa vai, bộ ngực cũng nổi bật lên hết sức hoàn mỹ, từng cái hoa văn ở vùng thắt lưng cũng được thiết kế rất đẹp.

Cô và Lương Thần trước kia chưa từng gặp mặt, nhưng hiển nhiên đối phương biết cô, lịch sự khẽ gật đầu với cô, Nghiêm Thấm Huyền cũng lịch sự cười, bước mấy bước đứng trước gương chỉnh lại bộ váy.

Lương Thần đứng ở một bên nhìn cô, thân là phụ nữ nhưng trong lòng cũng âm thầm sợ hãi than, trở lại quay đầu nhìn Vi Diệp, ánh mắt của cô lập tức tối sầm lại.

Mới vừa rồi còn là bộ dạng cà lơ phất phơ cười như không cười, thế nhưng bây giờ trên mặt là vẻ chăm chú cô chưa từng bắt gặp, gần như không chớp mắt nhìn chăm chăm bóng hình đang đứng trước gương kia, trên mặt toát ra vẻ dịu dàng tận xương tủy, giống như muốn khắc thật sâu bóng hình ở trong đầu.

Lúc này nữ nhân viên đứng một bên đi tới, che miệng cười đưa điện thoại di động cho Nghiêm Thấm Huyền, cung kính nói: "Trần phu nhân, điện thoại của cô."

Nghiêm Thấm Huyền nhận điện thoại khẽ hỏi, "Tan việc rồi?"

"Ừ, em quay đầu lại đi."

Cô nghi ngờ quay đầu lại, chỉ thấy Trần Uyên Sam đang cầm điện thoại di động dọc theo cầu thang từ từ đi tới, một thân mặc tây trang màu xám bạc, ánh mắt của anh dừng lại trên diendànleqd người cô, hồi lâu dịu dàng khẽ nói với cô hai chữ, "Tới đây."

Cô cười híp mắt cúp điện thoại, nâng làn váy lên tiến lại gần anh, Vi Diệp nhìn một hồi, khẽ nghiêng đầu điều chỉnh lại thái độ, chợt nghe được một tiếng thét kinh hãi, "Cẩn thận! ——"

"Chuyện gì đã xảy ra?" Trần Uyên Sam đóng cửa phòng ngủ lại, trầm mặt hỏi bác sĩ đang ở trong phòng khách.

Bác sĩ Phan là người luôn chăm sóc Nghiêm Thấm Huyền, cô lau mồ hôi, hòa nhã nói, "Trần tiên sinh anh không phải lo lắng, phu nhân là vì bộ váy cưới siết quá chặt, có chút thở không nổi, nào bộ lập tức không cung cấp đủ máu, cộng thêm thời điểm mang thai thân thể yếu ớt, cho nên mới đột nhiên ngất đi, không có vấn đề gì lớn."

"Không phải là vấn đề gì lớn?" Anh nhú nhú mày, gõ bàn một cái nói, "Không phải là vấn đề gì lớn, một người thế nhưng lại ngất đi, ngộ nhờ tôi không kịp đỡ cô ấy, ngã ra đất đó thì người nào chịu trách nhiệm? Cô nói xem."

Trần Uyên Sam bình thường vẫn rất khách khí với mấy vị bác sĩ, tiền lương cho cũng cao, mấy tháng này Nghiêm Thấm Huyền mang thai cho dù lúc đụng phải Tiểu Phan cũng đã chuyển nguy thành an rồi, nhưng đã quá thời kì nguy hiểm rồi lại còn xuất hiện tình huống như thế này, làm cho anh không thể không lo lắng đề phòng.

Trong phòng khách mấy vị bác sĩ kìm nén không dám thở mạnh, bác sĩ Phan suy nghĩ một chút, nói: "Trần tiên sinh, vì trong giai đoạn nguy hiểm phu nhân đã gặp rất nhiều nguy hiểm, mặc dù vô cùng may mắn chưa từng xuất hiện tình huống sinh non, nhưng kỳ thật thân thể lại vô cùng mệt mỏi, rất có khả năng sẽ lặp lại ở mấy tháng này, thời điểm sinh nở này nhất định phải chăm sóc người mẹ cẩn thận không được để xảy ra sơ suất."

Anh tựa vào bên lưng ghế dựa, nghe xong lời của bác sĩ Phan nói mặt vẫn không có biểu cảm gì, hồi lâu mới lạnh nhạt nói, "Mọi người xuống dưới lầu trước đi, một lát nữa đợi cô ấy tỉnh lại thì hãy đi lên giúp cô ấy kiểm tra một lần nữa."

Mấy vị bác sĩ đóng cửa lại, Trần Uyên Sam thở dài, vuốt vuốt mi tâm gọi một cú điện thoại.

..... Đoạn này sao mình thấy thiếu thiếu nhưng trong bản convert nó y chang như này luôn ấy

Nghiêm Thấm Huyền nhìn vẻ mặt của Trần Uyên Sam, trong lòng cũng có chút chột dạ và uất ức.

Cũng không phải là cô muốn ngắt đi, cô đang đi tới gần anh bỗng nhiên cảm thấy trong người khó chịu, ngực di đàn leqd như bị cái gì đó đè lên không thở nổi, trong nháy mắt cảnh vật trước mắt liền tối sầm đi.

Cô mím môi vươn tay nhẹ nhàng lôi kéo người đang trầm mặt ngồi, dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn anh.

Trần Uyên Sam đang xem mấy tư liệu mà mấy vị bác sĩ kia đưa, quay đầu lại nhìn cô một cái, tiếp tục không nói lời nào.

"Anh giận em. . ." Mắt Nghiêm Thấm Huyền tròn vo, long lanh ngập nước nhìn anh, "Anh giận em. . ."

Tâm trạng anh không tốt, hồi lâu thở dài, thả tư liệu trong tay ra ôm chầm bả vai của cô. "Anh không giận em."

"Anh còn nói không giận em? Ánh mắt của anh giống như muốn giết em ấy." Cô ôm lấy hông của anh, "Bộ dạng nghiêm mặt của anh thật là đáng sợ."

Trần Uyên Sam cho cô dựa vào người mình, cảm chạm vào trán của cô, trầm mặc một hồi, đột nhiên nói, "Chúng ta dời thời gian tổ chức hôn lễ đi, có được không?"

Nghiêm Thấm Huyền sau khi nghe xong sững sờ, kinh ngạc nhìn anh, từ trong khuỷu tay của anh lui ra ngoài.

Vẻ mặt cô trở nên ảm đạm, trong lòng Trần Uyên Sam căng thẳng, mới vừa muốn nói chuyện, chỉ nghe cô khẽ nói, "Được."

Anh dịch người về phía cô, đưa tay kéo tay của cô lại, "Hôn lễ nhất định sẽ rất mệt, nhưng lúc này sức khỏe của em lại không tốt? Hôn lễ lúc nào tổ chức cũng được, nhưng ngộ nhỡ em và con xảy ra chuyện gì, anh tuyệt đối không thể tha thứ cho mình."

Anh vừa mới nghe bác sĩ nói, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy thật sự rất lo lắng, vốn là hôn lễ cũng đã chuẩn bị được gần phân nửa, nhưng anh không thể để cô mệt mỏi được, mới vừa gọi điện thoại để tạm ngừng quá trình chuẩn bị hôn lễ lại.

"Em biết." Cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh, miễn cưỡng cười cười, "Bụng hiện tại cũng đã di chuyển dần to rồi, em không hy vọng nhìn thấy bộ dạng khó coi của mình khi mặc áo cưới, lùi về sau cũng tốt."

Cô nói xong vẻ mặt ôn hoà, chân mày anh càng nhíu lại, Nghiêm Thấm Huyền đi xuống nhích lại gần nằm ngang ở trên giường, dịu dàng nói, "Em ngủ một hồi, anh đi ra ngoài trước đi, không sao đâu."

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 48

"Ôi trời, cậu mau đến đây xem xem." Ân Kỳ Hồng ngồi ở trong phòng bao cười gian nhìn Trần Uyên Sam, "Chúng ta ba người đều có vợ rồi, thế nhưng lại chủ động tới quán bar, không phải tôi đang nằm mơ! Mau đánh tôi mấy cái đi."

Đan Cảnh Xuyên vẫn còn mặc cảnh phục, hiển nhiên là mới từ sở cảnh sát chạy tới, hần mặt không biến sắc hung hăng dấm vào đầu Ân Kỳ Hồng hai dấm, "Còn muốn mấy cái nữa?"

"ĐxxCM! Ai bảo cậu đánh vào đầu!" Ân Kỳ Hồng nhanh chóng xù lông, "Cậu không biết đánh vào đầu sẽ làm người khác ngu hơn sao!"

"Ầm ỉ chết đi được..., ít ồn ào đi." Trần Uyên Sam cầm trên tay một chai rượu, nhưng lại không uống, thái độ trầm trầm có chút mệt mỏi.

"Xảy ra chuyện gì?" Đan Cảnh Xuyên khó hiểu xắn ống tay áo lên, "Tôi phải về sớm một chút, nếu không Nhan Nhan lại muốn khí dễ tôi."

"Chặc chặc, một người là thủ lĩnh hắc bang, một người là cục trưởng cục cảnh sát, sao lại sợ vợ như vậy, mặt mũi để đi đâu." Ân Kỳ Hồng lắc đầu cảm thán.

"Vậy cậu còn nhớ ai là người lập ra quân lệnh có bà xã rồi không được hút thuốc uống rượu nếu không nơi đó liền có vấn đề?" Trần Uyên Sam đặt chai rượu trên bàn, khước miệng cong lên, "Tám Quân Lệnh đó tôi còn chụp lại đấy, cậu có muốn xem qua không?"

Đan Cảnh Xuyên thuận nước đẩy thuyền gật gật đầu, khiến cho Ân Kỳ Hồng gắng sức thu nhỏ mình lại.

"Thời điểm Cẩn Mạt mang thai.Có hay suy nghĩ miên man hay không...?" Trầm mặc một hồi lâu, Trần Uyên Sam có chút do dự hỏi Ân Kỳ Hồng.

Ân Kỳ Hồng sững sờ, ngay sau đó nụ cười trên mặt càng ngày càng đáng đánh đòn, "Thì ra là thế, thế nào, muốn cậu chiều chuộng." Mắt thấy tay Trần Uyên Sam đã giơ lên, hắn liền nhảy xuống thành thật nghiêm túc nói: "Cẩn Mạt không có suy nghĩ miên man, tính khí cũng không tốt như bình thường, cũng không quá nguyện ý để cho tôi đụng chạm, còn lại những cái khác vẫn tốt."

Trần Uyên Sam nghe gật đầu một cái, khẽ thở dài, "Cô ấy gần đây cũng không muốn nói chuyện với tôi, buổi tối lúc tôi trở về cô ấy đã ngủ rồi."

"Làm sao lại như vậy? Tính tình Nghiêm Thấm Huyền không phải tốt lắm sao?" Đan Cảnh Xuyên giương mắt nhìn anh.

"Lần trước đi thử áo cưới cô ấy đột nhiên ngất đi, dọa tôi sợ gần chết, liền muốn chờ cô ấy sinh xong rồi mới tổ chức hôn lễ, cô ấy không phản đối, nhưng rõ ràng là có mất hứng."

Ân Kỳ Hồng cùng Đan Cảnh Xuyên liếc nhau một cái, hình như cũng không biết nên nói sao cho phải.

Trần Uyên Sam cầm chai rượu đặt lên trên quầy bar nhấn chuông gọi phục vụ tới tính tiền, sau đó sửa sang lại quần áo, "Tôi đi về trước đây."

.

Nghiêm Thấm Huyền mơ mơ màng màng ngủ, cảm thấy có gì đó không đúng lắm, mở mắt ra thấy phần thân dưới của anh đã tiến vào cơ thể cô.

Trên mặt Trần Uyên Sam mồ hôi đầm đìa, nhìn thấy cô đã tỉnh lại, cúi đầu hôn cô một cái, ôm lấy cái mông của cô khàn khàn nói: "Vợ, tách chân ra một chút, anh không cử động được."

Cô còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn giơ chân lên theo ý của anh, một bên anh sợ làm cô bị thương, một bên lại bị cảm giác thoải mái quăn lầy, hít sâu vài hơi, tiến sâu vào đến mấy lần.

Cô bị anh chơi đùa làm cho mặt ửng hồng, phía dưới cũng không đủ ướt, trướng lên rất khó chịu, cả người mệt mỏi, hốc mắt phiem hồng dựa đầu vào vai anh, hung hăng cắn anh.

"A ——" Trần Uyên Sam than nhẹ một tiếng, ngừng lại, phía dưới vừa động, cắn bờ môi của cô thoáng lui ra ngoài một chút.

Nghiêm Thẩm Huyền chỉ cảm thấy động tác của anh chậm lại, nhẹ nhàng đi vào sau đó lại lui ra ngoài, chín cận thì có, nhưng lại không có một sâu. Cô bị anh khí dễ làm cho hô hấp trở nên gấp gáp, nơi hai người kết hợp là một mảng ướt đầm, ga giường ở dưới mông hình như đã có chút ẩm ướt.

"Còn suy nghĩ lung tung sao?" Anh nằm ở trên người cô, kìm nén đến gân xanh nổi lên, nhưng vẫn kiềm chế làm cho giọng điệu dịu xuống, "Em có phải tức chết anh rồi hay không? Hả?"

Khi anh về nhà cô vẫn như cũ tắt đèn đi ngủ sớm, anh bất đắc dĩ vừa vặn phát hiện trên tủ đầu giường đặt vài cuốn sách, cầm đi ra phòng khách vừa nhìn anh đã giận sôi máu.

"À?" Cô còn chưa kịp phản ứng, giọng nói run rẩy cầu xin anh, "Anh. Nhanh lên một chút."

Trần Uyên Sam không để cho cô thoải mái, tiếp tục luận động, "Em lại có thể hoài nghi chồng em ở bên ngoài...? Cái đầu nhỏ này rốt cuộc lại suy nghĩ lung tung gì vậy?"

Rốt cuộc cô cũng đã hiểu anh giận việc gì, nghiêng mặt đi không nhìn anh, hồi lâu mới buồn bã nói: "Mỗi ngày anh đều về nhà trễ như vậy, có mấy lần mùi nước hoa trên người rất nồng, còn đột nhiên muốn dời ngày tổ chức hôn lễ lại."

Lời còn chưa dứt, anh đột nhiên thúc vào sâu, chống cánh tay lưu loát ra vào, cô run rẩy không chịu được, cuối cùng cũng bật khóc, anh có chút không hiểu bỏ qua cho cô.

"Làm sao em lại không có lòng tin đối với bản thân mình như vậy?" Trần Uyên Sam lật người cô nằm úp sấp trước ngực mình, siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có chút bất đắc dĩ như tràn ngập yêu thương nói: "Mỗi ngày công ty đều có một đồng công việc cần anh xử lý, lo lắng thân thể của em còn chưa kịp, về phần mùi nước hoa, anh đã khai trừ cái cô nước hoa di động đó rồi. Cả ngày nghiên cứu sách y khoa, anh tự học thành nhân tài rồi, anh nói xem anh có thể đi đâu được đây? Hà?"

"Hiện tại em mang thai chịu khổ, anh không ngại em giận đối với anh, thậm chí ném đồ vào anh cũng được, nhưng em giấu chuyện ở trong lòng như thế anh không cho phép." Anh lau mồ hôi giúp cô, véo mũi cô nói, "Giữa vợ chồng quan trọng nhất là sự tin tưởng, anh với ba mẹ đều là người thân của em, chẳng lẽ em cũng sẽ hoài nghi tình cảm mà ba mẹ dành cho em hay sao?"

Anh chất vấn làm mũi cô có chút ê ẩm, biết hai ngày nay là mình cố tình gây sự, bĩu môi, siết chặt cổ của anh nói, "Em biết. Nhưng thời gian mang thai rất lâu, em sẽ càng ngày càng mập ra, càng ngày càng khó coi, sinh con ra xong không thể nào so sánh được với bây giờ, đến lúc đó tổ chức hôn lễ, có lẽ em ngay cả váy cưới cũng không mặc nổi, tham gia hôn lễ mọi người sẽ cười nhạo em."

"Vậy thì thế nào." Anh nhếch môi, "Ở trong mắt anh em chính là cô dâu đẹp nhất, đẹp mắt hay không do anh quyết định, em cũng không phải là vợ

của người khác, liên quan gì đến bọn họ?"

Tháng tám thành phố S giống như một cái lò lửa, nghiêm thắm Huyền gần như mọi lúc đều lười biếng ở nhà, nằm ở trên giường nghe nhạc đọc sách, ngay cả ngón tay cũng gần như bất động.

Trần Uyên Sam kể từ khi cô đi thử áo cưới xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì liền mang công việc về nhà làm, trợ lý An Chí Thượng đáng thương ngày ngày từ công ty tới căn hộ đưa tài liệu, không ngừng kêu khổ, cả người càng ngày càng gầy, giống như dân Iraq chạy nạn.

Chừng ba giờ chiều, đồng chí An Chí Thượng mang vẻ mặt đau khổ rất đúng giờ gõ cửa, cửa mở ra hắt sáng, vội vàng sợ hãi mà nói, "Phu nhân, tại sao lại là cô mở cửa?"

Nghiêm Thắm Huyền đưa tay đỡ bụng, cười tủm tỉm nghiêng người cho hắt đi vào, dịu dàng nói, "Khổ cực cho anh ngày ngày chạy tới chạy lui, vừa đúng lúc tôi vừa mới nấu xong cháo đậu xanh, anh đợi lát nữa cùng anh ấy lại ăn một chút đi."

Sự tích tình trường của lão đại mình hẳn tất nhiên biết, nhưng hẳn cũng rất ít khi cùng Nghiêm Thắm Huyền mặt đối mặt, lão đại coi phu nhân như bảo bối làm hẳn tránh không kịp, suy đoán khẳng định là tính cách thích nuông chiều, thật đúng là không ngờ lại dịu dàng thế này.

"Được được, phu nhân cô cứ đi nghỉ trước đi, tôi sẽ chờ để được thưởng thức tài nấu nướng của cô." An Chí Thượng nhìn cái bụng bự của cô mà sợ hết hồn hết vía, đưa mắt nhìn Nghiêm Thắm Huyền từ từ đi vào phòng ngủ, mới vội vàng đi vào thư phòng.

"Cậu làm xong chuyện đó chưa?" Trần Uyên Sam nghe được tiếng mở cửa, mí mắt cũng không thèm nhấc, lạnh nhạt hỏi.

"Yên tâm đi lão đại." An Chí Thượng giống như cô hồn già quý ngồi xuống đối diện anh, từ trong lồng ngực móc ra một vật để lên bàn, "Tuyệt đối đảm bảo chất lượng."

"Ừ." Trần Uyên Sam cầm lên trên tay nhìn một chút, nhìn lướt qua trợ lý, "Chờ lúc tôi nghỉ kết hôn cũng sẽ cho cậu nghỉ đông, gần đây cực khổ cho cậu rồi."

"Lão đại.Anh cũng biết tôi khổ cực sao." An Chí Thượng chỉ vào mặt mình, kêu gào nói: "Tôi thật sự là Thất Nguyệt Phi Tuyết.Tôi muốn khóc quá. Thế sự xoay vần."

"Vốn là nghĩ sẽ cho cậu nghỉ hai tuần lễ." Trần Uyên Sam ngẩng đầu nhìn hắn một cái, cười nhạt nói, "Hiện tại sửa lại."

Mắt An Chí Thượng lóe sáng, "Lão đại tôi biết lương tâm anh đã trời dậy! ! Có phải là tăng thêm hai tuần lễ nữa hay không?"

Trần Uyên Sam giơ ngón tay ra trước mặt hắn.

"Thêm ba tuần? !" An Chí Thượng lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, vô cùng vui vẻ thiếu chút nữa là nhào lên người anh.

"Ba ngày." Trần Uyên Sam cầm lấy thứ gì đó rồi đi ra cửa, "Tổng cộng là ba ngày, cậu đi ném thử cháo đậu xanh Thấm Huyền nấu đi, ăn xong thì về công ty sắp xếp công việc đi."

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Sau khi An Chí Thượng đi, cô bị anh nhìn chăm chú có chút buồn cười, vỗ vỗ bụng của anh nói: "Sao anh lại khí dễ cậu ấy như vậy, anh xem vẻ mặt của cậu ta trước khi rời đi xem, thiếu chút nữa là quỳ gối cầu xin rồi đấy."

Trần Uyên Sam đưa tay ra ôm cô từ phía sau hôn lên gò má cô, "Để cho cậu ta đi, cậu ta ngứa da, phải giúp cậu ta gãi chứ."

Nghiêm Thấm Huyền quay đầu lại đút cho anh một thìa cháo, khẽ hỏi, "Như thế nào?"

Anh nếm thử rồi suy tư một hồi, gật đầu một cái, "Tài nghệ của bà xã anh luôn rất kinh người, mặc dù so với anh còn kém hơn một chút."

Cô liếc xéo anh một cái, thu lại tay cầm bát, đẩy anh rời đi ra khỏi phòng.

Trần Uyên Sam cười cười rồi lập tức đuổi theo, nắm lấy tay cô nói: "Em được anh nuông chiều quen, chỉ vui đùa một chút thôi đã không dậy nổi rồi, hả? Lời của anh còn chưa nói hết, làm quà tặng, anh muốn bà xã là quà của anh."

Nghiêm Thấm Huyền lười biếng ngồi xuống ghế dựa ở trong phòng khách, giống như ông chủ đuổi chân điều chỉnh một tư thế thoải mái, anh vội vã tiến đến, đứng ở cạnh rìa ghế dựa, cẩn thận giúp cô xoa bóp chân.

"Quà tặng đâu?" Cô được anh phục vụ thật thoải mái, vươn tay ở trước mặt anh đòi quà.

Anh đột nhiên lấy từ sau lưng một vật gì đó như làm ảo thuật, nhìn cô nói: "Hai ngày trước em có nói tới, anh nhờ người kiếm cho một bản, em. . . ."

Lời còn chưa dứt, người đang nằm nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, cứ như vậy sững sờ nhìn anh, cũng không nói chuyện, khóe mắt cũng dần dần đỏ lên.

Trần Uyên Sam thở dài, ngồi dậy, cẩn thận từng li từng tí ôm cô vào trong lòng, cúi đầu hôn cô, dịu dàng nói, "Thế nào? Không thích sao?"

Hai ngày trước Nghiêm Thẩm Huyền đột nhiên muốn một quyển sách do một ngôi sao viết về cách nuôi dưỡng giáo dục con cái, cuốn sách này ra với số lượng có hạn, cô âm ỉ muốn mua, anh lại không cho cô đụng vào máy vi tính nên không thể mua qua Internet, chứ đừng nói đến việc cho cô ra khỏi cửa, sau đó cô cũng quên luôn chuyện này, không ngờ anh chẳng những không quên mà còn lấy giúp cô một quyển, thậm chí còn có những chú thích mà ngôi sao đó tự tay ghi vào.

Thời gian mang thai càng ngày càng dài, cô bình thường dịu dàng như vậy nhưng thời gian này cũng trở nên khá xấu xa, tính cách đỏng đảnh càng thêm nghiêm trọng, buổi tối hai ngày trước đột nhiên muốn ăn bánh nhân đậu Tokyo hình người, anh lời ngon tiếng ngọt dỗ cô đi ngủ trước, rạng sáng sai người vận chuyển tới đây một hộp, lúc đặt ở trên tay cô còn nóng hổi.

Cô thật sự rất hoài nghi nếu bây giờ cô nói muốn sao trên trời, nói không chừng cũng sẽ bắt một phi hành gia lên hái xuống, bình thường Trần Uyên Sam không hay dùng các mối quan hệ để chuộc lợi cho mình, nhưng phía sau có cô, gần như ngày ngày anh đều có biện pháp dụ dỗ cô vui vẻ.

Lúc anh đặt cô nằm xuống giường, cô ôm lấy cổ của anh không chịu buông tay, Trần Uyên Sam bị cô kéo mặt trực tiếp chôn ở trước ngực cô, thiếu chút nữa là chảy máu mũi, vội vàng gỡ tay cô vòng ở trên cổ mình, khàn khàn nói: "Bảo bối, hạ thủ lưu tình chút đi."

Nghiêm Thấm Huyền còn không biết là chuyện gì xảy ra, thấy ánh mắt anh rơi xuống ngực tuyết trắng đã lộ ra một nửa, đỏ mặt nhẹ nhàng thu tay về, cắn môi ánh mắt như nước long lanh nhìn anh.

Trần Uyên Sam thở dài, có chút phiền não nắm tóc, vẻ mặt anh tuần có chút khổ sở.

Cô thấy anh thật sự là kìm nén đến khó chịu, đưa tay kéo kéo góc áo của anh, ".Cần em giúp anh không?" Anh nhìn cô, hít một hơi thật sâu, lắc đầu một cái, "Anh đi tắm đây, em vừa mới hầm cháo xong, nằm đọc sách nghỉ ngơi đi, anh tắm xong sẽ lại đây với em, có được hay không?"

Anh dịu dàng nói, làm cô càng thêm không đành lòng, lôi kéo góc áo của anh không buông tay, anh nắm lấy tay cô xoa xoa trong lòng bàn tay, có chút bất đắc dĩ cười cười, "Không vội, chờ sinh con xong chúng ta sẽ từ từ thanh toán, bây giờ em cần phải ngoan ngoãn chăm sóc thân thể mình trước đã, biết không?"

"Thanh toán" hai chữ anh nói ra rất bất bình thường, Nghiêm Thấm Huyền da mặt mỏng, rút tay về, cầm sách che mặt, vẫy tay mong người kia

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Doãn Bích Giới dự tính gần ngày sinh của Nghiêm Thấm Huyền sẽ bay về, từ nước Mỹ gọi điện thoại tới nói là mấy ngày nay đang chuẩn bị, Nghiêm Thấm Huyền mặc quần áo chống phóng xạ, cầm ống nghe cười với bạn tốt, "Ơ, trở về để giành quyền làm mẹ nuôi hả?"

"Tớ phải dành sao? Cậu nói Ân Kỳ Hồng không nên âm ỉ, anh ta có âm ỉ thì anh ta và Cẩn Mạt cũng không trở thành cha nuôi mẹ nuôi của nó được, đứa bé trong bụng cậu kiên cường như thế, đẩy lùi kẻ địch, hoàn toàn là một phiên bản khác của diendandlqsd tớ, được chứ?" Doãn Bích Giới cầm điện thoại di động nói mấy câu, "Cậu đưa điện thoại cho Trần Uyên Sam đi, Kha Khinh Đăng muốn nói chuyện với anh ta."

Nghiêm Thấm Huyền đưa ống nghe cho Trần Uyên Sam, Trần Uyên áo cầm ống nghe chống phóng xạ đi ra cửa sổ cách xa cô một chút, chỉ nghe thấy giọng nói của Kha Khinh Đăng truyền đến, "Nghe Ân Mao nói hiện tại cậu còn đáng sợ hơn cả lúc đánh sập hai căn cứ đó, chỉ cần chạm vào liên búng nổ?"

Trần Uyên Sam quay đầu lại liếc nhìn bà xã đang khoanh tay lại, khoe môi cong lên, "Cậu cứ tin tôi, nói không chừng lúc bà xã cậu mang thai, cậu chỉ hận ngày ngày không được ngồi lên hỏa tiễn."

Lúc này Kha Khinh Đăng không trả lời mĩa mai như mọi khi, trầm mặc một hồi, lạnh nhạt nói, "Sẽ nhanh thôi."

Hai người hàn huyền đôi câu, Trần Uyên Sam vừa định cúp điện thoại, đột nhiên nghe được sau lưng truyền đến tiếng rên khe khẽ.

Sắc mặt anh biến đổi, trực tiếp quăng ống nghe cùng điện thoại xuống đất, gần như là lăn một vòng chạy đến bên cạnh Nghiêm Thâm Huyền mặt đã đổi sắc, nâng cánh tay cô lên lấp bấp nói, "Có phải muốn sinh hay không? Có đau hay không? Nơi nào đau?"

Sắc mặt Nghiêm thâm Huyền hoàn toàn trắng bệch, ngón tay nắm chặt váy thở gấp nói, "Hình như. Phía dưới. Nước."

Trần Uyên Sam vừa nghe đến, lập tức giơ chiếc váy rộng của cô lên liếc nhìn, sắc mặt tái xanh cầm điện thoại bàn, gọi một cú điện thoại đến lầu dưới, gần như hét lên mà nói, "Xe, xe, lập tức đi bệnh viện!"

.

Thời điểm Ân Kỳ Hồng cùng Cẩn Mạt đưa hai bảo bối sinh đôi của họ chạy đến, Đan Cảnh Xuyên và Lolita nhà hắc cũng đã đến, Trần Uyên Sam đứng ở trước cửa phòng sinh đi tới đi lui, tóc bị anh nắm làm rối một cục, Nghiêm Khải Cao Nhận, Trần Thế Phương và Phùng Khanh cũng đã chờ ở một bên.

Dưới áp lực nặng nề của sự im lặng, Ân Kỳ Hồng từ trước tới giờ vẫn không sợ chết, đi tới trước mặt Trần Uyên Sam, vỗ vỗ bờ vai của anh nói, "Cậu còn cười nhạo tôi, cậu nhìn lại vẻ mặt của cậu đi, người nào không biết còn tưởng cậu phẫu thuật thẩm mỹ hỏng đấy." Hắc vừa nói vừa cười ha ha muốn làm bầu không khí vui vẻ hơn một chút.

Lúc này Đan Cảnh Xuyên không nhìn nổi nữa, đi lên phía trước nhanh chóng kéo Ân Kỳ Hồng qua một bên, chỉ chỉ vào bức tường bệnh viện, Ân Kỳ Hồng liếc mắt nhìn, lập tức giơ chân lên, "Mẹ kiếp, tường tróc một lỗ lớn như vậy? Bệnh viện này làm ăn kiểu gì vậy? Nhìn như sắp sụp đến nơi!"

Đan Cảnh Xuyên bất lực, chú ý liếc nhìn người đứng một bên, nhỏ giọng nói, "Là do Trần Uyên Sam làm đấy, cậu mau cầm miệng lại đi, nói không chừng đợi lát nữa cậu cũng sẽ bị như vậy đấy."

Lúc này Trần Uyên Sam đột nhiên ngừng lại, xoay người đi tới cửa phòng sinh, Trần Thế Phương đứng một bên liền vội vàng tiến lên ngăn lại, sắc mặt trầm xuống nói với anh, "Mới vừa rồi bác sĩ đã nói, sinh non cũng có thể thuận lợi sinh hạ đứa diendandlqsd bé, mới như vậy con đã vội vã xông vào thì còn ra thể thống gì nữa? mấy tháng này đều mời các bác sĩ giỏi nhất đến nhà chăm sóc, con là bác sĩ hay bọn họ là bác sĩ?"

Trần Uyên Sam cảm thấy toàn thân đã bị mồ hôi thấm ướt, trước mắt là một trận địa màu đen, mới vừa rồi nghe thấy tiếng rên sợ hãi của Nghiêm Thẩm Huyền, thiếu chút nữa anh đã lật tung dãy ghế lên, lúc này nghe lời khuyên của cha, cảm xúc mới có chút hòa hoãn hơn.

Cả đời này anh cũng không cảm thấy dài như lúc này, nghe được tiếng nhịp tim của chính mình, hô hấp mãnh liệt, khủng hoảng đến mức ngay cả quả đấm đều không thể nắm chặt, cho tới khi cửa phòng sinh mở ra, anh còn chờ người mất hai giây mới xông lên.

Y tá ôm một đứa bé cười tủm tỉm đi tới nói: "Chúc mừng, là một bé gái."

Mấy trưởng bối đều thở ra một hơi, trên mặt rốt cuộc cũng lộ ra cười, Cố Linh Lan nhỏ bé chạy tới nhanh nhất,

CẢM MẾN KHÔNG SỢ MUỘN

Tang giới
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Hôn lễ của con trai trưởng Trần gia được tổ chức rất khoa trương, Trần Uyên Sam bao cả khách sạn mà thủ tướng nước khác từng đến ở để tổ chức hôn lễ, do Nghiêm Thấm Huyền gợi ý, trừ người nhà với bạn bè ra, chỉ mời một bộ phận đã từng hợp tác của thương giới, thế nhưng mặc dù là vậy, cả buổi tiệc vẫn lóe sáng như ánh sao trên bầu trời.

Đến lúc Trần Uyên Sam nắm được tay vợ, cũng đã là buổi trưa rồi, ở trên khán đài người dẫn chương trình đang nói chuyện, nhân lúc đó anh véo Nghiêm Thấm Huyền khẽ hỏi, "Có mệt không? Buổi sáng anh có làm em đau không?"

Nghiêm Thấm Huyền nghe nửa câu đầu biểu hiện trên mặt vẫn còn bình thường, nghe nửa câu sau liền cảm thấy không ổn, da mặt mỏng xấu hổ tức giận liếc anh, anh nhìn cô dâu xinh đẹp đứng bên cạnh, trên mặt tràn ngập gió xuân, che giấu nụ cười tiếp tục nói, "Ừ, nhìn dáng vẻ của em chắc là không đau, anh sẽ giữ lại sức mạnh cho đêm động phòng tối nay."

Cô quả thực không muốn để ý tới người ở hậu trường buổi lễ kết hôn mà vẫn giở trò lưu manh, nắm tay anh không nói lời nào, Trần Uyên Sam không trêu chọc cô nữa, dịu dàng nói, "Cố gắng chịu đựng một lúc nữa, buổi tối sẽ bắt đầu sớm một chút để nhanh kết thúc."

"Hôn lễ đều như vậy, em không mệt." Cô nhìn thẳng vào mắt anh nói, "Anh uống ít rượu một chút."

"Yên tâm, anh có người cứu trợ rồi." Trần Uyên Sam sử dụng ánh mắt ý bảo cô nhìn phù rể đứng bên cạnh Trần Uyên Sam.

Đan Cảnh Xuyên và Ân Kỳ Hồng đều đã kết hôn, dĩ nhiên là không thể làm phù rể, Trần Uyên Sam bay tới tận Pari để tóm lấy nhà thiết kế nổi tiếng Phong Trác Luân về đây, Nghiêm Thấm Huyền nhìn gương mặt yêu nghiệt của phù rể rồi lại nhìn Trần Hi San đứng bên cạnh hẳn, khẽ tán thưởng "Xem ra về sau cánh cửa của Trần gia sẽ bị những công tử theo đuổi Hi San san bằng mất."

Anh chẳng nói đúng sai cười cười, vừa muốn nói gì đó thì đột nhiên người dẫn chương trình xoay người lại, muốn Nghiêm Thấm Huyền tiến lên một bước đối diện với những vị khách phía dưới, Trần Uyên Sam nhìn bóng lưng vợ của mình mặc bộ váy cưới trắng thuần khiết tiến lên phía trước, đột nhiên cảm thấy mình như được sống lại một lần nữa.

Bừng tỉnh khỏi giấc mộng dài, giai nhân đối hồng trang.

Nói là có tăng cường cứu trợ, thời điểm Trần Uyên Sam trở về khách sạn cũng đã là rạng sáng rồi, Nghiêm Thấm Huyền đã sớm tắm rửa sạch sẽ thay đồ rồi, mới vừa dỗ tiểu Hàn Tâm đi ngủ, đang mặc đồ ngủ nằm ở trên giường lớn xem ti vi.

Nhìn thấy anh đẩy cửa tiến vào, cô vội vã xuống giường, giúp anh cởi áo khoác nồng nặc mùi rượu xuống, siết chặt lưng của anh hỏi, "Anh uống bao nhiêu rồi?"

Ánh mắt Trần Uyên Sam thanh tỉnh như không uống rượu, cúi đầu hôn một cái mặt của cô, hơi thở phả vào bên tai cô, "Không có nhiều, Phong Trác Luân với Ân Mao đã lên giúp, người phía dưới cũng không muốn làm khó."

"Em giúp anh pha nước tắm, pha xong anh đi tắm luôn đi, được chứ?" Cô đưa tay xoa lên gương mặt thoáng vẻ mệt mỏi của anh mà thấy đau lòng, ba năm sau mới cử hành hôn lễ thật đúng là dư thừa, nhưng anh vẫn nhớ rõ nhất định muốn tổ chức cho cô một hôn lễ hoàn chỉnh.

"Được, em và anh cùng tắm." Trần Uyên Sam một tay ôm ngang cô đi vào phòng tắm, "Bà xã, hôm nay em mặc váy cưới thực sự rất xinh đẹp."

Nghiêm Thẩm Huyền vui ở trong ngực anh nhìn cái cảm kiên nghị của anh, giật mình, nắm lấy tay anh chặt hơn một chút, "Em không có nói cùng anh tắm mà?"

"Nói cái gì?" Trần Uyên Sam bế cô vào phòng tắm, tay chân nhanh nhẹn lột sạch quần áo của cô lẫn của mình, ôm cô vào bồn tắm, mặc dù cô đã tắm rồi, nhưng vẫn là mặc cho anh làm loạn, sờ sờ cảm của anh, ghé sát bờ môi thì thầm một câu ở bên tai anh.

"Ồ! ——" Anh nghe xong thì cười nhìn cô lắc đầu một cái, "Anh vốn cho rằng vợ anh quái đản khác người, vậy mà cũng làm được một bài thơ nha, thơ tám chữ nữa chứ?"

Nghiêm Thẩm Huyền bị anh trêu chọc làm cho mặt đỏ bừng lên, dùng sức véo vào hông anh, anh bị cô véo không ngừng cười được, con người đen láy nhìn cô bỗng nhiên nói, "Em đã dụ dỗ được người đàn ông của em cao hứng, cho nên."

Cho nên chuyện về sau cô thật sự không ngờ tới, thời điểm tỉnh lại, xe đã dừng lại ở cửa khách sạn nhỏ ở thị trấn G rồi.

Bốn giờ sáng, bầu trời thị trấn G đã le lói chút tia sáng, Trần Uyên Sam đi vòng sang bên kia mở cửa xe ôm cô xuống, khẽ hôn lên mặt cô nói, "Đến nơi rồi, sao lại vẫn ngơ ngác như vậy? Sau khi đi vào em lại ngủ tiếp, có được không?"

Mới vừa từ phòng tắm khách sạn ra ngoài, chỉ với một cú điện thoại Trần Uyên Sam đã làm cho Ân Kỳ Hồng và Cẩn Mạt đang chìm trong giấc mộng phải tỉnh giấc, chờ Ân Kỳ Hồng xù lông tìm đến cửa phòng, anh đã nhanh chóng kéo Nghiêm Thấm Huyền thoát khỏi hiện trường.

Nghiêm Thấm Huyền nhìn khách sạn quen thuộc trước mắt, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đang mỉm cười đứng bên cạnh, thắc mắc đêm đông phòng anh lại làm gì vậy, uể oải mệt mỏi tựa vào trước ngực anh, đi vào bên trong khách sạn.

.....

Lúc tỉnh lại, ánh mặt trời phía ngoài đã rất chói mắt, Trần Uyên Sam ngồi ở bên cạnh cô uống trà ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, thấy cô đã tỉnh, đi tới ấn cái cằm lún phún râu chà xát trên gương mặt cô, "Con sâu lười nhỏ, mau dậy đi, anh dẫn em đi ăn."

Có vẻ tinh thần anh rất sáng khoái, mặc áo sơ mi màu xám tro, cuốn tay áo cười tủm tỉm nhìn cô, cô mở to hai mắt, đưa tay làm nũng muốn anh ôm.

"Nếu không phải là đợi lát nữa có chuyện, nhất định anh sẽ làm em ngay tại đây." Trần Uyên Sam giúp cô mặc quần áo, nửa uy hiếp véo mặt của cô nói.

"Rốt cuộc là làm gì? Thần thần bí bí?" Nghiêm Thấm Huyền mơ màng suy nghĩ nửa đêm nửa hôm anh tới thị trấn G làm gì, trong lòng vừa tò mò vừa háo hức chờ mong, thời điểm ăn sáng cũng đứng ngồi không yên.

Ra khỏi khách sạn, Trần Uyên Sam dắt cô đi đến phía cầu, đến nơi khúc quanh đã có một con thuyền nhỏ chờ sẵn, người chèo thuyền đã chờ sẵn ở đó, giao mái chèo trên tay cho Trần Uyên Sam, sau đó liền rời đi.

"Phu nhân, mời." Anh cẩn thận dắt cô lên thuyền để cho cô ngồi xuống, động tác lưu loát tháo dây thừng ra, mái chèo dao động đẩy con thuyền đi về phía trước.

Thị trấn G người đến người đi, có rất nhiều du khách đi ngang qua, nhất là những cô gái, cũng dừng bước lại, nhón chân nhìn người đàn ông anh tuấn đang chèo thuyền dưới dòng sông.

Nghiêm Thấm Huyền ngồi ở trên thuyền, vén tóc ra sau tai, thỉnh thoảng Trần Uyên Sam và cô liếc mắt nhìn nhau rồi cười, thanh nhàn nhìn khung cảnh phía trước, hứng thú lên, còn khẽ hát.

Trần Uyên Sam thấy cô vui vẻ, chiếc thuyền nhỏ chèo về phía trước mảnh đất nào đó thì dừng lại, đưa tay kéo cô đứng lên nói với cô, "Anh công em."

Cô thuận theo nhảy lên phía sau lưng của anh, chọc cho anh ngứa ngáy, Trần Uyên Sam cười quay đầu lại hôn cô, công cô lên bờ, bảy lần quật tám lần rẽ một lần đi vào trong một con ngõ hẻm.

"Ah?" Lúc anh ngừng lại cô sững sờ, từ lưng anh nhảy xuống hỏi: " Đây không phải là ?"

Trần Uyên Sam ôm chầm lấy bả vai của cô nhẹ nhàng gõ cửa, một lát sau, một bé trai ra mở cửa, nhút nhát từ bên trong nhô đầu ra.

Bé trai thấy là người lạ, vội vàng kêu lên một tiếng, không bao lâu sau, một thiếu phụ nhanh chóng đi tới.

Nghiêm Thấm Huyền thấy người thiếu phụ đó liền cười một tiếng, cũng không ngờ lại là Ngô thị giúp cô thiết kế may bộ đầm trước đó.

Thiếu phụ nhìn đến bọn họ, đứng tại chỗ suy nghĩ một lát giống như nhớ ra bọn họ là ai rồi, nghiêng người cho bọn họ đi vào.

"Cậu chờ một chút." Thiếu phụ đưa bọn họ vào sân ngồi rót trà cho bọn họ, nói với Trần Uyên Sam. Nghiêm Thấm Huyền nhìn người bên cạnh một chút, vẻ mặt nhàn nhã, trong mắt lại ẩn chứa tia gian xảo nhàn nhạt, cô chống cằm trong lòng thấp thỏm chờ đợi một hồi, chỉ thấy thiếu phụ cầm một bọc đồ tới đây sau đó liền kéo cô đi vào phòng thay đồ.

Từ trong phòng thay đồ đi ra người thiếu phụ liền dẫn cô tới trước gương, cười tủm tỉm nhìn cô nói, "Lúc lần trước hai người tới, tiên sinh kia có đặt tôi làm một bộ váy, nói là trong vòng năm năm, nhất định sẽ mang theo cô tới lấy."

Nghiêm Thấm Huyền nhìn bản mình trong gương, một bộ váy màu xám tro, chân thành nhẹ nhàng, lông mi cân đối, mắt sáng long lanh, làm cho người thiếu phụ cũng phải gật đầu khen ngợi.

Lúc này Trần Uyên Sam từ bên ngoài đi vào, cô có chút đỏ mặt quay đầu lại nhìn anh, anh ngẩn ra, khóe môi nở nụ cười.

.....

Sau khi rời khỏi nhà của Ngô thị Nghiêm Thấm Huyền như một bé gái cầm lấy cánh tay của anh lắc lắc nói, "Trần Uyên Sam, em phát hiện anh càng ngày càng kiêu căng rồi."

Anh có lòng tin như vậy, lúc ấy mới vừa vặn xác nhận lòng của cô, liền dùng năm năm ước hẹn Ngô thị hoàn thành xong bộ váy này.

Trần Uyên Sam cười đến mắt cũng hơi nheo lại, dẫn cô đến bên cạnh mấy cột đá nhỏ dưới tàng cây, véo mũi cô nói, "Em đã nói như vậy, anh sẽ kiêu căng tới cùng."

Đột nhiên lúc này anh từ túi quần lấy ra một cái hộp nhỏ, từ bên trong lấy ra một sợi dây chuyền cẩn thận giúp cô đeo vào.

Nghiêm Thấm Huyền cúi đầu xuống nhìn sợi dây chuyền đeo trên cổ, nhìn lại chiếc nhẫn kim cương của anh tặng đeo trên tay, sống mũi cay cay, nước mắt chỉ chực rơi xuống.

Dây chuyền, chiếc nhẫn, quần áo, tất cả đều tương xứng với nhau, lạc linh tâm niệm, thật sự là đã làm khó anh rồi.

Trần Uyên Sam nhìn người trước mắt đang cúi đầu muốn khóc mà không khóc, nói rành mạch từng câu từng chữ, "Nghiêm Thấm Huyền, đã nhận nhẫn của anh, dây chuyền của anh, váy của anh, em không thể nào trả hàng lại được nữa."

"Biết, biết." Cô đấm nhẹ lên người anh, lập tức bật cười, vừa cười vừa chùi nước mắt lên người anh.

Nghiêm Thấm Huyền chợt nhớ tới khi đó ở bệnh viện, cô cầm kính lúp soi vào đỉnh kim cương, lúc đó tâm tình có chút phức tạp.

Đó là một bức họa thủy mặc, giống như hiện tại dưới ánh mặt trời dịu nhẹ của thị trấn G, có một cô gái, đứng ở trên thuyền, cất giọng hát lên.

Đó chính là tâm ý anh nói cho cô biết.

Đoạn đường này, có thể có một người như vậy, để cho anh đối với em tình hữu độc chung, nguyện ý coi em là sinh mạng, mong muốn có thể bên cạnh em đến già, sống chết có nhau.

Vậy đối với anh mà nói, là quá may mắn.

Nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc.

Cả đời này, anh vì em chân thành.